

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

kate
clayborn

Love at First

"Delicious and
beautiful and perfect."
—New York Times bestseller
Sarah MacLean
on *Love Lettering*

IT ONLY TAKES
A MOMENT...

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

***İlk Aşk* ve Kate Clayborn'a Övgüler**

"Kate Clayborn'un yazarlığı bir sözdizimi ve ritim çalışması; hikâye anlatımı ise sabır ve temponun mükemmel bir örneği. Kendine özgü ortam ve sahne detaylarına dikkat ederek, dünya içinde değerli bir dünyada mükemmel bir aşk hikâyesi ve uzun zamandır tanıştığım en keyifli karakter kadrosunu oluşturmuş. Tonal olarak mükemmel, son derece romantik ve zarif bir şekilde hazırlanmış olan Clayborn, modern bir romantizm başyapıtı sunuyor."

-New York Times çok satan yazarı Christina Lauren

"Kate Clayborn'un ışık saçan güzellikteki *İlk Aşk'ı* eğlenceli, yürek parçalayıcı, bilge ve harika. İki ruhun kayıp ve kederden çıkış yollarını bulmalarını ve gerçek aşka giden kendi yollarını çizmelerini anlatan bu hikâyeye bayıldım."

-Ruby Lang, *Playing House* kitabının yazarı

"Her okuyucunun teselli ve ilham bulabileceği, mizah, şefkatli bir melankoli ve aşk, dostluk ve hayat üzerine meditasyonlarla dolu yemyeşil bir karmaşıklık romanı. Lirik ve sürükleyici, alfabenin tüm renklerine, kendine has özelliklerine ve çeşitliliğine sahip bir roman. Meg'in tasarladığı sayfalar gibi, *Aşk Mektupları* da keşfedilmesi gereken gizli mesajlarla dolu bir roman; yeter ki kalplerimizi kodları çözümlmek için açalım."

-Entertainment Weekly, A+

"İlk gerçek evinin hayalini kuran, saçma sapan bir bilim insanı olan Kit ile işe alım uzmanı ve inşaatçı Ben (söz veriyorum, işe yarıyor) arasındaki romantizm duygusal ve gerçek. Ayrıca Kit'in en iyi iki arkadaşıyla olan güçlü ilişkisine bayıldım."

**-O, *The Oprah Magazine*, Yılın En İyi Aşkları,
Acemi Şansı üzerine**

"Sıcak ve canlı bir romantizm."

-The New York Times Kura Şansı hakkında

"Nefes kesici ... şimdiye kadar okuduklarımdan en iyilerinden biri."

-BookPage on *Best of Luck*

"Clayborn'un karakterleri parlak ve incelikli, diyalogları hızlı ve zekice,
kurduğu dünya ise sıcak ve samimi."

-The Washington Post, Yılın En İyi 5 Romanı

Çekiliş Şansı üzerine

OceanofPDF.com

Kate Clayborn tarafından da yazılmıştır

Aşk Yazıları

Hayat Boyu Şans serisi

Acemi Şansı Çekiliş

Şansı Şansın En İyisi

Ve bir roman

Karlı Küçük Bir Noel'de Kayıp Noel OceanofPDF.com

İlk Aşk

kate clayborn

www.kensingtonbooks.com

Telif hakkıyla korunan tüm materyaller Atıfçı Korumalıdır.

OceanofPDF.com

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfasına](#)

[Göre de](#)

[Övgü](#)

[Telif Hakkı Sayfası](#)

[İthafı](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19 Sonsöz

Teşekkür

Teaser Bölümü

OceanofPDF.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

KENSINGTON BOOKS, Kensington Publishing
Corp. tarafından yayımlanmaktadır.
119 West 40th Street
New York, NY 10018

Telif Hakkı © 2021 Kate Clayborn tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, incelemelerde kullanılan kısa alıntılar dışında, Yayıncının önceden yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz.

Bu kitabın kapağındaki resim veya resimlerin bir kişiyi veya kişileri tasvir ettiği ölçüde, söz konusu kişi veya kişiler yalnızca modeldir ve kitapta yer alan herhangi bir karakteri veya karakterleri tasvir etme amacı taşımamaktadır.

K logosu Kensington Publishing Corp'un ticari markasıdır.

ISBN-13: 978-1-4967-2520-2 (e-kitap)
ISBN-10: 1-4967-2520-4 (e-kitap)
ISBN: 978-1-4967-2519-6

OceanofPDF.com

Noni için

Çok seviliyordun.

Seni çok özledik.

Siz (ve Romeo'nuz) anılarımızda çok canlısınız.

OceanofPDF.com

Önsöz

Will Sterling, Nora Clarke'ı ilk gördüğünde neredeyse hiç göremiyordu.

O parlak yaz gününde yaslandığı büyük akçaağacın serin gölgesinde, tüm dünya ona bulanık görünüyordu - üstündeki yapraklar yeşil ama şekilsiz, solundaki veranda mobilyaları donuk siyah ama yumuşak kenarlı, önündeki bina uzun ve kum rengi, her dairenin arka kapıları, gözlerini kısımadığı sürece çıtaları dalgalı görünen ahşap yapıları balkonlara açılan koyu, lekeli dikdörtgenlerden biraz daha fazlası.

Bulanıklığa alışmıştı ya da belki de hiç alışmak *zorunda kalmamıştı*. Bir şeylere odaklanmak için gözlerini kısmak zorunda kalmadığı bir zamanı tam olarak hatırlayamıyordu, ancak bunun daha da kötüye gittiğini biliyordu. Derslerinin çoğunda ikinci sırada oturmanın artık işe yaramadığını biliyordu; geçen yıl bazen üçüncü dersten (arkada oturmayı seven Caitlin'le tek dersi olan AP Edebiyat) baş ağrısı içinde çıktığını biliyordu. Beyzbol topunun donuk beyaz derisinin en önemli şey haline geldiğini, onu en iyi açık bir gökyüzünün parlak mavisinde gördüğünü, bulutlu günlerde Koç'tan azar işitme olasılığının daha yüksek olduğunu biliyordu.

Annesinin gülümseyip gülümsemediğini, ona çok yakın olmadığı sürece, artık her zaman anlayamayacağını biliyordu.

Ama . . . *gözlük*? Will Sterling gözlüklü mü? Sahada, Brandon Tenney'in taktığı o kocaman, terli görümlü spor gözlükleriyle mi?

Bu fikri henüz kabullenememişti. Bu yüzden geçen yıl boyunca, göz muayenesi yapan okul hemşiresinden kaçmış, notlarını tahtadan ya da projektör ekranından almak yerine yanındaki kişiden almış, her zaman -Önce kibarca, sonra da sevimli bir şekilde. Güneşli günler için parmaklarını çaprazladı.

Güvenilmez gözlerinin, en yakından izlemek için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştığı, ancak yirmi dakika önce belirsiz bir şekilde çıkış yaptığı lekeli siyah dikdörtgene geri dönmesine izin verdi.

Gün başladığında işlerin planladığı gibi gitmediği anlaşıldığında, annesi keskin ve yabancı bir sesle, "Dışarıda bekle," demişti. Chicago'ya iki buçuk saatlik bir yolculuktan sonra, Will

babasına söylemeyeceğine dair bir söz ve bu apartmanın loş birinci kat koridorunda durdukları ve onun neredeyse kabalık gibi gelen kararlı bir ısrarla kapıyı çaldığı o an için tek bir hazırlık kelimesi bile yoktu.

Kısa boylu, fıçı göğüslü, hiç tanımadığı bir adam cevap verdiğinde annesi ona, "Bu senin amcan," demişti. Will, adamın ağzını kapatıp çenesini ikisine de dayamadan önce hafifçe ve kısa bir süre için nasıl açtığını görecektik kadar yakın, göz hizasındaydı.

"Kardeşim," diye ekledi usulca, sesinde bir duygu kırıntısı vardı.

Bir kardeşin mi var? diye düşündü, kafası karışmıştı, kafası da bulanıktı, ama yine de adamın -amcasının- tokalaşması için elini uzattı.

"Ben Will," dedi otomatik olarak, kibarca, on beş yaşına bastığından beri geçen birkaç ay içinde sesinin çatallaşmasının büyük ölçüde durmuş olmasına sevinerek. Kendi kulağına, içinde hissettiğinden daha yetişkin ve şaşırmamış gibi gelmişti.

Ama adam -amcası, adını hiç duymadığı amcası- onun elini tutmamıştı. Ona hiç bakmamıştı. Bunun yerine, Will'in annesine bir hayaletmiş gibi ya da belki de hayattaymış ama ölümden dönmüş gibi bakmıştı.

Sigara ve annesinin evde kullandığı mobilya cilası gibi kokan dairenin içinde kimse oturmak için kıpırdamamıştı; kimse konuşmamıştı. Annesi sonunda amcası Donny'nin adını vermişti, çünkü adam kendisini tanıtmakla hiç ilgilenmemişti - kahverengi bir koltuğun (Will'in güvenilmez gözlerine göre pütürlü ama tanımsız) yanında duruyordu, ellerini kot pantolonunun ceplerine sokmuştu. Annesi kapının yanında kalmıştı, Will de öyle. Will, annesinin içeri davet edilmeyi beklediğini düşündü.

Ama Will bile bunun olmayacağını .

Donny sonunda, Will'in ondan duyduğu ilk sözlerle, "Çocuğun buradayken bunu yapmayacağım," demişti.

Senin çocuğun, diye tekrarladı Will zihninde. En azından her zaman iyi bir dinleyici olmuştu ve mesajı almıştı. Belki bu Donny denen adam Will'in amcasıydı, ama bir aile olmaya hiç niyeti yoktu ve Will de kendi kendine bunun onun için sorun olmadığını söylemeye çalışıyordu. Ne de olsa tek çocuktı ve o ana kadar anne babasının da tek çocuk olduğunu düşünmüştü. Okulundaki diğer çocukların büyükanne ve büyükbabaları, kuzenleri, tatillerde büyük toplantıları vardı. Ama Sterling ailesi küçük bir birimdi. Sadece üçü. İşleri zorlaştıracak bir köpek, bir kedi ya da bir Japon balığı bile yoktu.

Yine de Will boynunda bir kızarıklık, midesinde sıcak bir ateş, kol kaslarında bir gerginlik hissetmişti. Son zamanlarda çabuk sinirleniyor, kolayca öfkeleniyordu. Kafası kızlarla ilgili düşüncelerle meşgul olmadığında -çoğunlukla Caitlin'le, ama dürüst olmak gerekirse gözleri gerçekten dalgındı-huysuz, dikkati dağınık ve asık suratlı olabiliyordu. Sağlık öğretmenin sınıfta söylediği her şey doğruysa, bunların hepsi büyümenin bir parçasıydı, ama şu anda, tüm bu kafa karıştırıcı, çabuk alevlenen duygularının bir amacı olduğunu hissediyordu. Belki sadece on beş yaşındaydı ama şimdiden bu Donny denen adamdan daha uzundu ve beyzbol için ağırlık kaldırıyor. Kimsenin annesiyle bu kadar sert konuşmasından hoşlanmıyordu.

Ama o zaman *Wait'e dışarıdan* bir direktif vermişti ve Will bu şekilde yönlendirilmesine, neredeyse bu şekilde *disipline* edilmesine çok şaşırmıştı. Evde anne babası her zaman gevşek, uyumlu, biraz da dalgın olmuştu ve Will bunun bir ebeveynlik tarzından çok, ikisine biraz zaman ayırma isteği ve birbirlerine duydukları sürekli, bazen de yorucu sevgiyle ilgili olduğunu düşündüyse de, en azından diğer çocuklardan daha geç saatlere kadar dışarıda kalabiliyordu; en azından her şey için izin istemesi, gecenin sonunda ödevini kimseye göstermesi ya da antrenmandan eve geç döneceği zaman araması gerekmiyordu.

O anın ve ona yol açan tüm anların şokuyla gitmişti. Ön kapı yerine arka kapıdan, şimdi izlediği aynı lekeli siyah dikdörtgenden çıkmıştı. İçeride ters giden bir şey olup olmadığını görebilmek için gözlerine ya da parlak Temmuz güneşine yeterince güvenemiyordu, bu yüzden giderken cam kapıyı arkasında açık bırakmış, sadece perdeyi kapatmıştı. Ayaklarının altındaki cılız tahtanın üzerinde sola döndü ve birinci kat balkonundan aşağıya doğru birkaç kısa, aynı zamanda cılız basamağı indi. Güneşten kavrulmuş çimenlerin üzerinden geçerek yapraklı, bahçeye göre fazla büyük bir ağaca ulaştı.

Ve bekledi.

Gözlerini ve zihnini odaklamaya çalıştı.

Adını hiç duymadığı bir amcası olması ne anlama geliyordu? Annesinin babasına haber vermeden buraya gelmesi ve Will'i de yanında getirmesi ne anlama geliyordu? Bir düşününce, son zamanlarda evde her şeyin sessiz olması, annesiyle babasının bazen onunkine benzer somurtkan ruh hallerine bürünmeleri, her zamankinden daha sık birbirlerine çekilmeleri, yatak odalarının kapısını kapatıp onu dışarıda bırakmaları, nihayet ortaya çıktıklarında sorularını geçiştirmeleri ne anlama geliyordu?

Belki başka biri boşanma diyebilirdi. Will'in takım arkadaşlarından birçoğunun anne babası boşanmıştı; bunlardan birinin durumu mahkemelere ve sosyal hizmet görevlilerine kadar uzanıyor, anne ve baba maç günleri tribünden bile sürekli birbirlerine ebeveynlik yapmaya çalışıyordu. Ama Will, kendi anne babasının ayrılacağını düşünmekten daha iyisini biliyordu. Sterling'ler birbirlerine o kadar bağlıydılar ki, birbirlerine olan gizli ve genellikle gülümseyen bakışlarında, sürekli yakın oturmalarında, dokunuşlarında, öpüşlerinde ve fısıldaşmalarında Will bazen kendini bir karmaşa gibi hissediyordu. İstenmeyen bir köpek, kedi ya da Japon balığı gibi.

Bir kesinti.

"Hey!" diye böldü yukarıdan bir ses. Bir kız sesi.

Her nasılsa, bu kısa, günlük kelimeden bile mükemmel bir ses. Kalkıştaki bir kahkaha gibiydi.

İçgüdüsel olarak, beklentiyle başını ona doğru çevirdi.

Ve sonra ... bir kahkaha yükseldi. Üstündeki havada patladı, sonra yukarıdaki balkonlardan birinden sarmaşık gibi aşağı indi, tüm vücudunu hareketsiz hale getirdi, ergen kalbinin daha önce hiç olmadığı şekilde göğsünde neden oldu. Daha sonra, çok daha sonra, hayatındaki neredeyse her şeyin değiştiği bu günü düşünmek için kendine izin verdiğinde, kızın gülüşünün o garip arka bahçede ona tanıdık gelen tek şey olduğunu hatırlayacaktı, içeride daha önce hiç görmediği amcası vardı, annesi gizemli, üzgün, kızgın ve korkmuştu. O kadar tanıdık, o kadar *hoş gelmişti* ki, o günle ilgili kafa karıştırıcı olan diğer her şeyi -o kısa süre içinde- unutmuştu. Ne kadar utanç verici olsa da Caitlin'i kesinlikle unutmuştu.

"Hey," diye tekrarladı, bu sefer daha yüksek sesle, ardından bir kahkaha daha geldi ve adam ağacın gövdesini itti, onu görebilmek ya da görebildiği kadarını görebilmek için gölgenin kenarına doğru bir adım attı.

Sakin ol, dedi kendi kendine, saçlarını alnından geriye doğru iterek. Üst katlarda kimsenin onu durduğu yerden görebileceğini bilmiyordu ama belli ki-

"Çekil oradan!" diye seslendi, tam gölgelikten adımını atarken ve o yine sustu. Bir günde iki kez disiplin cezası mı? Bu kesinlikle alışılmadık bir durumdu ve bu sefer neyi yanlış yapmış olabileceği konusunda kafası daha da karışmıştı.

Ama sonra.

Sonra onu gördü.

Üçüncü kat, sağ taraf. Bulanıktı -tabii ki bulanıktı- ama arkasındaki gökyüzü parlak maviydi ve bulanıklık gözleriyle ilgili olduğu kadar hareketleriyle de ilgiliydi. Kolları önünde sallanıyordu, uzun, düz atkuyruğu açık kahverengi bir iple parlak beyaz bir tişörtle örtülü omzunun üzerinden öne doğru sallanıyordu. Balkonun çıtaları kadının alt tarafını görmesini engelliyordu ama kadın zıplayıp aşağı indiğinde bunu anladı; atkuyruğunun tekrar sallandığını gördü, ayaklarının altındaki tahtaya vurduğunu duydu.

"Git, *git*!" diye bağırdı ve adam neredeyse bir adım geri atıyordu, nefesinin şok ve hayal kırıklığı içinde vücudunu terk ettiğini hissediyordu. Özellikle de onun tarafından. Ama iki kahverengi, tüylü şeklin -gür, kıvrımlı kuyrukları arkalarında- balkondan bahçeden geçen bir elektrik hattına atlayıp koşarak uzaklaştığını gördüğünde, rahatlama mutlulukla, kadının ona hiç de bağırmadığını fark etti.

Bağırıyordu.

"Sincaplar, Nonna!" diye seslendi omzunun üzerinden, lekeli siyah dikdörtgene doğru ve adam daha önce hiç duymadığı bu ikinci kelimeyi merak ederek kaşlarını kırıstırdı. İleriye doğru temkinli bir adım daha attı. Gözlerini kıstı, yüzünün oval olduğunu gördü. Ellerini kalçalarına koyduğunu, sanki gerçekten gittiklerinden emin olmak istercesine vücudunu geri çekilen sincaplara doğru çevirdiğini gördü. Daha önce tekleyen kalbi şimdi hızlı ve umutsuz bir ritme bürünmüştü.

Caitlin'i gördüğünde böyle hissetmiyordu; son birkaç yıldır aşık olduğu pek çok kızdan herhangi birini gördüğünde de böyle hissetmiyordu. Bir şeyler çok *farklı* hissediyordu. Kafasında ve kalbinde farklı.

Hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkardı, sert bir iç çekişle ellerini kalçalarından indirdi ve bir şeye bakmak için öne doğru eğildi. Will ilk kez balkonda onu çevreleyen şeylere dikkat etti; çıtaların arasından ve korkuluğun üstünden belli belirsiz yeşillikler görünüyordu. Tüm bunların arkasında onu göremedi ve hem buna hem de görüşüne lanet okudu. Kız ona doğru baksa bile bunu anlayabilir miydi? Tüm o ağaçların ve bitkilerin arasından onu görebilmesi mümkün müydü? Mutlaka ona söyleyecek bir şeyler düşünmeliydi. Sincaplardan bahsetmeli miydi? Ona *nonna*'nın ne demek istediğini sormalı mıydı? Kendisini bir arka bahçe sürüngenini gibi göstermeyecek *bir şey* düşünebilir miydi, ki muhtemelen şu anda tam da öyle biriydi?

Boğazını usulca temizledi, herhangi bir ses çatlağına karşı sigortaladı, tam da kızın kendini yeniden düzelttiği anda.

Belki sadece merhaba dese. Bu ürkütücü olmazdı, değil mi?

Konuşmak için ağzını açtı ama sonra bir şey ona *çarptı*. Tam kafasının üstüne. Yukarı uzandığında bile, bir post daha ve sonra bir tane daha. Acı verici ya da zorlayıcı değildi. Bir fırtınanın ilk büyük damlaları gibi. Ondan sekip çimlerin üzerine düşüyordu.

Ona bir şeyler mi fırlatıyordu?

Post, post, post. Saçlarında sıcak ve ıslak bir şey hissetti. Onun sesini duyduğundan beri ilk kez yere doğru baktı. Ayaklarının dibinde küçük, parlak kırmızı küreler gördü ve bir tanesini almak için eğildi. Balkondaki kız tarafından kovalanan iki cesur sincabın ısırıklarıyla gölgelenmiş, mükemmel olgunlaşmış çeri domatesler. Saatler sonra ilk kez gülümsedi. Kadın yarısı yenmiş olanları avluya yağdırmaya devam ederken bile birkaç tanesini elinde topladı. Ellerini belinde kavuşturarak ayağa kalktı ve başını kaldırıp kadının yüzünün hiçbir yere dönük olmadığını gördü. onun yön. O oldu atma bunlar Ev yapımı, Şehirde yetişmiş, balkonda büyümüş domatesleri hiç bakmadan parmaklıkların üzerinden geçirdi ve nedense bu, onunla tanışmayı, onunla konuşmayı şimdi daha çok istemesine neden oldu.

Avluyu tekrar geçti, geldiği yoldan geri döndü. Amcasının balkonuna çıkan birkaç basamağı tırmanmadı, ama balkonun yanında durdu, kızın kendisini oradan daha iyi görebileceğini, kendisinin de *onu* oradan daha iyi görebileceğini düşündü. Ona seslendi. "*Hey*" derdi, tıpkı onun kendisine demediği gibi. "*Bir şey mi düşürdün?*" der, gülümser ve ellerini kaldırırdı. *Kadının* görüşünün hâlâ saçında olduğundan emin olduğu domates çekirdeklerini görece kadar keskin olmasını umuyordu.

Ama sonra ekrandan, izlemesi gerektiğini unuttuğu lekeli siyah dikdörtgenin içinden annesinin sesini duydu.

"Yardıma ihtiyacımız var," diyordu. "Kocam ve ben, ikimiz de ... yardım için size yalvarıyoruz."

Ve o gün Will'in kalbi üçüncü kez göğsünün içinde değişti.

Kendini dinlemeye zorladı; kendini tamamen hareketsiz hale getirdi. Eğer kız onu şimdi görseydi, bir heykel sanabilirdi. Daha önce hiç fark etmediği, domates yakalayan bir çim süsü.

Ama annesini ve hiç tanımadığı amcasını dinlerken, şoktan tüylerini diken diken eden bir konuşma duyarken, hayatını değiştiren o uzun dakikalar boyunca kızı hiç düşünmedi.

Daha sonra bunun ne kadar gürültülü ve ani bir şekilde sona erdiğini hatırlayacaktı: Annesi sesini yükselterek Donny'ye zalim ve inatçı olduğunu, bundan pişmanlık duyacağını söylemişti. Şimdi gitmesine izin verirse, onu ya da Will'i bir daha asla göremeyeceğini söylemişti.

Karşılık olarak mutlak bir sessizlik olduğunu hatırlıyordu.

Will o sessizliği duyduğunda ellerini bırakmış, yere yuvarlanan domatesleri fark etmemişti bile. Merdivenlere doğru ilerledi, annesini çağırmak ve ultimatomu hemen yerine getirmeye başlamalarını sağlamak için harekete geçti ama annesi ondan önce davranıp paravanı açtı ve yüzü solgun bir halde onun apartmandan çıkış yolunu takip etti. Yeterince yaklaştığında, yanaklarının gözyaşlarıyla ıslandığını görebiliyordu. Yanından geçerken ona bakmamıştı ama bir şekilde bunu anlayabiliyordu.

Onun duyduğunu bildiğini söyleyebilirdi.

Onu arabaya kadar takip etti, uzun zamandır ilk kez bahçeyi geçerken kısa bacaklı adımlarına ayak uydurmak için çaba sarf etmesi gerektiğini hissetti - ağacın altından ve diğer taraftan, çok uzun zaman önce park ettikleri arka sokağa çıktı.

Yolcu koltuğuna oturmuş, annesinin anahtarları karıştırırken ellerinin titremesini izliyordu ki aklına kız geldi. Sesi, gülüşü, ninesi, sincapları ve şımarık domatesleri. Onu fark etmiş olmasının ne kadar aptalca olduğunu düşündü. Onu fark etmenin ne kadar önemli olduğunu düşündü. Dünyasıyla ilgili her şey aptalca geliyordu-okul, yaz, Caitlin, beyzbol- bunun dışındaki her şey, annesinin söylediğini duyduğu ve babasıyla annesinin soracak kadar çaresiz oldukları şeyler. *Kendisiyle* ilgili her şey aptalca geliyordu - huzursuzluğu, ruh hali, domates fırlatan yabancılara olan saçma aşkları, aptal gözleri ve gülünç, olgunlaşmamış kibri.

Uzandı ve annesinin bileğine dokundu.

"Anne," dedi ve tam o anda, kendi sesini tekrar duyduğu anda bir karar verdi. Sesinin büyümesine ayak uydurmaya karar . O dairede söylenenlere kulak misafiri olduğu şeyin, bunu yapmak zorunda olduğu anlamına geldiğine karar verdi.

"Biz iyiyiz," dedi ve belki de bunu ondan çok kendine söylediğini düşündü, ama yine de elini tutmak için hareket etti, sıktı ve kendini dengeledi.

"Biz iyiyiz," diye tekrarladı.

Ona geri söyledi. Arabayı çalıştıracak kadar sakinleşene kadar defalarca.

Kız geri çekildiğinde, çaresizce, kısacık bir an için gökyüzüne, üçüncü kattaki balkona bakmak istedi. Güzel sesli ve uzun at kuyruklu kıza doğru. Aslında hiç göremediği kıza.

Ama yapmadı.

Dikkatini dağıtan bulanık şeylerle işi bitmişti. Çocuk olmaktan bıkmıştı.

Pazartesi sabahı, bisikletiyle gidebileceği kadar yakın bir alışveriş merkezinde muayenehanesi olan bir göz doktorunu aradı ve ona verecekleri her testi kesinlikle geçemeyeceğini şimdiden bilerek randevu aldı. Aynı gün öğleden sonra, yaz antrenmanına sadece takımdan ayrılmak için geldi ve Koç'un şaşkın ve şaşkın protestolarını görmezden geldi, tıpkı birkaç saat sonra Caitlin'den ayrıldığında onunkileri görmezden geldiği gibi.

Balkondaki kıızı düşünmesine hiç izin vermedi. Artık daha net görüyordu.

OceanofPDF.com

Bölüm 1

On altı yıl sonra

Eleanora DeAngelo Clarke için günün en iyi zamanı, pek çok kişiye göre, hiç de gündüz değildi.

Günün en iyi zamanı şafaktan önceydi.

Sabahın dördüne olan bu düşkünlük oldukça yeni bir gelişmeydi. İlk döndüğünde, bu bir seçimden çok bir zorunluluk, erken başlayan ve uzun süren günlerin talebi, sık sık bölünen uykuların serpintisi olmuştu. O zamanlar, sabahın dördü günün diğer saatlerinden farksızdı: nitelik olarak daha karanlıktı ama karakter olarak pek farklı değildi, vedalaşmanın acımasız, insani sürecinin bir başka parçasıydı ve bunu yaşamaya hiç hazır hissetmemişti -hiç hissetmeyecekti-.

Ama her şey bittiğinde, gündüz saatleri daha yoğun ve bürokratik hale geldiğinde, yeni hayatının gerçekleri kafasına dank etmeye başladığında, sabahın 4'ü onun için bir dönüşüm olmaya başlamıştı. Bazen oturup bakmaktan başka bir şey yapmıyordu, avuçlarında tuttuğu bir fincan sıcak kahve, şişmiş, gözyaşı lekeli yüzüne doğru dumanı tütüyordu. Bazen huzursuz ve tatminsiz bir uykudan uyanıp arka kapıya yürüyor, kapıyı sürgüyle açıp balkona tek bir adım atıyor ve sonbaharın keskin, soğuk havasını ilaç gibi içine çekiyordu. Bazen oturma odasındaki eski masanın başına oturur, gün boyunca hareket etmesine yardımcı olacak listeler yapar, daha önce hayatı boyunca hiç kontrol sahibi olmak zorunda kalmadığı bu yerde kontrolün kendisinde olduğunu hissetmesine yardımcı olurdu.

Ama gün geçtikçe sabahın 4'ü daha yumuşak bir ritme büründü ve Nora bu ritme, o erken, dürtüsel davranışlarının geliştirilmiş bir versiyonuyla ayak uydurdu. Zifiri karanlıkta ve mükemmel sessizlikte kahvesini yudumladı ve hava soğuk olduğunda içeride kalarak bedeninin ve beyninin yavaşça, usulca uyanmasına izin verdi. Listeleri sonraya bıraktı, kendini nefes almaya bıraktı. Düşünmesine ve düşünmemesine, hatırlamasına ve hatırlamamasına izin verdi. Kendini *olmaya* bıraktı.

Sekiz ay geçmişti ve sabahın dördü artık bir alışkanlık, hatta bile koyduğu gizli bir uygulama haline gelmişti. Geceleri yatağa girdiğinde saat uygulamasını açıyordu.

ve "Altın Saat" adını verdiği alarmı açardı. Gözlerini kapatır ve onu dört gözle beklerdi, ona her zaman sağladığı sıfırlanmayı, her zaman önündeki güne nazikçe hoş geldin demesini.

Sabahın dördünün hemen hemen her şeyi düzeltebileceğini düşünmeye başlamıştı.

Onun dışında.

Bu hariç.

Olayın üzerinden iki buçuk hafta geçmişti ve o zamandan beri Nora her gün sabahın dördünü aynen şu anda olduğu gibi geçiriyordu: balkonda oturmuş, hâlâ pijamaları içinde, endişeleniyordu.

Ve hepsi Donny Pasternak'ın suçuymuştu.

Nora bunun düşünülmesi, *hissedilmesi* korkunç bir şey olduğunu biliyordu. Sonuçta bir insanı, özellikle de Donny gibi sessiz ve nazik bir insanı öldüğü için kim suçlayabilirdi ki? Kim bu dünyayı aniden, beklenmedik bir şekilde, çok erken terk eden birini -bir komşu, bir arkadaş, neredeyse bir aile üyesi- yargılayabilirdi? Kim bu kadar ... bu kadar *kızgın* olabilirdi?

Cevap Nora'ydı. Nora

yapabilirdi.

Donny'ye kızgın değilsin, diye kendini azarladı. *olmadığını biliyorsun*.

Kahvesinden bir yudum aldı ve o altın saat hissini yeniden yakalamaya çalıştı. İlk karanlık, acımasız Chicago kışı boyunca beklediği türden, ılık, kuru ve hoş, mükemmel bir sabah değildi.

Ama işe yaramadı.

Kızgındı. Kızgın, stresli ve korkmuştu çünkü sessiz, nazik Donny Pasternak gitmişti ve bu yeterince kötüydü, özellikle de Nonna'dan bu kadar kısa süre sonra. Ama bunun da ötesinde, Donny'nin komşusu, arkadaşı ve *neredeyse* ailesinden biri olmanın, iş onun dairesine ne olacağını öğrenmeye geldiğinde hiçbir şey ifade etmediğinin korkunç bir şekilde farkına varmıştı.

Nora, yetişkin hayatında ilk kez tam zamanlı evi olan eski, tuğla, bloklu altı daireyi yabancıların nasıl yargıladığı konusunda hiçbir zaman saf olmamıştı, ancak yargıların kesin doğası yıllar içinde değişmişti. İlk ziyarete geldiğinde, anne ve babası havaalanından arabayla gelirken, Nonna'nın şehir merkezindeki çok güzel, parası ödenmiş evinde oturmak varken bu "küçük bina" için yıllarca para ve emek harcaması hakkında birbirleriyle sessizce - o *kadar* da sessizce değil - konuşmuşlardı.

Kocası, Nora'nın büyükbabası öldükten sonra banliyölere taşındı. Yirmi yıl sonra yargılar farklıydı: Bloktaki en eski görünümlü bina değil miydi? Ayak uydurmak için biraz daha iyisini yapması gerekmez miydi? Kimse onu daha parlak, daha modern yapmayı düşünmemiş miydi? Koridorlardaki çizgili duvar kağıdı *kadifeden* mi yapılmıştı?

Sorun, insanların bir klasiği takdir etmemesiydi. İnsanların sadakati yoktu!

Nonna bunu hep söylerdi.

Nora gözlerini kapadı ve Nonna'nın şimdi ne söyleyebileceğini düşündü. Muhtemelen Donny'nin *insan* olmadığını söyleyecekti. Donny'ye güvendiğini, binada yıllardır komşusu, *ailesi* (neredeyse yok!) olan herkes gibi Donny'nin de daireyi emin ellere, burada ne olup bittiğini anlayan birine bırakacağından emin olduğunu söylerdi. Aslında apartmandaki diğer herkes de böyle düşünüyor gibiydi. Ne de olsa Nonna dairesini Nora'ya bırakmıştı, çünkü Nora'nın ekstra özen göstereceğini biliyordu. Nora'nın da binayı en az kendisi kadar sevdiğini biliyordu.

Jonah daha bir hafta önce, Donny'nin ölümünden sonraki ilk bina toplantısında, "Belki de bizden birine bırakmıştır," demişti. Nora odanın önünde durmuş, bodrumdaki çamaşırvhanenin beton zemini spor ayakkabılarının tabanlarına sert bir gerçeklik baskısı yapmıştı. Komşularının yüzlerinin umutla aydınlanmasını izlemiş ve Donny'nin avukatına yaptığı üç cevapsız telefon görüşmesini düşünmüştü.

Sanırım çoktan duymuş olurduk, diye düşündü. *Sanırım bizden biri olsaydı duyardık.*

Ama bunu söylememişti. Gülümseyerek, "Sanırım bekleyip göreceğiz," dedi ve elinde tuttuğu bina yönetmeliğini yaklaşan bir kıyamet duygusuyla tuttu. Eğer onlardan biri değilse, kim olabileceğini bilmiyordu, çünkü Donny sessiz ve nazik olmasının yanı sıra, onu tanıdığından beri yalnızdı. Ne kız arkadaşı, ne erkek arkadaşı, ne de bu duvarların dışında bir arkadaşı ya da ailesi vardı.

Sabahın dördü o avukatı tekrar aramak için çok mu erken?

Sert bir iç çekti ve hâlâ çoğunlukla içilmemiş olan koyu renkli rostosunun yüzeyini dalgalandırdı. İşin aslı, saat 4:00'teki içkisini bırakmanın zamanı çoktan gelmişti.

Sabah endişeliydi. Belki de bir süreliğine liste yapmaya geri dönmesi gerekiyordu, çünkü geri dönmeyen telefonlar neredeyse kesinlikle kötü bir şeyin olduğu anlamına geliyordu: meçhul bir emlak yatırım şirketi muhtemelen

Düşünürken bile Cook County ölüm kayıtlarını tarıyor, o hızlı geri dönüş "çevirmelerinden" birini yapmak için fırsat arıyordu. Gelip ön tarafa bir çöp konteyneri park edecekler ve sessiz, nazik Donny Pasternak'ın tüm eşyalarını atacaklardı ve koridordaki duvar kağıdından kesinlikle şikayet edeceklerdi (Sadakat *yok!* Nonna bir yerden kokladı). Bir ay sonra ön avluda Donny'nin dairesi için "Satılık" tabelası asılacak ve Nonna'nın ikinci bir hayat kurduğu bu binanın, biraz kader ve çokça çabayla kendi başına bir aile haline gelen bu binanın sonunu getirecek bir etiket fiyatı yazılmaya başlanacaktı.

Tekrar içini çekti -bu altın saatlerde tam bir vay halime durumuydu- ayaklarını yere vurdu ve sandalyesinden kalkarak sert, dik ve hazırlıklı bir duruşa geçti. Bu şekilde *beklemekten* başka yapabileceği bir şey olmalıydı.

Ama tam sırada, aşağıda bir yerde bir kapının sürgüyle açıldığını duydu. Nora saatin sabahın dördü olduğunu biliyordu.

Nora saat 4'*bu binada* olduğunu biliyordu.

Kendisinden başka hiç kimsenin bu saatte balkona çıkmadığını biliyordu.

Kimse hariç.

Yeni biri dışında kimse.

Nora, balkon korkuluklarına koşup başını sarkıtmanın ve aşağıda her kim varsa ona eski duvar kâğıtları hakkında ne düşündüğünü sormanın son derece uygunsuz olacağını fark etti. Her şeyden önce, güneş daha doğmamıştı bile. İkincisi, pijamasının altına sütyen giymemişti. Üçüncüsü, eğer duvar kâğıdı o anda aklına gelen tek sohbet açıcıysa, gerçekten de daha fazla dışarı çıkma niyetini gerçekleştirme zamanı gelmişti.

Belki de telefon adabını sorgulayan bir avukattı? Ya da daha kötüsü! Yüzü olmayan emlak yatırım şirketinin gerçek yüzü mü? Elbette erken bir saatti ama belki de bu insanların korkunç, duvar kâğıdı düşmanı planlarını gerçekleştirmek için günün yirmi dört saatine ihtiyaçları vardı? Bu yüzleşmeye kesinlikle hazır değildi, hele de bir sütyen ve emlak trendlerinin çıkarıcı doğası hakkında bir PowerPoint sunumu olmadan.

Önce sütyen, dedi kendi kendine, tekrar duraklamadan önce bir elini kapı koluna doğru uzattı.

Ya bu iki kişiden biri değilse?

İçindeki hissi, henüz içeri girmemesi gerektiği hissini, kapıyı açan kişinin tanışması gereken biri olduğu hissini gerçekten açıklayamıyordu.

Tabii ki saatin erken olması, destekleyici iç çamaşırlarının olmaması ve gerçekte ne *söyleyebileceğine* dair fikirlerinin sınırlı olması gibi sorunlar vardı, bu yüzden en azından şimdilik bu görüşmeyi tek taraflı yapmaya karar verdi. Kahvesini dikkatlice sandalyesinin yanındaki küçük veranda masasına bıraktı ve -çıplak ayaklarının ahşaba sürtünmesinin sessizliğine ve hangi tahtaların gıcırdama olasılığının daha yüksek olduğuna dair uzun süredir bilenmiş farkındalığına şükrederek- sessizce korkuluğa doğru adım attı ve saksı bitkilerinin arasındaki boş alanlardan birine yerleşti.

Sonra kenarından aşağıya, Donny'nin balkonuna baktı. Onu önce apartmanın açık bırakılmış ışıkları tarafından sınırlandırılmış karanlık bir taslak gördü, yukarıdan bakış açısı ona sadece vücudunun bir izlenimini veriyordu -kendininkinden biraz daha uzağa çıkıntı yapan korkuluğu kavrayan eller; genişçe yayılmış uzun kollar, geniş, kıvrımlı bir sırta yayılan zayıf bel ile aralarında boş alan üçgenleri; eğik baş

Omuzlarının gerginliği arasında.

Bir heykele, bir sanat eserine, dikkatinizi çeken bir şeye bakmak gibiydi. İçinde bulunduğunuz anda kalmanızda ısrar eden bir şey, gördüğünüz şeyi ezberlemenizi söyleyen bir şey. Bakıp durabilirdi. Güneş doğana kadar. Altın saat gerçekten bitene kadar.

Ama sonra, ona çarptı.

Bu, PowerPoint sunumuna ihtiyaç duyan bir mülk sahibinin duruşu değildi.

Bu eğri sırtlı, eğik başlı balkon yaslanması, yas tutan bir adamın duruşuydu.

Şaşkın bir nefes aldı ve çok hızlı bir şekilde parmaklıklardan uzaklaştı.

Ve bitkilerinden birini devirdi.

Nora, pişmiş toprağın tahtaya çarparken çıkardığı sesin, arkasından savrulan toprak yığınının, düştükten sonra titreyerek sallanan balmumu yaprakların sesinin, tüm bunların, bilinen evrenin tarihi boyunca çıkarılmış en yüksek ses olduğunu düşündü.

Gözlerini sıkıca kapattı. Kendini onun gibi tamamen hareketsiz hale getirmeye çalıştı. Eğer bunu başarırca, belki balkondaki adam üçüncü kata özgü serseri bir rüzgârın tencereyi devirdiğini düşünebilirdi. Ya da bir tür yaratık? Evet, bu mantıklı. Bir rakun ya da özellikle güçlü bir

"Alo?"

Sesi derindi ama kelimeyi sessizce, temkinli bir şekilde söylemişti ve Nora bunu görmezden gelebileceğini, o içeri girene kadar heykel duruşu fikrini sürdürebileceğini düşündü. Daha sonra (sutyenle) aşağı inip kendini tanıtabilir, gerçek başsağlığı dileklerini iletebilir ve Donny'nin her şeye rağmen onlar için doğru olanı yapmış olabileceğine dair doğmakta olan bencil umudunu gizli tutabilirdi.

Yine de, casusluk yaptıktan sonra ve ayrıca son yarım saatini yakın zamanda ölmüş olası akrabasına karşı haksız yere sinirlenerek geçirdikten sonra onu görmezden gelmek biraz kaba hissettirdi. Hızlı bir merhaba o zaman. Onu rahatsız ettiğim için bir özür. Klasik duvar kaplamalarıyla ilgili hisleri hakkında soru sormak yok.

Korkuluklara doğru geri adım attı, son anda kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmayı hatırladı.

Bu kez, kadın kenardan baktığında, adam ona bakıyordu.

Uzun boyluydu; bunu yukarıdan bile söyleyebiliyordu ve bu, bu binayı, içindeki her insanın çeşitli yapılar - parmaklıklarına, çıkıntılarına, kapılarına - göre nasıl görüldüğünü ne kadar iyi bildiğinden kaynaklanıyordu. Dik durduğunda omuzları hâlâ geniş görünüyordu ama genel olarak, onu ilk gördüğü o eğik duruşunun dışında daha zayıf görünüyordu. Belki de giydiği kıyafetlerle ilgili bir şeydi - onu iyi göremeyecek kadar karanlıktı, ama ona bol geliyor gibiydi, pijama gibi ve bu hoşuna gitti, ikisinin de hala pijamalarıyla balkonlarında olabileceklerini düşündü.

Ama adamın yüzünde görebildiği şey - apartmandan gelen sıcak, altın rengi ışıkla yıkanmış - nefesini kesmiş, zamanın durmasına neden olmuştu. Adam sinekkaydı tıraş olmuştu, çenesi kare biçimindeydi, kaşları sesindeki soruya uygun bir ifadeyle aşağıya doğru inmişti. Bu keskin hatlar kendi başlarına çekici olabilirdi, ama onları tamamlayan yumuşak kıvrımlarla geliştirilmişlerdi - gerçekten de çarpıcı hale getirilmişlerdi. Kalın, dalgalı saçlar, Nora'nın birinci kata özel, son derece gurur verici bir rüzgâr olup olmadığını merak etmesine neden olacak şekilde dağınıktı. Hafifçe ayrılmış dolgun dudaklar. Gözleri hakkında sadece tahmin yürütebiliyordu, çünkü koyu çerçeveli gözlüklerinin parıltısı onları .

Yutkundu.

"Hey," diye fısıldadı sonunda ona.

Birkaç saniye boyunca hiç hareket etmedi ve kız onun hareketsiz kalma konusunda çok iyi görüldüğünü düşündü. Sanki bu işte profesyonelce iyiydi. *Belki de bir pandomimcidir*, dedi beyninin aşırı derecede sersemlemiş kısmı. *Hayır, bir kale muhafızı*, diye düzeltti. Illinois'de kale sayısının çok az olduğu düşünülürse hâlâ şaşkıındı.

Ama sonra sağ elini kaldırdı. Yavaşça göğsünün ortasına doğru kaldırdı, geniş avuç içi göğüs kafesinin üzerinden kalbine doğru bir kez süründü.

"Sen" dedi, eli tam kalbinin üzerinde duruyordu ve Nora kendi kalbinin atışlarını saymak için vahşi bir dürtü duydu. *Bir-iki, bir-iki*.

"Beni ürküttü," diye bitirdi ama ne ses tonundan ne de hâlâ sessiz olan sesinden ürküttüğü anlaşılıyordu. Kıpırdandı ve sonunda elini yanına bıraktı. Gözlerini koruyan o parıltı hâlâ vardı ama yine de bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu.

"Çok özür dilerim," dedi, korkuluğa yaklaşp hâlâ çapraz duran kollarını korkuluğa dayayarak. "İsteyerek yapmadım-"

"Hayır, ben-" diye başladı ve sonra durakladı. Tekrar konuştuğunda sesi daha sessizdi. "Buraya gelerek seni uyandırdıysam özür dilerim."

"Sorun yok," dedi başını binaya doğru sallayarak. Burada karanlıkta fısıldaşan iki kişilik bir komplo içindeymişler gibi hissediyordu. "Kimseyi uyandırmayacaksın."

Bu apartmandaki altı daireden üçünde, en hafif tabirle keskin olmayan işitme duyusuna sahip insanlar oturuyordu. Ve onun dairesinin altındaki dairede oturan Benny, en ufak bir kışkırtmada beyaz gürültü makinesi hakkında şiirsel sözler söylüyordu, bu yüzden onları kesinlikle duyamazdı.

"Ve ben her zaman bu saatte ayaktayım," diye ekledi, sonra hemen dudaklarını birbirine bastırdı. Bunu ona neden söylemişti? Bu bir *sırdı*.

Başını yana eğdi ve sanki yüzündeki her şey onunla birlikte eğildi - bir kaşı kalktı, ağzının bir tarafı kıvrıldı. Bununla ilgili bir şey - bu gerçek ilgi, merak ifadesiyle ilgili bir şey - Nora'yı çok savunmasız, ihmal edilmiş bir yerden vurdu.

Kendini ilginç hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu -aylar, aylar, gerçekten-. Yeni biriyle tanıştığından beri.

Yanakları zevkle ısındı. "Öyle mi?"

dedi.

"Evet." Bu kadarla bırakmak istiyordu, özellikle de niyetlendiğinden daha nefes nefese çıktığı için. Ama kendini durduramadan ekledi: "Altın saat."

Nora! diye bağırdı beyni (nefes nefese değil). *Ne! Öyle mi! Sen! Söylüyorsun!*

Adamın onu duymamış olabileceğine dair kısa bir umudu vardı. Mesela birinci kata özel saç esintisinin sesini.

"Altın saat mi?"

Peki, tamam. Onu duymuştu.

Boğazını temizledi. Buna kısaca cevap verecekti, garip bir şekilde (ya da nefes nefese) değil. Sonra bir şekilde Donny'den bahsetmenin bir yolunu bulacak, gerekli olduğundan emin olduğu başsağlığı dileklerini sunacaktı.

"Ben buna günün bu saati diyorum... ya da sanırım tam olarak gün değil?" *Zekice*, diye düşündü, içten içe kendine gözlerini devirerek. "Her zaman huzurlu olduğunu düşünmüşümdür."

Yine kıpırdamadı, kaşlarını çatmaktan başka bir şey yapmadı, sanki tanımı düşünmek zorundaymış gibi. Sonra ona, bir şekilde hem kendinden emin hem de kendini küçümseyen orantısız bir sırıtış gönderdi.

"Artık kadar da huzurlu değil," dedi, korkuluklara bir adım daha yaklaşarak ve gülümsemesinin, hâlâ yumuşak olan sesinin onu nasıl hissettirdiğini fark etmemeye çalıştı. Özellikle de çapraz kollarının altındaki bölgede.

Eyvah, diye düşündü. *Bu konuda bir şeyler yapsam iyi olacak.*

Onları göğsüne daha sıkı bastırdı.

"değil," diye tekrarladı, kendi dudaklarının bir gülümsemeye dönüştüğünü hissederek.

"Benim işimde farklı bir anlamı var. Yani altın saat."

"Fotoğrafçı mısınız?" Bu cümleyi duyduğu diğer tek bağlam buydu - günün belirli bir saatindeki ışıkla ilgili bir şey. Tabii ki sabahın dördü olmayan bir saat.

Sırıtışı -ve kendine güveni- soldu. "Hayır. Boş ver. Pek hoş bir şey değil."

Şimdi başını ilgiyle eğme sırası Nora'daydı. Hangi bağlamda olursa olsun, *altın saat* gibi bir ifadenin nesi nahoş olabilirdi ki?

"Ne demek istiyorsun?"

Kesinlikle bundan sonra Donny'den bahsetmenin bir yolunu bulacaktı. Kesinlikle.

Tekrar konuşmadan önce göğsü bir nefesle yükseldi. Sonunda konuştuğunda, neredeyse utangaç görünüyordu. Özür diler gibiydi.

"Birisi yaralandıktan sonraki saate böyle diyoruz. Travmatik yaralanma. Bu, onları tedavi etmek için sahip olduğunuz en iyi zaman."

"Ah." Gözlerini onun yüzünden ayırdı ve şimdi ona daha anlamlı gelen bir ayrıntıyı fark etti. Üzerindekiler pijama değildi; hastane önlüğüydü. "Sen doktor musun?"

"Evet."

İyi ki 2B'den Bayan Salas kalkmamıştı. Nora artık onu duyabiliyordu. *Bir doktor, Nora!* derdi. *Bir doktorla evlenmek istemez miydin?*

Nora tekrar boğazını temizledi ve düşünce akışını düzelitti. Donny'den bahsetmeliydi. Şimdi her zamanki gibi iyi bir zamandı.

Onun yerine, "Geceleri çalışıyor musun?" diye sordu.

"Her zaman çalışıyorum," dedi ve sesindeki yorgunluğu *duyabildiğini* düşündü. "Ben her zaman çalışırım."

Bunu söylerken sesi çok ... yenilmiş gibi geliyordu. Çok yorgun. Bir şey söylemek için ağzını açtı - üzgün olduğunu, bunun kulağa zor geldiğini söylemek için. Ama adam ondan önce konuştu.

"Öyle mi?"

"Her zaman çalışıyor muyum?"

Ona gülümsedi, bu sefer farklı bir gülümsemeydi. Etrafları hâlâ karanlık olduğu için bu gülümsemenin gün doğumuna benzediğini düşündü. Bu gülümseme kafasındaki diğer tüm düşünceleri aydınlatıyordu: Donny, daire, bina.

"Geceleri mi çalışıyorsun?" diye açıkladı.

"Oh, hayır. Erken kalkan biriyim sanırım. Gün boyunca çalışıyorum. Evden."

Bunu sormamıştı, değil mi? Ama birdenbire Nora için bu konuşma kendine özgü bir altın saat niteliği kazanmıştı. Gizli, özel ve sadece ona aitti.

"Öyle mi?" dedi, sesindeki o lezzetli ilgi notasıyla. Elini uzatıp gözlüğünü düzeltti ve Nora o anda saçma bir şekilde, baş döndürücü bir biçimde ondan etkilenmesine izin verdi. Adam bir sonraki sorusunu sorduğunda neredeyse kaçırıyordu.

"Ne iş yapıyorsun?"

Ona gülümsedi, ayaklarını tahtaya doğru kaydırarak beklentiye benzer bir şey yaptı. Uzun zamandır gerçek bir iş arkadaşı olmayan biriyle işi hakkında konuşma, *gerçekten* konuşma fırsatı bulamamıştı. Son zamanlarda ona verdiği tüm baş ağrılarına rağmen yaptığı işi seviyordu,

Yeni durumu falan. Pekala. Bu soruya cevap verecek, *sonra da* Donny'den bahsedecekti.

"Ben tasarım-"

Ama daha sözünü bitiremeden bir çığlık havayı inletti.

"Bu da ne?" dedi adam, kafasını yana, artık gecenin olmadığı mürekkep siyahına doğru çevirerek.

Nora tutamadı.

Güldü.

Tekrar ona baktı, eli tekrar göğsüne geldi, kalbinin üzerinde aynı nazik sürtünme. Bu uzun boylu, yakışıklı, gözlüklü adam kolayca ürküyordu ve kadın bundan çok *hoşlanmıştı*. Tamamen, bütünüyle büyülenmişti.

"Bu bir kedi," dedi, sesinde hâlâ bir kahkaha vardı. "Başiboş bir kedi. Muhtemelen büyük tomlardan biri."

Bir şeyi fark ettiğinde kahkahası azaldı. Onları birkaç haftadır duymamıştı, o zamandan beri.

"Donny," diye ağzından kaçırdı.

Balkondaki adam elini kalbinden uzaklaştırdı.

Uzun, garip bir duraklama oldu ve bu sırada Nora'nın ruhu kesinlikle bedenini terk etti. *Bunun için burada kalmayacağım!* dedi muhtemelen, giderken de neşeli bir el salladı.

Boğazını temizledi. "O-um. Onlar için dışarıya yemek koyardı."

Ardından gelen duraklama daha da uzundu. Hatta daha da garipti. Taziye konusunu açmak için ne kötü bir yol.

Adam başını tekrar avluya, sinirli kedi çığlığının geldiği yere doğru çevirdi, elleri yine balkon korkuluğuna dolandı, sanki kendini yere bırakması gerekiyordu. Bir şey, *herhangi bir* şey söylemek için yanıp tutuşuyordu ama aynı zamanda, eğer ihtiyacı varsa, ona bir dakika vermek de istiyordu. Tanrı biliyor ya, son birkaç aydır çok fazla dakikaya ihtiyacı olmuştu. Sabahın dördü bu işe yarıyordu, değil mi? Zavallı adam.

Onu daha önce hiç görmemiş, Donny'nin ondan söz ettiğini hiç duymamış olması biraz canını sıktı. Ama bu ille de bir şey ifade etmiyordu. Donny konuşkan biri, paylaşmayı, en uzun süredir tanıdığı Jonah'la bile. Öldüğü güne kadar çalışmış, hafta içi her sabah yedide çıkıp beş kadar dönmemişti. Bütün bir hayatı vardı.

Buradan uzakta, Nora'nın bilmediği bir yerde. Belki de bir sürü insan tanıyordu ama hiçbirini binaya getirmemişti.

Balkondaki adam, "Eskiden orada bir ağaç var mıydı?" diyerek düşüncelerini böldü.

"Evet," dedi otomatik olarak, gözleri hemen eski yerine gitti. "Geçen yıl taşındıktan birkaç ay sonra onu kaldırtmak zorunda kaldık."

O ağacı kestirdiği için yıkılmıştı. Binanın dernek başkanı olarak ilk resmi eylemiydi ve özellikle Nonna'nın ölümünden bu kadar kısa bir süre sonra önsezili, lanetleyici hissetmişti. *Bunu yapmak istemiyorum*, demişti herkese, ne düşüneceklerinden korkarak. *Keşke her şeyi olduğu gibi bırakabilseydim*. Ama o ağaç dibine kadar çürümüştü ve açıkçası kendi kendine devrilmediği için şanslıydılar. Sonunda ağacın yıkılışını izlemişti; bütün gün testereler çalışmış, kamyonlar kaldırılmış, havada kar yağışı gibi odun talaşı uçuşmuştu. Ağlamamıştı ama ağlamayı çok ama çok istemişti.

"Bekle," dedi ve adamın söylediklerinin en önemli kısmını ihmal ettiğini fark etti. Tekrar aşağı baktı ve adamın kendisini izlediğini gördü. "Daha önce buraya gelmiş miydin?"

"Bir kere. Çocukken." Sesinde bir şeyler değişmişti ama ne olduğunu söyleyebileceğinden emin değildi. Belki de etraflarındaki *hava* değişiyordu; gökyüzü aydınlanıyor, şafak öncesi zifiri karanlık kadife bir mavi-siyaha dönüşüyordu. Bunu bilecek kadar iyi tanıyordu: altın saat, neredeyse bitti.

Boğazını temizledi. "O benim amcamdı."

Nora gözlerini kırıştırarak ona baktı, içinde şok ve rahatlama vardı. Demek bir akrabaydı. *Sadakat!* Nonna bir yerlerden kendini beğenmiş bir şekilde "Sadakat!" diyordu ama tavukları saymanın da zamanı değildi.

"Çok üzgünüm," dedi Nora. "Kaybınız için çok üzgünüm."

Adam başını eğdi, bir tür onaylama ya da Donny'den bahsedildiği için bir tür saygı duruşu gibiydi. Göğsünün içinde, kalbinin sempati ve tanıma duygularıyla sıkıştığını hissetti.

Bu kadar yukarıda olmaktan nefret ediyorum, diye düşündü, ama aşağıda olmak kesinlikle tuhaf olurdu. Ne yapacaktı, ona sarılacak mıydı? Sütyensiz mi? Felaket. Son derece uygunsuz! Nonna, belli ki, asla yapmazdı.

"Onu çok iyi tanı mıyordum," dedi ve *orada* . . . orada ne diyebilirdi ki. Sesi biraz kırılmış gibiydi. Biraz sinirli.

Biraz sadakatsiz.

Hayır, Nora, dedi kendi kendine. Bu sadece senin sabahın dördündeki endişeli konuşman.

Muhtemelen o da senin gibi hala şoktadır.

Onun altında, adam ve göğsündeki aynı noktayı kaşıdı.

Tekrar boğazını temizledi. "Burayı seviyor musun?" *Beğendi* mi?

Ne soru ama. Burası çocukluğunun, ergenliğinin en güzel anılarını barındırıyordu. Ve şimdi, bunun için tüm hayatını mutlu bir şekilde buraya taşımıştı. Bütün sabah bu bina ve dolayısıyla PowerPoint fikri hakkında konuşabilirdi. Belki de *bu* duvar kağıdını gündeme getirmek için bir fırsattı! Gerçi muhtemelen önce insanlar hakkında konuşmak daha mantıklıydı ve- yine kesildi, bu kez tiz ve acil bir bip sesi duyuldu ve adam hızla bacağını sıvazladı.

"Kahretsin," dedi. "Özür dilerim." Birkaç saniye içinde, yüzünün görebildiği kısmı telefonunun mavimsi ekranı tarafından aydınlatılıyordu. Telefonu tutmayan eli dalgın dalgın saçlarını karıştırıyordu ve kız şaşkınlıkla onu izliyordu. Saçları çok güzeldi, ki bu kesinlikle yüksek sesle söylemeyeceği bir iltifattı.

"gerek," diye ekledi. "Başka türlü bir altın saat sanırım."

"Doğru." Birdenbire kendini çok telaşlı hissetti. Donny'yi tanıdığını söyleyecek zamanı *olmamıştı*. Ona pek çok şey sorma şansı *olmamıştı* - apartman hakkında ne bildiğini, ama aynı zamanda gerçek *adının* ne olduğu gibi küçük bir meseleyi de. Ve en önemli şey gibi görünen sorusuna cevap verecek zamanı da *olmamıştı*.

Burayı *çok sevdi*.

"Bekle," diye başladı, sabah 4:00 bitmeden önce son bir şey söylemek istiyordu.

Yine de onu duymadığı belliydi. Çoktan kapısına doğru ilerliyordu.

İçeri girmeden önce son bir kez daha ona baktı, gözlüğü hâlâ parlıyordu.

"Görüşürüz," dedi.

Ama onun bu soruya vereceği cevabı da beklemedi.

OceanofPDF.com

Bölüm 2

Cevabı zaten bildiğini .

Orayı sevemezsin.

Her şeyden önce, bir koku vardı. Korkunç bir koku değildi, Will kabul etmek zorundaydı ama ön kapıdan her girişinizde sizi karşılamasını isteyeceğiniz türden bir koku da değildi. Küflü bir tahta kutuyu açıp yüzünüzü sokmak gibi bir şeydi. Kutudaki tek şey toz tavşanları ve belki bir avuç eski bozuk para olabilirdi.

İkinci olarak, ışıklar vardı. Günlerinin (ve çoğu zaman gecelerinin) çoğunu çoğu hastanenin içindeki gaddar, floresan tepsi aydınlatması altında geçiren herkes gibi Will de eski moda bir akkor lambayı, hatta modern bir LED'i takdir ediyordu. Ancak takdir etmediği şey, girişte kafasını çarptığı bronz bir avize - alçakta asılı ve bir grup sarkan cam şeyle daha da alçaltılmış ya da yuvarlak yanaklı meleklerin koridordaki tüm yolculuğunu izliyor gibi görüldüğü bir dizi bronz duvar aplikleriydi.

Ve koridordan bahsetmişken: duvar kağıdı. Altın rengindeydi ya da en azından bir zamanlar altın rengindeydi ama (tehlikeli) avizenin ve (ürkütücü) duvar apliklerinin ışıkları altında rengi metalik olmaktan çok soluk hardal renginde görünüyordu. Her on beş santimde bir dokusu değişiyordu ve Will avucunu üzerine koyup, "*Bu olamaz,*" diye düşündü.

Ama öyleydi. *Kadife* duvar kağıdıydı. Çizgili kadife duvar kağıdı. Bunu kim sevebilir ki?

Olamaz, diye düşündü yine, ama bu kez duvar kağıdını düşünmüyordu.

Bu o olamaz.

On altı yıl önce balkondaki kız ve bu sabah karşılaştığı kadın. Bu olamazdı.

Ne de olsa öyle demişti, ya da en azından demişti. Geçen yıl, o zaman taşınmıştı.

Yani daha net olamazdı. O olamazdı.

Sadece onda bir şeyler vardı. *Hey derkenki* sesinde, gülüşünde, konuşurlarken omzunun üzerinden kayan atkuyruğunda bir şeyler vardı. Uzakta olmasına, karanlık olmasına aldırmadan o balkonda ona *bakışında* bir şeyler vardı. Onu gördüğünde kalbinin göğsünde bir hıçkırık gibi yerinden oynamasıyla ilgili bir şey.

Ama bunu düşünmesine izin veremezdi.

"Acaba, uh-?"

Bir ses araya girdi ve Will, siparişini verdiği tanıdık baristanın bir elinde tuttuğu seyahat kupasına nazikçe uzandığını görmek için gözlerini kırptırdı. Kadın ona anlayışlı bir gülümsemeyle karşılık verdi; hastanenin her köşesinden gelen personelin bir sonraki siparişlerini beklerken ve sipariş vermelerine neden olan her neyse onun etkisinden kurtulmaya çalışırken önünde uzanmasına alışkındı.

Will, "Evet, kusura bakma Janine," diyerek uzattı. "Varsa aynısından bir serum torbası alayım," diye ekledi, bu kötü bir şakaydı, kahve dükkânındaki *Hot enough for you'nun* eşdeğeri idi, ama bu koşullar altında yapabileceğinin en iyisiydi ve koşullar şöyleydi: sabahın üçünden beri ayakta idi, dört saat önce buraya geldiğinden beri yaklaşık yirmi hasta görmüştü ve ayrıca balkondaki kadını düşünmeden edemiyordu.

Hayır, kadını değil. Kadını düşünüp duramazdı.

Daireyi düşünecekti.

Siparişini beklemek için tezgâha doğru ilerledi ve en azından tekrar çağrı gelene kadar kaç dakikası varsa, dikkatini olması gereken yere odaklamaya kendini zorladı.

Daire, tamam. Onu boşaltmak zorundaydı. Mümkün olan en kısa sürede. Bu da on iki ay içindeydi.

Siktiğimin Donny'si.

Geçen hafta avukattan telefon aldığından beri kendi kendine sık sık tekrarladığı bir cümleydi bu. Görünüşe göre Donny öleli birkaç gün olmuştu ve Will onun ölüm haberini, amcasının gerçekten hak ettiği tek ruh haliyle karşılamaya çalışmıştı: tarafsız bir şekilde ve ölümle oldukça düzenli bir şekilde uğraşan bir insanın tarafsızlığıyla. Ne de olsa Donny'nin ölmüş olmasının kendisiyle ne ilgisi vardı?

Tam olarak hiçbir şey, işte bu, avukata kibarca söylemeye çalıştığı şey buydu.

Ancak ortaya çıktı ki üzere, söz konusu amcanın mirasının hem tek vasisi hem de tek lehtarı olduğunuzda, aslında bunun sizinle çok ilgisi vardı. Ve bu miras önemsiz, pasif-agresif, rehin tutan bir bağlı olduğunda, sizinle çok ilgisi olmaya *devam* edecekti.

Daireyi satmasına on iki ay vardı. On iki ay boyunca küf kokulu koridorlar, kaçınılması gereken aydınlatma armatürleri ve hardal rengi duvar kâğıtları.

Balkondaki kadının on iki ayı, diye düşündü, sonra çenesini buna karşı sıktı. *Odaklan, Will.*

", Dr. Sterling," dedi Janine, onu kendinden kurtararak.

Başka bir gün olsa muhtemelen onu düzeltirdi. *Bana Will diyebilirsin,* derdi, her zaman yaptığı gibi, çünkü tıp fakültesinden mezun olalı neredeyse altı yıl olmuştu ve hala körfez dışında kendisine "Doktor" denmesinden pek hoşlanmıyordu ve orada bile bazen -bir fark yaratacağını düşündüğünde, birini daha rahat ettireceğini düşündüğünde- ilk adıyla hitap ederdi.

Ama bugün. Bugün sadece gülümsedi ve teşekkür etti. Bugün, eğer kafasını dik tutacaksa, eğer ona istediği türden bir mesafe koymasına yardımcı olacaksa, bütün gün Dr. Sterling'le konuşabilirdi: burada, bu hastanenin kafeteryasında olduğu adamlar, sabahın erken saatlerinde kendini çocuk gibi hissettiği adam arasındaki mesafe. İlk olarak, on altı yıldır görmediği o havasız, bayat kokulu daireye adım attığında.

Ve sonra o serin, karanlık balkonda dışarıda durduğunda ve kadının ona baktığını gördüğünde.

Gerçekten de *gergindi*. "Lanet olası Donny," diye mırıldandı.

"Peki Donny kim?" diye sordu yanından gelen bir ses ve gözlerini kısa süreliğine kapattı.

Tabii ki. Tabii ki bu hastanede onu en çok sinirlendiren kişi olacaktı.

"Günaydın, Dr. Abraham," dedi, sesini alçalttığı için kendinden biraz nefret . Zaten oldukça kalın bir sesi vardı; Gerald Abraham'la konuşurken sesi Darth Vader'ı oynamak için seçmelere katılıyormuş gibi çıkıyordu. Hayatında hiç bu kadar çok çağrı almak istememişti ama telefonunun zil sesini duymadığı sürece sıkışıp kaldığını biliyordu. Dr. Abraham acil servisteki doğrudan amiriydi ama

değildi, bu hastanedeki hemen hemen herkes Will'in bu hastanede uzman doktor olarak işe alınmasından bu yana geçen sekiz ay içinde ne öğrendiğini biliyordu: Bu adam size bir soru sorduğunda yanından uzaklaşamazdınız. Hastane politikaları hakkında ansiklopedik bilgiye ve kesinlikle sıfır mizah anlayışına sahip, elli altı yaşında, bir metre boyunda, ölümcül bir ciddiyete sahipti.

"Donny adında birinden bahsetmişsiniz?"

Will patronuna bakmak için döndü, ama adam birlikte bir yerde durduklarında genellikle yaptığı şeyi yapıyordu, yani ona bakmıyordu. Will oturmadığı ve Dr. Abraham ayakta olmadığı sürece, göz teması kurmak genel olarak yasaktı ama Will bunu kişisel algılamamayı öğrenmişti. Şu anda Dr. Abraham kesinlikle sabit bir konsantrasyonla kahve tezgâhına bakıyordu ama Will gerçeği biliyordu.

Bir cevap bekliyordu. Will,

"Önemli biri yok," demeye çalıştı.

"Umarım bir hastadan bahsetmiyorsunuzdur." "Kesinlikle hayır."

Will yüzünü buruşturmak yerine bir yudum sıcak kahve içti. Vader sesine ek olarak, Dr. Abraham'ın resmiyetini her zaman tuhaf bir şekilde taklit etmesinden de nefret ediyordu. *Yakın zamanda ölmüş bir akraba*, dedi Abraham'dan etkilenmiş beyni ve iç sesine duyduğu kızgınlıkla, "Ölmüş amcam," diye geveledi.

Bu neredeyse adamın başını çevirmesine neden olacaktı. Bunun yerine boğazını temizledi, topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. Siz kattayken, ilaç siparişi verirken ya da bir tanı koyarken bunu yaparsa, hoşuna gitmeyen bir şey yaptığınızı bilirdiniz, daha sonra size "alışılmadık bir seçim" ya da "normal prosedürlerimizden ayrılma" olduğunu söylerdi.

Will bekledi.

"Sanırım bu dili hak etmek için ölümünden önce ya da sonra bir şey yaptı?"

Nereden başlamalı? Will düşündü. Ama o sadece kahvesinden bir yudum daha aldı ve "Bana dairesini bıraktı" dedi.

İçindeki her şey de. Görebildiği kadarıyla aynı kahverengi koltuk hâlâ oradaydı. Aynı *kokuyordu*, bu gerçek onu o korkunç günün korkunç anılarıyla doldurdu. Oradan çıkmak, onu ilk etapta balkona gönderen şeydi. Onunla tanıştığı yer-

"Birini lanetlemek için alışılmadık bir neden," dedi Abraham. Janine tezgahın üzerinden ona kahvesini uzatıyordu. Açıkçası o da gergin görünüyordu, bu yüzden Will, Dr. Abraham kahveyi almak için öne çıkıp kısaca başını sallayarak teşekkür ettiğinde, ona "*anladım*" anlamına geldiğini umduğu bir gülümseme gönderdi. Abraham sadece her şeyi bilen biri değildi; aynı zamanda asgari düzeyde kibardı; kafeteryadan çıkmak için döndüğünde, Will'in de onu takip etmesini istediği açıktı.

Performans değerlendirmelerini adam yazdığı için Will yazdı.

"Daire burada mı?" Abraham, Will tekrar onunla aynı hizaya geldiğinde, "Daire burada," dedi.

Will çenesini tekrar sıkıldığını, arka dişlerini birbirine vurduğunu, bu konuşmayı kapatmak için içgüdüsel bir tepki verdiğini hissetti. Aslında sorun da buydu. Telefonu aldığından beri bu konuyu, Donny'nin mirasıyla ilgili durumu düşünmesi *gerektiğini* biliyordu -kağıt işleri, vasiyetname, her şey-ama bunun yerine meşgul olmaya, hareket etmeye devam etmişti. Geç saatlere kadar burada kalıyor ya da boş günlerinde doktor olarak çalıştığı klinikte fazladan mesai yapıyor, Donny'yi ve lanet olası dairesini her düşündüğünde kafasının içinde yükselen gürültüyü bastırıyordu. Dün gece yatağında uyanık bir şekilde yatarken, alarmı çalana kadar saatleri sayarken, bu kadar gevış getirmenin, bu kadar saçma kaçınmanın canına tak ettiğine karar vermişti. En kısa düşünme almış, önlüğünü giymiş ve bir haftadan uzun süredir yasal evraklarda gördüğü adrese doğru yola çıkmıştı.

Pratik olanı yapmaya kararlıydı. Sorumlu olanı.

Ama sonra balkona çıkıp Donny'nin eşyalarından uzaklaşmak için duyduğu o çaresizlik gelmişti. Ve o zamandan beri, zihnini elindeki sorun yerine *adını* bile bilmediği bir kadına sabitlemeye yönelik bu asi içgüdü. Ve şimdi, bu konuda tamamen zararsız bir konuşmayı kapatmak için bu baskı dürtüsü?

Lanet bir *çocuk* gibi davranıyordu.

"Kuzey," diye cevap verdi kararlılıkla. "Logan Square civarında."

"Bu her gün işe gidip gelmek için önemli bir zaman kazandırır ama-"

"Orada yaşayamam," dedi Will, kastettiğinden daha sert bir sesle. Hardal rengi duvar kâğıtlarını, sinir bozucu, muhtemelen perili duvar apliklerini, Donny'nin hayatının dağınık döküntülerini düşündü. "Ondan kurtulmam gerek."

"Kız kardeşim emlakçı," dedi Abraham, Will'in ses tonundan açıkça etkilenmemişti. Muhtemelen kendi cümlelerinin yüzde doksan üçünü sert bir şekilde kurduğu içindir. Will bir keresinde Dr. Abraham'ın ağlayan, beyin sarsıntısı geçirmiş on iki yaşındaki bir çocuğa futbolun bir "aptal sporu" olduğunu söylediğini görmüştü.

"Vasiyetnamenin şartları bir yıl boyunca saklamam gerektiğini söylüyor."

Abraham başını eğdi, kaşları çatıldı. "Tuhaf. Bu yasal mı?"

Biliyorsun, kardeşim avukat."

Bu adamın kaç tane rahat çalışan kardeşi vardı? Will, son zamanlardaki uykusuzluğundan söz iyi edeceğini düşündü, yoksa bir sonraki adımda uyku terapisti kız kardeşini öğrenecekti. Ayrıca, bu sabah saat dört buçukta sohbet ettiği kadının, on altı yıl önce bir yaz günü kafasına domates fırlatan kız olduğu fikrini kısa süreliğine aklından geçirdiğinden de bahsetmese iyi olurdu.

Bu da muhtemelen normal bir terapist kız kardeş demek.

"Bir avukatla konuştum. Veraset sürecindeyken itiraz edebileceğimi ama bunun işleri daha da geciktirebileceğini söyledi."

Yüz bahse girerim ki on iki ay boyunca burayı elinde tutacaksın, demişti avukat, küstah ve güler yüzlü bir tavırla. *Donny o daireyi çok sevmişt*i. Will bunun doğru olamayacağından emindi ve daha evi görmemişti bile.

Bu doğru olamazdı çünkü Donny'nin hiçbir şeyi sevebileceğini sanmıyordu. Sokak kedilerini düşündü ve bir öfke patlaması daha hissetti. Ne hakaret ama.

Kendilerini acil servise geri götürecek uzun koridorda bir köşeyi döndüler ve alışkanlıktan olsa gerek, Will'in hızı arttı. Acil servis böyleydi, çok fazla bir şey olmasa bile bir tür hız girdabı gibiydi. Oraya yaklaştığınızda daha hızlı hareket ediyordunuz, dikkatiniz mutlaka önünüzdeki soruna çekiliyordu. Will bu yönünü hep sevmişti.

Ama sonra Dr. Abraham durdu.

Will de durdu. Belli ki hâlâ ayaktaydılar, bu yüzden göz temasına izin yoktu. İkisi de sanki bir kaleye saldırmaya hazırlanıyorlarmış gibi çift kapıya bakıyorlardı.

Abraham, "Eski karım," diye söze başladı ve Will neredeyse, neredeyse gülecekti. Başka bir akraba, Tanrım. Bu, Will için kişisel olarak hiç de kolay olmayan bir konuydu.

"Bu şehirde üç dairesi var."

Will kaşlarını kaldırdı. Güzel olmalı. Birkaç gün öncesine kadar tam olarak sıfır daireye sahipti ve gerçekten astronomik öğrenci kredisi borcunun bir kısmını daha ödeyene kadar da sahip olmayı planlamamıştı. Bu on iki aylık durumu öğrenmeden önce, Donny'nin dairesinin kendisine miras kalması hakkında söyleyebileceği en iyi şey, daireyi satmanın en azından

federal hükümetten gelen aylık faturasında büyük bir çentik açtı. Yine de olacağını tahmin ediyordu, ama yeterince yakında değil.

"Kısa dönemli kiralamar, . Oldukça başarılı."

Will o sırada baktı, Abraham'ın ses tonunda her zamankinden daha az bilgiçlik taslayan bir şeyler vardı. Adam beyaz ceketinin yakasını düzeltiyordu ve bir saniyeliğine -bir saniye bile değil, muhtemelen yarım saniye bile değil- kendinden tamamen emin görünmüyordu.

Garip, diye düşündü Will, Abraham'ı anımsayarak. Kahvesinden bir yudum daha aldı ve Janine'in ona yanlışlıkla kafeinsiz kahve verip vermediğini merak etti.

"Bu-" diye başladı, yutkunduktan sonra, ama bunun gerçek cevaplarla katılmaması gereken türden bir konuşma olduğu açıktı, çünkü Abraham onun yerine konuştu.

"Bir web sitesi kullanıyor. Görünüşe göre üniteler bir kez çalışır hale geldiğinde kendi masraflarını çıkarıyorlar. Ve çok az müdahale gerektiriyor olmalılar. Çok seyahat ediyor."

İşte yine o yaka düzeltme olayı. Abraham acil serviste düzenli olarak beyaz önlük giyen tek doktordu ve Will bu dakikaya kadar bunu hep adamın "mesleki dürüstlük" dediği şey konusundaki patolojik ısrarına bağlamıştı. Ama belli ki bir de yaka düzeltme patolojisi vardı.

Kısa süreli kiralık ev iyi bir fikirdi. Tıp fakültesindeki dördüncü yılında, oyunculuk stajlarını yaptığı çeşitli programlarda her seferinde dört hafta olmak üzere birkaç yerde kalmıştı. Ama bu yerler mülayim ve steril, içerideki mobilyalar nötr ve zararsızdı, dışarıdaki koridorlarda sarkan avizeler, sevimli aplikler ve dokulu duvar kâğıtları yoktu.

Balkondaki kadını tekrar düşündü, kalbindeki o inatçı hıçkırığı hissetti.

"Onu senin için ararım," dedi

Abraham. Will gözlerini kırptırdı.

"Bekle, kim?"

Abraham göz göze gelmeme kuralını bozarak ona doğru baktı, yüz ifadesi sinirliydi. "Eski karım," diye tersledi.

Will, ensesinin arkası ısınırken, "Doğru," dedi. "Özür dilerim."

Özür dilerim, Tanrım. Gözlüklerini yukarı itti. Kısa süreli kiralama iyi bir fikirdi. Belki de tam olarak doğru fikirdi. Uykusuzluktan ya da kendisini ergen gibi hissettiren bir kadınla yaptığı on dakikalık konuşmayı takıntılı bir şekilde düşünmekten kesinlikle daha verimliydi.

"Bir telefon görüşmesi yapmanın zararı olmaz," dedi Abraham. Tam anlamıyla "profesyonel dürüstlük" sesini kullanıyordu, bu da Will'in cevap vermesinin çok uzun sürdüğü anlamına geliyordu.

"Hayır," dedi sonunda. "."

Bir telefon görüşmesi en önemsiz şeydi.

Vardiyasının sonunda Will kafeteryaya geri dönmüş, kendisini "Sally no-longer-Abraham" olarak tanıtan ve selamlaşma şekli olarak el sıkışmak yerine sarılmayı tercih eden küçük, parlak giyimli bir kadının karşısında oturuyordu. İki haftalık Karayip tatilinden bir buçuk gün uzaktaydı ve Will'in ilk telefon görüşmesinde -Dr. Abraham'ın rahatsız edici derecede yakın durduğu durumuyla ilgili acil bir şey olmadığı konusundaki ısrarına rağmen, yüz yüze görüşmek için ısrar etmişti.

"Vakit nakittir!" demiş ve Will'e "iş hakkında konuşmaktan" daha çok sevdiği bir şey olmadığını söylemişti.

Ve bu toplantının şu ana kadarki gidişatına bakılırsa, bu kesinlikle doğruydı.

Durmamıştı.

Sally'nin üç dairesi de Wicker Park'taydı: North Elk Grove'da, sessiz ama Milwaukee'deki bir sürü mağazaya yakın bir bodrum dairesi; West Le Moyne'da, pencere kliması ve güvenilirmez bina asansörü nedeniyle "sorunlu çocuk" olan bir daire; ve son olarak, Western Avenue'da, ücretsiz otoparkı ve yaz aylarında yükselen gecelik fiyatı olan bir çatı katı. Her birinin fotoğrafını tabletine *yüklemiş*, kullandığı kiralama web sitesinde sıraya koymuş ve Will'in incelemesi için hazır hale getirmişti. Will artık Sally'nin özenle seçtiği her halıyı nereden aldığını biliyordu; bu arada Sally'nin söz konusu halıları yerleştirirken ne kadar ayrıntılı düşündüğünü de biliyordu. Halıların yerleşimini bilmesine gerek olmayabilirdi ama tüm bu ayrıntılar hoşuna gitmişti. Şimdiden bu fikre yatırım yaptığını, ona odaklandığını hissetti.

Ama yine de bazı şüpheleri vardı, özellikle de Sally tableti ona verdiğinde, pencere kliması da dahil olmak üzere her bir üniteyle ilgili gerçekten etkileyici sayıdaki beş yıldızlı yorumları gözden geçirebildi. Will büyük harflerle yazılanları tararken ("MUHTEŞEM!" "ŞAHANE!" "MAVİ ÇİZGİDEN ADIMLAR!") şunları hissetmeye başladı

Suçlu, olarak Yine de o oldu onun hata o Orada oldu böyle a Devasa,

Donny'nin dairesi ile Sally'nin ona göstermekten haklı bir gurur duyduğu daire arasında aşılmaz bir uçurum vardı.

Bir hastaya kötü haber vermek üzereymiş gibi hissetti.

Tableti bıraktı, boğazını temizledi.

"Mesele ki," dedi, yanında getirdiği neon-pembe üç halkalı bir klasörü karıştırırken, "sahip olduğum yer ... bana burada gösterdiğin kadar iyi durumda değil. Çok fazla çalışmaya ihtiyacı var."

Sally bir elini salladı, diğer eliyle de tableti geri almak için dosyaya uzandı. "Bu çok kolay. Elimde bir sürü müteahhit ismi var ve hepsi de bana sadık. Ben cennette güneşlenmekten dönmeden önce tamir edebilirsin!"

Sandalyesinde kıpırdandı, kötü haberin yarattığı his şimdi daha da ağırdı.

Sesini hafif tutmaya çalışarak, "Bu muhtemelen kartlarda yok," dedi.

Hızlı iş yapmaları için bir grup müteahhit tutmanın kendisi için kolay olacağını düşündüğü için onu suçlayamazdı. Pek çok insan doktorların parayla kışlarını sildiğini düşünüyordu ve Will bazılarının muhtemelen öyle olduğunu tahmin ediyordu. Ama bu onun kendi deneyimlerinden o kadar uzaktı ki, neredeyse komikti. "Böyle bir şey için çok fazla başlangıç maliyetim olmazdı."

Sally ona baktı ve sorun çözen bakışlarını ona dikti. Will, müteahhitlerin sadık olmalarının yanı sıra muhtemelen ondan biraz korktuklarını düşündü. Neredeyse Dr. Abraham'ın da bu toplantıya gelmesini dileyecekti. Adamın bir kez olsun haddinin bildirildiğini görmek güzel olabilirdi.

"Zamanınız var mı? Çünkü böyle bir şey söz konusu olduğunda zaman neredeyse para kadar önemlidir. Yerlerim" -işaret parmağıyla tablete vurdu- "şimdi şık görünüyorlar, ama her zaman öyle değillerdi."

Tableti çevirdi ve kişisel fotoğraf galerisinden bir resim gösterdi

-Kuzey Elk Grove'da olduğunu düşündüğü evin darmadağınık oturma odası. Karanlık ve bakımsız görünüyordu, mobilyalar sarkmış ve duvarlar lekelenmişti. Donny'nin evinden pek de farklı görünmüyordu.

Sally bir kez kaydıldı, aynı oda, yeni boyanmış, açık renkli mobilyalar farklı bir düzende ortaya çıktı.

"Parlak duvarlar ve sağlam kılıflar bunun için çok şey yaptı. Bir süre sonra daha fazlasını yapabilecek kadar kâr etmeye başladım, ancak başlangıçta sadece ben ve el emeğim vardı."

Will fotoğrafa odaklanarak, "Etkileyici," dedi ve bunun için ne kadar büyük bir emek harcanmış olabileceğini hayal etti. Ne olduğunu bile bilmiyordu.

kılıfı vardı. Sıkı çalışmayı umursamazdı. Ve bunu umursamaması, aslında bir işkolik olduğu anlamına geliyordu, bu yüzden birikmiş çok fazla kişisel izni vardı. Muhtemelen iki tam hafta idare edebilirdi. Belki Sally'nin tatili bitmeden olmazdı ama yine de. İş halledebilirdi.

Bir parmağını uzattı, geriye ve sonra tekrar ileriye doğru kaydırıldı. Bu dönüşümü görmek hoşuna gitmişti. Donny'nin dairesinde iki hafta geçirmekten, bütün eşyalarını karıştırmaktan kesinlikle hoşlanmıyordu ama bununla ilgili bir şey vardı

-Her şeyden sıyrılmak, her şeyi sterilize etmek, her şeye yeniden başlamak ona cazip geliyordu. İki hafta içinde dairedaki her şey kutulanacak ve gözlerden, akıllardan uzak olacaktı. İki hafta sonra cebinde para olacak ve bu saçma durumun bitiş tarihi için geri sayım başlayacaktı. İki hafta sonra Donny onun için neredeyse bir hiç olacaktı.

İki hafta, on iki aydan çok daha idare edilebilir bir süreydi.

"Peki ya kayıt?" diye sordu, şimdi niyetliydi. Bugünkü aksiyonun arasında biraz okuma yapmıştı. Sally'nin kullandığı site yerel bir siteydi, Chicago'ya özeldi ve bu nedenle buralarda, bu şehirdeki hemen hemen tüm bina kurallarına aykırı davranan devasa, uluslararası kısa süreli kiralama sitelerinden daha iyi bir üne sahipti. Ama Will birkaç *Trib* makalesine göz gezdirmişti ve bu makaleler onların lisanslama sürecini engellemeye yönelik girişimlerin de eksik olmadığını gösteriyordu.

"Benim de bu konuda bir girişimim var," dedi omuz silkerek. "Ve eğer dernek kendisini yasaklı binalar listesine koymadıysa, kayıt için başvurduktan sonra bunu yapamazlar."

Çenesine vurdu, kaşları çatıldı. "Evinizin çok işe ihtiyacı olduğunu söylediniz, peki ya binanın geri kalanı? Onarıldı mı?"

Will duvar kağıdını düşünerek homurdandı. "Tanrım, hayır."

Ama bunu söyler söylemez garip bir şekilde suçlu hissetti. Duyarlı, melek gibi duvar aplikleri tarafından izleniyor olma hissinden farklı değildi.

Ya da üçüncü kat balkonundaki bir kadın tarafından.

Koltuğunda kıpırdandı, hayal kırıklığına uğramıştı. Son birkaç saattir çok iyi gidiyordu, onu aklından çıkarıyor, tüm bu felaketle ilgili doğru şeye odaklanıyordu. Dikkatini dağıtacak ne zamanı ne de eğilimi vardı. Bu sabah olduğu kişi olmak için zamanı yoktu. Sorumlu olmak zorundaydı. Odaklanmalıydı.

Sally, "Tüzük açısından bu iyi," dedi. "Eğer bina bakımsızsa, muhtemelen belgeleri de bakımsızdır."

"Tam olarak ihmal edilmiş demezdim," dedi, sebepsiz yere. Tüzükler hakkında hiçbir fikri yoktu; avukatın ofisinden yanında götürdüğü diğer belgelerle aynı yığının içindeydiler. Ama yine de içinde bir suçluluk duygusu vardı.

Sally onu görmezden gelerek tableti tekrar eline aldı. "Adres nedir?"

Hiç düşünmeden sıraladı, sonra kadın kaşlarını çattı. "Orada ne arıyorsun?"

"Herhangi bir LLC'nin halihazırda birim sahibi olarak listelenip listelenmediğine bakıyorum. Eğer , kısa süreli kiralama yapan ilk kişi olmayacağınız neredeyse kesin."

"Bunu görebiliyor musun?"

"Cook County web sitesi," dedi, *tık tık tık*. Kaşlarını çattı. "Hmm." Kulağa pek hoş gelmiyordu.

"Hepsi özel sektöre ait. Bu kötü bir şey ama en kötüsü de bu değil. Western'deki evimi satın aldığım da böyleydi. Muhtemelen biraz kampanya yapmanız gerekecek."

Kampanya. Kendisini artık ağaçsız olan arka bahçede, üçüncü kattaki balkona bakarken hayal etti. Kalbi hıçkırıyor, elleri yarısı yenmiş domateslerle dolu.

Ama bu çok saçmaydı, çünkü o artık o çocuk değildi. Ve her neyse: *O. Değildi. O değildi.*

"Binadaki herhangi biriyle temas kurdunuz mu?" Sally sordu.

Öksürdü. "Uh. Kısaca. Bu sabah üçüncü kattaki bir kadınla konuştum." *Altın saat boyunca*, beyni işe yaramaz bir şekilde beslendi.

Will, Sally'nin daktilo yazmaya geri döndüğünü fark edince, "Hey, hayır," dedi. Bir LLC'yi aramak başka bir şeydi. Bırakın balkondaki kadını, binada yaşayan insanlar hakkında bile bu şekilde bilgi almak doğru gelmiyordu. "Yapmak zorunda değilsin-"

Will sözünü bitiremeden Sally, "Eleanora DeAngelo Clarke," dedi.

Kalbi hıçkırdı; elleri seğirdi. Göğsünü ovalama şeyini yapmayacaktı.

Yine de güzel bir isimdi. *Eleanora.*

Sally yoluna devam etti, ki en iyisi de buydu. Ne de olsa adının ne önemi vardı ki?

"Yani, tahmin ediyorum. Diğer üçüncü kat sakini Jonah adında bir adam. Eleanora, muhtemelen o."

Lanet olsun bu hıçkırıklara. Tıp bu hıçkırıklara gerçekten de bir çare bulamamıştı, gerçi onunki tipik bir hıçkırık değildi.

"Her neyse," dedi Sally, "Gerald bana - dürüst olmam gerekirse isteksizce, ama nasıl olduğunu bilirsin - buradaki herkesin senin *gerçekten* çekici olduğunu düşündüğünü söyledi. O meşhur hasta başı tavrının bir kısmını bu işe de aktarmalısın! Burayı temizlerken biraz gülümseme ve güvence verersen bu işi çabucak halledebilirsin."

Will boğazını temizledi, sandalyesinde doğruldu. Doğru. Temel olarak iki hafta. Bunu yapabiliirdi. Ve çekiciydi! Kahve şakalarına ya da her zaman ağlayan çocuklar için çağrılmasına tanık olun. Ya da ağlayan yetişkinler, açıkçası. Bunu yapabiliirdi. Biraz iyi niyet kazanabilir, daireyi düzene sokabilir, para bulabilir, Donny'yi kafasından çıkarabiliirdi. Balkondaki kadının bununla hiçbir ilgisi yoktu.

Sadece odaklanması gerekiyordu.

Sally tableti kapattı ve sanki bir anlaşma için el sıkışmışlar gibi masanın üzerinden ona gülümsedi. "Yerinde olsam," dedi neşeyle, "Eleanora ile başlardım."

OceanofPDF.com

Bölüm 3

"Size *Bayan Clarke* dedi!"

Nora dudaklarını büzdü ve toplanan gruptan onaylamama mırıltıları yayılırken güçlü olmak için dua etti. Bu bina toplantısı gerçekten ama gerçekten iyi gitmiyordu.

Nora'nın saydığından değil ama bu üst üste iki toplantı olmuştu ve sonuncusu Donny'nin ölümü üzerine topluca yapılan yıkıcı bir sorgulama olduğu için, bu gerçekten de bir şey ifade ediyordu. Ama bu sabah -bir kez daha alelacele bir araya gelmişlerdi- Nora'nın komşuları neredeyse son toplantıdaki kadar şok olmuş, sarsılmış görünüyorlardı. Düzenli işleri - bakım raporları, bütçe güncellemeleri, etkinlik takvimleri - hepsi başka bir güne ertelendi.

Hepsi balkondaki adam ve onun korkunç mektubu yüzünden. *Mektubu!*

"Marian," dedi Nora, aklından geçen ünlemleri sesinden uzak tutmaya çalışarak. "Neden şimdilik onu geri almama izin vermiyorsun?"

"*Bayan!*" Marian mektubu Nora'ya geri vermeye hazır olmadığı belli olan bir ses tonuyla tekrarlardı: "*Mizzzzzzzz!*". Gözlüğünün camlarından mektuba bakıyordu, sanki gözleriyle mektubu tutuşturabilirmiş gibi. "Senin hakkında varsayımlarda bulunmadığı için ona puan veriyorum, Nora, ama tüm bu olanlar pek *komşuluk* gibi görünmüyor!"

"Doğru," dedi Nora, çamaşır makinesinin yanındaki yerinden elini uzatarak. "Eğer yapabilirsem-"

"Yabancılar," dedi Emily sessizce, başını sallayarak. "*Burada* kalıyorum."

Jonah kollarını sıksa göğsünün üzerinde kavuşturarak, "Bunun işe yarayacağını sanmıyorum," dedi. "İnsanlar böyle girip çıkıyor. Ne bu, otel gibi mi?"

"Evet," dedi Benny de kollarını kavuşturarak. O ve Jonah her zaman birlikte otururlardı; daha genç ve sessiz olan Benny uzun zaman önce seksen yaşındaki Jonah'ın son derece gürültülü konuşmalarına karşı derin bir hayranlık duymaya başlamıştı.

"Bir otel!" Emily'nin nefesi kesildi ve Marian uzanıp karısının elini hafifçe okşadı. Ancak şu anda dikkati rahatlık ve öfke arasında bölünmüş durumdaydı, çünkü hâlâ mektuba bakıyordu.

"Ruhsat için başvurusunu çoktan yaptı!" diye bağırdı, kızgınlıkla ve Nora bu duyguyu kesinlikle anlıyordu.

Ne de olsa geçen sabahki adam sadık değildi.

Onunla ilk tanışmasından sonraki günlerde, Nora altın saatlerini balkonunda geçirmiş, aşağıda ondan gelecek bir sesi dinlemişti. İlk başlarda kendini sadece konuşmalarını bitirmek için bir fırsat kolladığına, ona binayı kendisi kadar sevmesinin tüm nedenlerini anlatmak istediğine inandırmıştı. Ama gerçek şu ki, şafağın gölgeli sessizliğinde başka bir şey bekliyordu; onun yumuşak gülümsemesini görmek, altın saatindeki fısıltısını duymak için bir şans.

Onun geri döneceğinden emindi. Ama dönmemişti.

Bir *mektup* göndermişti.

Taze bir ihanet duygusuyla ileri atıldı, mektubu Marian'ın parmaklarından çekip aldı ve dün gece ilk açtığından beri gücünün bir kısmını kaybetmiş olmasını umdu. Mutfak tezgâhının önünde durmuş, beyninde kırmızı alarm ateşi yanarken, o balkonun neden olduğu, açıkça yeterince erkekle tanışmadığı yaş hipnozuna girerken, onu tamamen büyüleyen adamın planlar yaptığını fark etmişti: belediyeye kayıt, elbette, ama aynı zamanda mektubunda diğer "kiracılar" için "en az rahatsız edici" olacak "mütevazı iyileştirmeler" olarak tanımladığı bir dizi şey (kiracılar! Nora'nın kafası neredeyse uçacaktı). Pazartesi günü başlamayı *planlıyordu*. İki haftadan fazla sürmeyecekti. Haziran ayı başında "birimini" (*birim!* Öfkelenendirici) kısa dönem kiracılar için hazır hale getirmeyi *planlıyordu*.

Şimdiye kadar planladığı tek şey bu acil durum toplantısıydı.

Boğazını temizledi. "Kullanmayı planladığı web sitesinden bazı bilgi formlarının çıktısını aldım," diye açıkladı ve çamaşır makinesinin üstündeki küçük kâğıt yığınının uzandı. Bir çamaşır makinesini podyum olarak kullanmak pek öğretici bir şey değildi ama bu acil durum için gerekliydi. "Göreceğiniz gibi, minimum kiralama süresi üç gün; maksimum ise altı hafta."

Bunun üzerine Nora, Emily'nin yeni edindiği bilgi formunu tutarken küçük yüzünün solduğunu gördü. Emily her zaman hassas ve endişelenmeye yatkın biriydi ama birkaç yıl önce geçirdiği hafif bir kalp krizi -planlanandan daha erken emekli olmasına neden olmuştu- her şeyi alt üst etmişti ve bu Nonna ve Donny'den önceydi. Nora haftanın iki günü

Bay ve Bayan Salas'la paylaştığı bir rotasyona katlanarak Emily ile birlikte yemek yemek için öğle yemeği. Emily'nin bir terapistle konuşması gerektiğinden oldukça emindi ama şimdiye kadar Nora'nın nazik önerileri sert bir dirençle karşılanmıştı.

"Üç gün kötü haber," dedi Bay Salas. "Bunlar hafta sonu tatilcileri. Gelip ortalığı dağıtıp gidecek insanlar ve bu adamın evini *güzel* bir otel gibi işleteceğinden şüpheliyim."

Emily ürperdi ve Nora, Bay Salas'ın işleri daha da kötüleştirmesine içten içe kızdı, ama haksız değildi. Nora zarfın üzerindeki iade adresini görmüştü. Will Sterling (başka bir ihanet: soyadı Pasternak bile değildi! Bunun yerine, *General Hospital*'daki bir doktor gibi bir adı vardı, Nora bunu son derece aşağılayıcı buluyordu) şehrin bu kısmına düzenli olarak gelmenin büyük bir güçlük olacağı kadar güneyde yaşıyordu, özellikle de çalışma şekli hakkında söyledikleri göz önüne alındığında. Bu yüzden ya ihmal edecek ya da bakımı için birilerini tutacaktı ki bu da daha fazla giriş çıkış trafiği, daha fazla aksaklık anlamına geliyordu.

Yıkım bu binanın işi değildi. Ya da en azından son zamanlara kadar değildi.

"Bunu durdurabilir miyiz, Nora?" diye sordu Bayan Salas. "Yönetmelikler hakkında bir şeyler yapabilir miyiz?"

Nora yutkundu, utandığını hissetti. Eğer bu konuda daha iyi olsaydı, Nonna öldükten hemen sonra tüzüğü incelerdi. Nonna'nın apartman yönetimini ele geçirme çabalarına önderlik ettiği yıldan bu yana tüzüğün hiç güncellenmemiş olmasına daha fazla dikkat ederdi. Donny hayattayken böyle bir şeyin olmasını engellemek için gerekli olan temizlik ve güncellemeleri yapardı.

Ama daha iyi değildi, en azından bu konuda. Taşınmasını ve işini çözmeye çalışıyordu; Nonna'nın mirasından gelen evrak işleriyle uğraşıyordu; yas tutuyordu.

Boğazını temizledi. "Yapamayız, pek sayılmaz. Bu işe hep birlikte girdiğinizde, binayla ilgili her kararın oybirliğiyle alınması gerektiğinden emin oldunuz."

Nora binanın hikâyesinin bu kısmını her zaman sevmişti; yıllar önce birbirlerine verdikleri bir söz, birlikte kurdukları bu ailenin mührü. Yine de şimdi - Will Sterling dışarıda *planlar* yaparken - Nora bunun, Nonna'nın deyişiyle, *çok* uygunsuz olduğunu kabul etmek zorundaydı!

Bayan Salas başını sallayarak, "Şimdi de Donny'nin yeğenine ihtiyacımız var," dedi.

Birkaç saniye boyunca oda sessiz kaldı ve Nora'nın kalbi sıkıştı. Bunu öğrendiklerinde hepsi çok şaşırmıştı - bunca zamandır Donny'nin biri vardı ve o tek kelime bile etmemişti. Bunun başlı başına bir ihanet gibi geldiğini biliyordu.

"Bunu yapması çok kötü," dedi Jonah, sesi pürüzlüydü ve tekrar konuşana kadar uzun zamandır arkadaşını suçlamadığını fark etmemişti. "Orayı bir otel odasına çevirmek."

Emily burnunu çekti ve Marian tekrar onun elini okşadı. Bayan Salas, "Donny'ye bunu nasıl yapabildi?" dedi.

Herkes yeniden sessizliğe gömüldü, bu sessizlik şoktan çok üzüntüyle ilgiliydi ve Nora toplanan komşuları için, Nonna için, Donny için bir koruma duygusu hissetti. Will Sterling geçen sabah zahmet edip gelseydi (*görüşürüz*, demişti!), ona anlatacağı şey *bu* olacaktı. Burada sevdiği şey buydu - *teknik olarak* aile olmayan insanların birbirlerine aileymiş gibi bakmaları.

Odada bir şeylerin değiştiğini hissetti, herkes onun durduğu yere bakıyordu, sanki aniden Bayan Salas'ın sorusunun aslında hiç de retorik olmadığına karar vermişlerdi. *Nasıl* olduğunun ne önemi vardı ki? İşin aslı, Will Sterling'in ihaneti nasıl olursa olsun, Nora bu kiralık mülk planını durdurmak için elinden geleni yapmayı Nonna'ya ve komşularına borçluydu. Ne de olsa Nonna, Nora'nın onun yerine geçmesini istediğini söylediğinde buradaki hiç kimse kılını bile kıpırdatmamıştı. Kimse bunu sorgulamamıştı, çünkü Nonna'ya her zaman güvenmişler ve Nora'ya her zaman inanmışlardı.

Bu inancın onu güçlendirmesine izin vererek doğruldu. Bunu kesinlikle düzeltecekti.

Düzeltmek zorundaydı.

"Bunu Donny'ye yapmayacak," dedi kararlı *bir* şekilde. "Buna izin vermeyeceğim."

Ama o zaman aslında hiç kimsenin ona bakmadığını fark etti.

"Merhaba," dedi arkasından gelen bir ses.

Hemen tanıdı.

Bu farklı bir *merhabaydı*, kendi balkonundan -hayır, *Donny'ninkinden*; prensip olarak Donny'nin balkonu olarak düşünmeye devam edecekti-söylediği yumuşak, çekingen sorgulama değildi. Bu *merhaba* dolu dolu, kendinden emindi,

ve dönmeden bile bunu söyleyen kişinin gülümsediğini anlayabildi. Ya da belki *sırıttıyordu*. Bu öyle bir *merhabaydı* ki, tam da onun bu binadaki geleceği hakkında son derece kendinden emin bir söz verdiği anda *orada durduğunu* söylüyordu.

Bu, arkasını dönmekten korkmasına neden türden bir *merhabaydı*.

Yarım saniyelik sersemlemiş bir utançla önceki bitki düşürme duruşuna büründü: heykel gibi hareketsiz, gözlerini sıkıca yummuş, nefesi boğazında düğümlenmişti. Birkaç gün önceki o sabaha o kadar benziyordu ki, dikkatini onu farklı kılan ayrıntılara çekmek zorunda : çamaşırhanenin tozlu kokusu, elindeki mektup, Benny'nin geç ama sivri bir şekilde boğazını temizlemesi ve ayrıca tam bir kıyafet giydiği gerçeği.

Gözlerini açtı ve onunla yüzleşmek için döndü.

Ve-ve.

Vay be!

İlk başta düşündüğünden daha uzun ve zayıftı, bakış açısı onu ilk kez yukarıdan gördüğünde belli ki bozulmuştu. Bu haliyle tüm kapıyı kaplıyor gibiydi, göğsünün belirginliği giydiği uzun kollu tişörtte daha belirgindi, kolları yukarı doğru itilmişti ve ellerinden hiçbiri irkilmemiş kalbine doğru kalkmıyordu. Bunun yerine, bol, solmuş kot pantolonunun ön ceplerine sokulmuş olarak kaldılar, vücuduyla ilgili her şey olabildiğince rahat ve rahattı.

Adamın aslında sırtıttığına karar verdi, duruşuna uygun bir sırtıttı bu ve aynı zamanda hâlâ çok çekici olan yüzüne iğrenç bir şekilde yakışan bir sırtıttı: rüzgâr makinesi saçları, koyu kaşlarını tamamlayan kalın ve koyu kahverengi ve muhtemelen Sephora'da ona en az yüz elli dolara mal olacak kirpikler, çünkü bu dünyada kadınlar için adalet yoktu. Belki adamın gözlerinin rengini fark ederdi ama gerçek şu ki, balkondan bodruma olan bu dönüşümdeki son ihanet onu çok meşgul ediyordu:

Gözlüklerini takmamıştı. O

gözlükleri çok severdi.

"Sen," dedi hiç düşünmeden, kulağına geldiği şekliyle yüzü hemen ısındı: küçümsemesini değil, yaralanmışlık hissini, kalp delici hayal kırıklığını ifade eden tek heceli bir sözcük. Elindeki mektup ağır ve büyük geldi.

Sırtıttındaki hafif bir bocalama dışında cevap vermedi ve kadın söyleyecek başka bir şey düşünmeden, adam yanından geçip gitti, kolu

yüz ifadesi tam, silahsız, tamamen büyüleyici bir gülümsemeye dönüştü ve maksimum gerilim dağıtıcı etki için tam olarak nereye nişan alacağını bildiğini fark ettiğinde neredeyse inliyordu.

"Merhaba," dedi Bayan Salas'a elini uzatarak. "Ben Will Sterling."

"Tanrım," dedi Salas, elini tutarken. *General Hospital* onun en sevdiği diziydi.

"Hakkımda söylenenleri duymuş olmalısın," dedi kendini küçümseyen bir kıkırdamayla. Bir şekilde vücudunu ona doğru şekillendirmeyi başarmıştı, omurgasında Nora'nın onun için doğal olduğunu söyleyebileceği bir kıvrım vardı, ona Nonna için en son gelen bakım görevlilerini hatırlatan bir yatak başı kıvrımı.

Bay Salas'a geçtiğinde, hem bunu sürdürdü hem de farklı görünmesini sağladı; "Hey, ben Will," dedi ve Will'in tepkisinden duyduğu gururlu şaşkınlıkla *Oh my himself* de diyebilecek olan Bay Salas'ın sıkı tokalaşması karşısında kaşlarını kaldırdı.

Nora gözlerini devirmemek için konsantre olmak zorundaydı.

Marian ve Emily'ye doğru ilerlemeye başladı ve Nora sonunda sesini buldu. "Mektubunuz aracılığıyla sizi zaten tanıştırmıştım," dedi, sesi buz gibiydi ve sanki odanın her tarafına yayılmıştı; komşuları bir anda onu ve kendilerini hatırlamış, yeni gelenin şaşkınlığını üzerlerinden atmış gibiydiler.

Will soğuğu hissetmiş olacak ki doğruldu ve ona baktığında dudaklarındaki gülümseme kayboldu. Kalabalık alanda, onun yanında olmak için aceleyle düzenlenmiş katlanır sandalyelerin yayından sadece bir adım geri atması gerekiyordu, bu yüzden şimdi okuldaki o korkunç grup projesi ödevlerinden birinde garip ortaklar gibiydiler, tüm sınıfın önünde ayağa kalkmanız ve birinizin eşit olmayan iş dağılımı hakkında korkunç bir acı barındırmıyormuş gibi davranmanız gerekenler.

Nora boğazını temizledi, her ne kadar yanlış olsa da hazırlıklı olanın kendisi olduğunu göstermeye kararlıydı. "Biz-"

"Hiçbirinize sorun çıkarmak gibi bir niyetim yok," dedi adam, kız daha söze başlayamadan ve kız ona sinirli bir bakış fırlattığında ellerini kaldırış şeklini gördü, iğrenç derecede ciddi görünen nazik, saygılı bir teslimiyetti bu. "Aslında sizi burada bulduğum için kendimi şanslı hissediyorum, çünkü ben-"

"Bir boşluktan yararlandığınızı açıklamak ister misiniz?" Nora mektubunu kaldırarak tersledi.

Marian, Nora sayı yapmış gibi küçük bir *hmm!* sesi çıkardı. Bundan cesaret almak isterdi ama Will'in Nora'ya dönüşü -kaşlarını eğlenir gibi kaldırması, duruşunun hâlâ çok sakın olması- ona kazanan tarafın *kendisi* olduğunu hissettirdi. Onu yönetmelikler konusunda gafil avladığını biliyordu.

"Bana pek bir boşluk gibi gelmiyor," dedi omuz silkerek. "Kısa dönemli kiralama işleten mal sahiplerine yönelik bir yasak yok. Ben de bir mal sahibiyim."

Ondan bu kadar nefret etmeseydi, onun için üzülebilirdi. Sanki Donny hiç var olmamış gibi davranarak kendini zora sokmuştu.

"Beni dinle," dedi Jonah. Sesi emrediciydi ama aynı zamanda 130 kiloydu ve topal, kireçli ellerinden biriyle Will'i işaret ediyordu, bu yüzden etkisi biraz azalmıştı. "Onunla bu şekilde konuşmana gerek olduğunu sanmıyorum. Burada yetkili olan o."

"Evet, efendim," dedi Will. "Anladığım kadarıyla dernek başkanınız o, bu yüzden önce ona yazdım. Ama hepiniz burada çok daha uzun süredir yaşadığınıza göre-"

"Bu da ne demek şimdi?" Marian neredeyse bağıırıyordu. "Nora yirmi yıldır bizimle birlikte!"

Nora ona bakmadan bile Will'in dönüp kendisine baktığını hissedebiliyordu. Sağ tarafı onun bakışlarıyla ısınmıştı.

Uzun saniyeler boyunca kimse tek kelime etmedi, çünkü herkes Will'in cevap vermesini bekliyordu. Marian Goodnight söz konusu olduğunda işler böyle yürürdü: Size bir soru sorarsa, hemen cevap verirdiniz. Bunu herkes bilirdi.

Will Sterling hariç herkes.

"Geçen yıl taşındığınızı söylediğinizi sanıyordum," dedi Nora'nın çok ateşli sağ tarafına.

"Geçen yıl!" diye bağırdı Jonah. "Bebekken burada yaşıyordu!"

"Burada hiç çocuk beziyle yaşamadı," dedi Bayan Salas. "Benny'yi düşünüyorsunuz."

Jonah başını kaşıdı ve Benny'ye baktı, aslında çocukluğunun büyük bir kısmı burada geçmişti. Bu da kırk yıldan fazla bir süre önceydi.

"Dokuz yaşındayken gelmişti Jonah, hatırladın mı?" dedi Bay Salas. "Bir çanak kesiği vardı."

Jonah ince, beyaz kaşlarını çattı ve sonra dizine vurarak güldü. "Doğru! İlk yaz ona Ringo demiştim."

Yanında oturan Benny homurdandı. "İyi ki onu büyütmüşsün."

Sağ ve sol tarafı, aslında tüm tarafları, şimdi utançtan yanıyordu. Atkuyruğuna dokunmamak için kendini zor tutuyordu, sadece hâlâ orada olduğuna emin olmak için. Şu anda, dokuz yaşındayken ailesiyle birlikte dışarıda, sıcaktan çatlamış beton kaldırımında yepyeni bir bavul ve bir sürü endişeyle dururken hissettiği kadar garip hissediyordu.

"Dokuz yaşından beri burada mı yaşıyorsun?" Will bu kez altın saat yankısı gibi değildi ama daha yumuşak ve sessizdi. Kadın ona doğru baktı.

Kahverengi gözlü. Saçlarından ve kaşlarından bir iki ton daha açık kahverengi gözleri vardı. Ona bu kadar odaklanmışken onları fark etmek artık çok kolaydı.

"Uh. Karışık bir durum."

"Karmaşık," diye tekrarladı. Adamın bakışları ve yumuşak bir sesle söylediği bu söz karşısında kendini sıkışmış hissetti ve bir an için dinleyicilerini unuttu. En başta orada ne yaptıklarını.

Ama sonra Yunus bağırdı, "Ne dediler?"

Will'den uzaklaşıp komşularına baktı. "Bir şey yok. Önemli değil."

Göz ucuyla Will'in hareket ettiğini gördü ama araştırmak için dönüp bakmadı. *Gidiyor*, diye düşündü ve bu konuda rahatlamaya çalıştı. Hiç değilse, onun cazibe saldırısını başlamadan durdurmuştu. Şimdilik gitmişti ve o da bunu nasıl düzeltereğini düşünmeye geri dönebilirdi.

Gözleri ileride, onun komşularına en azından üstünkörü bir veda etmesini bekledi.

Ama yapmadı.

"Bayan Clarke," dedi onun yerine, tıpkı berbat mektubundaki gibi. "Sizinle dışarıda görüşebilir miyim?"

Onun takip edip etmeyeceğini görmek için beklememişti.

Hayır, bodrumdan içeri girdiği sırik gibi, rahat cazibesinin tam tersi olan dik bir adımla çıkmıştı ve Nora küflü arka merdiven boşluğuna doğru , avuçları hâlâ ter içindeydi, onun çoktan gitmiş olmasını bekliyordu.

Komşuları Will Sterling hakkında çeşitli değerlendirmelerde bulunurken (Marian'a göre "Kaba!", Jonah ve

Benny; Bay Salas'ın "Biraz karamsar görünüyor," önerisine Bayan Salas'ın daha cömert bir şekilde "Belki de gergindi!" demesi ve son olarak Emily'nin "Çok uzun boylu!" demesi (Emily bunu bir iltifat olarak söylemiyor gibiydi). Ondan sonra, eğitici bir dürtü ortaya çıktı: herkes Nora'ya kısa süreli kiralama fikriyle ilgili kendi özel şikayetini hatırlatmak istedi. Nora bahçeye çıkan merdivenleri çıkarken onların çeşitli yakarışlarını ve ısrarlarını duyabiliyordu:

Ona söylemelisin, Nora-

Bilmesi gereken şey-

Bunu anlamak zorunda-

Arka kapıyı itip açtığında ve parlak, ılık öğleden sonra güneşine doğru yürüdüğünde, Will orada bekliyordu. Bahçenin ortasında, kollarını kavuşturmuş, ortaklaşa kullandıkları veranda mobilyalarının siyah, ferforje tablasına bakıyordu.

Onun yaklaştığını fark etmemiş gibiydi, onunla aynı hizaya geldiğinde bile kıpırdamadı. Gözlerini masadan ayırmıyordu, kaşları çatıktı, sanki orada bir şey bulmayı bekliyordu. Garip bir şekilde o da masaya bakmak zorunda hissetti kendini. Muhtemelen Benny ve Jonah'ın geçen hafta son derece üzücü bir patates derisi yeme yarışına girdikleri yerde değil de, bir tabutun ya da mezar taşının üzerinde ciddiyetle duruyormuş gibi görünüyorlardı.

"Geçen yıl demiştin," dedi sonunda ve kız ona baktı ama o bu jeste karşılık vermedi. Gerçekten de bu masaya odaklanmıştı ve ayrıca hayatının zaman çizelgesi hakkında son derece önemsiz olan inanılmaz derecede spesifik bir şeye. "Bu doğru değil. Buraya geçen yıl geri taşındım. Çocukken ben ... Her yaz burada büyükannemle yaşırdım. Ve birçok kez buraya geldim. tatiller. Jonah'ın kastettiği de buydu, yaklaşık yirmi yıl."

Göğsünün üzerinde kavuşturduğu kolları kıpırdadı, sıkılaştı. Ama tek kelime etmedi.

Uyarıcı bir sessizlik gibi gelen bu durum onu rahatsız etti. Ne bekliyordu ki, birkaç dakikalık altın saat sohbetinde ona tüm hayat hikâyesini anlatmasını mı? *Her* neyse, ona korkunç kiralık emlak planının tam bir hesabını vermiş gibi değildi. Onu uyarması gerekirdi! Bodrumdaki davranışından başlayabilirdi. Gitmesini istemiş olması önemli değildi; çıkıp gitme şekli kabaydı. Bunu söyleyecekti. Ona terbiyesini anlatacaktı! Nonna bunu kesinlikle yapardı.

Ama ona dönüp ağzını açtığında, "Gözlük taktığını sanıyordum" diye bir uyarı geldi.

Sonra hemen masaya baktı, altına girmeyi çok isterdi. Bu, utançtan yaklaşan ölümü için uygun bir mezar taşı görevi görebilirdi.

Will onun yanında boğazını temizledi. Konuştuğunda muhtemelen arkasında başka bir sırtış vardı ama yeni arka bahçe mezarına gösterdiği tüm dikkatten dolayı bunu bilemezdi.

"Bazen yapıyorum. Lenslerim de var."

"Doğru, elbette. Bu çok uygun olmalı."

Uzun bir sessizlik oldu. Elbette kahkahalarını bastırmak için kullanıyordu.

"Bayan Clarke," dedi sonunda ve bu konuda söyleyebileceği en iyi şey En azından onu tekrar konuşmak isteyecek kadar kızdırmıştı; en azından ona mektubunu ve en başta ne için burada olduklarını hatırlatmıştı.

Tekrar yüzlerini birbirlerine döndüler, Will kollarını indirip ellerini ceplerine götürdü. Bodrumdan çıkarken çatık kaşlı, sinirli bir yüz ifadesiyle çıkmışsa da, şimdi onu düzeltmişti. Belli ki Will'in gözlükleriyle ilgili saçma yorumu ona yardım etmişti ve Will ona üstünlük sağladığı için kendini tekmeledi.

"Bana Bayan Clarke demenize gerek yok," dedi, ama sesindeki sertlik tam da Bayan Clarke denmesini tercih edecek türden biri olduğunu gösteriyordu.

"Bana Nora diyebilirsin."

"Nora, o zaman," dedi adam bir süre sonra ve anlaşıldığı kadarıyla Nora bundan pek hoşlanmamıştı, çünkü bunu söyleme şekli, söylerken ona bakışı hemen çok hoşuna gitmişti.

Sanki onu *taniyormuş* gibi.

Gömleğinin altında kızgınlık mı hissediyordu? Evet, kesinlikle kızgınlığa karar verecekti. Başka hiçbir duygu seçeneğine izin yoktu.

"Bilmeniz gereken şey," diye başladı, çünkü komşularının talimatlarını düşünmek onu kesinlikle daha az ... sinirli hissettiriyordu, "bu binanın mektubunuzda belirttiğiniz şeyi gerçekten barındıramayacağıdır." "Neden anlamıyorum. İçinde yaşamayı düşünmediğim bir birimim var. Bir dairem var. Kısa süreli olarak kiralamak için izin. Buna izin verildi."

Tamam, şimdi *gerçekten* sinirlenmişti, kendi kendine yalan söyleyerek sinirlenmemişti. "Bu senin ... *biriminle* ilgili değil." Yanakları kızardı. Bunu söylediğinde *birim* neden kulağa bu kadar renksiz gelmişti? Bir gizem! Aceleyle devam etti. "Burada yaşayan insanlarla ilgili. Bunu karşılayamayız."

"Yerleştirmek size düşmez. Mektupta da söylediğim gibi, birimin bakımını ben yapacağım ve emin olmak için elimden geleni yapacağım-"

"Bunu yapamazsın. Şehrin öbür ucunda yaşıyorsun ve sürekli çalışıyorsun. Kendin söyledin."

Çenesinde bir şeyler kıpırdadı. "Buraya kimsenin başına dert açmaya gelmedim."

"Yine de öylesin. Anlamak zorundasınız" -İyi, diye düşündü, *repliklerinizi hatırlayın*- "bu binanın gerçekten eşsiz olduğunu anlamak zorundasınız. Burada yaşayan herkes uzun süredir burada yaşıyor ve biz-"

"Doğru. Senin için yirmi yıl, mi?"

Gözlerini kısmıştı. "Her neyse, evet! Yirmi yıl, gerçi bunun senin için neden bu kadar önemli olduğunu anlamıyorum. Her halükarda, burası hakkında bilmediğin her şeyi biliyorum ve sana söylüyorum, burada yaşayan insanlar için çok fazla zorluğa neden olacaksın."

"Ama sen bilmiyorsun."

Gözlerini kırptırdı. "Neyi bilmiyorum?"

"Her şeyi bilmiyorsunuz. Örneğin, kısa süreli kiralamalar için yasaklı binalar listesinde olmadığını açıkça bilmiyordunuz."

Tamam, bu ona en az iki puan kazandırdı, eğer daha sonra Marian'a skoru bildirmek isterse. Haklıydı; en kötüsü de buydu. Tamamen haklıydı.

Ama yine de. Yine de, yirmi yıl! Onun bilmediği pek çok şeyi bildiğini hatırlamak zorundaydı.

Ve onları kullanmaya niyetliydi.

"Amcanı iyi tanımadığını söylediğini biliyorum," dedi ve neredeyse anında gözlerindeki bakış değişti - tüm o güven bir göz kırpmayla gitti, yerini önce temkinli ve savunmasız bir şey aldı, sonra cümlesini bitirdiğinde kararlı ve sert bir şey.

"Ama ben istedim. Ve o bunu istemezdi. O daireyi gerçekten çok severdi."

Ona baktı. Hiçbir şey geçen sabahki yıldızların aydınlattığı bakışa benzemiyordu. Hiç de öyle değildi.

"Duydum," dedi kesin bir ifadeyle.

"Sadece bu," dedi, sesindeki yalvarma tonuna pek aldırmadan, "biz bir aileyiz."

Bir an için işe yarayabileceğini düşündü. Adam gözlerini çimlere indirdi ve ayaklarını kaydırdı. Başını bile sallamış olabileceğini düşündü.

Ama yaptıysa bile, anlaşılarak yapmamıştır.

"Şey, Nora," dedi (*hoşuna gitmedi!*), gözlüksüz, sempati duymayan gözlerini onunkilere kaldırarak. "Ben senin ailenin bir üyesi değilim. Yani."

Ne olmuş yani?

Bu Nora'ya bir beyanat gibi geldi. Balkonlarında her ne kadar yumuşak bir sohbetle başlamış olsalar da, bunun geri dönüşü yoktu. Artık farklı taraflardaydılar.

Etraflarında, arka bahçe alışılmadık derecede durgun, alışılmadık derecede sessiz görünüyordu ve izlendiklerini hissetti - herkesin dairelerine geri döndüğünü, Nora'nın bununla nasıl başa çıkacağını görmek için meraklı ve endişeli yüzlerini arka kapılarına dayadıklarını hissetti.

Böylece, diye düşündü, bunu kendi beyanı haline getirdi. Önce o kırılmayacaktı. Burada, aralarındaki havanın gittikçe inceldiğini hissettiği, vücudunun garip, boğucu bir kafa karışıklığıyla uğuldadığını hissettiği yerde duracaktı: öfke ve cazibe, hayal kırıklığı ve heyecan kokteyli.

Önce o kırılmayacaktı.

Telefonu tekrar bipleğinde, kendini tuttu. Ama adam cebinden çıkarıp ekrana bakmaya başladığında rahat bir aldı. Varsayılan bir galibiyet yine de bir galibiyetti.

"Gitmem gerek," dedi ama gitmek zorunda olanın kendisi olmasının ona pahalıya patladığını söyleyebilirdi.

İyi, diye düşündü, komşularının onun geri çekildiğini görecekləri düşüncesinden zevk alarak. Adam ondan arka çite doğru ilerlemeye başladığında, pervasız, kazanılmamış bir güven dalgası hissetti.

"Bunu senin için kolaylaştırmayacağım!" seslendi ona doğru.

Olduğu yerde hareketsiz kaldı. Arkasını döndüğünde, onun ötesine, binaya, balkonlarına doğru bakıyor gibiydi. Acaba orada ikisini de izleyen komşularını görebiliyor muydu diye merak etti. Adamın ağzında yine o gülümseme -hayır, sırıtma- belirdi ve (düşündüğüne inanamadı!) bu ifadeyi onun yüzünden öpmek istediğini düşündü.

"O zaman bu iyi bir şey," diye karşılık verdi, sesi avluya taşıyordu. "Kolaya alışkın olmamam iyi bir şey."

Bölüm 4

Açıkçası, onu bir düşman olarak düşünmek daha kolaydı.

Will'in düşmanlarla ilgili pek çok deneyimi vardı. İnsanlarla değil, tam olarak değil, gerçi yeterince düşünürse, dairesinde durduğu adamın muhtemelen buna hak kazanacağını tahmin ediyordu. Hayır, Will'in düşmanları her zaman daha büyük, daha kurumsal olmuştu. Okul sistemleri, hükümet programları, fatura departmanları, bu tür şeyler. Doktor olmak, ergenlik dönemindeki bu derin kan davalarını yetişkinliğinde de canlı tutmayı başardığı anlamına geliyordu, gerçi artık daha deneyimli bir bakış açısına sahip olduğunu varsayıyordu. Yine de gençken, korku, üzüntü ve öfkeyle doluyken, düşmanlarının olması odaklanmasına ve hayatta kalmasına yardımcı olmuştu. Bir düşmanınız olduğunda hiçbir şey karmaşık değildi. Siz onlara karşıydınız ve siz onlara karşı olduğunuzda diğer sorun hakkında düşünmenize engel oluyordu, ki bu da genellikle şöyle bir şeydi: siz size karşıydınız.

Korkunuza karşı siz. Üzüntünüze karşı siz. Öfkenize karşı siz.

Görünüşe göre Nora'yla -balkonda oturan kızla- kendisi ona karşı olacaktı, onunla ilgili anılarına karşı değil. Ona duyduğu çekime karşı o değil. Ona karşı olan çocuksu, pervasız duygularına karşı değil.

Ondan uzaklaştığından beri geçen iki gün içinde bu bakış açısı üzerinde çalışmıştı. Onun yakından nasıl görüldüğünü düşünmek yerine -o uzun at kuyruğu ve açık mavi gözler- büyük hırdavatçılara gidip boya, tepsi ve rulo almıştı. Söylediklerini düşünmek yerine -Donny'yi korumakla ilgili, bu lanet olası tuğla yığınının bir tür "aile" olduğuyla ilgili- nakliye şirketlerini, yatak teslimatlarını ve temizlik hizmetlerini araştırdı. O bodrumda kendini nasıl hissettiğini düşünmek yerine -güvensiz, dengesiz, istenmeyen- mahalledeki benzer büyüklükteki kiralık evlerin sayfalarını karıştırdı, zamanı geldiğinde yayınlayacağı birim açıklamasının üç farklı versiyonunu hazırladı. Yatırım yaptı.

Ve yatırım almak, onu ve komşularını kendi başlarına bir kurum olarak düşünmeyi mümkün kıldı. O zaman kolay bir düşman. Kişisel bir şey değil.

Bu sabah binaya geri döndüğünde, kendini yüzleşmeye hazırlamıştı, yarı yarıya Donny'nin kapısına bir tür uyarı yapıştırılmış olmasını bekliyordu. Belki bir ihtarname ya da en azından aceleyle karalanmış bir "GİRİLMEZ" levhası. Ama onu hiçbir şey karşılamadı, kolunun altına sıkıştırdığı bir yığın yassı kutu ile yürürken ön pencerelerdeki perdelerin titreşimi bile. Koridordaki melek aplikleri bile kayıtsız görünüyordu, aksini hayal etmesi onun için sağlıklı değildi. Ve şimdi, Donny'nin dairesinin içindeki sessizlik sağır ediciydi; üst kattaki dairenin ayak seslerini bile duyamıyordu.

İyi o zaman, donma. Bu işi daha da kolaylaştırdı.

Mutfaktan başladı, çünkü oranın da kolay olacağını düşünmüştü - orada çok kişisel bir şey bulacağından şüpheliydi ve Sally'nin klasöründen kiracılar için gerekli olan şeylerle ilgili iyi bir listesi vardı. Sevdiği bir acil tıp podcast'ini, dinlemek istediği kompartman sendromuyla ilgili bir bölümü açtı ve sıralamaya başladı. Sakla, bağışla, at.

Sakin ol.

Ta ki kapısı çalınana kadar.

Tencere tava sesleri ve telefonun hoparlöründen gelen, fasyotomi için doğru tekniği -çok kanlı ayrıntılarla- anlatan bir kadının sesiyle neredeyse kaçırıyordu. Ama başını kaldırdığında tekrar duydu, kesin bir vuruş ve ayrıca mırıldanan kadın sesleri.

Kurum geliyor, diye düşündü, çeşitli hurda yığınlarının etrafından dolanırken nefesini kontrol ediyordu. *Onu Nora olarak düşünme.*

Kapıyı açtığında, podcast'teki doktor "enfekte cerrahi şişkinlik" diyordu ve iki tanıdık yüz vardı - ikisi de Nora'nın

-Eşikten ona bakıyorlardı, her birinin elinde alüminyum folyoyla kaplı tabaklar vardı.

"Uh," dedi podcast sunucusunun irin rengi hakkındaki yorumu üzerine. "İzin verin

-" Geri adım attı ve telefonu kapattı. Taşındıkları her neyse domuz pastırması ve karbonhidrat gibi kokuyordu, bu da bir tür kurumla karşı karşıya *olduğu* anlamına geliyordu: Orta Batı karşılama ve/veya yas vagonu. Yemeklerin içinde müşhil olmadığı sürece düşman süvarileri gelmiş gibi görünmüyordu.

"Bunun için üzgünüm," dedi ve mahcup bir gülümseme ekledi, çünkü eğer bu bir barışı koruma göreviyse, cazibe saldırısını geri çevirecekti

Açık. Orada dikilen Nora olmayınca yeterince kolaydı.

"Size yemek getirdik!" dedi kadınlardan biri, bodrumda elini sıktığı kadın. kadar parlak kırmızı bir ruj sürmüştü ki neredeyse duyabiliyordu. "Ben üst kat komşunuz Corrine Salas ve

-" Durakladı ve yanındaki kadını dirseğiyle dürttü. Bu bir tepki yaratmayınca tekrar konuştu. "Bu da Marian Goodnight, koridorun karşısında oturuyor." Bir dürtme daha.

Bayan Goodnight aniden, "İştahınızın açık olduğundan pek emin değilim," dedi ve tabağını uzatıp telefonuna doğru başıyla işaret etti. "Eğer dinlediğiniz bu tür bir şeyse."

"Bu mesleki bir tehlike olmalı," dedi Bayan Salas heyecanla. "Nora *doktor* olduğundan bahsetti! Şimdi şu tabağı yere koymak için yanınızdan geçip gidebilir miyim?" "

Ve o daha bir şey söyleyemeden, kadın tam da bunu yaptı - bir parfüm ve gevezelik bulutu içinde yanından geçip gitti, arkadaşı da sessizce (ve kokusuzca) onu takip ederek mutfağa girdi, Tut, Bağışla ve At kutularını bir kenara itti. Kapalı iki tabağın sadece başlangıç olduğunu, her ikisinin de omuzlarında çanta taşıdıklarını ve şimdi onları da açtıklarını fark etmesi bir dakika sürdü.

Bayan Salas, "Bunlar güzelce saklanır," dedi, ne ona ne de anlayabildiği kadarıyla kimseye. Gözleri ve elleri Donny'nin lekeli laminat tezgâhına yığılmış olan delice miktardaki yiyeceklerle meşguldü. "O zaman onları senin dondurucuna atarım. Tupperware'lere gelince, kırmızılar tezgahta kalabilir, maviler ise buzdolabında saklanmalı ama sanırım kırmızıları birkaç gün içinde yemeyecekseniz onları da buzdolabında saklayabilirsiniz."

Boğazını temizledi, kafası karışmıştı. Ne haltlar dönüyordu? *Bütün* Bu yiyeceğe müşhil katılmış olabilir mi? "Bu çok-"

"Hay aksi," dedi elleri kalçalarında. "Kurabiyeyi unuttum! Bana bir dakika izin verirsiniz." Donny'nin eşyalarının etrafından dolanarak ona doğru ilerlemeye başlamıştı bile, ama bunu hiç düşünmesine gerek yok gibiydi. "Hemen döneceğim. Marian, ona banyo musluğunu anlatmaya başla!"

Sonra yine sessizlik oldu, o ve Marian Goodnight adında bir yabancı, güveç tezgahı ve kimsenin onu istemediğini düşündüğü bir dairenin genişliği boyunca birbirlerine bakıyorlardı.

"Bayan Goodnight," dedi. "Benimle-"

"O izni nasıl kadar çabuk aldığını bilmek isterdim," dedi, yemekle uğraşmayı bırakarak. Üçüncü sınıf öğretmeni gibi bir sesi vardı; yüksek, ısrarcı ve sürekli hayal kırıklığına uğramış. Kollarını kavuşturdu ve altın çerçeveli gözlüklerinin üzerinden kaşlarını kaldırdı.

Bir an için elini yüzüne götürdü, sanki kendi elini yukarı kaldıracaktı ama sonra takmadığını hatırladı.

Bu da Nora'yla hiçbir ilgisi olmayan bir seçimdi.

Doğrusu, Marian Goodnight'ın ona bakışı oldukça korkutucuydu ama en azından yemek teslimatından daha az kafa karıştırıcıydı. Belli ki burada iyi polis/kötü polis durumu söz konusuydu, bu yüzden omuzlarını gevşetti, ellerini ceplerine soktu ve savaşa hazırlandı.

"Birini tanıyorum," dedi gülümseyerek.

Marian gözlerini kıstı. "Bu senin için Chicago, değil mi? Kimi öldürmek zorundaydın?"

Gözlerini kırıştırdı. "Ne? Hiç kimse."

Onu bir aşağı bir yukarı süzdü, dudakları kıvrıldı. "Muhtemelen senin için kolay olurdu. Sen ve tüm *ilaçların*..."

Adamım! Bu kadın çok kabaydı. Bu hoşuna gitmişti. "Ben kimseyi öldürmedim."

Burnunu çekti. "Göreceğiz."

Dudaklarını birbirine bastırdı, ancak ağır bir suçla itham edilmenin neden bugün ilk kez gülme isteği uyandırdığından emin değildi. Her halükârda, Bayan Salas'ın banyo musluğuyla ilgili kastettiği her neyse, ortaya çıkmayacak bir bilgiydi, çünkü Bayan Goodnight onu tamamen görmezden gelmeye devam ederek Donny'nin buzdolabını açtı ve Will'in daha yarım saat önce temizlemeyi bitirdiği rafları yeniden doldurdu.

Birkaç dakika içinde yine parfüm ve sohbet vardı, Bayan Salas ona mantecaditos olduğunu söylediği bir teneke kutuyla geri döndü, kapıdan içeri girdiğinde kapağı çoktan çıkarılmıştı. " tane al," diyerek kurabiyeyi adamın suratına fırlattı ve adam öldürülmek üzere olup olmadığını merak etti.

Ama çiğnedikçe -gevrek ve tereyağlı, ve fena bir yol değil, eğer gerekirse- başka bir şey olduğunu fark etmeye başladı.

Bayan Salas'ın elinde sadece on bin kilo yiyecek yoktu; aynı zamanda on bin sorusu ve on bin sohbet konusu vardı. Yapmak zorundaydı

Ne tür bir doktor olduğunu, hangi hastanede çalıştığını ve bütün gün sivilce patlatan bir dermatologla ilgili bir program izleyip izlemediğini bilmek istiyordu. Ona sızdıran banyo musluğunu göstermeliydi, Donny'nin son bina toplantısında rapor ettiği ve Will'in tesisatçı için yeniden randevu alması gereken musluğu. Will'in henüz bulamamış olma ihtimaline karşı ona yatak odasının önündeki dolaptaki küçük saklama kapısından bahsetmesi gerekiyordu. Geçen ay Donny'ye ödünç verdiği kırmızı saplı makası bulup bulmadığını ya da Donny'nin sakladığı bir kutu postayı isteyip istemediğini gerekiyordu.

Hayır, bu cinayet değildi.

Bu daha karmaşık bir şeydi.

Bu, Donny'nin dairesini temizlemeye geldiğinde eşyalarla dolduruyordu.

Bu, Will'in hızlı olmak için geldiği zamanını sohbetle dolduruyordu.

Bu kolay değildi.

Bu bir sabotajdı.

Yemekle de bitmedi.

İlk misafirleri gittikten yarım saat sonra kapı çalındı ve bu kez gelen içkiydi.

İkinci katta yaşayan ve küçük bir ev yapımı bira işletmesi olan Benny adında orta yaşlı bir adam tarafından yapılan ev yapımı içki. Will'e Amerikan Buğday Birası adında bir bira fıçısı ve Will'in denemesi için özel bir bardak getirdi. Sonunda işin içine yine yemek girdi, çünkü Benny, Marian'ın patates güveci yaptığını duymuştu ve Will birkaç ısırık alsa sorun olur muydu? On dakika sonra Benny, elinde bir tabak peynirli pastırmalı patatesle Donny'nin kahverengi koltuğunda oturuyordu ve sonra Bayan Salas'ın kocası geldi ve o mantecaditolardan birkaç tane istediğini bilmiyor muydunuz? Ama aynı zamanda bırakması gereken bir şey vardı, Donny'nin tamir ettiği el süpürgesi ve Will'in kaybı için üzgündü, herkes için gerçek bir utançtı, ama bu el süpürgesi artık yeni gibi iyiydi ve eğer sorun olmazsa onu sehpanın üzerine bırakacaktı.

Will, öğleden sonra neredeyse bir saat süren bir sükûnet yakaladığını düşündü ama kapıya bir kez daha hafifçe vurulduğunda, hayal kırıklığı içinde bağırmamak için yanağını ısırmak zorunda kaldı. İlk defa eşikte kimse yoktu ama üç tane ev bitkisi vardı ve birinin üzerinde bir not vardı

parlak yeşil yapraklarının arasına sıkıştırılmıştı. *Sevgili Dr. Sterling, yazıyordu, küçük, düzgün bir el yazısıyla. Bunları amcanız vefat ettikten sonra onun evinden aldım ve o zamandan beri onlarla ilgileniyorum. Her biri için talimat kartları yazdım ve bunları saksılara yapıştırdım. Umarım senin bakımında gelişirler. Sevgilerimle, Emily Goodnight.*

Belli ki üçüncü sınıf bir oyuncuydu, çünkü bu talimatları diğer tüm sakinlerin geldiği türden sağlam, ayrıntılara dayalı bir saldırıyla iletmek için bir ton zamanını alabilirdi. Hayatında hiç ev bitkisi beslememişti ve Donny'nin beslemiş olmasına da gülünç bir şekilde içerlemişti. İşyerinde onları verebileceği kişileri düşünmeye başlamıştı bile ama sonuncusunu da içeri sokamadan merdiven boşluğunda ayak sesleri duydu.

Hayatının en uzun vardiyasındaymış gibi hissediyordu.

Geçen gün bodrumda onu azarlayan adamdı, kısa boylu ve yaşına göre şaşırtıcı derecede hızlı hareket ediyordu, son basamakları inerken sıırım gibi kollarında biraz dengesiz görünen bir karton kutu taşıyordu.

"Size yardımcı olabilir miyim?" Will öne doğru bir adım atarak, şimdiden kendisine kızgın olduğunu söyledi. İçgüdülerine lanet olsun. Sabotaj planlarını kolaylaştırmanın ona ne faydası vardı? Kalmalarına izin vermenin, gevezeliklerini hoş görmenin, davet edilmiş gibi her birini kapıya kadar geçirmenin?

Adam kutusunun üstünden gözlerini kısarak ona baktı. "Yardıma ihtiyacım yok," dedi yüksek sesle, sesi koridorun duvarlarında yankılanıyor, muhtemelen dekoratif melekleri korkutuyordu. "Sana bench press bile yapabilirim, Beanpole."

Tanrım, tamam. Kimse Will'e fasulye sığı dememişti. Ama aynı zamanda kimse onu kira izni için birini öldürmekle suçlamamıştı ya da ona üç tane ev bitkisi vermemişti. İlklerin yaşandığı bir gündü. Adam yanından geçip Donny'nin evine sanki oranın sahibiymiş gibi girerken içini çekti.

Kutu koltuğun koltuğuna bırakıldı ve yaşlı adam Will'in tokalaşması için elini uzattı. "Ben Jonah Hajduk. Seksen yaşındayım ve burada herkesten daha uzun süredir yaşıyorum, bu da sanırım sizi ve yaptığınız şeyi en az sevdiğim anlamına geliyor."

"Tamam," dedi Will, Jonah'nın güçlü tutuşuna karşılık vererek. Bu noktada, dürüstlük ferahlatıcıydı. En azından bu adama peynirli patates yedirmek ve sohbet etmek zorunda kalmayacaktı.

Ellerini bıraktıklarında Jonah kutuyu işaret etti. "Bunlar amcanın birkaç eşyası, çoğunlukla bana ödünç verdiği aletler, ama aynı zamanda okumaya fırsat bulamadığım birkaç kitap da var."

"Elbette. Onları getirdiğin için teşekkürler." *Şimdi lütfen git*, diye düşündü ama Jonah'ın açık sözlülüğüne karşılık vermeyi kendine yediremedi.

"Ona hiç benzemiyorsun."

Will omuz silkti. "Gerçekten bilemem." O gün iyi bakamamıştı.

"Ve senden hiç bahsetmedi. Bir kere bile."

Will bunun üzerine hissettiği acıyı görmezden geldi. Kutunun içindekilere bakıyormuş gibi yaparak koltuğa doğru ilerledi. Ama aslında hiçbir şey görmüyordu.

"Eğer amaçladığınız buysa, bu benim için sürpriz değil. Annemle arası uzun zaman önce bozuldu."

Buraya yaptıkları talihsiz yolculuktan sonraki haftalarda annesinden alabildiği birkaç bilgi kırıntısından anladığı kadarıyla, Donny'yle aralarındaki anlaşmazlık çoğunlukla Will'in babasıyla ilişkiye girdiğinde neden olduğu sorunlarla ilgiliydi - gizlice kaçmak, yalan söylemek, annesiyle büyük kavgalar. Belki bunların hepsi sıradan ergenlik olayları olabilirdi ama sonunda o da kaçmış, Donny'nin ve annesinin parasının önemli bir kısmını da yanında götürmüştü. Her şeyi basitçe ve utanmadan anlatmıştı. Hatta belki biraz da gururla.

Kutuya uzandı, içindekilerden bazılarını karıştırdı ve meşgul görünmeye çalıştı.

"Tek , *hiçbirimiz* senin varlığından haberdar değildik-"

"Jonah," diye bir ses geldi kapı aralığından ve Nora Clarke'la ilgili diğer her şey gibi, hissettiği rahatlamayı da açıklayamadı. Bugünkü tüm ziyaretçileri arasında en çok korkması gereken düşmanı oydu; onun için en tehlikelisi oydu. Açıkçası, muhtemelen onun işini bitirmek için buradaydı.

Ama ilk başta bunların hiçbirini düşünmedi. Kafasını kaldırdı ve onu orada gördü ve tek düşünebildiği şeydi: *Sonunda*.

Sonunda geldi.

Saçları yine yukarıdaydı, o şık, düz atkuyruğunu çekiştirmek için kesinlikle delice bir istek duyuyordu ve geçen gün olduğu gibi rahat giyinmişti - bol, uzun kollu gri bir gömlek, ayak bileklerinin üzerinde biten koyu renk bir tayt ve dışarıda hiç giyilmemiş gibi görünen bir çift spor ayakkabı.

Çok güzeldi.

Önemli değil, seni topuz, dedi kendi kendine. *O bir düşman*. "Aracın geldi," dedi Jonah'a.

"Çoktan!" Beyaz saç tutamlarını düzeltmek için uzandı, sonra ceplerini yokladı. "Erken geldi." Will'e doğru baktı. "Seni izliyorum dostum," dedi huysuzca, kapıya doğru yönelmeden önce.

"Şarap yok," dedi Nora Jonah yaklaştığında, sesinde bir uyarı notu vardı.

"Tabii, tabii." Will'e baktı ve "flört uygulamalarında!" olduğunu ilan etti ve sonra Noranın yanından geçerken el salladı, Will'in anlamadığı bir şeyler söyledi.

Will, içinden bir sıkıntı dalgasının geçtiğini hissetti. Bu insanların bütün gün yaptığı, dikkatini dağıtan ve onu yavaşlatan *Biz bir aileyiz* performans sanatı saçmalığını artık istemiyordu. Sonunda gözlerini Nora'dan kaçırdı, gözleri odayı taradı. Dağınık başlamıştı, şimdi daha da dağınıktı ve emirleri kimin verdiğini bildiğini düşündü.

"Görüyorum ki elin boş gelmişsin," dedi mutfığa doğru dönerek. "Bu yeni bir şey."

Göz ucuyla onu görebiliyordu, hâlâ kapı aralığındaydı, komşularından daha temkinli yaklaşıyordu ve nedense bu onu daha da sinirlendiriyordu. Onun içeri girmesini istiyordu; mesele buydu.

"Size bir şey ikram edebilir miyim?" diye ekledi. "Bir güveç ya da küçük bir alet? Belki bir saksı eğreltiotu?"

İçeri bir adım attı ve kalbiyle son zamanlardaki davranışları hakkında sert ve sessiz bir iletişim kurdu. Bu ziyaret özel bir şey değildi. Binadaki son komşusuydu ve belli ki hepsi gelene kadar rahat bırakılmayacaktı. Bir kutuyu işaretlemek gibiydi; hepsi bu. Sakin ol.

"Evet," dedi gözlerini mekânda gezdirerek. Buraya Jonah kadar aşına görünmüyordu ve bu onu garip bir şekilde rahatlatmıştı. "Şimdi herkesle tanıştın."

"Emily hariç herkes," dedi ve bitkileri işaret etti.

Nora omuz silkti ve elini uzatıp en büyük yapraklardan birine hafifçe dokundu. "Utangaçtır."

"Hakkını vermeliyim," dedi, hâlâ neredeyse boş olan Toss kutusunu almak için eğilerek. "Bu iyi bir fikirdi."

"Bununla neyi kastettiğinizi bilmediğime eminim."

Kutuyu havaya kaldırdı. "Mutfağı temizleme konusunda ne kadar ilerlediğimi görmek ister misiniz? Eğer bu ilginizi çekmezse, size Benny'nin beni oldukça yavaşlatan başlangıç şirasından bahsedebilirim. Farkında değilsen, *o ile* başlayan sıra." Farkında değildi ve on dakika boyunca Benny'nin kendisine profesyonel fikrini sorduğunu düşünmüştü. "Birayla ilgili. Bugün çok şey öğrendim."

Yüzü kızardı. "Gerçekten-" Boğazını temizledi. "Sadece binaya hoş geldiniz demenin iyi olacağını düşündük."

O bitkide kesinlikle ilginç bir şey yoktu. Onun gözlerinden kaçıyordu.

"İstediğin gibi çalıştığından emin değilim," dedi ve ağzı yana çekildi.

"Jonah'ın davranışları biraz kaba, hepsi bu."

"Sadece Jonah değildi. Marian tıp lisansımı rüşvetle ilgili zehirlenmeler için kullandığımı düşünüyor."

Sonunda başını kaldırıp ona baktı; ağzı, daha fazla yayılmasını engellemeye çalıştığı belli olan kapalı bir gülümsemeye dönüşmüştü. Onu kontrol altında tutmaya çalışırken izlemek -dolmuş, pembe dudaklar, sol yanağında küçük bir çukur- kolay değildi.

İmkânsız bir zevkti.

"Marian komplo teorilerini sever," dedi sonunda.

"Anladım. İzin için yasadışı bir şey yaptığımı düşünüyor."

Dudaklarındaki neredeyse gülümseme kayboldu. "Yaptın mı?"

"Hayır. Biraz yardım aldım. Bir arkadaşımın bunun gibi birkaç mülkü var." Sally'ye arkadaş demenin doğru olup olmadığından tam olarak emin değildi ama dün gece Sally ona mesaj atıp işe başlayıp başlamadığını sorduğunda, arka fonda otelin açık büfesinin olduğu bir selfie eklemişti. Bu dostça görünüyordu.

Nora gözlerini devirdi. "Tabii ki. Planınız bu mu, bundan bir iş çıkarmak mı? Mülkiyetle ilgili beklediğiniz başka miraslar var mı?"

"Hayır. Bunu beklemiyordum. Size söyledim, onu iyi tanıımıyordum. Görünüşe göre ben de sizin kadar şaşırdım."

Kaşlarını çattı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve tekrar etrafına bakındı. Geçen gün Donny'nin sürekli bahsettiği ailenin bir üyesi olduğu konusunda iyi bir oyun oynamıştı, ama onu şimdi görünce, merak etmek zorunda kaldı. Gözleri sürekli bir şeylere - koltuğun üzerindeki kutuya, bir yığın

Yanındaki gazeteler, Wrigley Field'ın siyah-beyaz fotoğrafı düz ekran televizyonun üzerinde sanki cevaplar arıyormuş gibi asılı duruyordu.

"Merak etmiyor musun?" diye sordu, gözleri tekrar ona dönerek. "Yani. ... eğer onu tanımasaydın. Neden sana bıraktığını merak etmiyor musun?"

Başını eğerek kirli bir bulaşık havlusunu Toss kutusuna itti. *Merak* doğru kelime değildi. Hayal kırıklığına uğramıştı, kızgınlık doluydu. Donny'yi merak etmek ona bir taviz gibi geliyordu ve hiçbir şeyden taviz vermek istemiyordu.

"Pek sayılmaz. Öyle olsa bile, sorularıma cevap vermek için burada değil. Geçmişe takılıp kalmanın pek bir faydası olmadığını düşünmüşümdür hep."

Kaşlarını kırıstırdı. "Bu bir süre için oldukça imkansız olacak."

"Bu ne anlama geliyor?"

Bir adım öne çıktı, Jonah'ın bıraktığı kutuya baktı, sonra tekrar ilerledi, koltuğun yanından geçip oturma alanına bakan uzun mutfak tezgâhının yanında durduğu yere yaklaştı. Gözleri boşluğun üzerinde gezindi.

-Aşağıdaki dolaplardan çıkardığı tencere ve tavalar, yukarıdakilerden indirmeyi başardığı birkaç tabak yığını.

"Bu geçmişle çevrili olduğunuz anlamına geliyor. Özellikle de onun geçmişiyile."

Yutkundu, boynu ısındı. Nakliye şirketlerini, onların en kapsamlı paketlerinin maliyetini düşündü. Eğer bunu karşılayabilseydi, Donny'nin geçmişinde her ne varsa onu bu işin dışında bırakarak, onları buraya getirirdi. Bunun bir parçası olmak istemiyordu.

"Çabuk hareket edeceğim," dedi huysuzca ve sonra başını kaldırıp ona baktı. "Eğer izin verirsen."

Yüzünü ondan çevirip oturma odasına, balkona açılan kapıya doğru baktı. Profilini görmek hoşuna gitmişti - burnunun eğimi, çenesinin açısı, aynı zamanda atkuyruğu sayesinde ona açıkta kalan boynunun arkasındaki kıvrım.

"Fikrinizi değiştirebileceğinizi düşündüm."

Sesi sessizdi, sanki ona bir sır veriyormuş gibiydi. Sanki yine o balkondaydı ve onun sesinin kendisine ulaşmasını bekliyordu. Gerçek şu ki, onunla tam olarak bu şekilde konuşmaya devam ederse muhtemelen fikrini değiştirme riski büyüktü. Eğer hava karanlıksa ve yalnızlarsa. Donny'nin bununla hiçbir ilgisi yoksa.

Boğazını temizledi ve tekrar konuştuğunda sesindeki yumuşaklık gitmişti. *Daha kolay*, dedi kendi kendine. "Sonra, bilirsin. Sen tanıştın

Herkes. Burada, bu binada gerçek insanlar var. Burası yatırım amaçlı bir mülk değil."

"Gerçek insanların yatırım amaçlı mülkleri vardır. Ben gerçek bir insanım."

Gözleri kısılmış bir halde ona baktı. "istediğimi anlamıyorsun." "Öyle mi?

Ne demek istiyorsun o zaman, Nora?"

Bir ses çıkardı -neredeyse bir iniltinin bu tarafı olan hızlı, sinirli bir nefes ve ... evet. Bu onu rahatlatanın tam tersi bir hale getirdi. Yanağının bir tarafını dişlerinin arasına aldı ve ısırđı. Bunu kafasının içinde bir ilahi gibi söyledi - kolay, kolay, *kolay*- ve kadın pes edip gözlerini indirip gitmek için döndüğünde bir zafer duygusu hissetmeye çalıştı.

Bundan sonra ne olduğunu tam olarak açıklayamıyordu ama bir kez daha içgüdülerinin onu hayal kırıklığına uğrattığını söyleyebilirdi. Eğer gidecekse, onu kapıya kadar geçirecekti.

Ama ya onun arkasında olacağını tahmin etmemiştı ya da ona söyleyecek başka bir şey düşünmüştü. Aniden döndü, tam da onun nefret ettiği kahverengi koltuğun yanında, ayağının arkası özensiz gazete yığınınına takıldı. Bir saniye içinde geriye doğru savruldu, kollarından biri dengesini sağlamak için dışarı çıktı ve Jonah'ın kutusunu sarsabilecek ama kesinlikle onu incitmeyecek plansız bir oturuşla kışının sandalyenin koluna çarpmasına izin verebilirdi.

Ama yapmadı.

Uzandı ve onun elini tuttu.

Avuç avuca. İkisi de birbirlerini kavramak için parmaklarını kıvrırken bir alkış. Bir mühür.

Ona doğru hafifçe eğilmişti ve bu kadar yakından her şeyi görebiliyordu: saç çizgisi boyunca titreyen ince telli saçları. Mavi gözlerinde bir sır gibi saklanan inanılmaz derecede küçük altın benekleri. Sol yanağında daha önce gördüğü düzensizlik - bir gamze değil, zar zor görülebilen ince, düz bir yara izi. Dudakları şaşkınlıkla aralandığında hafifçe çarpık alt dişlerinin beyaz ışıltısı.

Boynundaki nabız atışını.

Vay anasını, diye düşündü. Vay anasını, avucunun ii.

Elektrik çarpmış gibi hissetti. Sol koluna kadar. Kalbine kadar.

Bırak, dedi beyninin uzak bir kısmı. Bu senin için tehlikeli.

Ama aslında beynini dinlemiyordu. Hıçkırıklarından şok olmuş kalbinin onun nabızıyla aynı anda atmasını dinliyordu. Kızın onu izleyişini izledi; kızın tüm yakın bakışlarına bakarken

onun hakkında görebileceği şeyler de vardı. Onu kendine çekmenin en kolay şey olacağını düşündü. Sadece söylemesi yeterliydi, o da yapacaktı. Onun dolgun alt dudağını kendi dudağıyla yakalayacaktı; o-

"Başka biri mi var?"

Gözlerini kırıştırdı ve doğruldu. Şimdi ikisi de tamamen dik durmalarına rağmen ellerinin hâlâ kenetlenmiş olduğunu zar zor fark etti. Sesi alçaktı, neredeyse bir fısıltı gibiydi.

Hayır, demek istedi. Öyle bir şey *yok*.

Ama aslında beyni gemiden atladığı için ne sorduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Onun yerine "Başka biri mi?" dedi.

Boynunda hâlâ nabzını görebiliyordu. "I-um."

Boğazını temizledi ve gözlerini kaçırarak ondan bir adım uzaklaştı. Hemen elini gevşetti ve özür dilemek için ağzını açtı -ne *yapıyordu* ki, onu böyle tutuyordu- ama cümlesinin sonraki kısmını aceleyle söyledi.

"Ben sadece düşündüm ki - dinle, belli ki senin buraya karşı bir ilgin yok. Ama aileden başka birinin alabileceğini düşünmüyor musun? Belki onlar satın alabilir-"

Bu şekilde, beyni tamamen geri geldi. Kolay: O yine düşmandı.

"Ben bir yetimim," diye tersleyerek onun sözünü kesti. "Donny de sonunda öksüz kaldı, yani sanırım ortak bir noktamız var. Kardeş yok, kuzen yok. Yani hayır, Nora. Başka kimse yok."

Kadının görebildiği her yeri kızarmıştı. İnce telli saçlarından boynundaki nabzın attığı yere kadar.

Neredeyse pişman olacaktı, neredeyse geri alabilmeyi dileyecekti. Elinden geldiğince insanlarla bu konuyu açmamaya çalışıyordu; neredeyse her zaman ilgili herkes için utanç verici oluyordu. Bunu söylemek onun için o kadar da zor değildi - ne de buna alışmak için çok zamanı olmuştu. İnsanların bunu duyması daha zordu. Bir tür özürle geçiştirirler ya da daha kötüsü, cevaplamak istemediği sorular sorarlardı. Bu konuyu şimdi, yani hâlâ isteseydi elini tekrar tutabileceği kadar yakınında dururken açmak ucuz bir hamle gibi gelmişti.

Ama bu onu kurtaran ucuz bir atıştı, çünkü bir an için Nora Clarke'ın neden ona göre olmadığını neredeyse unutmuştu.

"Özür dilerim," dedi ve hakkını yemeyelim, hiç tökezlemedi. "Gerçekten, gerçekten üzgünüm."

Omuz silkti ve bunu sıradan gösterdiğini umdu. Etkilenmemiş. "Sakıncası yoksa işime geri dönmek istiyorum."

"Doğru, elbette," dedi, gazetelerden kaçınarak dikkatlice yana doğru bir adım attı. Bu kez onu kapıya kadar takip etmeyi denemedi bile.

Ama oraya vardığında durakladı ve ona doğru döndü. "Görüşürüz," dedi ama adam bu yankıyı pek fark etmedi.

Onun yerine fark ettiği şey -kadın gittikten sonra uzun süre düşündüğü şey- kadının bir elinin başparmağını diğer elinin avuç içini ovma için nasıl kullandığı oldu.

Onun avucuna bastırılmıştı.

OceanofPDF.com

Bölüm 5

"Mutlu değil."

Nora Deepa'nın omzunun üzerinden konferans odasının kapısına doğru baktı. Belki Austin birkaç dakika sonra geri dönecekti ama doğrusu bundan şüpheliydi. Adam gösterişli öfke gösterileriyle tanınmazdı, bu yüzden hafif bir kaş çatma ve ardından "bunu daha sonra " isteği bile -toplantı zamanlayıcısı bile çalmadan önce! Şu anda muhtemelen acımasızca düzenli masasına dönmüş, sağ üst köşedeki kutuda sakladığı Verdant Media markalı stres topunu sıkıyordu.

"Elimizden geleni yapıyoruz," dedi Nora, bu görüntülü görüşmenin son kırk beş dakikası boyunca sürdürdüğü rahat, endişesiz tonu korumaya çalışarak. Bu onun "her zamanki gibi iş" taktiği idi, Austin uzaktan çalışmasına isteksizce izin verdiğinden beri geliştirdiği taktikti. Kendisi için önemli olan hiçbir şey değişmemiş gibi davrandığı sürece, kararını tekrar gözden geçirmesi için bir neden olmayacağını düşündü. "Müşterinin işi kolaylaştırdığı falan yok."

"Ugh," dedi Deepa gözlerini devirerek. "Daha yarısını bile bilmiyorsun. Geçen hafta akşam yemeğinde bir oyun uygulaması geliştirmeyi düşünüp düşünmediğimizi sordu. Bana 'ilham fotoğrafı' olarak kullandığı bitmoji'yi gösterdi."

Nora rahatsız masa sandalyesinde kıpırdandı ve yüzünü buruşturdu. Rahatsızlığının bir kısmı kesinlikle bu bitmoji hikayesiyle ilgiliydi, ama çoğu *yarısını bile bilmediğiyle* ilgiliydi. Bunun yarısını bile bilmiyordu, çünkü artık müşteri yemeklerine, öğle yemeklerine, kahvelerine ya da meyve sularına hiç gitmiyordu. Kendisi de onları özlemiyordu, her zaman işin en kötü kısmı olmuşlardı.

-Ama Austin'in onu özlediğini biliyordu. Austin birden fazla kez Nora'ya özel olarak Deepa'nın F sınıfı poker suratından yakınmıştı. Nora'nın az önce dizüstü bilgisayarının ekranından izlediği göz devirmesi muhtemelen yemek masasında da ortaya çıkmıştı.

"Renk düzenini yeniden yapmaya ne dersiniz?" Nora kendini bu özel suçluluk havuzuna girmekten alıkoymaya çalışarak teklifte bulundu. Artık burada yaşıyordu ve hepsi bu kadardı. Austin'in onun San Diego'da olmamasına alışması gerekiyordu ve bunu gerçekleştirmenin tek yolu da

iyi olduğu şeyi yapıyor ve ona ne kadar vazgeçilmez olduğunu gösteriyordu. "O her zaman ılımlı görün-"

"O bizim için uygun değil," dedi Deepa. "Dünyayı kurtarmaktan çok ünlü olmak istediğini anlamadan önce bizi ölene kadar gagalayacak."

Nora, Dee'nin haklı olduğunu bilerek iç geçirdi. Austin Verdant Media'yı ilk kurduğunda misyonu çok netti: sürdürülebilirlik odaklı markalar için önde gelen dijital tasarım ve pazarlama ajansı olmak. On yıl önce butik bir işti, ama şimdi patlama yaşıyordu - Nora şu anda otuz beş farklı büyük web sitesinin bakımını yapıyordu ve kurulum için sırada yedi projesi vardı. Müşterilerinin çoğu kurumsaldı, ancak son zamanlarda Austin bunun gibi müşteriler getirmeye başlamıştı

-Onlara "eko-etkileyiciler" diyordu; Instagram'da güzel spreylere ev yapımı temizlik ürünlerinin fotoğraflarını paylaşmak gibi şeyler yapıyorlardı.

Nora bu yeni trendi sevmiyordu ama bu Austin'in şirketiydi ve Austin Nora'ya ilk şansını henüz yirmi yaşındayken stajyer olarak vermişti. Austin sayesinde, mezun olduğunda elinde işi olan bir avuç insandan biriydi. Austin sayesinde, neredeyse on yıl boyunca küçük firmanın başarısına ön sıradan tanıklık etmişti. Ve Austin sayesinde, sevdiği ve iyi olduğu işi yapmaya devam edebilmişti, her ne kadar bunu ülkenin öbür ucundan yapmak istese de.

"Onunla konuşurum," dedi Nora, ikinci ve daha büyük monitöründeki eko-etkileyici ile ilgili tüm pencereleri kapatarak ve rahatlatarak gözlerini kırıştırdı. Buranın kurulumunu hâlâ doğru yapamamıştı, çalışırken hâlâ her şey yüzüne çok yakınmış gibi hissediyordu.

Dizüstü bilgisayarının ekranında Deepa bir an için kadrajdan çıktı ve sonra geri geldi, önünde küçük metalik bir keseyle sandalyesine yeniden yerleşti. Nora eski bir rutinin bu yeni versiyonuna gülümsedi. Hâlâ ofiste çalıştığı zamanlarda, Dee'yle birlikte sık sık ofis binasının üçüncü katındaki, neredeyse her zaman ıssız olan banyoda bilgi alırlardı. Dee makyajını tazeler ve iş ya da hayat hakkında sohbet ederlerdi. Şimdi de aynı şeyi yapıyorlardı ama görüntülü arama uygulaması makyaj aynası görevi görüyordu. Nora, rimel ya da ruj sürerken aşırı yakın çekim yapan biriyle konuşmanın biraz tuhaf olduğunu düşünüyordu ama yine de Dee makyaj konusunda gerçekten iyiydi.

"Tamam," dedi Deepa. "Bana gelişmeleri anlat. Yeni adamla ne oldu?"

Nora bu kez yüzünü buruşturma zahmetine bile girmedi. Her şeyi yüzüne gözüne bulaştırmıştı ve bu yüzden bir buçuk gündür dairesinde saklanıyor, toparlanmaya çalışıyordu - sadece onu kendisi hakkında ifşa etmeye zorladığı şeylerden değil, aynı zamanda ona dokunmanın kendisi hakkında ifşa ettiği şeylerden de. Bu sabah, aylar sonra ilk kez, sabahın dördünde yatağından kalkmış, yorgani bacaklarına dolanmış, gözlerini tavana dikmiş, Will Sterling ve onun avucunun içiyle yapabilecekleri hakkında gördüğü inanılmaz derecede canlı, inanılmaz derecede uygunsuz rüyanın hatırasını umutsuzca göz kırparak uzaklaştırmaya çalışıyordu.

"Uh," dedi Nora.

"Dur tahmin edeyim. "Onu iyilikle öldürme" planın geri tepti. Sana söyledim, orada bir yere bütün bir balık sakla. Anahtarın var. Koku *gerçek dışı* olacak."

Nora başını sertçe sallarken Dee fosforlu kalem fırçasıyla bir YouTube dersini hak edecek bir şey yaptı. "Hayır, şeyler yapmıyoruz. Biz suçlu değiliz."

Bunun için bir göz devirme daha aldı ama Nora, Deepa'nın da balık saklamayı gerçekten yapmayacağını biliyordu. Muhtemelen.

"O zaman onu durduramayacaksın, bunu söylemekten nefret ediyorum. Binamda şu anda yirmi tane Airbnb birimi olduğunu biliyor musun? Ve bahse girerim diğer komşularımdan en az birkaçı bu yıl Comic-Con sırasında evlerini kiraya veriyordur." Işığın ortasında durakladı. "Bekle, bunu yapmalı mıyım?"

Deepa, Nora ve komşularının sevgili altı dairesiyle anlamlı bir ilişkisi olmayan bir çatı havuzuna sahip on iki katlı bir binada yaşıyor olsa da, Nora sinirlenerek "Hayır," diye tersledi.

Dee omuz silkerek çantasını karıştırdı. "Yine de iyi para." Nora cevap vermeyince başını kaldırdı, elinde fırçalanmış altın rengi bir ruj tüpü vardı ve gözleri kısılmıştı. "Neden bu kadar garip davranıyorsun?"

"Ben değilim!" Hay aksi, çok yüksek sesle söylemişti. Deepa'nın gözleri daha da kısıldı.

"Öylesin. Yüzünde o ifade var. Bu, üzerinde çalıştığımız süre boyunca sahip olduğun yüzle aynı-"

"Sakın söyleme," diye araya girdi Nora, yüzü otomatik olarak ısınmıştı. Chicago'ya taşınmadan sadece birkaç ay önce Deepa ile birlikte sürdürülebilir bir seks oyuncağı markasının dijital platformunun lansmanı çalışıyorlardı.

Nora, bir iş sunumu sırasında *dildo* kelimesini söylemek zorunda kalmaktan asla kurtulamamıştı.

"Eleanora!" dedi Deepa, daha önce kısık olan gözleri şimdi fincan tabağı gibi açılmıştı. "Bu adamla *bir şey mi yaptın?*!"

"Ne? Hayır! Hayır! O benim *tipim* bile değil." Bu bir yalandı, çünkü Nora'nın gerçekten bir tipi yoktu. Sadece hayal kırıklığı yaratan flört geçmişine bakarsanız, tipi muhtemelen "kendinden çok fazla bahseden erkekler" gibi bir şeydi. Bu, yirmi birinci yüzyıldaki pek çok kadının tipini tarif ediyordu, diye düşündü.

Dee hâlâ dizüstü bilgisayar ekranından Nora'nın kirli rüyalarını görebiliyormuş gibi bakıyordu, bu yüzden bu yanlış izlenimi kesinlikle düzeltmesi gerekiyordu.

"Küçük bir şey yaşadık, bilmiyorum. Ayağım apartmandaki bazı eşyalara takıldı ve takılıp düştüm, sonra da biz ..."

"*Seks mi yaptın?*"

"Hayır! Sesini alçalt; isteyiz!" "*Ben* isteyim.

Sen evdesin."

Nora bunu görmezden geldi. "Seks yapmadık. Elimi tuttu ve sonra ... Sonra ne oldu bilmiyorum. Öyle kaldık. Birkaç saniye."

Deepa gözlerini kırıştırdı. "Sen . . . el ele tutuştunuz." Başını geriye eğdi ve güldü. "Bu en çok senin hikayen. Peki sonra ne oldu?"

Nora *sonra ne* yapacağını düşünmek istemiyordu. Will'in *ben bir yetimim* dediğinde yüzünde beliren ifadeyi düşünmek, bir konferans salonunda dildolar hakkında konuşmaktan sonra, hayatında yeniden yaşamak istemediği en önemli on andan biriydi. Birinin kendisine yetim dediğini hiç duymamıştı. Dürüst olmak gerekirse bu biraz Dickensvari bir şeydi ama yine de Nora okumayı her zaman sevmişti.

Will'yüzündeki ifadeye bakılırsa, kitabı kapatmıştı. Sıkıca.

Omuz silkti. "Bir şey olmadı. Sanırım bir anlık bir şeydi. Sanırım ikimiz de kendimizi hatırladık. Tekrar düşünmesini sağlamaya çalıştım ve bana düşünmeyeceğine dair güvence verdi."

"Saklan. Balık. Balık." Dee rujunun ortasındaydı, bu yüzden sesi daha çok *Ide'ye benziyordu. Uh. Ish.*

"Onun hayatını *mahvetmek istemiyorum*," dedi, ama aslında demek istediği *onun duygularını incitmek istemediği*ydi. Bunu yaptığını hissetmişti,

Bir şekilde. Elini bıraktığında, bunu midesinde hissetmişti. Sanki küçük bir pişmanlık taşı oraya yerleşmişti.

Peki ya komşularının duyguları ne olacak? Ya dün Emily ile oturup onu internette kısa dönemli kiralamalarla ilgili sorunlar hakkındaki makaleleri okumayı bırakması için cesaretlendirmesine ne demeli? Peki ya Marian'ın posta kutularının yanında ona beklentiyle ya da Jonah'ın ona küçük bir yumruk sallayarak "Bir dahaki sefere yakalarız!" demesi?

Peki ya Nonna ne isterdi?

"Ondan tek istediğim ... Bunun burada neden işe yaramayacağını anlamasını istiyorum."

Deepa rujunu bir kenara bırakıp bir parlaticı sprey çıkarırken mırıldanır gibi bir ses çıkardı. Üçüncü kattaki banyoda, bir tasarım problemi üzerinde çalışıyorlarsa, Deepa'nın genellikle fikir bulduğu nokta burasıydı. Sanki tüm rötuşlar onun için beyin jimnastiği gibiydi.

"Alınma ama Nora, oraya taşındığından beri bana komşularının yaptığı en az altı şeyden bahsettin ki bunlar kesinlikle çantamı toplayıp kendi yaşitlarımla yaşadığım geniş dünyaya geri kaçmamı sağlardı."

"Bu çok kaba. Onlar-"

Dee elini sallayarak yeni boyanmış dudaklarını büktü. "Onlar senin ailen. Ve onlar harika, biliyorum. Eminim yiyecekleri bırakırken ya da her neyse, bunu hissetmiştir. Ama bu adamın gelecekteki kiracılarının kesinlikle tuhaf bulacağı şeyleri görmesi gerekiyor. Sıra dışı olduğunu bile zor fark edeceğiniz şeyleri."

Nora kaşlarını çatarak düşündü. Aklına hemen hiçbir şey gelmemesi muhtemelen Deepa'nın haklılığını kanıtlıyordu ama sonra masa takvimine baktı ve yarın gece için ne yazdığını gördü. Sayfayı çevirdiğinde aynı yazıyı bir sonraki ay da görecekti. Ve bir sonraki ve bir sonraki.

"Aylık şiir dinletisi gibi mi?" dedi, aslında Deepa'ya bile değil. "aylık şiir dinletisi mi var? Evet, var."

Bunun tuhaf olduğunu söyleyebilirim."

Nora'nın zihni şimdiden fikirlerle dolup taşıyordu. Austin odadayken ve cehennemden gelen eko-etkileyici ile bu durumu çözmeye çalıştıklarında bu tür bir yaratıcılığın nerede indirildiğini bilmek isterdi, ama şimdi gerçekten önemli değildi.

"Tuhaf değil," diye mırıldandı. Sonra başını kaldırdı ve ekrandan arkadaşına gülümsedi. "Ama ben bunu çok daha tuhaf bir hale getirmek

üzereyim."

İlk başta, Nora'nın aklında Nonna'nın tam desteğine sahip olduğuna dair hiçbir şüphe yoktu.

Her şeyden önce, yukarıdan gelen bir armağandan başka bir şey olmayan hava vardı: sıcak ama nemli değil, akşamın erken saatlerinde alacakaranlık gökyüzünde tek bir bulut yok, hafif bir esinti çitin bir köşesinden diğerine dizilmiş renkli kağıt fenerleri dalgalandırıyor. Aslında o kadar inanılmaz derecede mükemmel görünüyordu ki, Nora telefonundaki radar uygulamasını bile açmış, hızla yaklaşan bir yağmur fırtınası olmadığını teyit etmek için iki kez kontrol etmişti.

Ama hayır, en azından önümüzdeki altı saat boyunca önümüzde açık gökyüzünden başka bir şey yoktu.

Ve bu şiir okumak için yeterli bir zamandı.

Yine de Nora'nın kendinden emin hissetmesini sağlayan tek şey hava değildi. Dün Deepa'yla telefonu kapattıktan sonra bir liste yapmaya koyulmuştu ve bu uzun bir listeydi -mümkün olmayacak kadar uzun, gerçekten- ve daha sonra Marian ve Emily'ye gittiğinde, Marian'ın aylık planlarını değiştirme talebini nasıl karşılayacağı konusunda endişeliydi, aslında hepsini yapabileceğinden emin değildi.

Ama *tıpkı* hava gibi, her şey yerli yerine oturmuştu. Nora ve diğer komşuları lojistik üzerinde çalışırken, Marian da on yıllardır olduğu gibi büyük bir devlet okulu öğretmeni ruhuyla hemen gecenin ... uh, *yükseltilmiş* ... gündemi üzerinde çalışmaya başlamıştı. Son dakikada aradıkları neredeyse herkes gelebilecek miydi? Harika. Batı Fullerton'daki çiçekçide, iptal edilen bir etkinlikten kalma bir sürü çiçek tacı büyük indirimle satılıyor muydu? Müthiş. Benny, birkaç gün önce Will'e teklif ettiği Amerikan Buğday Birası'ndan bir demet boşaltmak mı istiyordu? Mükemmel. İki bina aşağıdaki adamda ödünç alabilecekleri bir mikrofon ve amplifikatör mü vardı? Neden olmasın?

Saat yediye doğru arka bahçe tıklım tıklım dolmuş, hava sohbet ve Bay Salas'ın gururla sorumluluğunu üstlendiği ızgara et kokusuyla dolmuştu; Salas sadece şiirle ilgili sorumlulukları olmadığı takdirde katılmayı kabul etmişti.

Yani gerçekten, gece tek bir şey istiyordu.

Aniden ortaya çıkan Will Sterling'den bir görünüm.

Nora, Benny'yle birlikte daha önce kurdukları "hoş geldiniz" masasının arkasında, arka çite yakın bir yerde dururken, başının tepesindeki papatyalardan oluşan tacı düzeltmek için uzandı, sonra elini aşağı indirerek seçtiği omuzları açık pamuklu elbisenin üstündeki lastiği çekiştirdi; uzun, dökümlü bir şeydi ve seçtikleri Mayıs Gününün Sonu temasına uyduğunu düşünüyordu. Elbisenin altında, ayakları serin ve kuru çimenlerin üzerinde çıplaktı ve bu hissin onu topraklamasına, anın içinde tutmasına izin vermeye çalıştı ama kıpırdanmaya devam etti, Will'in arabasının arka sokaktan gümbür gümbür gelip gelmeyeceğini görmek için başını kaldırıp bakmaya devam etti.

Emily'nin söylediğine göre bu sabah buralardaydı; onu Donny'nin evine iki kutu boya taşırken görmüştü ama birkaç saat içinde arabasının yine gittiğini fark etmişti ve hazırlandıkları süre boyunca bir daha ortaya çıkmamıştı. Nora onun işten izin aldığını, planının her gün, her gece binada olmak olduğunu düşünmüştü. Gelme bile Marian yine de harika bir şiir dinletisi sunacaktı, elbette.

Ama Nora'nın yüzünde kesinlikle yumurta olurdu.

Tam umudunu yitirmeye başlamıştı ki, önündeki güzelce süslenmiş kutunun içindekiler neredeyse boşalmıştı ki, Nonna tekrar geldi -Will'in arabası çakılların üzerinde gıcırdayarak kendi yerine yanaştı- ve zaferle kaldırmamak için ellerini birbirine kenetlemek zorunda kaldı.

Adam hemen inmeyince bir memnuniyet heyecanı hissetti. Ön camdan onu iyi göremediği için, yüzünde olmasını en çok istediği ifadeyi hayal etti: gözleri kocaman, çenesi açık. Onu çoktan kaçırdığını umuyordu.

Ama inip boyuna posuna bakarak kapısını arkasından kapattığında, kaçıyormuş gibi görünmüyordu.

Sakin, kontrollü ve ekstra yakışıklı görünüyordu, çünkü korkunç (müthiş) gözlüklerini takmıştı. Onu daha önce gördüğünden daha az rahat giyinmişti; önlük, kot pantolon ya da solmuş bir tişört giymemişti. Bunun yerine bir çift dar kesim, koyu mavi pantolon giymiş, içine açık mavi düğmeli bir ceket sıkıştırmış, kolları neredeyse dirseklerine kadar düzgünce geriye kıvrılmıştı.

Bir iç çekişi bastırdı. Baygın bir iç çekiş değil! Kesinlikle bir bıkkınlık iç çekişi.

Adamın yaklaşmasını izlerken birdenbire fazla bohem görünen elbisesinin lastiğini tekrar çekiştirdi. *Gergin olmaya gerek yok*, diye azarladı kendini. *Sen buna hazırsın.*

"Merhaba," dedi neşeyle. "Mükemmel zamanlama!"

Ama biraz gergindi, çünkü adam karşısında durduğunda bir an için gözleri onu içine çeker gibi *oldu*, çiçekten bir taç ve sonra aşağı, bakışları kısa bir süreliğine -o kadar kısa ki, bunu hayal olabilirdi- omuzlarının çıplak tenine kaydı.

Boğazını temizledi, gözlüklerini düzeltmek için uzandı ve Nora düşündü: *Şurada. İşte senin tipin.* "Kimin partisi?"

Nora omuz silktili, bunu yapmanın omuzlarını güzel gösterip *göstermediğini* kesinlikle düşünmüyordu. "Herkesin. Bütün bina! Gelebilmenize çok sevindim."

"Bunu yapmak gibi bir niyetim olmadığını bildiğinden eminim." Etrafına bakındı, gözleri bahçenin karşısındaki mikrofona takıldı. Kaşlarını indirdi. "*Her neyse.*"

Nora ona gülümsedi. "Marian'ın aylık şiir dinletisi!" Bir kolunu uzatarak tüm düzeni işaret etti. "Harika değil mi? Biraz gürültülü olabiliyor ama eğlenceli. Her neyse, bir fikir edinmek için burada olmanız iyi oldu. Belki kiracılarınıza ya da her neyse ona bir not bırakabilirsiniz. Böylece ne beklemeleri gerektiğini bilirler."

Kaşlarından biri kalkarak ona baktı. "Böyle bir toplantı için nasıl izin aldığınızı hayal bile edemiyorum."

Yalanla ilgili bir şey yapmamaya çalıştı. "İzinlere çok düşkünsün," dedi.

"Chicago şehri de öyle."

Karşılama masasının üzerinde düzeltilmesi gerekmeyen şeyleri düzeltilti. Coğunluğu altmış yaş üstü insanlarla dolu bir şiir dinletisinin çok gürültülü olma ihtimalinin düşük olduğunu düşündü. En önemlisi, Will'in tüm bunların her zamanki gibi bir iş olduğunu düşünmesiydi.

"Şey, dediğim gibi. Bu her ay oluyor, yani." "Bu mu?"

Başını salladı. "Bu en büyüğü. Ama burada ve orada yaptığımız başka şeyler de var."

"Bu doğru mu?"

Nora başını kaldırdı ve gözlerini ona dikti. Muhtemelen acil serviste burnuna o kuru üzüm, bozuk para ya da LEGO parçasının nasıl girdiği hakkında hiçbir fikri olmadığını söyleyen çocuklara karşı kullandığı ses tonu buydu. Güzel,

tam bir muhasebe isterse, ona verecekti. İsteddiği kadar ona şüpheli doktor suratı yapsın.

"Şey, her Pazar günü-"

"Dr. Sterling!" Bayan Salas avludan seslendi, elindeki sepeti bir tür parti havasında sallayarak kaldırdı. Sepet koluna asılı, diğer elinde Benny'nin birasından bir fincan, ayaklarını sürüye sürüye geldi. Bayan Salas nasıl parti yapılacağını biliyordu, bunu gerçekleştirmek için sadece bir bardak sert olmayan bira yeterli olsa bile.

Will'e yaklaştığında, "Sana bir taç kurtardım!" dedi.

"Size Nora'yla bunlara yaptığımız indirimini anlatayım. Bunlar aslında bir-"

"Her ay sipariş verdiğimiz bir mağaza!" Nora hemen araya girdi. Will'e bakmadan önce Bayan Salas'a uyarıcı ve hatırlatıcı bir bakış attı. "İş indiriminiz için bir tür *teşekkür*. Nasıl olduğunu bilirsin."

"Elbette," dedi ama Nora onun kesinlikle nasıl olduğunu bilmediğini kastettiğini anlayabiliyordu. Gözlerini Nora'dan kaçırdı ve şimdi Will'e *General Hospital*'ı sarhoş gibi izliyormuş gibi bakan Bayan Salas'a gülümsedi. "Sorun değil, Bayan Salas. Muhtemelen bir taca ihtiyacım yok."

Güldü ve onun kolunu okşadı, bileğine asılı sepet aralarında sallanıyordu.

"Şimdi, endişelenme! Senin için ayırdığım çok erkeksi! Eğer bu tür şeyler hakkında endişeleniyorsan! Çoğu erkek öyledir. Nora, biramı tut." Nora emre uydu, gülümsemesini gizlemek için dudağını ısırды. Eğer Will şiir dinletisinin yoğun olduğunu düşündüyse, Bay Salas'ın robotik kulübü toplantısına katılması için sabırsızlanıyordu. Ne yazık ki bu sadece üç ayda bir oluyordu, yine de Nora kesinlikle Will'den bu toplantıya katılmasını isteyecekti. daha erken bir şey planla.

Will hâlâ o iğrenç, cinsiyet normlarından rahatsız olmayan gülümsemesiyle ona bakarak, "Bu konuda o kadar endişeli değilim," dedi.

"Bayan Salas," diye sordu Nora, onu görünürdeki trans halinden çıkarmak için.

Gözlerini kırıştırdı. "Tabii, evet! İşte burada. Bu daha çok defne çelengi gibi." Will, Nora'ya yan gözle baktı, sonra itaatkâr bir tavırla dizlerini büktü ve tacı başına yerleştirebilmesi için başını Bayan Salasa doğru eğdi. Nora, Will'in gür saçlarının yaprakların kenarlarında hafifçe kıvrılmasına çok itiraz etti. Açıkçası Bayan Salas'ın ona dokunmasına da itiraz ediyordu ama bu düşünceyi çabuk bir kenara itti.

Tekrar ayağa kalktığında Bayan Salas bir elini göğsüne dayadı. "Bir olimpiyatçıya benziyorsun! Nora, o bir Olimpiyatçı gibi görünmüyor mu?"

"Corrine!" Bay Salas ızgaranın yanından seslendi ve Bayan Salas gözlerini devirdi. "Bir şeyleri tabağa nasıl koyacağını hiç bilmiyor, yemin ederim. Neyse, yakında görüşürüz Dr. Sterling!"

Kadın uzaklaştı ve Will defne çelengini düzeltmek için uzandı.

"Olimposlu gibi görünmüyorum," diye mırıldandı.

Nora homurdandı. "Rahatsız olma konusunda altın madalya kazanmış gibi görünüyorsun."

"Bunun için gerçekten zamanım yok."

"Sen bilirsin, yine de Marian'ı geçme konusunda iyi şanslar." Bakışlarını Marian'ın mikrofonun yanında durduğu yere çevirdi, sonra düşünceli görünmeye çalışarak bir parmağını çenesine vurdu. "Belki arka kapınızı açıp balkonunuzdan dinleyebilirsiniz. Donny hep böyle yapardı."

Will başını ona doğru çevirdi, tacı yamuldu, çenesi sertleşti.

Onu yakaladım, diye düşündü.

"Bir süre daha burada kalabilirim," diye mırıldandı.

"Oh, *harika*! Şimdi, tacını ve her şeyi aldığına göre, bunlardan birine ihtiyacın olacak." Nora masadan rulo halindeki kâğıt parçalarından birini alıp ona uzattı ve adam çok uzun bir süre kâğıda baktı. Nora bunu hissetti; elindeki küçük enerji nabızı sanki onun kine yaklaşmayı bekliyormuş gibiydi.

Bu en çok senin hikayen, dediğini duydu Deepa.

Ama sonunda elini uzattığında, bunu dikkatlice yaptı. Ona hiç dokunmadığından emin oldu.

"Bu nedir?" diye sordu ve hissettiği hayal kırıklığı acısını görmezden gelmeye çalıştı.

"Bu senin şiirin. Marian'ın seni erken aramasını sağlamaya çalışacağım, böylece geri dönebilirsin."

"Şiirim mi?"

"Evet. Kendi şiirini yazmamışsa herkes şiir okur. Sanırım siz kendi şiirinizi yazmadınız! Gerçi burada muhtemelen birkaç kişi doğaçlama yapacaktır."

"Herkes. Okur. Bir Şiir."

Kalabalığa göz kırptı. Bu *sonsuz* dek sürecekti. "Evet."

"Bu ... her zaman bu kadar çok insan gelir mi?"

Cevap vermek için ona bakmadı. Gözlerini komşularına, her birinden aramalarını istediği beş ila on ekstra misafire odakladı.

"Bahar ve yaz aylarında, evet. Şimdi daha soğuk aylarda Marian ve Emily'nin dairesinde, yani daha küçük ama *o kadar* da küçük değil." Tekrar ona doğru baktı. "Bazen, bilirsin işte. Koridora taşıyor. Eminim bu sizin için sorun olmayacaktır." Anlamlı bir şekilde durakladı ve bir gülümseme ekledi. "Ya da kiracılarınız için."

Bir an için, geceyi çoktan kazanmış gibi hissetti -gülümsemesi, alaycılığı, sürpriz şiir okuması. Balık saklamaya gerek yoktu. Tamamen hazırlıksız yakalanmıştı ve Deepa tamamen haklıydı - ona bu binanın günlük hayatta neyle ilgili olduğunu *söylemesine* gerek yoktu. Ona *göstermesi* gerekiyordu. Burası bir hafta sonu gezgininin huzur bulabileceği türden bir yer değildi. Burası insanların gelip gittiği türden bir yer değildi.

Ama sonra bir elinde tuttuğu kâğıt tomarını kaldırdı ve yavaşça -anlamlı, *alaycı* bir şekilde, diye düşündü- kenarını diğer elinin avucuna vurdu. Karanlık bakışları ona kilitlendi, ağzının köşesi defne çelenginin eğimine uyacak şekilde yukarı doğru kıvrıldı.

Şiiri geri almak istedi. Kendi elini istedi, çünkü onun eline dokunduğunun hatırasıyla titreştiğini hissedebiliyordu.

Bir adım geri çekildi, gülümsemesinin kıvrımı genişledi. Sanki onun ne düşündüğünü tam olarak biliyordu - şiiri hakkında, avuç içi ve onunki hakkında.

"O zaman oraya gidip kendi gözlerimle görsem iyi olacak," dedi.

Ve adam uzaklaşmak, kalabalığın arasına karışmak için döndüğünde, kadın çok garip bir duyguya kapıldı.

Nonna'nın bu geceyle ilgili planlarının o kadar da basit olmadığı hissine kapıldı.

Bölüm 6

Belki de kalabalıkta iyi olmayacağını düşündü.

Ama kalabalıkta *harikaydı*.

Will, sürekli altına eğilmek zorunda kaldığı renkli kâğıt fenerlerin ışıkları altında, arka cebine sıkıştırdığı şiiri ve elinde birasıyla durmuş, Marian Goodnight'ın eski öğrencilerinden birinin (öğretmen olduğunu *biliyordu*; kimse böyle bir sesi taklit edemezdi), sınıfındaki sırasının altına sakız yapıştırırken yakalandığı günle ilgili anlattığı hikâyeye başını sallayarak eşlik ediyordu. Will tüm komik kısımlara güldü, tüm doğru takip sorularını sordu, tıpkı şu ana kadar düzinelerce benzer hikâyede yaptığı gibi -sadece Marian hakkında değil, bu partideki herkes hakkında. Kimleri tanıyorlardı, nerede çalışıyorlardı, hangi mahallede büyümüşlerdi, neden bir Cumartesi gecesi arka bahçedeki şiir dinletisindeydiler.

Will kalabalıkla bu şekilde çalışıyordu; hoş, ilgili, kendini gizleyen. El sıkışın, kolayca gülün, meraklı olun. Hayatta bu onu rahat ettiği yerde tutuyordu: kendisi hakkında sorulara cevap vermek zorunda kalmayacağı bir yerde, insanları güvenli bir mesafede tutabileceği bir yerde. Ve mesleğinde, eğitim aldığı ve çalıştığı hastanelerde ve kliniklerde, bu ona hasta başı tarzı olarak da her zaman iyi hizmet etmişti. Elinden geldiğince, göğüs ağrıları ya da inciklerinden çıkan kemik hakkında konuşurken bile, insanların adında *acil durum* kelimesi geçen bir yerde bulunmaktan dolayı kendilerini daha iyi hissetmelerine yardımcı olmaya çalıştı. Bu gece aklını işine verdi. Bu bina körfezdi ve Nora ile komşuları için Donny'nin dairesiyle ilgili planı bir kalp krizi ya da bileşik kırık da olabilirdi.

Ama burada, bu arka bahçe partisinde, sakın, hazır gülümsemesi ve dinlemeye istekli haliyle, o an için kimse bu konuda kendini kötü hissetmiyor gibiydi.

Nora bile.

Avlunun öbür ucundan bile onu hissedebiliyor gibiydi, sanki vücudu her an onun nerede olduğunu biliyordu. Masanın altındaki sakızcı adam konuşmayı kesip Will'in elini son kez sıkarak oturacağını söylediğinde, Will'in onu bulmak için gözlerini kaldırması yeterliydi, bakışları

otomatik olarak durduğu yeri izliyordu. Mikrofonun yanında, o, Marian ve Will'in Emily Goodnight olduğundan neredeyse emin olduğu daha kúçük bir kadın, başlarını Marian'ın tuttuğu bir kâğıda eğmiş, Nora kâğıdı işaret edip başını sallıyordu. Emily eğilip başka bir şeyi işaret ettiğinde, Nora daha dik durdu ve gülmek için başını arkaya eğdi, bir eli saçındaki çiçekleri tutmak için yukarı kalktı ve Will aniden kendi ara sıra gelen, Nora'ya özğü göğüs ağrılarını hatırladı. O elbisenin içinde, omuzlarının pürüzsüz, biraz çökmüş derisi görünürken, atkuyruğu yerine kalın, gevşek örölmüş bir örgü tercih etmişti.

Yapma, dedi kendi kendine, karşılama şeklini, bu büyük kalabalık ve bu gülünç çiçek taçları hakkındaki gülümseyen gösterisini hatırlayarak. Belki bu insanlar ayda bir şiir dinletisi düzenliyordu, ama her seferinde bu kadar karışlıyorsa, saçlarını rahatsız edici bir şekilde çekiştirip duran bu defne çelengini yerdı. Eğer Nora onun ürküttüğünü, planlarından vazgeçtiğini düşünüyorsa, başka bir şey daha düşünüyordu. Bu gece burada "*Kendimi Eğlendiriyorum*" gülümseme yarışması yapacaklardı ve o kazanmaya kararlıydı.

Tam o sırada kız ona doğru baktı. Onu izlemiyormuş gibi davranmanın bir anlamı yoktu, bu yüzden fincanını ona doğru kaldırdı ve pek de dostça olmayan bu rekabete kadeh kaldırdığını düşündü. Kadının içkisi yoktu, bu yüzden jestle karşılık veremedi, ama onaylamak için çenesini kaldırmış olabileceğini düşündü.

Herkes mikrofonun önüne dizilmiş katlanır sandalyelerde yer bulmaya ya da etrafta ayakta durmaya çalışlıyordu, Will de aynısını yaptı ve arka sıradaki sandalyelerin arkasında, Marian Goodnight'ın son yıllardaki öğrencileri olduğunu düşündüğü bir grup genç konuğun yanında yer aldı. Ön tarafa doğru, Nora ve komşuları birlikte oturuyorlardı; mikrofonun arkasında parlak sarı bir elbise , başına da aynı desende bir eşarp bağlamış olan Marian'ın kendisi hariç.

"Hoş geldiniz," dedi, sesi mikrofondan yansıtıldığında garip bir şekilde daha az öğretmenceydi. Not almadan konuştu, gecenin programını kısaca tanıttı: ilk olarak, kutudan bir şiir seçen ("*seçen*"? diye düşündü, Nora'nın ona bir giriş biletiymiş gibi bir tane verişini hatırlayarak) ve ardından orijinal bir kompozisyon okumak isteyen herkesin rastgele seçtiğı okumalar. Marian'ın da kuralları vardı

-Daha fazla yiyecek ya da içecek alabilirsiniz ama kimsenin okumasının ortasında değil. El çırpabilirsiniz ama o çıtlatmayı tercih ederdi. Şunu kullanabilirsin

tuvalet, ama sadece Marian ve Emily'nin dairesindeki tuvalet, ve sadece sonrasında ellerinizi yıkayacak kadar sağduyunuz varsa.

Marian konuşmasını bitirdiğinde, Nora elinde başka bir sepetle mikrofonun başında ona katıldı. Will, kalabalığın içindeki beklenti enerjisinden, sırada her ne varsa, buradaki herkesin aşına olduğu bir şey olduğunu ya da en azından buraya geldiklerinde kendilerine daha iyi bir ön hazırlık yapıldığını anlayabiliyordu. İnsanların küçük kâğıt tomarlarını çıkardıklarını gördü ve o da aynısını yaptı.

"Unutma," dedi Marian, "numaranı kağıdının üst kenarında bulacaksın. *Pas* diyebilirsiniz, ama bunu neden istediğinizi bilmiyorum."

Will yere baktı, sonra fener ışıklarından birine yaklaştırmak için parşömenini kaldırdı. On altı numara, tamam. Onu tekrar cebine soktu ve birasından bir yudum aldı, kendi numarası söylenmeden önce orijinal bestelere geçmeye karar vereceklerini umuyordu. Ama başını kaldırıp mikrofona doğru baktığında, Marian sepete uzanırken bakışları yine Nora'nınkilere takıldı ve Nora'nın yüzündeki ifadeden onunkileri kontrol etmiş olduğunu anladı-

"On altı numara!" Marian seslendi ve Nora Clarke'ın yüzü gülümsemesinin gücüyle adeta yarıldı.

Kahretsin, diye düşündü Will, ama belli etmedi, çünkü Tanrı aşkına, *şiiirin* onu sabote etmesine izin vermeyecekti. Bir elini kaldırdı ama bunun neden gerekli olduğunu pek bilmiyordu çünkü sepetteki her bir kâğıt parçasının, gelişinden kısa bir süre sonra on altı rakamıyla işaretlendiğine dair bir his vardı içinde.

Will yukarı çıkarken Marian, "Pekâlâ!" dedi. "Biliyor musunuz, bizi başlatacak olan yepyeni bir konuk?" Bir alkış tufanı koptu ve Will mahcup bir şekilde elini sallayarak selam verdi.

"Bu Dr. Sterling," dedi Marian, belli ki onun en az tanıştırlmak isteyeceği şekilde bir dosya hazırlamıştı, ancak Nora'yla birlikte yanlarına yaşıttıklarında söylediklerinin yanında hiçbir şeydi. "Dr. Sterling'in amcası olan sevgili Donny'ye veda ettikten kısa bir süre sonra güzel binamıza taşındı. Kendisine hoş geldin diyoruz."

Will dişlerini sıktı, başını sallayarak çenesini eğdi, kalabalığın içinden geçen sempati mırıltılarına sahte bir minnettarlık jesti yaptı. Neredeyse "Geç" ya da azından "Ben taşınmadım!" diyecekti ama Marian kımıldayınca

Nora onu geçip n sıradaki koltuğuna doğru ilerlerken, saçlarındaki çiçeklerin keskin kokusunu alabileceğİ kadar yakınına eğilerek yarım saniye bekledi. Sa örgüsünün en uç kısmı hafifçe, kısa bir süre için adamın n koluna değdi.

"Ona bunu söylemesini ben ," diye fısıldadı hemen.

Başını eğerek ağızını kızın kulağına yaklaştırdı ve kızın onun yakınlığı karşısında çok hafif de olsa ürpermesine dürüstçe tepki vermesine izin verirse gülümsemeyi o anda kazanabileceğini düşündü.

"Ama önce benim numaramı aramasını söyledin mi?" diye fısıldadıktan sonra geri çekildi ve sanki bir şiir dinletisinde olmak onun için dünyadaki en doğal şeymiş gibi kalabalığa doğru döndü.

Parşömenini tekrar çıkarmak için Nora'nın yerine oturmasını bekledi, onun gözlerini üzerinde hissedebiliyordu ama arkasına bakmayacaktı. Bu kalabalığa çalışacaktı; şimdiye kadar gördükleri en iyi şiir okumasını yapacaktı.

Parşömeni kapalı tutan kurdeleyi hafifçe çekiştirdi ve Nora'nın entrikalarının arasında ekstra uzun ya da ultra tuhaf bir şey almasını sağlamak olmadığına dair sessiz bir dua etti. Bunu satmak onun için daha zor olacaktı, yine de mecbur kalırsa yapardı.

Parşömeni açarak, en üstte tanıdığı bir ismi okurken gecenin ilk gerçek gülümsemesini yumuşatmaya çalıştı. Gözlerinin çok fazla olmayan satırları taramasına izin verdi, seyircinin rahat olacağından bir iki saniye daha beklemesine izin verdi. Nora'yı koltuğunun ucuna oturttuğunu umuyordu.

Sonra mikrofona çıktı ve boğazını temizledi.

"Ben Will," dedi ve belki o zaman gülümsedi. "Ve ne gariptir ki, Shakespeare'i ben aldım."

"İyi iş, Beanpole," dedi Jonah, okumasından sonra döndüğü arka sıradaki yerinde Will'in yanına gelerek. Bu şekilde yan yana durmak, Dr. Abraham'la bir yerde durmak gibiydi ve Will bir an için nereye bakacağını bilemedi.

"Şiir için iyi bir sesin var."

Tamam, bakardı. Sadece Jonah'ın onunla dalga geçip geçmediğini görmek için.

Ama adam ciddi görünüyordu ve Will, bitirdiğinden beri konukların çoğundan duyduklarıyla örtüştüğü için iltifatı kabul etmeye karar verdi. Yüksek sesle alkışlandı, ayakta duran galeriden birkaç sırt sıvazlaması aldı ve diğerk çeşitli okumalar arasında konuklardan birkaçıyla sohbet etme şansı bile buldu, kısa boyundan birkaç kez bahsetti-

vadeli kiralama planları yapıyordu, belki içlerinden biri Marian'ın kulağına gider ve onun için iyi şeyler söyleyebilirdi. Nora ondan uzak duruyordu ama o bunu bir zafer sayıyordu. Nora'nın bu olay sırasında kaçacağını düşündüğünü, bunun onu planlarından vazgeçireceğini sandığını biliyordu.

"Teşekkürler," dedi Will. "Sen de orada çok iyiydin."

"Ben bu işlerde eski bir profesyonelim. Başına gelenler oldukça üzücü." Will gözlerini kırptırdı, kafası karışmıştı. "Bunda üzücü olan ne?"

Gerçek şu ki, *ne* okuduğunu pek düşünmemişti - sakın ve endişesiz görünerek okumayı bitirmeye odaklanmıştı. Bahar ve yaz hakkında bir şeyler ve bir sürü çiçek ismi hatırlıyordu. Şiirsel şeyler: her zamanki şeyler.

Jonah onaylamadığını belli eden bir ses çıkardı. "Doktorlar. Hepinizde bir sorun var."

Will ayaklarının üzerinde kaydı. Bu şiir ne hakkındaydı? Neyse; önemli değildi. Bu şeyde yeterince görüldüğünden emindi. Belki yakında kaçır, Donny'nin birimindeki işine geri dönerdi, kesinlikle arka kapı kapalıyken. Bugün çok az personeli olan kliniğe çağrıldığı için zaman kaybetmişti ama bu gece dairede çalışmayı planlıyordu.

"Senin için söylemesi kolay," diye karşı çıktı Jonah'a. "Beyzbol hakkında bir şiir okumalısın."

Jonah ona baktı. "Hayranı mısın?"

"Eskiden." *Eskiden oynardım*, diye düşündü, uzun zamandır ilk kez. O zamandan beri beyzbol hakkında pek düşünmemişti... şey. Muhtemelen bu arka bahçede en son uzun süre durduğu zamandan beri.

Gerçekten de içeri girme vakti gelmişti. " ne demek?"

"Bugünlerde izleyecek fazla zamanım yok."

"Bazen burada oyun oynuyoruz. Nora, Donny'nin balkonu ile Marian ve Emily'ninki arasına bir çarşaf asıyor. Bilgisayarını ve projektör gibi bir şeyi çıkarıyor."

Burada ve orada yaptığımız başka şeyler de var, dediğini hatırlıyordu. Muhtemelen projektör destekli maç izleme de buna dahildi. Kulağa hoş geliyordu elbette ama balkonunu kullanmaya devam etmesi konusunda onunla konuşması gerekecekti. Kiracıların bundan hoşlanacağını düşünemiyordu. Belki de onu şimdi, geceyi geçirmeden önce bulacaktı. Belki-

"Sırada dokuz numara var!" diye seslendi Marian, düşüncelerini bölerek ve bir sonraki okuyucu başlamadan önce gitme şansını şimdi kullanması gerektiğini düşündü. Nora'yı başka bir zaman yakalayabilirdi, hatta yarın sabah erkenden, biraz iş yaptıktan sonra onu balkonda beklemeyi bile deneyebilirdi.

Ama sonra onun oturduğu yerden kalkıp parşömenini mahcup bir şekilde salladığını gördü.

Dokuz numara o zaman.

"Sevgili Nora," dedi Marian, onu omuzlarına doladığı bir kolla mikrofona buyur ederek. "Nora ilk şiirini burada on yaşındayken okudu!"

Herkes buna karşılık verdi ve uzakta olmasına rağmen Will, Nora'nın kızardığını hissetti. Başını eğdi, örgüsünü omzunun üzerinden çekti ve Marian'a gülümsedi. Yaşlı kadın yerine oturduğunda, Nora mikrofonun başına geçti ve bir eliyle o güzel, çıplak omuzlu elbisesinin yakasını düzeltti.

Yaza benziyor, diye düşündü, bu da muhtemelen gece boyunca şiir bokuyla dolu olduğu anlamına geliyordu.

Jonah yine o homurdanma seslerinden birini çıkardı. Ya hafif bir üst solunum sorunu vardı ya da Will'in aklından geçenleri okuyabiliyordu.

Jonah, "Bir süredir tek başına yaptığı ilk iş," dedi. "Ne?"

Jonah çenesini mikrofona doğru eğdi. "Ziyaret ettiği son birkaç yılda hep Lidia ile birlikte okurdu. Büyükannesiyle."

"Ah," dedi Will, ama şimdi Nora'yı daha yakından izliyordu; kurdelesini hafifçe karıştırdığını, elbisesinin alt kenarının, sanki ayakları altında sürünüyormuş gibi, yerde düzensiz bir şekilde sallanışını.

Gergindi.

Uzanıp elini göğsünde gezdirdi. Adam tekrar homurdandığında Jonah'a bir bakış attı.

"Bakalım," dedi Nora mikrofona, sayfasını açarken, sesi yumuşaktı. "Ah."

Uzun bir duraklama oldu ve Will önce Jonah'ya, sonra da ön sırada oturan Marian Goodnight'ın başının arkasına baktı. Başlaması genellikle bu kadar uzun sürer miydi?

Nora boğazını temizledi, ses mikrofondan çok yüksek çıktı. "Tüh," dedi ve birkaç kişi cesaretlendirici bir ses çıkardı.

Will içinden, "*Geçti de*," diye mırıldandı, sonra yaşlı adamın kendisini duymadığından emin olmak için Jonah'ya baktı.

Nora başını kaldırdı ve bütün gece oynadıkları bu küçük oyunda onun gülümsemesini izlediği için, bu gülümsemede farklı bir şey olduğunu anlayabildi. Kırılgan, kenarları biraz sallantılı olduğunu söyleyebilirdi. *Pas de*, diye düşündü yine, neredeyse çaresizce, çünkü onun yüzündeki o gülümsemeden nefret ediyordu.

"Şiirim Mary Oliver'dan," dedi sonunda. "Adı 'Yaz Günü'."

Nora derin bir nefes aldıktan sonra okumaya başladı ve Will kendi başına ayakta durabildiğini hissetti. Oradayken kendi şiirine bir anlam verememiş olabilirdi ama Nora okuduğunda her kelimesine dikkat kesilmişti; onun bir çekirgeyi izlemek, çimenlerde diz çöküp boş durmak, her şeyin sonunda ve çok erken ölmesi hakkında okuduklarını dinlemişti.

Bitirdiğinde yine o kırılgan gülümsemesini takındı, birkaç kişiyi güldüren komik bir reverans yaptı ve Will bir nefes verdi. İyi görünüyordu, Marian'ı mikrofona geri götürdü, Emily'nin omzunu sıvazladı, Bayan Salas'ın uzattığı tepside bir şeyler aldı.

Ama koltuğuna da geri dönmedi.

Birkaç saniye kenarda durdu ama yüzünde aynı gergin, kırılgan gülümseme vardı. Bir şey bekliyor gibiydi ve Marian tekrar konuşmaya başlayıp gecenin orijinal bestelerine geçildiğini duyurduğunda, ne olduğunu anlayabildi.

Herkesin dikkatinin başka yöne çekilmesini bekliyordu. Gitmek için doğru anı bekliyordu. Marian gecenin ilk şairini çağırdığında, Nora fırsatını buldu.

Ve Will onu takip etmeden önce bir dakika bile beklemedi.

Çok uzağa gitmemişti.

Onu, küçük, gümüş posta kutularının çok alçak avizenin parıldayan ışığıyla noktalandığı, duvar kağıdının - hakkını vermek gerekirdi - gecenin bu saatinde hardaldan çok metalik görüldüğü binanın önündeki girişte buldu. Ön kapıdan dışarı bakıyordu, sırtı ona dönüktü, çıplak omuzları hafifçe çökmüştü ve başındaki çiçekli tacı gevşekçe yanında tutuyordu. Ama biraz yenilmiş gibi görünen duruşunda bile hâlâ çok canlı bir şeyler vardı

Orada duruyordu; bu sıkıcı, eski moda girişte elbisesi yaz yeşili, yanındaki çiçekler küf kokusuna karşı bir panzehirdi.

"Hey," dedi usulca, onu ürkütmek istemiyordu.

Omuzları hemen dikleşti, ellerinden biri kalktı ve bakışlarını cam kapıdaki yansımasına kaydırды, onun daha sönük, daha küçük halinin gözünün altından hafifçe geçtiğini gördü.

Bir adım öne çıktı.

Ama yüzünü ona döndüğünde yine gülümsüyor, çenesini kaldırıyor ve çiçek tacını usulca yanında sallıyordu.

Bundan *nefret ediyordu*. Bir gece için yeterince gülümsemişti ve Nora'yla gülümsememenin nasıl olup da bir şekilde ateşkes gibi hissettirdiğini çok fazla düşünmek istemiyordu.

"Oh, merhaba!" dedi, bu gece ilk ortaya çıktığında sesinde olan aynı yüksek, sahte neşe notası. "Biraz hava almaya ihtiyacım vardı."

Will sessiz kalarak, onun ne söylediğini anlamasını izledi: bir duraklama, bir göz kırpma ... bir dakika, neredeyse fark edilemeyecek bir yaltaklanma.

"Havanın içinde demek istedim." Yukarı uzandı, elbisesini tutan bantla tekrar oynamaya başladı. "Eğleniyor musun?"

Bir kez daha cevap vermedi, çünkü nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Onu yukarıda, küçük, gülümseyen ve kırılgan bir şekilde görene kadar eğleniyor *gibiydi*.

Boğazını temizledi. "Tamam, kızgın olduğumu görebiliyorum. Ama Marian'a önce senin numaranı aramasını söylemedim, söz veriyorum." Tekrar durdu, yere baktı. Bir noktada bir çift sandalet giymişti ve şimdi ayaklarını sürüyerek bir tanesinin tabanının altından elbisesinin eteğini çekiştiriyordu. "Bu bir tesadüftü."

"Sayı umurumda değil. Orada gayet iyiydim."

Tacını tekrar salladı, dudakları büzüldü ve yana çekildi, yanağındaki çukur göründü. "Oldukça iyiydin. Biraz hüzünlü bir şiirin var gerçi."

Şimdi ayakkabılarının içinde kayan oydu. Tanrım, o şiiri gerçekten daha sonra okuması gerekecekti. Yine de bu, ona söylediği ve gösterinin bir parçasıymış gibi hissettirmeyen ilk şeydi ve en başta onun peşinden gelmesine neden olan şey göz önüne alındığında, bu blöf yapmak yeterince kolaydı.

"Senin için de öyle görünüyordu."

Adamın gözleriyle kısa bir süre buluştu, sonra bakışlarını tekrar indirdi. Bir başka sahte, kırılgan gülümseme, titrek bir kahkaha. "Kim bilebilirdi ki yaz hakkında bu kadar çok şiir

üzgün müydün?"

"Nora." Adını neden söylediğini bilmiyordu, özellikle de bu şekilde. Sanki onu azarlıyormuş gibi. Sanki onun içini görebiliyordu.

Elini salladı. "Bu çok aptalca."

"Bundan şüpheliyim."

Başını kaldırdı ve gözleri onunkilerle buluştu; hıçkıran kalbine inen bir yumruk gibi, gözlerinin parladığını ve yeni bir gözyaşıyla ıslandığını görebiliyordu.

"Nora," dedi yine, ama sefer azarlamıyordu

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum." Kadın elini kaldırdı ve o zaman adam tekrar öne çıktığını fark etti. "Özellikle de seninle."

Ouch.

Boğazını temizleyerek geri çekildi, utanmıştı. Bu kadının onu burada *istemediğini* daha kaç şekilde göstermesi gerekiyordu? Minnettar olmalıydı. Ne güzel bir hatırlatma. Arkasını dönüp melek suratlı koridorda yürümesi ve lanet olası işine geri dönmesi gerekiyordu.

"Hayır, bekle," diyerek onu durdurdu. "Özür dilerim. Yani-um. Bana söylediğin şey yüzünden. Bir ... olmak hakkında." Sözünü yarıda kesti, belli ki adamın geçen gece üzerine bomba gibi yağdırdığı kelimeyi söylemekten rahatsız olmuştu. Çiçek tacını diğer eline geçirdi ve bu sırada taç yapraklarından bazılarını salladı. "Bir büyükanneyi kaybetmekle aynı şey değil, yani."

Kıpırdamadan durdu, duruşunu gevşetti. Yani onu orada istemediğinden değildi, en azından şimdilik. Yine de gitmeliydi; yine de işinin başına dönmeliydi.

Ama o gitmedi. Posta kutuları sırasının bir ucundaki duvara omzunu yasladı ve ellerini ceplerine soktu. Kadının sildiğinden şüphelendiği gözyaşını düşündü ve geri dönüp Donny'nin evine gitmeye bir türlü cesaret edemedi.

"Kederin unvanları o kadar da önemsedini sanmıyorum. Kulağa yakınmışsınız gibi geliyor."

Başını sallayarak çenesini aşağı eğdi. "Doksan iki yaşındaydı. Bu gerçekten ... Ben iyiyim, anlıyor musun? Güzel, uzun bir hayatı vardı ve son zamanlarında iyi değildi. Bu yüzden ..."

Kadın yine sözünü kesti ve sonra ona çok ama çok tanıdık gelen bir omuz silkme yaptı. On yedinci yaşının tamamı boyunca insanlara bu omuz silkme hareketini yapmıştı. *Bir süredir hastaydı*, şöyle dediğini hatırlıyordu

insanlara. *Artık acı çekmek zorunda olmaması iyi bir şey*, insanların ona söylediklerini hatırlıyordu.

"Hâlâ korkunç bir şey," dedi. "Ne şekilde olursa olsun. Ne zaman olursa olsun." Kızın okuduğu şiiri düşündü. *Her şey en sonunda ve çok erken ölmez mi?*

İşte bu, diye düşündü, hüzünlü bir şiirdi.

Başını salladı ve sonra onun duruşunu taklit ederek yana doğru hareket etti - bir omzunu duvara yaslayarak, posta kutusu sırasının diğer ucunda. Kadın gülümsemedi ve adam rahat bir nefes aldı.

"Muhtemelen daha önce 'yetim' dememeliydim," dedi ve bu gülümsemeyen dürüstlüğü kendi teklifiyle onurlandırdı. "Babam ben on yedi yaşındayken öldü, annem de yaklaşık bir yıl sonra. O zamana kadar bir yetişkindim."

Uzun bir süre ona baktı. "Bu gerçekten bir yetişkin değil."

O güvenilir, ortak omuz silkme hareketinden başka ne yapılabiliyordu ki? "Yeterince yetişkin," diye ekledi ve sonra hemen konuyu değiştirdi. "Jonah senin ve büyükannenin bu tür etkinliklerde birlikte kitap okuduğunuzu söyledi."

Cevap vermeden önce tereddüt etti, gözleri yumuşak ve arayış içindeydi ve bir an için onu sıkıştırabileceğini, "yeterince yetişkin" ifadesinin ne anlama geldiğini sorabileceğini düşündü.

Ama yüz ifadesinde yasaklayıcı bir şey görmüş , çünkü sonunda yumuşadı, iki omzu da duvara yaslanacak şekilde yuvarlandı, bacakları önünde uzandı, bir ayağı diğerinin üzerinde çapraz durdu. Elbisesinin bol, dökümlü kısmının yumuşak kumaşı önünü, karnını, kalçalarını, üst kaval kemiğinin keskin çizgisini örtüyordu ve vücudundaki her şey ısınmıştı. Baktığını fark edince gözlerini tekrar kızın yüzüne çevirdi ama kız onu izliyor gibi görünmüyordu. Avizeye ve sarkan kristallerine doğru bakıyordu.

"Bu gece çok garipti," dedi. "Sanki -bilmiyorum. Sanırım onun etrafımda olduğunu hissettim. Ürkütücü bir şekilde değil ama hoş bir şekilde. Gözetleyen bir şekilde."

İlk geldiği anı, Nora'nın Bayan Salas'ın sözünü sertçe kesişini düşündü. Elini kaldırıp defne çelenginin kenarına dokundu. "Çiçek taçlarında indirim mi?"

Güldü - ilk kez doğrudan kalbine gitmeyen sessiz, nefesli bir ses. Elbette başka bir yere -vücudundaki tüm o ısınan yerlere- ama biraz konsantrasyonla bununla başa çıkabilirdi. Burnundan nefes aldı, parmaklarını avuçlarının içine kıvırdı. Kendini soğuttu.

"Evet, belki. Ama aynı zamanda hava durumu ve aradığımız herkes-" Kendini durdurdu, gözlerinin yanından ona baktı, ifadesi donuktu.

Şimdi gülme sırası ondaydı. "Normalden daha büyük bir kalabalık olduğunu düşündüm," dedi. "Benim yararım için." Şu anda, bu tuhaf, duvar kâğıtlarıyla kaplı girişte onunla yalnızken, tüm bu maskaralık hakkında fazla öfkelenemiyordu, tabii bu onu biraz rahatlatıcaksa. Bütün gece uyanık kalıp kaybettiği zamanı telafi edecekti ama başaracaktı. "Belki beni de önce mikrofona çağırmıştır."

Nora gülümsedi - bu sefer gerçek bir gülümseme. "İtiraf ediyorum, merak ettim."

Birkaç saniye sessiz kaldı, tacını kaldırdı, bazı açık noktaları kapatmak için küçük ayarlamalar yaptı.

"Okuduğum Mary Oliver şiiri," dedi sonunda tekrar konuştuğunda. "Bu onun en sevdiklerinden biriydi." Onun yüz ifadesinin değiştiğini fark etti -Kaşları çatıldı, ağzı daha da sertleşti. "Sanırım okumak beni biraz duygulandırdı."

"Eğer endişeleniyorsan, kimsenin fark ettiğini sanmıyorum." Ona doğru baktı. "Sen fark ettin."

"Şey," dedi, bu bir cevap değildi. Ama gerçek yanıtın -Nora Clarke'la ilgili neredeyse her şeyi fark ettiği yanıtının- ne ona ne de kendisine bir yararı olacaktı.

"Hiç hissettin mi?" "Ne gibi?"

"Bu gece hissettiğim gibi. Sanki Nonna *yanımdaymış* gibi. Ailen hakkında hiç böyle hissettiğin oldu mu?"

"Pek sayılmaz. Hayattayken benimle o kadar da iyi değillerdi."

Ağzından çıkar çıkmaz -gevşek, düşüncesiz, ani- pişman oldu. Ağzını kapattı ve dişlerini birbirine geçirdi. Bunu yapmamıştı. Kimseye ailesi hakkında konuşmazdı, en basit, en sığ gerçeklerin ötesinde. Yaşamak için ne yaptıklarını, ne zaman öldüklerini. Daha fazlası onları ve muhtemelen kendisini de kötü bir şekilde yansıttı. Ve şimdi, Nora'ya -Donny'yle olan ilişkisi nedeniyle, dağınık aile geçmişi söz konusu olduğunda zaten rahat edemeyecek kadar yakın olan bir kadına- anne ve babasını bencil, ihmalkâr ya da daha kötü bir şeymiş gibi göstermişti. Kendisini de kinci, dargın, önemsiz biri gibi göstermişti.

Çocukça.

Neden yumuşak bir şekilde rahatlatıcı, belli belirsiz teselli edici bir şey söylememişti? Bunu işte her zaman yapardı. İçinde, kiler raflarında istiflenmiş gibi duran bir sũrũ hazır cevabı vardı.

Ama Nora'yla birlikte, ihtiyaç duyduğunda asla bir tanesine ulaşamayacakmış gibi gũrũnũyordu. Nora'yla birlikte, bu cevaplara hiç sahip değilmiş gibi gũrũnũyordu.

Omuzlarını tekrar çevirip ona baktı, gũzlerinde nazik bir davet ifadesi vardı ve işte o zaman onun aslında konu değişikliğini kabul etmediğini anladı. Sadece içeri girmenin başka bir yolunu bulmuştu. Bir yanı ona bu yũzden hayranlık duyuyordu, tıpkı bu şiir okuması için ona hayranlık duyduğu gibi, hayatını lanet olasıca zahmetli hale getirmesine rağmen. Kurnazca, yumuşak ve garip bir şekilde silahsızlandırıcıydı.

Ama bir başka yanı da bundan çok ama çok uzakta olmak istiyordu.

Ondan, ona hissettirdiklerinden ve bu hislerin onu korkuttuğu şeylerden uzakta.

Onu buraya kadar takip etmemeliydi.

"Sen-" diye başladı ama adam sũzũnũ kesti.

"Gitmeliyim," dedi, belki de kastettiğinden biraz daha sert bir şekilde. "Yarın teslim edilecek bir ũp konteyneri var."

Gũzlerini kırpıştırdı. "Bir ... ũp konteyneri mi?"

, defne çelengini başından çekti. "Başı şeylerden kurtuluyorum," dedi. Çoğu şeyden, diye dũřũndũ.

Bu his, diye dũřũndũ.

Defne elengini ona uzattı ve kadın önce elenge, sonra da tekrar ona baktı. Bu bakış, bu gece yũzũnde gũrdũėũ tũm gũlũmsemlerden daha kũtũydũ. Kısmen şaşkınlık, kısmen utanç ve tamamen hayal kırıklığıydı. Neredeyse gũzlũklerini takmamış olmayı dileyecekti.

elengi ondan almasını beklerken elini sabit tutmaya odaklandı ama sonunda almayacağı anlaşıldı. Bunun yerine kendi iek tacını başına geri kaldırdı, yaz yeşili elbisesinin nũnũ dũzeltti. Adamın gũzleriyle tekrar karşılaştığında, gũzleri mũkemmел, buz gibi kuruydu.

"Sende kalsın," dedi sonunda.

Ve onun yanından geçerken gũlũmsemedi.

Bölüm 7

Şiir gecesinden sonra Nora bir karar verdi.

Will Sterling'i sabote etmek için onu görmesine gerek yoktu.

Rüzgârda savrulan saçlarını, müthiş gözlüklerini ya da gözlüklerinin ardındaki karanlık, dikkatli gözlerini görmesine gerek yoktu. Gülümsemesini, kaşlarını çatmasını ya da alnındaki küçük çatıklığı görmesine gerek yoktu. Adamın vücudunu nasıl hareket ettirdiğini -yürüyüşünü, eğilişini ve elleri cebinde duruşunu- ve ondan uzaklaşmak istediği bu kadar açıkken vücudunu ne kadar hızlı hareket ettirebildiğini görmesine kesinlikle gerek yoktu.

Hayır, Nora yapması gerekeni Will Sterling'le hiç muhatap olmadan da yapabilirdi ve işe onun çöp konteynerini koyacak bir yer bulmasını zorlaştırarak başlamıştı.

Çok da zor olmamıştı; çevredeki binalarda oturan komşuları birkaç kez aramış, belirli yerlere park etmeleri için ricada bulunmuşlardı. Sadık olmanın, komşuluk yapmanın iyi yanı, bu tür taleplerde bulunabilmeniz ve her zaman size yardımcı olacak yeterli sayıda insana güvenebilmenizdi. Çöp bidonunun atılacağı gün sabah 6:00'da ön tarafta bir araba kuyruğu vardı ve arka sokaktaki park yerlerinin hepsi doluydu. Will, zavallı Donny'nin eşyalarını çöpe atmak için kısa bir gidiş-geliş yolculuğu yapmayı umuyorduyorsa, bu umutlarının tamamen yıkıldığını görecekti.

Tabii Will ya fikrini değiştirdiği ya da "çöp konteyneri" derken neyi kastettiğini yanlış ifade ettiği için durum bundan daha karmaşık bir hal almıştı. Sonunda ortaya çıkan şey bir hayır kurumu ve yerel bir atık ve geri dönüşüm şirketiymiş ve Emily'ye göre

-Gerçekten de ideal bir bekçi kadındı, evcimen ve hayır işleri aslan payını almıştı. Bu durum Nora'nın işleri karıştırmaktan duyduğu küçük memnuniyeti kesinlikle azaltmıştı ama Emily ve Bayan Salas da Donny'nin koltuğunun götürüldüğünü gördükleri için ağlamışlardı ve Marian da asık suratlı, alışılmadık bir sessizliğe bürünmüştü.

Aslında bir çöplük olmayan günden bu yana, Nora'nın çabaları çoğunlukla e-posta temelli olmuştu ve şiir gecesini ile Deepa'nın ölü balık arasında bir yerde olduğunu düşündüğü bir fikir üzerinde çalışıyordu. Şimdiye kadar, sosyal yardım yapmak

Günlük programında bazı olduğu anlamına geliyordu ve kâbusa dönüşmeye devam eden eko-etkileyici site üzerinde çalışması gereken saatlerde dikkatinin bu kadar dağınık olmasından dolayı kendini biraz suçlu hissediyordu. Ama arada bir pencerenin önünden geçerken ya da kendisi veya komşularından biri için bir iş yapmak üzere dışarı çıkarken Will Sterling'in arabasını görüyordu. O buradaydı ve Donny'nin dairesini parçalara ayırıyordu ve bu da zamanının tükenmekte olduğu anlamına geliyordu.

Bu aynı zamanda, diye düşündü, son birkaç günün karşılıklı bir kaçınma egzersizi olduğu anlamına da geliyordu.

Sıkışık masasında, ayağa kalkma, ön pencereden dışarı bakıp ondan bir iz arama dürtüsüne direndi. Açıkçası, böyle bir dürtüye *sahip* olması bile başlı *başına* bir sorundu. Will Sterling'i her gördüğünde kendini unutuyor gibiydi. Şiir gecesinden beri ilk kez midesi alt katta yaptıkları konuşmayı hatırlayarak bulanıyordu - onu nasıl izlediğini, nasıl dinlediğini.

Çok yaklaştığında ondan nasıl uzaklaştığını.

Hayattayken benimle o kadar da iyi değillerdi.

Bunu söylemek istememişti; kız yüzünü ona döndükten sonraki saniyeler içinde bu çok açıktı. Ve mesele sadece çöp bidonuna dayalı özensiz çıkış stratejisiyle kaçıp gitmesi değildi. Gitmeden önce ona bakış şeklinden de belliydi; öfke, ihanet ve kafa karışıklığının bir karışımı. Sanki onu bir şekilde kandırmıştı, oysa en başta onu takip eden oydu.

Bunun tek tesellisinin, en azından her konuştuklarında onun da kendini unutuyor gibi görünmesi olduğunu düşündü. Birbirlerinin yörüngesinde olduklarında hiçbir şey planlandığı gibi gitmiyordu. Ne de olsa ona Nonna'dan, Mary Oliver'dan ya da onun için şiir gecesi düzenlediğinden söz etmek istememişti. Ama Will'in bir bakışı -adını yumuşak bir şekilde kullanması- her şeyi yeniden altın saat haline getirmişti.

Konuşup hissi. Ve dinleyebilirdi ve dinleyebilirdi.

Bunu söyledikten sonraki o kısa, yüklü sessizlik anında tek istediği onunla kalmak, sohbeti devam ettirmektir. Elbette durumlarını karşılaştırmak değildi - Nora'nın anne babası hayatta ve sağlıklıydı, muhtemelen şu anda güvenilir bir cep telefonu sinyali olmayan uzak bir kazı alanında tepeden tırnağa toza bulanmış durumdaydılar- ama yine de Nora'ya engel olamıyordu. O da istemişti

Will'in ailesinin, Nora'nın ailesinin onunla birlikte olmadığı gibi onunla birlikte olup olmadığını bilmek istiyordu.

Bilgisayarından gelen bir zil sesi dikkatini tekrar e-posta ekranına çevirdi, okunmamış bir mesaj bekliyordu, gözlediği bir isim. Bir teyitti, bundan emindi ve heyecan ya da rahatlama hissetmesi gerekirdi. Ama Will ve geçmişiyle ilgili düşüncelerinin ve ortak noktaları olabileceğinin hemen ardından gelen bu mesajı açmakta tereddüt etti.

Kendini unutuyorsun, diye düşündü hayal kırıklığıyla.

Yine de tıklamak yerine masasından kalkıp gerindi ve ısrarcı pencere izleme içgüdüsüne direnmek için gözlerini kapattı. Yapması gereken şey odaklanmak, o e-postaya tıklamadan ve Will Sterling'i görmeme planını uygulamaya başlamadan önce kafasını toparlamaktı. Geçen gece onunla bir şekilde *bağ kurmaya* çalışmak bir hataydı. Aklını önemli olan bağlarda tutması gerekiyordu; yapması gereken-

Kapıya bak.

Apartmanı sarsan kapının çalınmasıyla ilgili hiçbir şey, gelenin komşularından biri olduğunu göstermiyordu; aslında Bayan Salas birden fazla kez kapıyı çalma zahmetine bile girmemişti, ama neyse ki Nora o durumlarda her zaman şık ve terbiyeli olmuştu. Hem zaten buralarda kapı çalmak pek adet değildi, herkes birbirinin rutinlerini bu kadar iyi bilirken, komşunun postayı ne zaman kontrol ettiğini ya da haftalık bakkal alışverişini ne zaman yaptığını bilmek bu kadar kolayken. Yani *keskin* bir vuruş mu? Bu daha da-

Daha koridorun yarısına gelmeden tekrar çaldı ve telaşlı bir şekilde "Geliyorum!" diye seslendi.

Gözetleme deliğinden kısa bir bakış, hızla oluşan şüphesini doğruladı ve sonunda kapısını açmadan önce derin bir nefes aldı, görmesi gerekmeyen adam, gevşek yumruklu elini çoktan kaldırmış, tekrar çalmaya hazır bir şekilde orada duruyordu. Saçları tipik bir dağınıklık içindeydi ve ağzı sert bir çizgi halindeydi ve hayır, onu tekrar görmesine *gerek yoktu*, ama gördüğünde kalbinin biraz daha hızlı atmasına neden olmadıysa lanet olsun. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve hiç etkilenmemiş gibi davranmaya hazırlandı.

"Yardım edebilir miyim-"

"Birimime bir şey mi yaptınız?"

Bir kez daha, Nora'nın beyni, gözlerini kırpmıştırmadan önce iki buçuk saniye boyunca doğrudan olabilecek en ergen şeye gitti

Akıl sağlığına. Dürüstlüğe!

"Pardon?" dedi, çünkü havasız görünmek Will'in birimiyle ilgili başka düşüncelere karşı iyi bir sigorta gibi görünüyordu. *Aşağı bakma*, diye düşündü Nora, çok yüksek bir binanın çok dar bir çıkıntısında duran bir insanın kararlılığıyla.

"Oraya bir şey mi koydun? Kokacak bir şey?" Kadının gözleri büyüdü ve adamınkiler de küçüldü.

"Sen yaptın," dedi açıkça.

"Hayır!" dedi ama bu çok hızlı bir *hayırdı*. Suçlu bir *hayır*. Ölü balık fikrini kesinlikle en az bir kez *tartışmış* bir insanın *hayır*'ı. Ama bunu gerçekten *yapmamıştı*.

"Yemin ederim yapmadım," diye ekledi, bu da muhtemelen bir tetikçinin ilk savunma hattıydı. Kendi kulaklarına bile inandırıcı gelmiyordu.

"Yüzün kıpkırmızı oldu. Söylediğim anda."

Kollarını açma, avuçlarını sıcak yanaklarına bastırma dürtüsüne direndi. "Muhtemelen stres döküntüsüdür. Agresif vuruşlarından dolayı."

"Sadece nereye koyduğunuzu söyleyin ve çabuk olun. Bu kokunun yerel bir koku olduğu hissine kapılmıyorum, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

Kulağa pek hoş gelmiyordu. Tanrı'dan binanın foseptik sistemiyle ilgili bir şey olmamasını umdu. Nonna'nın beş yıl kadar önce kanalizasyonla ilgili sokak çapındaki bir sorun hakkında -her zamanki Pazar gecesi telefon görüşmelerinden birinde- verdiği ayrıntıları aniden ve tatsız bir şekilde hatırladı.

"Hiçbir yere koymadım, çünkü ben yapmadım." Ama daha şimdiden ayaklarını kapının yanında duran spor ayakkabılarının içine sokmaya başlamıştı, çünkü eğer bu binadan sızan bir koku varsa, bunu o yapmamış olsa bile bu onun sorumluluğundaydı. "Nasıl kokuyor?"

"Cehennemin gibi."

Yikes yikes. Kulağa doğası gereği septik geliyordu. Doğruldu ve telefonunu alıp arka cebine soktu. Kişi listesinde bina bakımıyla ilgili bir köşe vardı ve beyninin bir köşesi de kısa sürede tamirci bulmanın ne kadara mal olduğunu çok iyi biliyordu.

"Şiir okumak başka bir şeydir," dedi.

"Will," diye tersledi, iterek geçti ve kapıyı arkasından kapattı. "Dairene hiçbir şey koymadım. Ben olsam bunu yapmazdım." Yanındaki adamın bedeninin sıcaklığını ve kendi tepkisini hissedebiliyordu - içten içe

Ona yaslanma arzusu o kadar keskin, o kadar keskindi ki, bundan kurtulmak için neredeyse kendini koridordan aşağı atacaktı.

"Başka biri yapar mıydı?"

Merdiven korkuluğunda durdu ve yüzünü ona döndü. Ondan böyle bir şey için şüphelenmek bir şeydi, ama bu binada başka hiç kimsenin ölü balık telekonferansı yapmadığına dair hayatı üzerine bahse girebilirdi. Komşularının dürüst davranış standartlarını tutkulu bir şekilde savunarak onu azarlamaya hazırды ama adamın yüzünü gördüğünde, gergin ve sabırsız hayal kırıklığı maskesinin geçici olarak düştüğünü fark etti. Adam neredeyse ... yumuşamış görünüyordu.

"Hayır," dedi, başlangıçta niyetlendiğinden daha nazıkçe. Bu bakış karşısında çaresizdi. "Yapmazlar."

Boğazını temizledi, kısa bir süre gözlerini kaçırdı, sonra Nora'nın karşısındaki kapıya doğru başını salladı. "Geçen gün Jonah'a rastladım. Çöp konteynerini buraya getirdikten sonra. Oldukça kızgın görünüyordu."

"Gerçekten bir çöplük değildi," diye ağzından kaçırdı. *Tanrım!* Neydi o, avukatı mı? Çöp konteyneri kadar *iyiydi*. . Her iki da, daha birkaç dakika önce kendini azarladığı şeyi yapmaya başlamıştı bile

-Kendini unutarak.

Merdivenlere doğru döndü, bu koridordan çıkmak için sabırsızlanıyordu. En azından, cehennemin klozetinin içindeyken düşmanı olması gereken bir adamla göz göze gelemezdi.

"Hadi," dedi aşağı inerken, ama gerçek şu ki, onunla olduğu kadar kendisiyle de konuşuyordu.

"Hiçbir koku almıyorum," dedi, eskiden Donny'nin dairesi olarak bilinen şaşırtıcı derecede aydınlık, şaşırtıcı derecede temiz mekânın içinde dururken. Buraya son gelişinin üzerinden o kadar da uzun zaman geçmemişti, her yerde Donny'nin eşyaları yığılıydı, daire dağınıktı ve yüzleşmekte zorlanacağı bir şekilde bayat kokuyordu. Will Sterling'e binanın toplum yararına olduğu konusunda yaptığı tüm övünmelere rağmen, Donny'nin dairesinin içi ilk bakışta toplum tarafından desteklenen bir adamın çevresine benzemiyordu.

Ama şimdi burası güneşli ve ferah görünüyordu; balkona açılan sürgülü kapı yeni boyanmış duvarlara parlak bir ışık saçıyor, duvarlardan birine düzenli bir şekilde yığılmış birkaç kutu dışında zemin çoğunlukla döküntülerden arındırılmıştı. Eski dolapları ve tezgâhlarıyla bile, mutfak

Mutfak neredeyse pırıl pırıl parlıyordu. Elbette, hâlâ çok sade ve davetkâr görünmüyordu ama şimdiden büyük bir gelişme kaydetmişti.

Will belli ki çok çalışmıştı.

Ve belli ki bitirmeye gerçekten çok yakındı.

"Boya ve çamaşır suyu kokusu alıyorum," diye ekledi, çünkü şaşkın sessizliğinin fark edildiğini hissediyordu.

Will onun yanında başını sağa doğru eğdi. "Koridordan aşağı inmeliyiz."

Başını salladı ve gergin bir nefes alarak onu takip edeceğini belirtti. Elbette kendi yolunu bulabilirdi - binadaki tüm daireler aynıydı, yatak odaları binanın ön tarafına, yaşam alanları arka tarafa bakıyordu, tüm odalar Chicago'daki sayısız diğer dairenin uzun, dar düzeninde tek sıra halinde dizilmişti. Ama Will'in önden gitmesine izin vermek, en azından ona, farkına varmadan değişiklikleri aval aval seyretme fırsatı vermişti. Koridor bile daha aydınlık görünüyordu ve iki modern görünümlü aydınlatma armatürünün takıldığını görmek için başını geriye doğru eğdiğinde, kendini ... iyi hissetti! Neredeyse kıskandığını hissetti.

Ama sonra kokusunu aldı.

"Ah," dedi, ilk yatak odasını geçip dairenin banyo kapısının hemen önünde durarak. Will'in söylediği kadar kötü değildi ama kesinlikle harika da değildi. "Şimdi anladım."

"Evet. Anladığım kadarıyla banyoda bir şey yok. Sızıntı yok, dolaplarda bir şey yok."

Öne doğru eğildi ve içeri baktı, mutfak kadar pırıl pırıl olduğunu gördü - tezgahta dolu bir el sabunu şişesinden başka bir şey yoktu, duşun üzerinde parlak ve pürüzsüz bir şekilde asılı duran bembeyaz bir perde vardı. Duvardaki parlak krom çubuğa asılmış kabarık beyaz el havluları vardı. Hey, onun bunlardan biri yoktu! Tezgâhının üzerinde fazladan yer kaplayan ve kablosuna takılmadan saçlarını kurutmasını zorlaştıran bu sinir bozucu ayaklı şeyi kullanmak zorundaydı. Düştüğü için iki kez neredeyse ayak parmağını kırıyordu. Ayrıca, yeni bir musluk taktırmış mıydı? Bu güzel görünüyordu, ondan daha işlevsel-

"Sanırım buradan geliyor," dedi.

Dairenin en büyük yatak odasını, binanın en önündeki büyük pencereli odayı işaret etti. Kendi dairesinde bulunduğu odanın bir kopyasıydı - bir zamanlar Nonna'nın olan odanın. Will'in versiyonunu görmek -bir (*gulp*)'tan çok daha fazlası değil

çıtır bir yatak ve birkaç komodin, Nora'nın burada kendi hayatını sürdürmek için ihtiyaç duyduğu şeyleri sığdırmaya çalışırken bile inatla sakladığı Nonna'nın mobilyalarıyla dolu olmadığında aslında ne kadar büyük olduğunu hatırlatıyordu.

Neyse ki bunun üzerinde duracak vakti yoktu, ziyaretinin nedeni hemen daha keskin bir hal almıştı. Hâlâ hayal ettiği kadar kötü değildi - ona biraz üniversitenin son yılında yaşadığı ortak evin bodrum katının kokusunu hatırlatıyordu - ama kesinlikle kimsenin etrafta dolaşmasını ya da yayılmasını isteyeceği türden bir koku değildi.

"Mobilyaların altını kontrol ettin mi?" diye sordu.

Will kapı aralığından başını salladı. Will'in gözlerini, iki havalandırma kapağının genellikle parke zemine yerleştirildikleri yerden kaldırıldıkları yere doğru takip etti ve merakla kaşlarını çatı.

"Bilmiyordum-" diye başladı, sonra tekrar boğazını temizledi. "Havalandırma deliklerine bir şey koymuş olabileceğini düşündüm."

Gözleri onunkilere kaydı. "Tanrı aşkına!" dedi. "Benim nasıl biri olduğumu sanıyorsun?" (Bunu kesinlikle bir kez düşünmüş biri!)

Omuz silkti. "Ben yapmadım-"

"Bekle," diye araya girdi. "Bunu duydun mu?"

Cevap vermeden önce onu susturmak için elini salladı ve başını çevirdi. Sessizlik. Ama bir saniye önce bir şey duyduğuna yemin edebilirdi, zar zor duyulabilen, tiz bir ...

"İşte!" dedi, onu durduğu yere doğru sallayarak. "Bunu duydun mu?"

Onu yanına çekmek için küçük bir hesap hatası yapmıştı, çünkü yanına geldiğinde yine daha da yakınlaşmak, vücudunu onunkine yaslamak zorunda hissetti. Yüzünü onun göğsüne bastırırsa, yumuşak görünümlü tişörtünün kokusunu içine çekerse, kokuyu almak zorunda kal-

"Bunu duydum," dedi ve kadın neredeyse sıçırıyordu.

Kendini unutuyorsun, diye azarladı.

"Değil mi?" dedi, her ne kadar kaba bir adamın tişörtüyle ilgili uygunsuz koku fantezileri yüzünden adamın duyduklarını kaçırmış olsa da. "Sanki-"

"Oh, Tanrım. Burada bir hayvan mı var?"

"Şşş." Parmak uçlarında dolabın olduğu yöne doğru yürüdü. Birkaç saniye süren sessizlikten sonra tekrar ona baktı ve "Buraya baktın mı?" diye fısıldadı.

Will başını salladı ve onu takip etmek için bir adım öne çıktı. Sonra, sanki koreografisini yapmışlar gibi, Nora arka cebinden telefonunu çıkarıp el fenerini yaktı ve Will de kolunu uzatıp dolabın kapısını açtı.

Çöplük günü olmamasına rağmen burası henüz boşaltılmamıştı ve Nora, Donny'nin kendisine çok tanıdık gelen solmuş pazen gömleklerini görünce hemen bir üzüntü dalgası hissetti.

Will, "Bu eşyaların hâlâ Goodwill'e gitmesi gerekiyor," diye mırıldandı.

Nora bunu duymazdan gelerek parmak uçlarına kadar uzandı ve ışığı yukarıdaki rafa tuttu.

"Söylemiştim zaten-" dedi ama daha aşağılardan gelen sesi tekrar duyunca sustu ve onu durduramadan Nora dizlerinin üzerine çöktü, başını dolabın içine sokmak için öne doğru eğildi. Will arkasından bir ses çıkardı, belki de bir tür öksürük uyarısıydı ve o anda hem garip pozisyonunu hem de saklandığı yer keşfedilmek üzere olan kuduz bir hayvan tarafından ısırılma veya üzerine tükürülme riskinin aniden arttığını fark etti.

Ama yerdeki yerinden, ses tekrar geldiğinde net bir şekilde duyabiliyordu ve sadece bu dolabı kendi dolabı kadar iyi tanıdığı için sesin nereden geldiğini hemen anlayabiliyordu. Üniversitedeki o kötü kokulu bodrum katını düşündü, kum kabını kaçırmak gibi üzücü bir alışkanlığı olan yaşlı ve inatçı bir kedisi olan oda arkadaşını hatırladı.

O sesin ne olduğunu biliyordu.

El fenerini hareket ettirdi, böylece yarı açık bulacağını zaten bildiği küçük depo kapısına doğrudan ışın vermeyecekti.

Ve yavaşça sonuna kadar çektiğinde, iki çift geniş, korkmuş göz ona baktı.

"Tebrikler," dedi Will'e, yüzüne yayılan bir gülümsemeyle. "Yavru kedileriniz oldu."

Will, son bir saat içinde muhtemelen dördüncü kez, "Depo kapısı," dedi. "*Dolabın* içinde."

Nora bir gülümsemeyi bastırdı. "Bayan Salas size bunu anlatmaya çalıştı," dedi biraz da kendini beğenmiş bir ifadeyle.

"Yavru kediler," dedi, sesinde hâlâ o şaşkınlık vardı.

Nora, Will'in bastırılmış bir kakhahayla omuzlarının titrediğini hissetmemesini umuyordu ama açıkçası Will'in bunu fark edebileceğinden şüpheliydi. Geniş bir veteriner kliniğinin en küçük tedavi odası olması gereken yerde, Nora ve Will vinil kaplı küçük bir bankta yan yana oturmuş, veterinerin dönmesini bekliyorlardı. Muhtemelen başka bir zaman olsa, Will kapıya rahatça yaslanır, Nora'dan uzak dururken sinir bozucu bir şekilde rahatsız olmamış gibi görünürdü ama Nora, Will'in bacaklarının artık onu taşıyamayacağı kadar şokta olduğunu hissetti. Oldukça komikti ama aynı zamanda Will'in tişörtünün dokusuyla ilgili şüpheleri de doğrulanmıştı (gerçekten de yumuşaktı!) ve ayrıca Will'in teni ve kasları kendisine süründüğünde nasıl hissettiğini de (sırasıyla yumuşak ve yumuşak *olmayan*) yeni öğrenmişti, yani bu olayla ilgili bazı şeyler gülünecek gibi *değildi*.

Aslında buraya gelene kadar gülmemişti; Will bir veteriner uzmanına, dairesinin olmayan dolabındaki gizli bölmede iki kedi yavrusu bulmasıyla ilgili bir şeyler açıklamaya çalıştığında ortaya çıkan bir tür spontane, yarı bastırılmış kıkırdama. Daha önce, pratik işlerle uğraşırken en azından ciddiyetini korumayı başarmıştı; yavru kedilere dokunmadan önce Will'in arabasında bulunan lateks eldivenleri giymiş, onları Marian'dan ödünç aldıkları ve Donny'nin gömlekleriyle doldurdukları plastik bir sepetin içine nazikçe yerleştirmişti. Will, birinin dolabında canlı hayvan bulunmasıyla ilgili temizlikle ilgili en acil işlerle uğraşırken Nora veterineri aramış, sonra da -bu işin tuhaflığına hiç değinmeden- Will'in arabasına binip birlikte veterinerin ofisine gitmişlerdi.

"Oraya nasıl girdiler?"

Nora gözlerini devirerek, "Yine başlama," dedi. "Sana inanıyorum. Diyorum ki, nasıl?"

Bu Will'in erkek beynini gerçekten yoruyordu. Will'e yan gözle baktı ve Will sanki o yavru kediler tarafından suratına yumruk yemiş gibi orta mesafeye bakıyordu.

"Benim tahminim, sen çalışırken açık bıraktığın arka kapıdan girdikleri yönünde." Diğer tahmininden bahsetmek istemedi; muhtemelen Donny'nin düzenli olarak verdiği sadakaları aramaya gelen başıboşlardan biri tarafından oraya götürülmüşlerdi.

Ona bakmak için döndü, gözlerini kırptırdı. Gözlüklerini takmamıştı ama böyle yakından bakarken bunun pek de önemi yoktu. Kız onun

Şimdiye kadar yanında oturduğu en çekici adam olabilirdi. Çenesinin güçlü, kirli sakallı çizgisi boyunca, sepet taşıma sırasında yavru kedilerden birinin onu yakaladığı yerde kıl kadar ince pembe bir çizik vardı. Bu, suratına yumruk yemenin bir versiyonuydu, diye düşündü.

Ve hâlâ kendini unutma alışkanlığı içinde olduğu için, uzanıp ona dokunmamak için her şeyini ortaya koyması gerekiyordu.

"Doğru," dedi ama dürüst olmak gerekirse hâlâ biraz şaşkın görünüyordu. Kızın ağzına mı bakıyordu? Yoksa yüzünün bir yerinde kedi tırmıkları da mı vardı? "Muhtemelen öyledir."

"Ne yapacaksın?"

"Kapıyı kapalı tut, sanırım," dedi otomatik olarak ve bu kez kahkahasını bastırma zahmetine girmedi. Kahkahası şaşkınlık içinde patladı, o an -tüm durum- o kadar gülünç ve beklenmedikti ki ve Will'in cevabı o kadar yumuşak ve gerçekçiydi ki, o ana hiç uymuyordu. O kadar çok güldü ki, başını arkalarındaki duvara yaslamak zorunda kaldı; gözlerinin kenarındaki yaşları silmek için uzanmak zorunda kaldı. O kadar çok gülmüştü ki, bittiğinde soluklanmak için iç çekmek zorunda kalmıştı ve işin en güzel yanı, Will de onunla birlikte gülmüştü -kendisinininkinin daha sessiz, daha kısıtlı bir versiyonu, ama dağınık saçlarının uçlarını titretecek kadar.

İşlerini bitirdiklerinde -ikisi de gülmenin aslında birlikte yaptıkları bir şey olmadığını hatırlar gibi olduklarında- garip bir sessizlik çöktü, çalan telefonların ve havlayan köpeklerin boğuk sesleri tedavi odalarının dışındaki lobiden geliyordu. Nora bankta kıpırdandı, ortak patlamaları sırasında kalçalarının birbirlerine nasıl baskı yaptığını fark etmemeye çalıştı.

"Yavru kedileri kastetmişim," dedi sonunda, çünkü kahkahalardan sonra aralarındaki sessizlik onu öldürüyordu.

"Ah. Şey. Bilmiyorum. Onları tutamam."

Ona baktı ve yüzünün yeniden ciddileştiğini gördü.

"Kediler kendi kendilerine yeterler. Muhtemelen işkolik bir doktorun sahip olması gereken harika evcil hayvanlar."

Kaşlarını çatarak ona baktı. "Evden çalışan biri için muhtemelen daha da iyidir."

"Oh, onları besleyemem," dedi neşeyle. "Evcil hayvanlar yönetmeliğe aykırı. Eminim bunu biliyorsunuzdur!" Doğrusu, evcil hayvan beslenemez maddesinden kurtulmak Nonna öldükten sonra yapabileceği başka bir şeydi; bunun ana nedeni

Çünkü Nonna'nın her zaman korkunç alerjileri ve astımı vardı. Ama Will'in bunu bilmesine gerek yoktu.

"Dinle, Nora-"

Tedavi odasının kapısı açıldı ve Dr. Taylor yine karşısındaydı, her iki kolunun arasında iki iri gözlü, yeni yıkanmış siyah-beyaz kedi tutuyordu.

Nora mantıklı olanı yaptı ve yüksek oktav aralığında anlaşılmaz bir ses çıkardı. Will banktan kalktı ve Nora hemen onun yanındaki bedeninin sıcak gücünü özledi.

"Teknisyenlerimin söyleyebildiği kadarıyla pire konusunda şanslıymışsınız," dedi Dr. Taylor, her bir yavru kediye nazıkçe muayene masasına yatırırken. "Bir tarakla iyice kontrol ettik ve lavabomuzda her birine küçük bir banyo yaptırdık. Bu ikisi iyi sporcular."

İşaret parmağıyla içlerinden birinin çenesinin altını hafifçe kaşdı ve Nora başını yana eğdi. Aslında Dr. Taylor oldukça sevimliydi, ki bunu çok çekici yeminli düşmanıya bir iş yapmadığı herhangi bir günde fark etmiş olabilirdi.

"Sağlıklılar mı?" Will, Dr. Taylor'ın yakışıklılığına kıyasla odaklanılması gereken daha iyi bir şey olduğunu söyledi. Nora ayağa kalktı, kot gömleğinin önünü düzeltti.

Dr. Taylor başını salladı ve beyaz önlüğünün cebinden küçük bir tablet çıkarıp parmağını tabletin üzerinde gezdirdi. "İkisi de iyi görünüyor, ancak yaptığımız testlerin sonuçlarını almak için biraz zamana ihtiyacımız olacak. Şimdi ikinizin paylaştığı bu dairede, nereden-"

"Oh," dedi Nora hızla, "... kesinlikle paylaşmıyoruz."

Dr. Taylor başını kaldırdı, gözlerini aralarında bir ileri bir geri gezdirdi, sonra ... ilgilenen? . bakışlarını kısa bir süreliğine Nora'ya çevirdi. Vay be! Fark edilmek güzeldi. Özellikle de kedi tüyleriyle kaplıyken. Muhtemelen başka yavru kedi kalıntıları da vardı ama şu anda bunu düşünmemek en iyisiydi.

"Will benim komşum," dedi dikkatle. "Çok hassas bir koku alma duyusu var ama dedektiflik yetenekleri pek iyi değil sanırım. Ben de ona yardım ettim-"

"Eminim hikâyenin tamamına ihtiyacı yoktur," dedi Will sıkıca. Ona baktı ve Dr. Taylor'a oldukça sinirli bir bakış atıyordu! Will'in pek çok sinirli bakışına maruz kaldığı için bunu fark etmişti.

"değil," dedi Dr. Taylor, Nora'ya göz kırparak. Bir göz kırpma, bu biraz fazlaydı. Muhtemelen ilk buluşmada kendinden çok söz ederdi. "Şimdi yavru kedileri alacak mısınız, yoksa ... ?"

Nora eğilerek "Biliyor musunuz, Dr. Taylor," dedi, "Will'le *tam* da bunu konuşuyorduk! Onları tutmak isteyebileceğini *söyledim*. Buraya gelirken, ona ulaşmak için sepetten sürünerek çıkmak istediler." Will, sesi kısık bir şekilde,

"Yapmadılar," dedi. "Dinle, bir şeyler yapmak için bir fikrin var mı? bir kurtarma organizasyonu mu? Kurallar onları binaya alamayacağımızı söylüyor."

Nora dudaklarını büzdü ve kaşlarını çatarak endişeli bir ses çıkaran Dr. Taylor'a baktı. "Bunun pek de iyi bir haber olmadığını söylemek zorundayım. Ev sahibinizin geçici bir süre için bir istisna yapabileceğini düşünüyor musunuz?"

Will, "Muhtemelen hayır," dedi. "Biraz titizdir."

Nora gözlerini devirdi ve dirseğiyle onun yan tarafını (kaslar: hâlâ sert!) dürttü. "Neden geçici bir dönem?" diye sordu.

"Bu kadar küçük yavruların annesinin yakınlarda bir yerde olduğunu söyleyebilirim. Belki bir gün siz dışarıdayken hepsi içeri girmiştir, ama bu küçük adamları aramak için etrafta dolanırsa . Burada vahşi kedileri kısırlaştırmak için bir programımız var, bu yüzden eğer gelirse ona yardım edebiliriz."

"Ah," dedi Nora, yavru kedilerin şakacı bir şekilde birbirlerine vurdukları yere bakarak. Bu korkunç bir şeydi. Ya anne kedi Donny'lere geri döndüyse ya da dışarıda bir yerde endişeyle volta atıp yavrularını arıyorsa? Gerçek şu ki, Nora kedileri o kadar da sevmezdi ama bu durum her geçen dakika daha da kötüleşiyordu. Aniden, Will'le balkonda tanıştığı ilk sabahı hatırladı. O yüksek sesli kedi çığlığının bir erkek kediden geldiğini düşünmüştü ama ya o zaman bile başı dertte olan bir anne kedi varsa? Ya Donny'nin ani ölümü yüzünden bir tür kedi krizi yaşandıysa?

Bu yükün sorumlusu olmak istemiyordu.

"Yavru kedilere bir süre bakmanın bir yolunu bulacağım," diye ağzından kaçırdı. "Anneyi görürsem burayı arayayım mı? Ya da-"

"Size kişisel numaramı verebilirim," diyen Dr. Taylor'ın bir daha göz kırpmamasını umuyordu. Göz kırpması yakınmış gibi hissediyordu. Yakın bir göz kırpma. "Muhtemelen geceleri geliyordur. Eğer onu görürseniz, beni arayabilirsiniz."

"Onlar bende kalacak," diye araya girdi Will.

Nora ve Dr. Taylor ona baktılar. Nora ağzının açık kaldığından oldukça emindi. Yavru kedilerden biri gıcırtilı (kutlama!) bir *miyav* sesi çıkardı.

"Eğer, uh, annem" - sanki sonunda bir soru işareti varmış gibi *annem* dedi - "Geri gelirse, benim birliğime gidecek. Onları orada tutabilirim."

Onları orada *tutmak* mı? Nora, Donny'nin dairesini oluşturan parlak duvarları, çoğunlukla temiz, kişisel olmayan alanları düşündü. *Kiraya* verdiğiniz bir dairede yavru kedi . Ortaya çıkabileceğini düşündüğünüz yerde *yaşamıyorsanız*, muhtemelen kızgın bir yetişkin kediye göz kulak olamazdınız.

O ne yapıyordu?

Kirli sakallı, kedi tırmıklı ve gözlerini kırpmadan ona baktı ve yüzünde ciddi bir ifade olabilirdi ama garip bir şekilde, ortak kahkahalarının hala aralarında yaşadığını hissetti, tıpkı haftalar önce geçen altın saatlerinin her zaman yaptığı gibi.

"Geçici bir durum," dedi ve sesi öylesine inanç doluydu ki -bir tür uyarı gibiydi- kız onun sözüne gerçekten inanmaya çalıştı.

Ama içten içe Will Sterling'i daha çok göreceğini hissediyordu.

OceanofPDF.com

Bölüm 8

Bu dairenin dışını bir daha asla göremeyecekmiş gibi hissetmeye başlamıştı.

Nora Clarke'ın bir kez daha tüm planlarını altüst etmesinden bu yana geçen dört gün içinde Will kendini, günlük işlerinin, Donny'nin dairesini kiralamaya hazır hale getirmek için gösterdiği her çabayı yok etme iştahıyla eşleşen iki küçük hayvanın etrafında döndüğü garip, zaman dışı bir evrende bulmuştu. Gün boyunca çoğunlukla onları kontrol altında tutmaya çalıştığını hissediyordu; bir boyama, temizlik ya da yeniden düzenleme işini tamamlamak için çalışması gereken odaya onları nasıl yerleştireceği, o işi yaparken onları nasıl oyalayacağı gibi. Geceleri, sadece birkaç gün önce teslim edilen işlevsel ama son derece rahatsız kanepede, açık bıraktığı arka kapıdan gelen soğukla uyuyor, bir kulağı hep dışarıda, tüm bunları uğruna yaptığı kedinin sesini .

Aptal, diye düşünürdü kendi kendine, dönüp dururken. *Bunu lanet kedi için yapmadın.*

Sorun şuydu ki, Dr. Taylor anne kedileri pek umursamıyordu. Geceleri Nora'yı görmeye gelmek için bir neden bulmayı önemsiyordu, muhtemelen yine üstünden aşağı bakmaya çalışacaktı ki Will onu muayene odasında kesinlikle bunu yaparken yakalamıştı ve sonra sanki tüm beyni statik hale gelmişti. Will, yavru kedileri almayı kabul etmenin, Dr. Taylor'ın boğazını yumruklamaktan ve Nora üzerinde hak iddia ediyormuş gibi onu odadan çıkarmaktan daha iyi bir statik beyin sonucu olduğunu düşündü.

Ayrıca son on beş dakikasını kedi yavrusunun parçaladığı tuvalet kâğıdı rulosunu temizleyerek geçirmişti ve Nora'yı günlerdir görmemişti.

Yani içgüdülerinin hiçbiri o kadar da iyi değilmiş gibi .

"Şimdi," dedi sertçe, yavru kedileri hala dinlenme yeri olarak tercih ettikleri doldurulmuş tişört sepetinin içine koyarak, "eğer ödül istiyorsanız uslu durmalısınız."

Üç gün önce, bu iki küçük teröristle müzakere etmek gibi son derece saçma bir sürece girdiği için kendini ama bu noktaya gelindiğinde, bu iki küçük teröristle ilgili tüm normallik iddialarını bir kenara bırakmıştı.

Duvarlar. Bu, son birkaç gün içinde yaptığı tuhaf şeyler listesinde o kadar üst bile değildi. Diğer örnekler arasında şunlar vardı: Bay ve Bayan Salas'tan yavru kedilerin daha rahat yemek yemelerine yardımcı olmak için iki sığ tabak (*Oz Büyücüsü'ndeki* karakterlerin boyalı yüzleriyle süslenmiş) ödünç almak; Jon'dan üç PVC boru parçasını hediye olarak kabul etmek. Salas'tan iki sığ tabak (*Oz Büyücüsü'nden* karakterlerin boyalı yüzleriyle süslenmiş) ödünç almak; yavru kedilerin bunların içinden geçip üzerlerine tırmanmak isteyeceğini düşünmekte haklı olan Jonah'tan üç PVC boru artığı hediyesini kabul etmek; Benny ile arka bahçede bira içerken, beleşçi anne kedi için dikkatlice aralıklarla "yiyecek teşvikleri" koymak; ve Emily Goodnight'ın utangaç bir gülümsemeyle elden teslim ettiği başka bir notta verilen talimatları takip etmek; evde kediler varken üç bitkiden hangilerinin ulaşılması gerektiği konusunda tavsiyelerde bulunmak.

Bu, Nora'nın dairesine gitmeyi düşündüğü onca zamanı saymıyordu bile.

Oraya git ve kapıyı çal, diye düşünürdü beyninin durağan kısmı. *Yavru kedileri al. Onu tekrar böyle güldür.*

Ona neden uzak durduğunu sorun. Neden vazgeçtiğini sor.

Tabii ki statik konuşuyor olmalıydı, çünkü kadının vazgeçmiş olması adamın ne umurundaydı ki? Aslında onun vazgeçmesi - sabotaj yok, entrika yok, hiçbir şey yok - harikaydı. Vazgeçmesi onun normale döndüğü anlamına geliyordu. Aslında bu sabah sapık veterineri aramıştı, veteriner geçen gün yalan söylediğini kabul etmişti - anne kedinin geri dönmesi her zaman uzak bir , özellikle de yavrular Nora ve Will onları bulmadan önce erken sütten kesildiği için. Muhtemelen, demişti Dr. Taylor, anne kedi hayatına devam etmişti ve bu da Will'in de aynı şeyi yapabileceği, yavruları yeniden sahiplendirebileceği ya da zaten araştırmak için epey zaman harcadığı bölgedeki kurtarma operasyonlarından birine yerleştirebileceği anlamına geliyordu.

O da bitince geriye sadece daire kalacaktı. Tatildayken bile birkaç günde bir Will'in ilerlemesini kontrol eden Sally, her gelebilir ve Will'in neredeyse bitmek üzere olan ürününe göz atabilirdi. İki gün içinde yeni özgür bir adam olarak işinin başına dönecek ve bu yavru kedileri, Donny'yi, komşularını ya da Nora Clarke'ı düşünecek zamanı olmayacaktı.

Bu çok *normal* olurdu.

Sally'nin kapısı çalındığında iri gözlü kediciklere, "Artık ciddiym," dedi. "Beni utandırmayın."

Kapıyı açtığında, beyninin Sally'nin gerçekten çirkin bir bronzluğa sahip olduğunu algılaması birkaç saniye sürdü; tüm seyahatini yüzünün altında folyo kaplı bir kartonla geçirmiş gibi görünüyordu. Ekstra beyaz görünümlü gülümsemesiyle ona baktı ve sanki uzun zamandır görüşmeyen arkadaşlarmış gibi sarılmak istedi ama sepeti görür görmez bir sevinç çılgılığı atarak onu hemen terk etti.

Will içini çekti, çünkü başına gelecekleri biliyordu. Marian Goodnight bile, kaçırdığı bir paketi girişe bırakmak için bahane uydurduğunda, yirmi dakika boyunca o yavru kedilere sarılıp miyavlamıştı. İşin aslı, bu lanet olası şeyler çok sevimliydi, yeni nevresimlerinde delikler açmaya çalıştıklarında bile.

Nor- *için önemli görüldüğünden değil.*

"Onlara ne isim verdin?" dedi Sally, büyük boy tişörtünün altını bir hamak haline getirmiş ve şimdi yavru kedileri içine yerleştiriyordu.

Will boğazını temizledi. "Onlara hiçbir isim vermedim."

Sally geniş gözlerle ona baktı; dişleri gibi beyazları da bronz tenine karşı yeni parlamış gibiydi. Will, onun iyiliği için Dr. Abraham'ın bunu görmemiş olmasını umuyordu; güneşten korunma faktörleri konusunda çok hassas davranıyordu.

"Nasıl olur da onlara *isim vermezsin*?"

"Onları tutmayacağım. Muhtemelen barınak onlara isim verecektir."

Sally'nin nefesi kesildi. "Eski kocam sana bulaşmış olmalı!" diye haykırdı.

"Üç tane iyi buldum," dedi çabucak, çünkü *Tanrım*. Gerald Abraham gibi olmaya başlamıyordu, değil mi? "Öldürmeyen. Bir sürü gönüllü var. Koruyucu aileler, bu tür şeyler."

Sally, sanki Will konuşmamış gibi kedilerden birine, "Senin adın Quincy olmalı," dedi. "Sen de Francis'e benziyorsun."

"Etrafa bir göz atmak ister misin?" diye sordu Will.

Sally hülyalı hülyalı yavru kedilere baktı ve başını salladı.

Başladıklarında Sally toparlandı. Yavru kediler derme çatma hamağının içinde sessizce otururken, Sally onun ilerlemesini övüyor, burada sıkışıp kaldığı günler ve geceler boyunca tam olarak ne kadar iş yaptığını açıklamasına izin veren türden sorular soruyordu. Sally'nin tüm tavsiyelerini dinlemişti; temiz, tarafsız ve basit bir hale getirmeye odaklanmıştı. Dönüşümü kendisi gerçekleştirmiş olsa da buna inanmakta güçlük çekiyordu.

"Şimdi burada," dedi ve Sally'ye ön yatak odasına gitmesini işaret etti, "Dolabı hâlâ boşaltmam gerekiyor, ama çoğunlukla-"

"Bu bebekleri burada buldun, değil mi?" Tişörtlü hamağını hafifçe salladı.

Will başını salladı, Nora'nın araştırmak için dört ayak üzerine düşmesinin neye benzediğini hatırlayınca beyninin kenarlarında tehlikeli, pis bir statik sinyal belirdi. Dr. Taylor'a sessiz ve isteksiz bir özür gönderdi. O kimdi ki yargılayacaktı?

Will, "Onları komşum buldu," dedi. "Üçüncü kattaki." "Ah, doğru ya. Adı neydi? Esther mi?"

Will, "Eleanora," dedi ve göğsünü ovuşturmadı. "Adı Nora." "Sana sorun çıkaran mu?" Sally, Will'in odasına göz attı.

Dolap, belli ki boyutunu kontrol ediyordu. Ona patates güvecinin ya da şiiir dinletisinin neyle olduğunu mesaj yoluyla açıklayamamıştı, bu yüzden çoğunlukla bina sakinlerinden "geri itme" almakla ilgili mülayim, karmaşık olmayan güncellemeler vermekle yetinmişti.

"Son birkaç gündür pek değil," dedi, Sally yavru kedileri yeni aldığı yorganın üzerine bırakmak için tişörtünü nazikçe açarken yüzünü buruşturmamaya çalışarak. "Sanırım yavru kediler etrafta olduğu için biraz iyi niyet aldım. Bir sürü komşu geldi."

Nora değil ama.

"Seni insanlaştırmıştır herhalde!" dedi Sally neşeyle. "Yavru kedileri kurtaran bir adamdan kim nefret eder? Hiç kimse."

"Onları ben kurtarmadım," diye söze başladı ama Sally'nin dikkati dağılmış, kaşlarını indirerek resimli pencereye doğru ilerliyordu. Will odanın karartıcı perdelerini daha bir gün önce asmıştı. Bunların iyi olduğunu okumuştı ve şimdiki gibi yana itildiklerinde hâlâ içeri çok fazla ışık alıyorlardı ama belki de yanlış bir karar vermişti. Ya da belki de Quincy'nin (*Ne! Diyordu!*) bu sabah bir tanesine tırmanıp, tüm minik bacaklarını açarak, gözlerinde dengesiz bir bakışla ona tutunmasının neden olduğu pençeyle ilgili hasarın bir kısmını fark ediyordu.

"Hmm," dedi Sally, yani hasarı kesinlikle fark etmişti. Kimin umurundaydı ki? Kısa süreli kiracıların umurunda olmayacağı kesindi. Ama sonra Sally'nin perdelerle bakmadığını fark etti.

Pencereden dışarı bakıyordu.

"İyi niyet dedin, ha?" dedi, alçalmış kaşları şimdi merakla kalkıyordu.

Will, Nora Clarke'ın neden gelmediği konusunda aniden, pek de iç açıcı olmayan bir hisse kapıldı. Bu daha çok rahatlama gibi bir duyguydu.

Daha çok beklenti gibi.

Pencereye doğru bir adım atmadı ve içten içe bunun nedeninin, sonuçta o olmadığı ortaya çıkarsa hayal kırıklığına uğramak istememesi olduğunu biliyordu.

"Şimdi ne yaptı?" diye sordu, umutlu görünmemesini umarak.

Sally kollarını göğsünde kavuşturarak, "Sana söylemekten nefret ediyorum, Will," dedi. "Ama sanırım gidip seni basına ihbar etti."

Sally abartmıştı. Ama fazla değil.

Will dışarı çıktığında, elinde bir ses kayıt cihazı ve küçük bir mikrofon olan kısa boylu, siyah saçlı bir kadın, elinde yüksek kaliteli bir kamera olan bir adamın yanında duruyordu ve Nora hariç binadaki tüm kiracılar etrafta toplanmış, konuşma sıralarını bekliyormuş gibi görünüyordular.

Kahretsin, diye düşündü Will.

"Merak etme," dedi Sally arkasından. "Quincy ve Francis'i getirdim!"

Will'in bunun nasıl yardımcı olacağı konusunda hiçbir fikri yoktu ama soracak zamanı da yoktu çünkü Benny ona eliyle işaret ediyordu. Açıkçası biraz ihanete uğramış hissetmemek zordu; Benny'yle arkadaş olmaya başladıklarını düşünmüştü, bira içip kedileri teşvik ediyorlardı.

Yine de aşırı tepki vermiş olabilir. Belki de bu hanımefendi ve fotoğrafçı arkadaş, fotoğrafçılıkla ilgisi olmayan bir tür haber yapıyorlardı-

Muhabir yaklaşıp yaklaşmaz "Bu o mu?" diye sordu.

Kahretsin, diye tekrar düşündü ve yüzüne bir gülümseme yaptırdı. "Merhaba," dedi kolayca. "Ben Will. Büyük haber günü mü?"

Muhabir - adı Michael'dı - aylık bir topluluk gazetesinde serbest çalışıyordu, hangi mahalle festivalini, konser serisini veya müze sergisini kaçırmış olabileceğinizi öğrenmek istiyorsanız restoranların veya kafelerin içinden aldığınız türden. Ayrıca, on yıllardır birlikte yaşayan, birbirlerine sıkı sıkıya bağlı bir grup komşu hakkında iç açıcı bir hikaye okumak istediğinizde de gazeteleri alıyormuşsunuz.

Yıllar süren değişim boyunca, yükselen fiyatlar ve bu bloğun dört bir yanındaki bina çapında yenilemelerin en son dalgasına karşı bile sadık.

"Daha yeni başladık ama elbette yeni gelenlerin bakış açısını da almak isteriz!" Yael dedi ki. "Şimdi anladığım kadarıyla, daireniz bir aile üyesinden miras kalmasına rağmen-"

"Bunu ona ben söyledim," dedi Jonah. "Umarım sakıncası yoktur."

"Gerçekler böyle," dedi Will. "Nora nerede?" Garip bir şekilde, son beş dakika içinde öğrendiklerinin hiçbiri onu görme konusundaki heyecanını azaltmamış, aksine daha da artırmıştı. Bunu o yapmış olmalıydı. Ondan bu yüzden kaçıyor olmalıydı. Bir *gazete* makalesi.

Bu kadının fikirleri asla tükenmez. Neden bu kadar çok *sevdi*?

"Aşağı inecek," dedi Marian, ama Will onun bunu söyleme biçiminde bir tuhaflık olduğunu düşündü.

"Bir fotoğraf çekmeliyiz," dedi fotoğrafçı. "Bu saatte ışık çok iyi. Altın rengi."

Will dişlerini sıktı.

"Oh, pekala. Önce resim, sonra daha fazla konuşabiliriz?"

Will'in unuttuğu Sally, "Will de resimde olacak mı?" diye sordu. "Eğer öyleyse, yanında Quincy ve Francis de olmalı."

"Quincy ve Francis kim?" dedi Marian. "*Siz* kimsiniz?"

Sally yavru kedi sepetini bir kalçasına doğru kaydırıp ve elini uzattı. "Ben Sally'yim!"

Will'e evini kiralamaya hazırlaması için yardım ediyorum."

Jonah belki de fısıltı olduğunu *sandığı* bir ses tonuyla, "canına, bronzlaşmış," dedi. Benny bir kahkaha attı ve Sally'nin yüzü güldü.

"Tatilden yeni döndüm!" dedi, adamın bunu fark etmesine sevinmiş görünüyordu.

"Fotoğrafta yer almak ister misiniz?" diye sordu fotoğrafçı.

"Oh!" dedi Sally. Will de "Resimde olmamıza gerek yok." dedi.

Bayan Salas, "Nora'yı beklemeliyiz," dedi ama Will binanın ön kapısının açıldığını duyup, hep birlikte bekledikleri kadını görmek için döndüğünde, kameranın hazır olmadığını anladı.

Bir şeylerin ters gittiğini anlayabiliyordu.

Onu görür görmez durakladı, kısa ama fark edilir bir sertleşmeyle arkasını dönüp içeri girmeyi düşündüğünü hissetti. Sıcak havaya rağmen, krem rengi, hantal bir kazak giymişti; kazağın yakası gerilmiş ve kalçalarının üstüne kadar düşmüştü; giydiği yıpranmış, yırtık kot pantolon solmuş ve bol gelmişti. Belki de o

Yüzündeki ifadeden daha fazlasını anlayabilirdi, ancak tanıdık, işlemeli kırmızı bir *C* ile soluk mavi olan top şapkasının siperliği ondan gizlendi.

"Oh, bu o mu? Daha yaşlı olduğunu sanıyordum," dedi Sally. Will onu görmezden geldi ve Nora'ya doğru bir adım attı.

"Yapma," dedi sertçe ve kapıya doğru geri çekildi. Bunu yüzüne inen bir tokat gibi hissetti.

"Marian," diye seslendi ön avlu boyunca. "Lütfen ?"

Marian, "Ben hallederim," diye karşılık verince Will ona döndü.

"Onun nesi var?" dedi ve ses tonunda hiç de kolay bir şey yoktu, kesinlikle *hiçbir şey*. Parazit geri gelmişti, her zamankinden daha karlıydı.

"Bunun seni ilgilendirdiğini sanmıyorum," dedi Marian, ama yüzünde hâlâ o tuhaf ifade vardı ve Will, Emily'nin onu hafifçe dürttüğünü gördü.

Bayan Salas *cık cık* diye bir ses çıkardı. Bu saçmalıktı, onu engelleyen bu küçük insan topluluğu. Will onlardan uzaklaştı, Yael ve fotoğrafçının yanından geçti.

"Nora," dedi sertçe, kadın bir adım daha geri çekilince. "Seninle konuşmam gerek."

"Hayır!" dedi yüksek sesle ve *Tanrım*, bu utanç verici olmaya başlamıştı. Omzunun üzerinden belli belirsiz bir hareket yaptı. "I . . . Aslında bir şeyin ortasındayım."

Sesinde bir sorun vardı. Bir şeyler kulağa aynı gelmiyordu. "Bu acil bir durum," dedi, neredeyse abartılı bir şekilde ama sonra onu görebilecek kadar yaklaştı.

Birdenbire acil bir durum *oldu*. Onun için acil bir durumdu.

İlk fark ettiği şey, göğsünde görebildiği, pembeye çalan ve boynunun sütununa kadar uzanan, yanaklarının hastalıklı solgunluğuna dönüşen derisiydi. Şapkasının kenarı gözlerinin üzerine koyu bir gölge düşürüyordu ama yine de burnunu görebiliyordu, kenarları kızarmıştı ve oh *adamım*, büyüktü, ucundan ve köprüsünden şişmişti ve daha bakmadan gözlerinin ne durumda olduğunu biliyordu.

Ama yine de bir adım öne çıktı ve kadının şapkasının kenarını hafifçe geriye doğru eğdi.

"Nora," diye nefes aldı, çünkü beklediğinden daha kötüydü. Cehennem gibi şiş, kırmızı gözlü, cam gibiydi. Onu buradan çıkarmak zorundaydı.

Başını geriye doğru salladı ve şapkasını aşağı çekti. "Sorun yok!" dedi kapıya çarparak. "Öyle."

"Sen hastasın."

O kadar da parlak olmayan güneş ışığına karşı gözlerini kısarak ona baktı, sanki gözlerini açık, başını dik tutmak için mücadele ediyordu.

"Soğuk algınlığı. Bir şey ," diye tekrarladı. "Ateşin var."

Bir elini yukarı uzatıp boynuna dokundu. ". Burası çok sıcak." "O zaman neden titriyorsun?"

Omuzlarını kambur duruşundan geriye doğru iterek sertleşti. "Hayal görüyorsun. Çok fazla çalışıyorsun, senin sorunun bu. Muhtemelen her yerde hasta insanlar görüyorsun."

"Hayır. Burada hasta bir insan görüyorum. Tam gözümün önünde."

İç çekti, ama belki de bu iç çekişin bu kadar zayıf çıkmasını beklemediğini düşündü. Hırıltılı. Kendini paniklemiş, yarı çıldırmış hissediyordu, sanki tam bir krize bakıyormuş gibi sırtından ter damlıyordu. Olağan şeylerin hiçbirini düşünemiyordu; termometreleri, boğaz kültürlerini, ilaç isimlerini ya da serumları düşünemiyordu. Sadece onu kucağına alıp yukarı taşımayı düşünebiliyordu. Elini sıcaktan kavrulan alnına koymayı, hazırladığı yatağa uzanmasını söylemeyi, ona su ve ilaç getirmeyi ve fısıldayarak bunları içmesi için ikna etmeyi. İyileşene kadar orada kalması ve kalması.

"Seni içeri götüreyim. Sana bir bakayım." İçten içe irkildi. Neden onu gerçekten ürkütmek için bir Dr. Taylor göz kırpması eklememişti? "Ya da seni bir yere götüreyim. Kutudaki doktor ya da nereye gitmek istersen."

Başını sefilce salladı, omuzları çöktü.

Bebeğim, demek istedi ama bu hiç *mantıklı* değildi.

"Nora," dedi onun yerine, ismine katabildiği kadar sertlik katarak.

Ona baktı, şişmiş gözleri öncekinden daha da ıslaktı. ", dedi. "Seninle hiçbir yere gidemem."

Çenesi titredi ve kalbi kırıldı.

"Sanırım yavru kedilere alerjim var," dedi ve sonra gözyaşlarına boğuldu.

Will, tıp fakültesinin üçüncü yılındayken, küçük bir kasaba olan Wisconsin'de aile hekimliği rotasyonunda dört hafta geçirdi; uzun günler boyunca aynı muayene odasında doktorla, doktorla, doktorla ve doktorla

hasta ve aile üyeleri ile birlikte geliyordu. Ofiste bir hemşire vardı, resepsiyon görevlisi yoktu, asgari düzeyde ekipman ve değişken internet hizmeti vardı ve orada bulunduğu süre boyunca tıp hakkında daha önce veya sonra herhangi bir sınıf veya klinik deneyiminden daha fazlasını öğrendi. Dr. Calhoun, çoğu yaklaşık on bir saat süren günleri boyunca pembe gözden prostat kanserine kadar her şeyi gördü. Herkesin sağlık geçmişini bilmekle kalmıyor, çocuklarının ve evcil hayvanlarının isimlerini de biliyordu. Küçük ofisi sürekli olarak kâğıt dolu bir bomba patlamış gibi görünürdü, ihtiyacı olduğunda asla kalemi olmazdı ve Will'e en çok kızdığı gün, üç hafta sonra -tam da kendini rahat ve güvende hissetmeye başladığı bir zamanda- bir hastayı küçük bir yemek yanığı için muayene ettikten sonraydı.

"Birinin bu kadar sızlandığını hiç duymamıştım," demişti, adam nihayet ofisten çıktığında, kolunda tedaviden çok yatıştırmaya yönelik bir bandaj vardı.

Dr. Calhoun, gün boyunca yavaş hareket etmesinden imkansız olduğunu düşünmeye başladığı türden bir hızla ona dönmüştü.

"Bir hastanın *mızmozlandığını* söylemediğini biliyorum," diye tersledi ve sonra ona asla unutamayacağı bir isyan metni okudu: acı ve bakış açısı, korku ve yalnızlık, saygı, empati ve nezaket hakkında. Will o zamanlar tüm bunları zaten bildiğini, anne babasını o şekilde kaybetmenin ona bilmesi gerekenleri öğrettiğini düşünmüştü.

Ancak Dr. Calhoun ona her hastanın -küçük yemek yanıkları olan ve abartmaya eğilimli olanlar da dahil- travmatik bir yaralanması, kronik bir hastalığı ya da hayati tehlikesi olan bir hastayla aynı empatik bakımı hak ettiğini öğretmişti.

Ama Nora Clarke. Will, Nora Clarke'ın alerjiden kaynaklanan akut sinüs enfeksiyonuyla Dr. Calhoun'un sabrının sınırlarını bile test edebileceğini düşündü.

"*İstemiyorum*," dedi telaşlı, çiçek döşemeli kanepesinden, bacaklarını altına sıkıştırarak.

Will onu duymazdan geldi, çünkü evine geldiğinden beri geçen yarım saat içinde bu cümlelerin bir versiyonunu onuncu kez duyuyordu, gözyaşları içindeki yüzünü kapatıp ondan kaçtıktan sonra geçirdiği çılgınca, dehşet dolu yirmi dakikadan sonra nefes nefese kalmıştı. Birinin yukarı çıkıp onu kontrol etmesi, Sally'nin yavru kedileri alması, fotoğrafçının lanet olası kamerasını kaldırması için birkaç talimat vermişti.

Will'in dayanabileceği en sıcak, en agresif duşu, arabasındaki kedi tüyü bırakmayan ekstra giysilerini değiştirmesini ve Nora'nın dairesine giden merdivenleri koşarak çıkmasını izledi.

"İçeri girmeni istemiyorum," demişti önce, sesi hâlâ gözyaşlarıyla doluydu, ama Marian ilk kez Will'in tarafını tutmuş ve ona kapıyı açmıştı, sonra da Nora'ya iki gündür bir doktora ihtiyacı olduğunu ve "bunun da en iyisi olduğunu" haykırmıştı.

İçeri girdiğinde, Nora ona bir dizi surat asma *isteği ilettiler* - ya kendisi ya da bir başkası tarafından kontrol edilmesi, ateşinin ölçülmesi, genzinin muayene edilmesi, Tylenol alması, su içmesi, oturması. Her seferinde, oldukça dışsıydı; her şeyin, onu daha iyi hale getirmesi gereken şeylerin bile kötü hissettirdiği türden bir hasta olduğunu söyleyebilirdi. O ve Marian - daha birkaç dakika önce agresif bir grup süpürme projesine başlamak için ayrılmıştı - en azından ona temel şeyleri yaptırmışlardı.

"Hadi o zaman," dedi ona, içinde buharlı su bulunan metal bir kâseyi sehpanın üzerine koyarken. "Öne doğru eğil."

Kız itiraz eder gibi bir ses çıkardı ve Will gülümsemek için yanağını ısırdı. Bir saat önce, kalbi boğazında çarparken ve tüm vücudu mantıksız bir paniğe kapılmışken, gülümsemek imkânsız gibi gelirdi ama şimdi burada, ona yakın olduğu için -onun bir işine yaradığı için- sakinleşmişti. Onu bu halde görmek hâlâ acı veriyordu ama en azından onu görüyordu. En azından ona yardım ediyordu.

Abartılı bir çabayla öne doğru eğildi ve hâlâ şiş olan gözlerini onun durduğu yere çevirdi. "Tüm bunlar oldukça utanç verici, Dr. Sterling."

"Bana öyle deme," dedi. "Başını eğ."

İç çekti, sonra öksürdü ve sonunda başını kaseinin üzerine koydu.

"Havluyu başının üzerine koyacağım, tamam mı? Bu, ben sana güçlü bir dekonjestan getirene kadar yüzünün arkasındaki basıncın bir kısmına yardımcı olacak."

Kadın başını salladı ve adam parmaklarını boynuna koyup şişlik olup olmadığını kontrol ederken aldığı sessiz nefesi aldı. Başına bir havlu örterken, sırtına yayılmış uzun, düz saç perdesine bakmamaya konsantre olmak zorunda kalsa da *profesyonel* kalıyordu - ilk kez saçlarını aşağıya doğru görüyordu.

Nora bir ses daha çıkardı, Will'in bir başka mesleki başarısızlığına yol açan bir rahatlama bu. Will kanepeden bir adım uzaklaştı,

boğazını temizledi. "Eczaneye gideceğim." Kadın başını kaldırdı. "Gitmek zorunda değilsin."

"Başını eğ," dedi ve kadın yüzünü ona çevirdi.

"Yataktaki tavrın berbat." Ama başını yine öne eğdi, koltukta daha da öne kaydı. Bir sonraki konuşmasında, kâseye olan yakınlığı yüzünden sesi o kadar boğuk çıkmıştı ki, onu duyabilmek için bir adım daha yaklaşması gerekti.

"Yavru kedilerden kurtulmak zorunda kalmanı istemedim," dedi.

"Bu yüzden hiçbir şey söylemedim. Yemin ederim alerjim olduğunu bile bilmiyordum. Daha önce hiç olmamıştım."

Sesi o kadar mutsuz geliyordu ki daha da yaklaştı ve sehpanın üzerine, büyük su kabının hemen yanına oturabilmek için etrafından dolaştı. "Alerjiler bazen geç ortaya çıkar."

Havlu hüzünlü, kısa bir baş sallamayla sallandı.

"Onları hiçbir zaman beslemeyecektim Nora," dedi, çünkü bunu bilmenin onu daha iyi hissettireceğini düşünüyordu. Quincy ve Francis (*iç çekerek*) o kadar da kötü olmasalar bile evcil hayvan beslemek için uygun olmamaları onun suçu değildi. "Arkadaşım Sally, onu aşağıda görmüş olabilirsin, sanırım onlara bakacak ve o harika biri, bu yüzden endişelenmemelisin-"

"Çok fazla gün kaldın," diye araya girdi. "O kadar çok kaldın ki, fikrini değiştirmiş olabileceğini düşündüm."

Oh.

Yutkundu, nasıl cevap vereceğinden emin değildi. Fikrini değiştirmemişti, elbette değiştirmemişti. Hâlâ normale dönme yolundaydı; üniteyi listeleyecek ve işe geri dönecekti. Son dört gündür tek düşünmeye çalıştığı şey buydu, her zaman başarılı olamasa da.

Ama şu anda başarılı olmaya çalışmak bile istemiyordu.

"Bugünkü mülakat," dedi ve adam elini savuşturmak için salladı, ama muhtemelen bunu göremedi.

"Unut gitsin," dedi, çünkü istediği buydu. Buradayken, onunla bu şekilde otururken, onunla bu şekilde ilgilenirken, aralarındaki bu şey hakkında konuşmak istemiyordu - sürdürdükleri bu kan davası. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, dizüstü bilgisayarında birkaç tıklamayla kazanmak ve normal hayatına geri dönmek üzere olduğu davadan.

"İptal edecektim," dedi. "Yavru kedileri bulduktan sonra artık bunu yapmak istemiyordum ama sonra kendimi çok hasta hissettim ve günün nasıl geçtiğini anlamadım ve sonra bugün-"

"Nora," dedi. "Şimdilik bunu bırakalım, tamam mı?"

Havluyu geri çekti, yüzü pembe ve nemli, gözleri hala şişti ve ağzı, şimdiye kadar gördüğünü düşündüğü en üzgün, en tatlı dudak büküşüyle köşelerden aşağı doğru çekildi.

"Kendimi berbat hissediyorum," dedi ve kesinlikle mızızlanıyordu.

"Biliyorum bebeğim," dedi ve kesinlikle parazit konuşuyordu. Birbirlerine baktılar, aralarındaki kâseden buhar çıkıyordu ve o sessiz saniyelerde bir konuda anlaşmış gibiydiler. O böyle olduğu sürece, kan davalı komşular olmayacaklardı. Nora neşeyle gülümsemeyecek, Will de cazibesine kapılmayacaktı. Kendini kötü hissettiğini itiraf edecek ve Will de bunu yaptığında ona *bebeğim* diyecekti.

Hiç de normal olmayacaktı.

Kanepenin arkasına yaslandı. "Muhtemelen uyuyakalacağım," diye mırıldandı, sesi zaten yarı yolda kalmış gibi geliyordu.

"Güzel." Kanepenin bir ucunda asılı duran soluk, tığ işi bir örtüyü kaptı, bacaklarının üzerine örtmeden önce ayaklarını uzatmasını bekledi.

"Sadece birazcık. Bu olay başladığından beri her seferinde sadece biraz uyuyorum."

Will, "Elbette," dedi ama onun iyi ve uzun bir uyku çekmesini umuyordu; buna ihtiyacı olduğunu anlayabiliyordu. O uyurken gidip onun için bir reçete , sonra da bütün gecesini alsa bile bu binadaki kedilerin kirlettiği her yeri dezenfekte edecekti. Son dört gecedir zar zor uyuyabilmişti; bir tane daha neydi ki?

"Gidip sana ilaç alacağım, tamam mı?"

Şişmiş gözleri titreyerek açıldı ve kaşları çatıldı. "Geri dönecek misin?"

Başını salladı. "Evet, tabii ki. Onu bırakacağım-"

"Ve sonra kalacak mısın?" dedi.

Gözlerini ona dikti. Nora'ya baktığında gördüğü her şey hâlâ bir sorundu: Zayıflıkları, geçmişi, eğer ona çok yaklaşmasına izin verirse nasıl biri olacağına dair duyduğu korku.

Ama *sonsuz* kadar kalmaktan bahsetmediğini biliyordu. *Şimdilik*, kendini böyle hissettiği sürece, sadece bir dakika önce yaptıkları o sessiz anlaşma süresince demek istediğini biliyordu. Ve bunun yeterince güvenli olduğunu düşündü. Bunun için yeterince güçlü olduğunu düşündü.

Bir gece, sonra normale dönecekti.

"Evet," dedi, eğilip battaniyeyi kızın üzerine örttü ve dudaklarını kızın alnına değdirmemek için kendini zor tuttu. Tekrar doğrulmadan önce kendini uyardı. "Ben kalacağım."

OceanofPDF.com

Bölüm 9

Nora ilk uyandığında, adam mutfaktaydı.

Eczaneye gitmişti, küçük beyaz bir kese kâğıdı tezgâhta yan yatmıştı ama bakkala uğramış, küçük bir kasa mandalina, bir somun ekmek ve üç farklı çeşit hazır çorba almıştı. Mutfğa ayaklarını sürüyerek girdiğinde, kaşlarının arasındaki çentikten ve çenesinin gergin duruşundan kendini ne kadar iyi hissediyorsa o kadar iyi görüldüğünü anlayabiliyordu (yani: iğrenç!) ve bu yüzden Tylenol şişesini önüne koyup yeni reçeteli dekonjestanının kapağını açtığında, içmesi gerektiğini söylediği dolu bir bardak suyla birlikte aldı ve hiç şikayet etmedi. Bir kase çorba içti ve Will'in işinden, Will'in işinden, bina hakkında konuşmalarına neden olmayacak her şeyden bahsettiler. Yemeğini bitirdiğinde Will onu kanepeye geri götürdü ve televizyona izleyebilecekleri eğlenceli bir şeyler koymasını söyledi ama Will tabakları toplamayı bitirmeden önce yine uyuyakalmıştı.

İkinci seferinde koridordaydı.

Oturma odası çoğunlukla karanlıktı, fırının üzerinde açık bırakılan ışıktan gelen yumuşak bir parıltı vardı ve Nora ateşinin yükselmesinden dolayı terlemiş bir halde ayağa kalktığında, ilk başta -hiç de haksız olmayan bir hayal kırıklığıyla- onun gittiğini düşündü. Ama gözlerini ovuşturup duyularını yeniden harekete geçirdiğinde, Jonah'nın saçma sapan gürültülü televizyonunun tanıdık sesini duymuş ve yumuşak ışığın sadece fırının ışığından değil, aynı zamanda Nora'nın kısmen açık olan ön kapısının dar aralığından da geldiğini fark etmişti. Kendini kanepeden kaldırdı, artık çok sıcak olan battaniyeyi geride bıraktı ve parmak uçlarına basarak kanepeye doğru ilerledi, Jonah'nın açık kapı aralığına yaslanmış Will'in geniş sırtını görmek için dışarı baktı, Jonah ilk kaledeki adam hakkında ona bağırırken dev televizyonun ışığı yanıp sönüyordu. Uzun süre öylece durup izleyebilirdi - Will, Nora'nın dünyada en sevdiği insanlardan biriyle, onun tanınması için çok uğraştığı bu ailenin bir üyesiyle beyzbol izliyordu- ama başını kaşımak için uzandığında saçının terli, yapış yapış tarafıyla temas etti ve bunun yerine düş almak için banyoya girdi ve

dişlerini fırçaladı. Dışarı çıktığında, yeni bir pijama takımı giymiş, ıslak saçlarını başının üstünde gevşek bir topuz haline getirmişti, adam tekrar içerideydi, geride bıraktığı battaniyeyi katlıyor ve gitmeye hazırlanıyor gibi görünüyordu.

Üçüncü kez, onun yatağındaydı.

Oraya nasıl geldiğini hatırlaması uykulu birkaç saniyesini aldı ve hatırladığında utanç içinde gözlerini sıkarak kapattı. Her şey onun bir doz daha Tylenol alması ve bir bardak daha su içmesi konusundaki ısrarıyla başlamıştı (hepsini! Su konusunda çok otoriterdi. Başka bağlamlarda ne kadar otoriter olabileceğini düşünmedi; *düşünmedi!*) ve ardından gün boyunca kaçırdığı bazı işleri telafi edebileceğini söylediğinde oldukça etkili bir azar (başka bağlamlar yok, *yok!*). İçini çekti ve evet, aslında oldukça yorgun olduğunu, ama belki kanepede uyuyabileceğini, çünkü yatağının çarşaflarını değiştirmesi gerektiğini ve kanepenin zaten iyi olduğunu kabul etti ve-

"Tamam, hadi gidip değiştirelim," deyip yanından geçti ve beş dakika sonra temiz çarşafı yatağın üzerinde düzeltiyorlardı ve göz teması kurmuyorlardı, ama sorun yoktu; kadın yatağa girecek ve adam gidecekti ve bu iyi, güzel ve normaldi; daha önce ondan kalmasını istemesi aptalcaydı.

Ama sonra -Ah *Tanrım*, işin utanç verici kısmı burasıydı- ondan tekrar kalmasını istemişti. Serin, mükemmel yatağına girip yan tarafına kıvrılmış ve ona Sally'den yavru kedilerle ilgili bir haber alıp almadığını sormuş, o da ona telefonunu göstermiş, yeni isimlerini alan Quincy ve Francis'in bir kedi ağacını ve küçük bir tırmalama direğini mutlu bir şekilde keşfederken çekilmiş üç videosunu göstermiş ve sonra tekrar uykusu gelmişti, *gerçekten* uykusu gelmişti, saçma sapan uykusu gelmişti, "Bir dakika şuraya otur," dedi ve yatağını işaret etti, sonra telefonunu yüzüne yaklaştırdı ve videoları tekrar izledi, belki de iki kez, geç gelişen aptal kedi alerjisi için biraz hüzünlendi, ama tekrar uykuya dalmayı engelleyecek kadar hüzünlü değildi, diye tahmin etti.

Hava hâlâ zifiri karanlıktı, bu yüzden belki de o kadar uzun sürmemişti ama kendini ne kadar dinlenmiş hissettiğine ve saçlarının ne kadar kuru olduğuna bakılırsa bir süredir dışarıdaydı. Boynunda bir ağrı bile vardı, ki bu garipti çünkü yastıkları genellikle . .

Olamaz. Hayır, hayır, hayır.

Yastığının üzerinde uyuyordu.

Will Sterling'in kucağında uyuyordu.

Yanağı Will'in kalçasındaydı, Will'in de uykuya daldığını gösteren uzun, eşit nefesler alıp vererek hafifçe yükselip alçalıyordu, onu en son gördüğünü hatırladığı oturuyordu, sırtı yatak başlığına dayanmıştı, ayaklarından biri hâlâ yerdeydi.

Yavaşça -çok, çok yavaşça- yanağını çekti ve utanç verici bir netlikle nemli olduğunu fark etti.

Çünkü onun üzerine *salyasını* akıtmıştı.

Lütfen uyanmayın, diye düşündü.

"Hey," dedi, sesi alçak ve sertti, çünkü tabii ki yaşayan en hafif uykucunun üzerinde uyuyakalacaktı.

Lütfen bacağını fark etme, diye düşündü.

Çapraz kollarını açıp bir elini salyaları akan kalçasına koydu ve Nora yüzünü ellerinin arasına alıp inledi.

Kıkırdadı. "Hey, şimdi. İki gece önce bir kedi yavrusu sepetten çıktı, gövdemın üzerine işedi ve yüzüme çığlık attı. Bu bir şey değil." Yer değiştirdi, boynunu döndürdü. "Nasıl hissediyorsun?"

Bunu yapması çok hoştu. Aşağılayıcı bir şeyden sonra hemen devam etmesi. Muhtemelen onun hastaya yaklaşımıyla ilgili söylediklerini geri almalıydı. Aslında, *daha kötülerini de görmüştüm* yaklaşımı oldukça işe yaramıştı.

Geçici olarak burnunu çekti ve üç gündür ilk kez burnundan biraz hava alabildiğini fark ederek rahatladı. "Oldukça iyi, karşılaştırıldığında .

... dün mü? Şimdi ... yarın mı?"

Tekrar yer değiştirdi, telefonunu aramak için yatağı yokladı ve yorganın kıvrımlarında buldu. Telefon aydınlandığında yüzünü, gülümsemesinin yakışıklı ve çekici kıvrımlarını daha iyi görebiliyordu. Etrafına dolanan çarşafı işe yaramaz bir şekilde tuttu, ona *bebeğim* dediğinde kulağa nasıl geldiğini hatırladı.

"Bilmez miydin?" dedi ve telefonun ekranını ona doğru çevirdi. O da gülümsedi.

Sabah 4:14'te.

Altın saat.

Uzun saniyeler gibi gelen bir süre boyunca ikisi de tek kelime ; telefon ekranının tekrar kararmasına yetecek kadar uzun, Nora'nın gergin bir bekleyiş içine girmesine yetecek kadar uzun bir süre. Gerçek şu ki, o ilk sabahtan beri Will'le aralarında ne yaşanmış olursa olsun, hemen hemen her

O zamandan beri altın saat boyunca onu düşündü: onu ve onu kendi balkonlarında, düşman olacaklarını bilmeden önce birbirlerine fısıldarken.

Umutsuzca, onun da bunu düşündüğüne inanmak istiyordu.

Ama şimdi giderse -artık hastalığının en kötüsünün geçtiğinden emin olduğuna göre ya da salyalı yüzünü kucağından indirdiğine göre- bu anıya tutunurken yalnız olduğunu bilecekti.

"Hasta olduğun günlerde bile erkencisin," dedi sonunda, sesi daha kısıktı, neredeyse fısıltı gibiydi, tıpkı o sabah dışarıda olduğu gibi ve kadın sessiz bir rahatlama nefesi olduğunu umduğu bir nefes alarak, görünüşe göre hiç uyumadığı yastıklara geri gömüldü. Aralarındaki boşluğu taze, serin, sabahın erken saatlerindeki yaz havası olarak hayal etmeye çalıştı.

Kalıyordu.

"Sanırım öyle," dedi, başının üstündeki topuzu açmak için uzandı, boynundaki kıvrımın hafiflediğini ve omzuna inen ağırlığıyla utancının daha da azaldığını hissetti. Onun pozisyonunu taklit etmek için yatak başlığına yaslanarak hareket etti. Bu şekilde, medeni ve normaldi. Bir kanepede oturabiliyordu. Oturup konuşuyordu, daha fazlası değil.

Rahatladıktan sonra, "Hasta olmak biraz komik," dedi. Yayılım ateşi!

Normal, konuşmaya dayalı bir yayılım ateşi.

"komik olan ne?" diye karşılık verdi ve kadın rahatlayarak gülümsedi.

"Nonna öldüğünden beri ilk yazımı geçiriyorum. Eskiden sadece yazları buraya geldiğimde hastalanırdım. Okul yılı biterdi ve birkaç gün sonra gelirdim. Ve her zaman, ilk ay içinde hastalanırdım."

Aralarındaki boşluğa rağmen, onun vücudunda bir şeylerin değiştiğini, daha gergin hale geldiğini hissedebiliyordu. "Belki de kedilere alerjin yoktur. Belki bu binada bir şey vardır, bir-"

Nora bir kahkaha attı. "Hayır, hayır. Hiçbir zaman tek bir şey olmadı. Bazenya da midem bulanırdı. İki yaz üst üste kötü bir grip geçirdim, hayatımda geçirdiğim en kötü ateşti."

"Burada bu kadar çok güzel anıya sahip olmanıza şaşırdım."

Yorgani düzeltti, aniden temkinli hissetti. Şiir gecesindeki konuşmaları göz önüne alındığında, bu konu hakkında konuşmak bir risk gibi geliyordu. Ama sorduğu kadar iyiydi, değil mi? O ilk sabah da böyle davranmıştı. Onu merak ediyordu. Ona ilgi duyuyordu.

"Okul yılı boyunca hiç hastalanmadım, asla," dedi, bu ilgiye eğilerek, içine tırmanılacak başka bir rahat yatakmış gibi yerleşti. "İkinci sınıftan itibaren devamsızlığım mükemmeldi. Birinci sınıfta bir okul gezisi sırasında kolumu kırdım, onun için yarım gün okula gitmedim."

"Kırık bir kol için sadece yarım günün mü var?"

Omuz silkti. "Okulu seviyordum. Ama annemle babam da işlerine çok düşkündü." Ona yan gözle bir bakış attı. Etraflarındaki karanlık çoktan değişmeye başlamıştı ya da gözleri buna uyum sağlamıştı çünkü adamın başını ona doğru eğdiğini görebiliyordu.

"Öyle mi? Ne yapmışlar?"

"Onlar profesör. İkisi de arkeoloji alanında." "Kahretsin, gerçekten mi? Indiana Jones gibi mi?"

Sessizce güldü, sesi bir şekilde çok samimiydi. Yatağınızda biriyle birlikte gülmek başka ne olabilirdi ki? En gizli, en özel, en özel şey gibi hissettiriyordu. Sanki ateşli bir rüya gibiydi. Bunun normal ya da sıradan bir şey olduğunu düşünmekten vazgeçti.

"Indiana Jones'tan daha sıkıcı. Her neyse, bu şekilde tanışmışlar, yüksek lisans okulunda. Okul yılı boyunca çok çalışıyorlar, derslerini veriyorlar ama aynı zamanda tüm bu makaleleri ve diğer şeyleri yazıyorlar. Aslında oldukça ünlüler."

"Indiana Jones ünlü değil."

"Hayır. İnek ünlü gibi. PBS belgeselleri ünlü."

"Huh," dedi, sonra durakladı. "Yani yazları tatil yapmıyorlar mıydı, yoksa ... ?" "Saha çalışmalarını yazın yapıyorlar. Her yerde kazı var. Onlar Şimdi bir tanesinde, aslında." Yaşları ilerledikçe bu durum Nora'yı daha çok rahatsız ediyordu ama bunun çok da önemli olduğunu düşünmüyordu. Bir keresinde babası ona bir kazıda ölecek kadar şanslı olmayı umduğunu söylemişti. *Sevdiğim işi yapıyorum*, demişti ve o sırada on iki yaşında olan Nora acıdan neredeyse nefessiz kalmıştı.

"Seni hiç yanlarında götürmediler mi?"

Başını iki yana salladı. "Sanırım işlerine engel olurdu."

Annesinin senaryosundan fırlamış gibiydi. *Nora, bu yıl seninle Nonna'lara gelmem mümkün değil. Nora, babanla planladığımız programa göre Yunanistan'a kadar seyahat etmene değmez.*

"Ve her neyse, buraya gelmeyi seviyordum. Etrafta her zaman insanlar oluyordu."

Yanında Will yine güldü, yumuşak, bilmiş bir sesle. Muhtemelen onun gelemmediği tüm kedi yavrusu ziyaretlerini düşünüyordu.

"Her zaman," dedi, sesinde hoşgörölü bir alaycılık izi vardı.

Ona gülümsedi. "Belki de vücudum buranın hasta olmak için uygun bir yer olduğunu biliyordu? Güvenli bir yer. Annem ve babam, onlar gerçekten bakıcı değillerdi. Bunun için zamanları yoktu."

Durakladı, kendini saçlarının uçlarını çekiştirirken yakaladı; bu eski bir alışkanlıktı, gençlik yıllarında annesini sürekli hayal kırıklığına ve buradaki ilk yazında yaptırdığı meşhur Ringo saç kesiminin de sebebiydi. Ama muhtemelen ailesine haksızlık ediyordu. Onu hâlâ arıyorlardı, hâlâ kontrol ediyorlardı. ihtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin olmuşlardı. Akıllı, ilginç ve dünyevi insanlardı. Ona her zaman onu sevdiklerini söylüyorlardı ve o da onlara inanıyordu.

Ama Nonna gibi değillerdi. Hiçbir zaman Nonna gibi olmamışlardı. Ona sevdikleri şeyleri hiç öğretmemişlerdi; onunla birlikte yemek yapmamışlar, geç saatlere kadar kalıp eski yapbozları onunla birlikte yapmamışlar ya da sebze saksılarını onunla birlikte dikmemişlerdi. Ona hiç ne okuduğunu sormamışlar ya da okuduklarından bahsetmemişlerdi; hiç tanışmadığı ve asla tanışamayacağı insanların isimleriyle dolu, hayatları hakkında uzun, dolambaçlı hikayelerle onu hiç eğlendirmemişlerdi.

Kış boyunca ona eşlik etmiş olan altın saatlerdeki keder dalgasına karşı gözlerini kapattı.

Yeniden konuşabilecek gibi hissettiğinde, "Hastalık muhtemelen böyle bir şey değil, biliyorum," diye ekledi.

Hareket ettikçe şilte kayıyor, yerdeki bacağına kaldırıp yataktakinin yanına uzatıyordu. "İhtisasım sırasında sadece izinli olduğum günlerde hastalandım, öyle görünüyor. Vücut strese tepki olarak her türlü şeyi yapıyor."

"Oh," diye atıldı, karşılaştırmadan utanmıştı. "Annemle babamın yanında stresliymiş gibi davranmak istemiyorum."

Yine de öyleydi. Bu kadar çok zamanı yalnız geçirmek stresliydi. Arkadaş edinmenin kolay olmaması, sosyalleşmesinin çoğunun kendisinden çok daha yaşlı insanlardan gelmesi stresliydi. Kendini küçük ve uygunsuz hissetmek, yılın dokuz ayını üç ayı iple çekerek geçirmiş gibi hissetmek, onların sonunda geri dönmek ve hayata yeniden alışmak zorunda hissetmek stresliydi. Bunca yıl sonra bile hâlâ stresliydi.

Will sessizdi ve Nora bir utanç, bir hayal kırıklığı hissetti. Bu kötü bir yayılım ateşiydi ve şimdi yine şiir gecesiydi: Bu, onunla konuşmak istediği bir şey değildi. Onunla bağ kurmak için. Bu konuda ortak noktaları olabileceğini düşünmesi önemli değildi.

"Benim ailem de seninkiler gibiydi."

Kıpırdamamak, konuşmamak, bu yepyeni sabah büyüsunü bozacak herhangi bir şey yapmamak için çaresizce durdu.

"İşle ilgili değil, ama-" Sözünü yarıda kesti, bir elini saçlarında gezdirdi. Tekrar konuştuğunda kelimeleri o kadar hızlı söylemişti ki Nora onu doğru duyduğundan bile emin olamadı. "Birbirimiz hakkında."

"Birbirinize mi?"

Boğazını temizledi, göğsündeki bir noktayı kaşıdı. "Evet. Onlar .
. Çok genç yaşta, ergenlik çağındayken tanışmışlar. Her zaman birbirlerine bağlıydılar. Birbirlerine takıntılıydılar. Asla ayrı kalmak istemediler."

Nora yutkundu, sinüs enfeksiyonuyla hiçbir ilgisi olmayan hasta bir his midesine yerleşti. Şiir gecesinden bir anı daha: *Babam ben on yedi yaşındayken vefat etti, annem de bir yıl kadar sonra.*

"Kulağa yoğun geliyor," dedi. Başka bir şey söylemedi-sormadı-.

Uzun bir süre konuşmadı ve Nora'nın tek yapabildiği yanında uzanmak oldu, aralarındaki balkon olmayan boşluk kat kat mesafe gibi geliyordu. Merak ediyordu, bu mesafeyi kapatmak nasıl bir şey olurdu? Bedenini o boşluktan geçirip onun yanına uzanmak ve bu sefer bunu istemek? Kazara uykuya dalmak değil de, bedeniyle onun acı verici, dürüst bir şey söylediğini anlatmak?

"İzole ediciydi," dedi ve sonra omuz silkti. "Okuldan arkadaşlarım vardı, ama sonra evde beni oldukça meşgul eden bir sürü sorumluluğum oldu. Nasıl iyi bir arkadaş olunacağını öğrendiğimden bile emin değilim. Ve açıkçası, benim hiç ..."

Sözünü kesip etraflarındaki havaya, yapıya doğru bir hareket yaptı ve Nora onun bunu yaptığını görünce hissettiği üzüntünün şokuyla yutkunmak zorunda kaldı. Tam da onun bu yerle ilgili görmesini sağlamaya çalıştığı şeydi ve bu en boş türden bir zaferdi.

"Aile," diye fısıldadı, aslında öyle demek istememişti bile. Bu kelimeyi söylediğini fark ettiğinde, açıkçası bunun sonunun geleceğini düşündü.

Ailesinden bahsetmesinin çok önemli olduğunu düşündü. Bu konuyu açmasına imkan yoktu-

"Donny ve annem," dedi ve Nora nefesini tuttu. Sinüsler için yeterince kolaydı. "Uzun zaman önce konuşmayı bırakmışlardı. Annemle babam ilk kez bir araya geldiklerinde ve sonra annem evi temelli terk ettiğinde. Buraya gelene kadar onunla hiç tanışmadım, bir kez."

Yüzlerce soru sormak istiyordu. Şununla başlardı: *Hangi yıl, hangi ay, hangi gün?*

Ama tek söylediği "Neden geldin?" oldu.

"Annem babamın hasta olduğunu öğrenmişti. Yardım için oldukça çaresizdi."

Nora Donnyyi düşündü; resim asmakta ve bodrumdaki kurutma makinesi hortumları tıkanıldığında onları tamir etmekte ne kadar iyi olduğunu. Nonna'nın bütün ayak işlerini onun yaptığını söylediği büyük ve pahalı bir proje olan merkezi klima sistemi kurulmadan önce herkesin pencere nasıl da onun taktığını. Kendisi hiç kullanmadığı halde, bahar ve yaz aylarında kirlendiklerinde tüm dış mekan mobilyalarını nasıl hortumla yıkadığını. Tanrı aşkına, bütün o kedileri nasıl beslediğini. Onlar *onun* bile değildi.

"Ve Donny . . . ?"

Will suratsızca, "İşe " dedi.

Nora bundan sonra söyledikleri için sadece sadakatini suçlayabilirdi; bildiği Donny ile yatağındaki adamın tarif ettiği Donny arasındaki uçurumu kapatmaya yönelik çaresiz içgüdüsunü.

"Donny'nin pek parası yok gibiydi," dedi hemen. "Belki o-"

Will bir ses çıkardı, gülme denemeyecek kadar düz bir ses. "Ondan para istemedi."

"Oh." Zar zor bir ses, zar zor bir nefesti. Tekrar üşüdüğünü hissetti, sanki ateşi geri gelmişti, ama öyle olmadığını biliyordu. Hiç de öyle olmadığını biliyordu.

"Ondan beni almasını istedi."

Bir yanı ışığı yakmak istedi.

Komodininin üzerindeki de iş görürdü; küçük ve gölgeliydi; gününün araları için mükemmel olan yumuşak bir ısıltı yayıyordu: , uykuya daldığında. Şu an

Will, bir şekilde her ikisi gibi hissetti. Aynı anda hem bir şeyin başlangıcı hem de sonu gibi hissediyordu ve belki de bu yüzden diğer yanı hiç ışık yakmak istemiyordu.

"Yaz için mi?" diye fısıldadı.

"Hayır," dedi, aynı düz, gerçekçi tonda. "Temelli."

Yutkundu, boğazındaki gıcık yeniden kendini gösterdi. Muhtemelen daha fazla ilaç almanın ya da Will'in dün ona kullandığı sıcak kâsenin üzerinde bir vardiya daha yapmanın zamanı gelmişti ama dünyadaki tüm dekonjestanlar ve sıcak kâseler için yerinden kıpırdamazdı.

Will, "Öyle demek istememiş de olabilir," dedi ve Nora, Will'in "*daha kötüsünü de gördüm*" tavrını nereden öğrendiğine dair korkunç bir kesinlik hissetti. Belki de tüm hayatı boyunca, sadece bu korkunç anda kendini daha iyi hissetmek için kendini *daha kötü görüyordu*.

"Ya da eninde sonunda fikrini değiştirecekti. Gerçekten bilmiyorum. Ama Donny, benimle hiçbir şey yapmak istemedi."

"Neden seni *tanımadığın* birine götürsün ki?" Nora Nonna'yı her zaman tanıyordu, yaz tatilleri başlamadan önce bile. Nora'nın hayatında onunla etkileşime girmediği bir hafta bile olmamıştı; bir telefon görüşmesi, postayla gelen bir kart, ara sıra yapılan bir ziyaret.

"Sahip olduğu zaman boyunca babamla birlikte olmak istedi. İkisi."

Bunu başka bir şekilde, başka bir ses tonuyla söylemiş olsaydı, Nora başka bir şey düşünebilirdi - Will'in annesi onu babasının hastalığından korumak istemişti, her neyse. Ama bunun böyle olmadığını ya da en azından Will için böyle olmadığını söyleyebilirdi.

"Önce sana mı sordu? Yani ... gitmek isteyip istemediğini?"

Onunla ilgili her şey bir siluetten ibaretti ama yine de başını salladığını görebiliyordu.

"Bana nereye gittiğimizi söylemedi. Eve döndükten birkaç gün sonra, bazı eşyalarımı bulamamaya başladım - en sevdiğim tişörtüm, çok taktığım bir şapka. Sonunda onların arabada, onun hazırladığı bir bavulun içinde olduğunu fark ettim. Geri getirmeyi unutmuştu."

Nora hiçbir zaman isim takmayı pek sevmemişti. Nonna ona her zaman birine kötü bir isim takmanın küçük bir zihnini ve daha da küçük bir hayal gücünün belirtisi olduğunu söylerdi. Birisi Nonna'ya kaba davrandığında, "*Kötü bir gün geçiriyor galiba!*" ya da "*Bu sabah terbiyesini kaybetmiş olmalı!*" gibi şeyler söylerdi.

Ama Şu anda Nora en küçük zihne, en minicik hayal gücüne sahip olduğunu hissediyordu. Her ikisinin de yapabileceği tek Şey Will Sterling'in annesi için isim bulmaktı.

"Ne-" diye başladı, ama son anda, uzun yıllara dayanan Nonna eğitimi devreye girdi ve yeniden ayarlandı. "Peki ya baban?"

"Babam biliyor muydu bilmiyorum. Bu konuda hiç konuşmadık."

Benim ailem de seninkiler gibiydi, demişti ama buna inanmak, bağlanmak için tüm çaresizliğine rağmen, Şimdi bunun o kadar da doğru olmadığını düşünüyordu. Nora'nın anne ve babası *sürekli* konuŐurlardı. Buradaki ilk yazından aylar önce onunla bağımsızlık, dayanıklılık ve yeni Şeyler denemek hakkında konuşmuşlardı; ona "pratikte" nasıl bir ergen olduğunu, babasının evden uzakta yaz kamplarına gittiğini, Nora'nın yapışmış gibi göründüğü katı rutinleri bırakmayı öğrenmesi gerektiğini anlatmıŐlardı. Nora bazen anne babasının tek bildiği Şeyin konuşmak olduğunu düşünüyordu.

Muhtemelen bu yüzden onlara kızmakla büyük bir hata yapmıştı. Bütün aileler dağınıktı ama Will'inki ... Will'inki *gerçekten* bir Dickens romanına ya da daha kötüsüne benziyordu.

"Annem öldüğünde," dedi Will, sesi sert ve temkinliydi ve kadın onun bu hikâyenin acı verici bir kısmını daha itiraf etmek üzere olduğunu biliyordu. "lm ilanının bir kopyasını buraya gönderdim. Ama o göndermedi. Ondan hiç haber alamadım. Bunu neden yaptığımı gerçekten bilmiyorum."

Biliyorum, diye düşündü Nora ve Will'i düşününce kalbi milyonlarca parçaya ayrılmış gibi hissetti, kendisi de bir çocuktı ve anne babası yoktu. Görünüşe göre sahip olduğu tek aile olan kişiye elini uzatıyor ve karŐılıėında hiçbir Şey alamıyordu.

"Nora," dedi adam sessizce ve Nora tekrar yutkundu, bu konuŐmayla çok ileri gittiklerini biliyordu. Bu geçici, alerjinin tetiklediği ateşkes boyunca onları kaçınmaya çalıştıkları Şeye geri gtrdğni hissedebiliyordu.

"yle mi?" diye fısıldadı, onun ne söyleyeceğini zaten biliyordu.

"Fikrimi deėiŐtirmedim. Daire konusunda."

Onun da siluetini izleyip izlemediğini merak ederek başını salladı.

"Burası hakkında söylediğin her Şeye inanıyorum. Bana gösterdiğin her Şeye."

Tekrar başını sallamak, ayakta kalmak istedi. Ama kafasında, burnunun arkasında, gözlerinin arkasında yakıcı bir baskı vardı ve başladı

yavaş yavaş yastıklarına gömülüyordu. *Sinüslerin* yüzünden, diye kendi kendine yalan söyledi. *Muhtemelen daha fazla ilaca ihtiyacın var.*

"Ama burada olamam," dedi ve kadın çok güçlü, çok tanınabilir, hiçbir ilacın düzeltemeyeceği bir şeyin dalgasına karşı gözlerini kapattı. Yine keder. Nonna için. Bu yer için ve artık kaçınılmaz olarak farklı olacağı için. Will için.

"Burası benim için pek çok şeyin değiştiği bir yer," diye devam etti. "Ve daha iyisi için değil."

Bunu duymak zordu. Onun bu yerle ilgili deneyiminin -aslında onunkinin tam tersi- kutsal ya da evrensel bir şey olmadığını duymak. Bu kadar çok sevdiği, bu kadar çok korumaya çalıştığı bir şeyin bir başkası için bu kadar acı verici bir şey olabileceğiyle yüzleşmek zordu. Kendini küçük ve naif hissediyordu. Azarlanmış hissetti.

"Doğru, tabii ki," dedi. "Anladım."

Boğazını temizledi ve yatak tekrar kaydı, çünkü-evet. İtirafı bir şeylerin sonu olmuştu. Gitmesi doğrudu. Bunu geride bırakmaları, bu kan davasına son vermeleri doğrudu. Ayağa kalktığında yatağın yanında durdu ve kadın tekrar uzanmasına izin verdiğine pişman oldu. Bundan sonra ne söylerse söylesin, muhtemelen talimat gibi hissedecekti. Belki de yapacağı buydu. *Su iç, her dört saatte bir hapını al, ateşine dikkat et.* Doktor-hasta ve aralarında başka hiçbir şey yok.

"Başka kimseye söylemezsen memnun olurum," dedi, bu bir talimat da olabilirdi. "Donny hakkında. Bilmelerinin bir yararı olmaz."

"," dedi. "."

Utanç verici bir şekilde, komşularını, onlara ne söyleyeceğini hiç düşünmemişti bile. Ama elbette açıklamanın bir yolunu bulmak zorundaydı ve örnek bir hasta olacaktı; doktor ne emrederse onu yapacaktı. Donny hakkındaki duygularıyla -ve onun hakkında öğrendikleriyle- özel olarak ilgilenecekti.

"Daha önce, bu işin başında söylediklerimde ciddiydim. Size sorun çıkarmak istememiştim. Ya da burada yaşayan herhangi birine. Ben sorumluluk sahibi bir insanım. Pratik bir insanım."

Bunu söyleme şeklinden, buna gerçekten inanması gerektiği hissine kapıldı. Sanki bundan şüphe etmek için bir nedeni varmış gibi, onu tanıdığı süre boyunca her zaman her ikisi gibi görünmesine rağmen. O sıcak kâse *gerçektir*.

pratik, örneğin. İçme suyu, sorumluluk sahibi insanların her zaman ilgilendiği bir şeydi.

Yüzü anılarla -karşılama arabası planları ve çiçek taçları ve şiiir parşömenleri, gazetecilere e-postalar ve yavru kediler için ağlamak ve bu zavallı, kuşatılmış adamın üzerine *salya* akıtmak- ısındı. Kendini yaşayan en sorumsuz, en pratik olmayan insan gibi hissediyordu.

"Bunu biliyorum," dedi. "Ve her şey için özür dilerim. Tüm o yemekler ve şiiirler için. Buna bir son vereceğim. Ve o makaleyi iptal ettireceğim, söz veriyorum."

Uzun bir süre sessiz kaldı ve sonra tekrar yumuşak bir sesle, "Sabotaja gelince, hepsi çok zekiceydi, Nora. Özlemiş bile olabilirim."

Bir başka sorumsuz gözyaşı nöbetini engellemek için dudağını ısırarak zorunda kaldı. Belki de o dekonjestan ona adet öncesi sendromu yaşatmıştı. Kesinlikle öyleydi, diye karar verdi (pratik olmayan bir şekilde).

Sonra hareket etti, yatağın onun tarafına geldi ve su bardağını kaldırdı. "Gitmeden önce sana biraz daha getireyim. Sen de bir doz daha ilaç almalısın. Ama bunu kahvaltıyla birlikte yaparsan daha iyi olur."

"Hayır, sorun değil," dedi çok hızlı bir şekilde, sonunda yarı yarıya oturacak enerjiyi bulmuştu. "Başka bir şey yapmana gerek yok. Ben bugün için kalkacağım. Erken kalkarım falan."

Su bardağını yere bıraktı, son noktayı koydu. "Emin misin?" "Kesinlikle eminim. Kendimi çok daha iyi hissediyorum." *Yanlış*, diye düşündü. *Şimdi daha iyi hissediyorsun.*

Daha kötü. Farklı şekilde daha kötü.

"Pekala. Ben ..." Durakladı, söyleyeceği şeyi yeniden düşünüyor gibiydi. "Görüşürüz," diye bitirdi, tıpkı ilk altın saat vedası gibi.

Adam gitmek için döndü ve o da kendini tutup beklemeye başladı. Kesinlikle kalkmayacaktı, henüz değil. Sabahın dördü gerçekten siktir olup gidebilirdi. Onunla *işi bitmişti*. Ön kapının arkasından kapandığını duyar duymaz tekrar uzanacak ve uyuyabildiği kadar uyuyacaktı.

Ama o gitmedi.

Onun yerine geri döndü ve elini uzattı.

Gözlerini kırıştırdı, sonra ona baktı. Bu işi bitirmek için *elini sıkma*k mı istiyordu? Profesyonel bir veda gibi mi, yoksa kiralık mülkünü mahvetme fikrine kapılmamasını hatırlatacak tuhaf bir centilmenlik anlaşması gibi mi? Dürüst olmak gerekirse, konuştukları onca şeyden sonra, neredeyse pas geçmek isteyeceği kadar aşağılayıcı hissettirdi.

Bunun yerine, işi bitirmek için elini onunkine koydu. Ama bu onun istediği bir tokalaşma değildi.

Dokunur dokunmaz avucunu eğdi; kendi avucunu onunkine bastırdı, sıcak, güçlü parmaklarını elinin kenarına doladı, tıpkı o gece Donny'nin dairesinde yaptığı gibi, düşmesini engellemek için. Donny'nin onun keskin nefes alışını duyabildiğini biliyordu ama kalbinin onun dokunuşuna, yakınlığına tepki olarak nasıl güm güm attığını duymamasını umuyordu. Donny'nin uyku, çarşaf ve başka bir şey gibi, temiz ve baharatlı bir şey gibi koktuğunu hâlâ tıkalı olan burnundan bile anlayabiliyordu ve hiç düşünmeden ona yaklaşmak için yüzünü yukarı kaldırdı.

Eğildi ve dudaklarını onun alnına koydu. Yumuşak, tatlı ve bir şekilde hüznü.

Bir veda.

Yine de, orada kaldığı saniyeler boyunca sahip olduğu en iyi ilaçtı. Adamın tenine karşı bir şeyler mırıldandığını duymak yerine hissetti ama ne dediğini sormadan adam doğruldu ve elini tutuşunu gevşetti.

Gitmek için döndüğünde bu kez fikrini değiştirmede.

OceanofPDF.com

Bölüm 10

Onu görmeyeli iki hafta iki gün olmuştu.

Saydığından değil. Ama sayıyordu.

Bütün gün notlar karaladığı çağrı kâğıtlarına baktı, vardiyası boyunca gördüğü hastalarla ilgili yarım yamalak kelimeler. Parçalar, işin bir parçasıydı, ya da en azından her zaman yaptığı işin bir parçasıydı: başkaları için bir anlam ifade etmeyen, ama koşuşturmalar arasında ya da vardiyasının sonunda not almak için oturduğunda ona mükemmel bir anlam ifade eden şeylerdi. Bazen *puding kabı* gibi şeyler yazardı ve bu ona üçüncü tedavide kızının piyano resitalinin ortasında bayılan kadının Will'e çenesinin rahatsız olduğunu söylemeden hemen önce hastabakıcının ikram ettiği çikolatalı pudingden bir ısırık aldığını hatırlatırdı, *aslında çok azdı* ama MI tetkiki istemesine neden olan çene ağrısıydı ve *puding kabı* kelimelerini görünce hasta notu için her şeyi bir şekilde hatırlayabiliyordu.

Ama bu gece, acil servisin tam ortasındaki dağınık çalışma masasının rahatsız sandalyelerinden birinde otururken, kendi karaladığı ipuçlarıyla boğuşuyor, beyninin yavaş çalışmasından ve odaklanmasından, *çorap geçmişi/hamster???* gibi bir ifadenin ne anlama geldiğini hatırlamaktan, özellikle de iki hafta iki gün boyunca zihni her türlü işe yaramaz parçayla, istemediği ya da ihtiyaç duymadığı anılarla, Donny'yi, annesini ve en çok da Nora'yı düşünmesine neden olan şeylerle dolup taşmışken, hayal kırıklığına uğruyordu.

Nora'yı ve onu son gördüğü sabah ona yaptıklarını.

Çocuğunu alacağımı mı sanıyorsun?" dediğini duyabiliyordu, her seferinde anılar aklına geliyordu. Donny'nin sesi, Will ne zaman duyarsa duysun, gün gibi berraktı. Donny'nin balkonunun altında ilk kez durduğu akşamüstü gökyüzü gibi berraktı. *Muhtemelen o da senin gibi oldu*, diye duyardı ve sonra gerçek darbeler gelirdi.

Döküntü.

Pervasız.

Bencil.

Will, Donny'den annesi ve dolayısıyla kendisi hakkında böyle şeyler söylediği için nefret etmişti. Ama bu sözlerin onun üzerindeki etkisini inkâr edemezdi; bu sözlerde doğru bir şeyler duyduğunu inkâr edemezdi. Hayatında ona kaotik gelen her şeyi -ruh halleri, öfkesi, beyzbol maçlarındaki yoğunluğu ve anlamsız koşuşturmaları- o günden sonra sona erdirmişti. Evinde yarı hayalet, yarı yöneticiydi. Odalara girip çıkıyor, anne ve babasına bir şeyler getiriyor, kendisinden istenen hizmeti yerine getirdikten sonra tekrar ortadan kayboluyordu. Odasına getirdiği telefonu, annesinin dayanamadığı aramaları yapmak için kullanırdı. Çeklerini yatağından yazardı, biyoloji ders kitabı kucak masasıydı, babasının imzasının taklidi neredeyse bir sanat eseri idi. Ders çalıştı. Temizlik yaptı. Hapları saydı. Cenaze törenlerini planladı: ilki, uzun zamandır beklenen babasıninki ve on buçuk ay sonra, uykusunda anevrizma geçiren annesininki -beklenmiyordu ama yine de bir şekilde şok edici değildi-. Kredi aldı. Üniversiteye girdi, sonra tıp fakültesine, sonra da ihtisasa. Odaklandı.

Ben sorumluluk sahibi bir . Pratik bir .

Şimdi kendi sözleri, Nora'yı kazanmak için, apartman kavgasını durdurmak için kullandığı sözler. Onları kastetmişti, elbette kastetmişti. Yıllar boyunca, onlara inanana, *onlar haline gelene* kadar her gün kendi kendine tekrarladığı sözlerdi bunlar: Geç saatlere kadar çalışan Will, sakinliğini koruyan Will, herkesi rahatlatan Will.

Ama her şey bittiğinde -sessizce kabul ettiğinde, onun sırrını saklayacağına söz verdiğinde, özür dilediğinde- ona tüm gerçeği söylemediği için suçluluk duygusuyla ağırlaşmıştı. Ona o gün başka neler duyduğunu söylememişti -kahkahasını ve yükseklerden gelen sesini. Ona kalbinden, kalbinin atış şeklinin her şey değişmeden önceki halinin son kalıntısı gibi hissettirdiğinden bahsetmemişti.

Korktuğu şeyin sadece Donny'nin anısı olmadığını ona söylememişti.

Bu onun o zamanki hatırasıydı ve şu anki gerçekliği idi.

Onu böyle hissettiriyordu. *Aceleci, pervasız, bencil*. Kendisinin en yoğun versiyonu gibi.

Ve gitmek için mücadele eden, yatağının üzerine eğilen, ona dokunmak için son bir şans yakalayan da o versiyondur. Onu *öpen*. Yumuşak ten, yumuşak saçlar. Onunla ilgili her şey güzel kokuyordu. *Özür dilerim* demişti, tam tenine karşı, ama korkakça davrandığını biliyordu. Onu duymayacağını biliyordu ve sonra gitti.

İki hafta ve iki gün önce. "Dr. Sterling."

"Evet," dedi sinirli bir şekilde ve sonra kafasını kaldırıp ona bakan Gerald Abraham'dan başka kim olabilir diye baktı, beyaz önlüğü ve sürekli yargılayan bakışıyla çalışma masasının başında duruyordu.

Ağır bir iç çekişi bastırdı.

Will, "Evet," diye düzeltti.

"Dr. Viswanath bir buçuk saat önce mesaisine başladı. Senin izinli olman gerekiyordu." Will'in izinli olması gerekiyorsa, Abraham'ın da izinli olması gerekiyordu. Ama bunu belirtmeye değmeyeceğini düşündü.

"Not alıyorum."

Ama öyle değildi. Aslında, bir noktada ekran koruyucu açılmıştı. Elinin kenarıyla fareyi dürttü. "Bu bilgisayar bozuk."

Yanındaki sandalyede oturan hemşire Amara bir ses çıkardı. Adam ona ve hemşire su şişesinin pipetini ağzına sokup kaşlarını kaldırarak büyük bir aldı. Zaten ona iki kez gitmesini söylemişti çünkü o kadar yavaş yazıyordu ki onu öldürmek istiyordu.

Will içini çekti ve ayağa kalktı. "Peki," diye mırıldanarak önlüğünün göğüs cebini, sonra da bel kemerini yokladı. En sevdiği kalemi, tamam. Rozeti, tamam. Amara'nın zafer sırtışı, tamam.

"Sizi geçireyim," dedi Dr. Abraham ve Amara sessizce kıkırdadı.

"Çalışma odasına uğrayıp üstümü değiştirmem gerekiyor."

"Bekleyeceğim."

Will aceleyle koridordan geçip çalışma odasına girdi, önlüğünü olabildiğince çabuk değiştirdi ve Abraham'ın onun için hazırladığı şeyi bir an önce bitirmek istedi. Omzunda çantası ve kolunun altında bisiklet kaskıyla dışarı çıktığında, adam orada bekliyordu ve her zaman beyaz ceketinin cebinde tuttuğu küçük deri not defterini karıştırıyordu. Muhtemelen oraya hiç *çorap tarihi/hamster???* gibi şeyler yazmamıştır.

Sessizce adım atmaya başladılar, Will adımlarını Dr. Abraham'ınkilere uydurmak için değiştirdi. Bir ders alacaktı; bunu *hissedebiliyordu*. Geri döndüğünden beri kapalı olduğunu biliyordu ama bu kadar uzun bir aradan sonra bunun normal olduğu kesindi. Eminim ki garanti edecek bir şey yapmamıştı-

"Karıma iki kedi yavrusu verdin."

Will neredeyse bir adımı kaçıırıyordu. Bunu o yapmıştı. Dr. Abraham, "Eski karım," diye düzeltti.

Will, "Bunları ona vermem o kadar da önemli değildi," dedi. "Onlardan çok etkilenmiş. Onlara isim verdi-"

"Quincy ve Francis," diye bitirdi Will. "Biliyorum." Ona birkaç video daha göndermişti, hepsi de hastanedeyken çekilmişti. Her birini kaydetmiş ve Nora'ya göndermeyi düşünmüştü.

Ama her seferinde daha iyisini düşündüm.

"Evli olduğumuz süre boyunca Sally sık sık bir evcil hayvan için lobi yaptı."

Oh, *Tanrım*. Burada ne tür bir karmaşanın içine düşmüştü? Bir ay önce Abraham'la bu koridorlarda yürürken, eski sevgilisinden bahsederken patronunda farklı bir şeyler olduğunu hissetmişti ama o zamanlar Will hâlâ çoğunlukla normal biriydi ve bu da kimsenin yarım yamalak romantik sorunlarına yaklaşmadığı anlamına geliyordu. Ne yazık ki Will şu anda, kafası istemediği anılarla dolu ve göğsünde kırık camdan yapılmış gibi hisseden bir kalple, çoğunlukla anormal olan kendisiydi.

"Evcil hayvan istemiyor muydun?" Will anormal bir şekilde söyledi.

Abraham boğazını temizledi. "Sally ve benim konforlu bir ev için neyin gerekli olduğu konusunda farklı fikirlerimiz vardı."

Will, Sally'yle geçirdiği kısa zamandan bile, *rahat bir ev için neyin gerekli olduğunun*, Dr. Abraham'la farklı fikirlere sahip oldukları çok uzun bir listede muhtemelen sadece bir madde olduğunu anlayabiliyordu. Gerçek şu ki, Will en başta nasıl bir araya geldiklerini hayal bile edemiyordu. İşin cehennemi de buydu, değil mi? İnsanlar aşk için her türlü çılgınlığı yaparlardı ve bu da kötü sonuçlanabilecek durumlardan sadece biriydi: boşanmak ve ardından bir meslektaşınızla eski karınızın evlat edindiği yavru kediler ve farklı ev yönetimi tercihleriniz hakkında garip bir konuşma başlatmaya çalışmak.

Aceleci, umursamaz, bencil, diye düşündü, yenilenmiş bir inançla. Günleri saymaktan, karalanmış notlara ve bilgisayar ekranlarına boş boş bakmaktan, Nora'nın tenini ve kokusunu düşünmekten bıkmıştı. Böyle bir karmaşa *istemiyordu*; hiç *istememişti*. İleride, çıkış kapıları renkli bir gün batımı vaat ediyordu ve bu günün kutlaması gereken bir çünkü ona Nora'yı hiç düşündürmüyordu.

Abraham, "Sence tuhaf olur mu?" dedi ve Will tam o sırada hiç yanıt vermediğini fark etti. "Ben de ona bir tane versem?"

Will çıkış kapılarının önünde durdu, döndü ve uzun zamandır konuşulmayan göz teması kurallarını çiğneyerek Abraham'a göz kırptı. "Eğer sen. . ona bir kedi yavrusu verseydin?"

Abraham yakasını düzeltti. "Evet. Bir jest olarak."

Neyin jesti, Abraham söylemedi ama *çorap geçmişine* rağmen /hamster??? beyin tembelliği, Will'in bu konuda ne olduğunu görecektik kadar akli vardı. Gerald Abraham eski karısıyla barışmaya çalışıyordu ve Will'den tavsiye istiyordu. Gerçekten de pervasızca bir hareket etti. Will uzlaşma hakkında ne biliyordu ki? Hayatında hiç böyle bir şey denememişti, çünkü buna hiç gerek olmamıştı. İşlerin bir ya da iki geceden öteye gitmesine asla izin vermezseniz, o geceleri sadece daha fazlasını aramayan insanlarla paylaşırsanız, asla bir ayrılık yaşamınıza gerek kalmazdı.

Yine de, o yaka yumuşatması. Tam oraya, Will'in göğsündeki çatlak cama dayanmıştı. Bir nefes aldı ve Quincy ile Francis'i düşündü, aslında telefon ekranından bakmak keyifliydi ama bunun dışında çok iş vardı.

"İki kişi yeter," dedi ve Abraham ciddiyetle başını sallayarak Will'in çıkmak üzere olduğu kapıya doğru baktı.

"Belki ona evcil hayvan dükkanından bir şeyler alabilirsin," diye ekledi. "Erzak. Bir hediye kartı."

"Ona sık sık hediye kartları alırdım. Evliliğimiz boyunca." Will yüzünü buruşturdu. "Bunu yapma o zaman."

İki hafta, iki gün öncesine ait bir anı aklına geldi, Nora'ya yatak odasının karanlık, günah çıkarma tesellisinde söylediği bir şey: *Nasıl iyi bir arkadaş olunacağını öğrendiğimden bile emin değilim*. Kesinlikle o ve Gerald Abraham arkadaş değillerdi ve kesinlikle Will kendini asla bu durumda bulmazdı - kırılmış, kedi satın alma planları yapacak kadar yalnız, adını bildiğiniz en yakın kişiden tavsiye isteyecek kadar.

Ama bu *bir şey* teklif edemeyeceği anlamına gelmiyordu.

"Gidip onu görmelisin," dedi elini kapının koluna koyarak. Yardım edecekti ama sonra buradan defolup gitmesi gerekiyordu. Bu durum o kadar rahatsız ediciydi ki kızarmış olabileceğini düşündü. "Eğer evcil hayvanlar senin olayın olmasaydı, yani. Onunkini görmeye gitmek hoş bir jest olurdu."

Abraham ellerini beyaz ceketinin ceplerine soktu ve Will onun defterini çıkarıp bunları yazıp yazmayacağını merak etti. Belki Will gittikten sonra yazacaktı, ama şimdilik sadece Will'e baktı, başını salladı ve sanki Will ona bir şey teklif etmiş gibi, "Çok iyi," dedi.

tatmin edici teşhis ve tedavi planı. Kısa bir "İyi akşamlar" dedikten sonra arkasını dönüp uzaklaştı.

Will başını salladı ve kapıyı iterek dışarı çıktı. Kendine rağmen, Gerald Abraham'ın Quincy ve Francis tarafından üzerine tırmanıldığını düşünerek dudaklarında bir gülümseme hissetti. Düzensiz bir işeme ve ardından gelen yüz çılgılığı en kötü şey olmazdı. Ama akşam havasına adım attığında gülümsemesi soldu. *Gidip onu görmelisin*, diyordu aceleci, pervasız, cam kırığı kalbi ona ve bundan çok *yorulmuştu*. İstememesi gereken şeyleri istemekten yorulmuştu. Özlememesi gereken şeyleri özlemekten yorulmuştu.

Kafasını kaldırdığında rüya görüyor olabileceğini düşünecek kadar yorulmuştu. Çünkü Nora Clarke orada durmuş onu bekliyordu.

"Seni özlediğimden oldukça emindim."

Park alanını geçip durduğu yere vardığında ona söylediği ilk şey buydu, yanakları pembeleşmiş, saçları sevdiği o gevşek örgü halindeydi, hatırladığında ön kolunun karıncalanmasına neden olan. Bunu, bir süredir trafikle uğraşan bir insanın yıpranmış, hafif nefes nefese kalmış hayal kırıklığıyla söylemişti, ama elbette yanlış duymuştu ve uzun saniyeler boyunca tek düşünebildiği, "*Eminim seni özlemiştir*" oldu.

"Bazen altıdan altıya çalıştığını söylediğini hatırladım," diye atıldı, belli ki uzun sessizlikten rahatsız olmuştu, "Ve ben de ondan biraz sonra ortaya çıkma şansımı denedim, ama sonra ... gerçek şu ki, kayboldum! Şehrin bu tarafına hiç gelmemiştim ve"-sözünü yarıda kesti, başını salladı

-Önemli değil. Buraya geç geldiğim için seni kaçırdığımı düşündüm, ama sonra aradım ve bir hemşireye aktarıldım, o da birkaç dakika önce ayrıldığını söyledi ve zaten bu yüzden buradayım! Uzun zamandır burada dikiliyor falan değildim."

İlk kez kadının elinde bir şey tuttuğunu fark etti; kapitone kumaşına sarılmış gibi görünen ince, kare bir paket. Paketi öne doğru iterek ona uzattı, yüzü daha da pembeleşmişti. "Bu hâlâ sıcak, gördün mü?"

Yere baktı, bisiklet kaskını kolunun altına sokup ondan almak için hareket etti. Ama o hareket eder etmez, kadın kaskı karnına doğru geri çekti. "Oh! Tutabilirim! Bisiklete binersen tutamazsın-"

"Nora," dedi, çünkü artık onun hakkında bunu biliyordu. Adını bu şekilde söylediğinde yavaşlayacaktı. Başını kaldırıp ona bakacaktı.

Sonunda bunu yaptığında -dudakları birbirine yapışmış, kızarıklığı derinleşmişti- gülümsemesine engel olamadı.

"Kendini daha iyi hissediyor gibi görünüyorsun," dedi ki bu yetersiz bir ifadeydi. Hayatında gördüğü en güzel şey gibi görünüyordu. Taze ve güzeldi ve batan güneşin pembe-turuncu ışığıyla boyanmıştı. Onu görmeye *nasıl* gitmemiști? Asıl soru buydu.

"Dondurucundaki tüm yiyecekleri bana bıraktın," diye ağzından kaçırdı ve o anda aralarındaki her şey değişti. Şimdi kızarma sırası ondaydı, alaycı bir şekilde -bilerek- gülümseme sırası da kızdaydı.

"Benny'ye ilacımı ne zaman almam gerektiğini hatırlatan kısa mesajlar göndermesini söylemişsin."

Benny, diye düşündü Will, gözlerini betona dikerek. *Baştan aşağı bir hain*. Yine de Will, başlangıç mayasını tutturup tutturamadığını merak ediyordu.

"Marian'a üç gün boyunca dışarı çıkmamam gerektiğini söyledin ve o da bir güvenlik kontrol noktası oluşturdu."

Marian! Lanet olsun. Güvenlik kontrol noktasına rağmen, bu iyi bir fikirdi. Ona güvenebileceğini biliyordu. En azından Bayan Salas'ın biraz daha-

"Bayan Salas bana mantecaditos yaptı."

Will bir iç çekişi bastırdı. Bayan Salas'a kurabiye yapmasını *söylememiști*. Belki dondurucudan yemediği yiyecekleri getirirken, hiç kalmadığından söz etmişti. Israr eden Bayan Salas'tı.

"Ve Jonah'tan hava temizleyicisini birkaç günlüğüne koridora koymasını istediğinizi varsayabilirim."

Boğazını temizledi. "Ben ... hayır."

Jonah'dan bir iyilik istemek en kötüsüydü. Birlikte izledikleri maçtan sonra bile Jonah hâlâ Will'e kısık gözlerle bakıyordu. Will'e hâlâ "Fasulye Sırığı" diyordu, Will ona doktorun emirlerini verirken bile.

"Hayır mı?" Nora söyledi.

Ayakkabısının burnunu betona sürttü. "İyi, evet."

Kadının şimdi daha da büyük bir gülümsemeye gülümsediğini anlamak için kaldırmasına gerek yoktu.

"Ne kadar da komşusunuz," dedi ve adam onun sesindeki sırtışı *duymakla* kalmadı. Sanki hissedebiliyordu, sanki ağzını göğsüne dayamıştı.

Bu benim komşuluğum değildi, demek istedi. *Bu benim başka bir özelliğimdi.* Aceleci değil, umursamaz değil, bencil değil. Ama komşuluk da değil.

"Önemli bir şey değildi," dedi, sonunda cesaretini toplayıp ona tekrar bakabildi.

Gözlerini devirdi, örgüsünü omzunun üzerinden attı. "Bir teşekkür hediyesi getirdim. Sadece bir porsiyon, çünkü tehdit gibi görünmesini istemedim."

Bir kahkaha attı. "Şu peynirli pastırmalı patateslerden mi?" Kadının yüzü düştü. "Hayır. Bu benim yaptığım bir şey."

Gözleri tekrar pakete kayd. İçinde ne olabileceğine dair hiçbir tahmini yoktu, Nora'nın aşçı olup olmadığını bile bilmiyordu ama birdenbire bütün gün olduğundan daha aç hissetti.

İki hafta, iki gün içinde olduğundan daha fazla.

"O patatesleri gerçekten sevmedim," bu yarı yalandı. On kilo olmadıkları zaman onları seviyordu. Sadece Nora'nın ona ne yaptığını bilmek istiyordu.

"Bu manicotti. Ev yapımı sos. Benim nonna-"

Elini uzattı ve tabağı işaret etti. "Bir de ben deneyeyim," dedi sabırsızlıkla.

Onu daha sıkı kavradı. "*Otoparkta* yemek yiyemezsin."

Kaşlarını çattı. Bu otoparkta çok fazla yemek yemişti. Dün gece vardiyasından çıktığında bisikletinin kilidini açmadan önce kafeteryadan aldığı bayat mısır ekmeğinin tamamını ağzına tıkmıştı. Pedal çevirdiğinde hâlâ çiğniyordu. Tadına bile bakmamıştı.

"Bu benim en iyi yemeğim. Ona saygısızlık edemezsin! Bu masa örtüsü gibi bir yemek."

Gözlerinde tanıdığı bir bakış vardı - *ne güzel bir ev bitkisi, işte bir defne çelengi, sana kedi yavrusu buldum* bakışı. Kısmen yaramazlık, kısmen zafer. Bu bakışı özlemişti. Eğer bir yakası olsaydı, muhtemelen onu düzeltiyor olurdu.

"Bu doğru mu?" dedi, sonra omuz silkti. "Masa örtüm yok."

Parmağının ucunu paketin kabarık, renkli kumaşının üzerinde gezdirdi ve bu sırtıştan bile daha tehlikeliydi. Bunu hissetti

Parmak'ın yolu, eğer kendini kontrol edemezse, eve dönüş yolunda çok rahatsız edici bir bisiklet sürüşüne neden olacak türdendi.

Sert ve abartılı bir iç çekti. "O zaman size ne diyeceğimi bilemiyorum," dedi. "Gelemeyecek olman çok yazık-"

"Bir fikrim var," diye sözünü kesti ve kız neredeyse ona *gülümsedi*.

Aceleci, umursamaz, bencil, diyordu o inatçı ses ona, ama o kadar açtı ki - onun yemeğine, o gülümsemeye, *ona-* şu anda umursamıyordu bile. Hem zaten onu binaya geri götürmek gibi bir düşüncesi de yoktu. Bu farklıydı; bu ayrı bir şeydi.

Burası güvenliydi.

"Gidelim," dedi.

Sıkıştığında, sırt çantasına tıktığı ceket güzel bir masa örtüsü oluyordu.

Şehirdeki en sevdiği yerlerden biri olan bu noktada ilk kez doğaçlama bir piknik yapmıyordu; bisikletiyle sadece yirmi beş dakikada ulaşabildiği, Lakefront Trail boyunca uzanan ve iyi bir antrenman yapmasını sağlayan bir sahil şeridi. bir burada durur, terli ve nefessiz bir şekilde bisikletini kilitler ve pürüzsüz, katmanlı betondan oluşan geniş alanlardan birine doğru yürürdü. Oturur ve gün boyunca yemeyi unuttuğu yarı ezilmiş sandviçini açar, ufukta bir noktaya bakar ve eve giden yolun geri kalanını sürmeden önce zihninin boşalmasına ve karnının doymasına izin verirdi.

Ama Nora buradayken her şey farklı hissettiriyordu.

İlk olarak, bisikletini kilitlemesine gerek yoktu - Nora'nın arabasının arkasına yerleştirilmişti, sığması için ön tekerleği çıkarılmıştı. İkincisi, Nora'nın kat kat betonlara ihtiyacı yoktu, hele de parlak güneşin altında geçirdiği bir günün sıcaklığıyla solgun kumların uzandığı açık alanları gördüğünde. Üçüncüsünde ise Nora -Will'in tattığı en güzel yemeği yapan, dini bir deneyim gibi soslayan- *her şeye* bakmaktan hoşlanıyordu. Suyun tüm genişliğine, şehrin silüetine, tekne iskelelerine, sahil boyunca farklı noktalarda toplanmış seyrek insan ceplerine.

Will Nora'ya bakmayı sevdiği için her şeyi yeniden görüyordu. Yemek ısırıkları arasında yani.

"Gerçekten sadece bir porsiyon mu getirdin?" dedi suratı asık bir şekilde, son lokmasını da bitirdiğinde. Kucağındaki cam tabağın dibinde hâlâ sos vardı,

ve yüzünü bir köpek gibi içine sokmamak için kendisiyle umutsuz bir savaş veriyordu.

Omuz silkti ve ona gülümsedi. "Dediğim gibi. Bunun bir tehdit gibi görünmesini istemedim."

Tabağı işaret etti. "Bana bundan daha fazla getirirsen beni istediğin kadar tehdit edebilirsin."

Ortak geçmişleriyle ilgili bu sataşmalar -son birkaç haftanın küçük sabotajları- geldiklerinden beri bina konusuna en çok yaklaştıkları andı, ikisinin de kaçındığı bir çürük gibiydi, arada sırada yumuşak bir dokunuşla hâlâ orada olduğunu hatırlatması dışında. Bunun uzun sürmeyeceğini biliyordu; buraya kadar gelmesinin tek bir tabak yemeğin ötesinde bir nedeni olduğunu biliyordu.

Ne olduğunu bile tahmin edebiliyordu.

Ama şu anda, inatçı ve doymuş beyni bunu düşünmekten vazgeçmiyordu. Bunun yerine onun elini sallamasını izledi, yanaklarındaki kızarıklık derinleşirken kendini küçümseyen küçük bir ses çıkardığını gördü. Zihni birbiri ardına iltifatlarla onu dürttü. *Bu ışıpta çok güzel görünüyorsun. Bütün gece sos yapmakla ilgili konuşmanı dinleyebilirim. Sesin burada bir şarkı gibi yayılıyor.*

Kabın kapağını kaldırdı, gereğinden fazla bir gayretle tekrar bastırdı. *Sessiz ol*, diye düşündü, sanki kendi beynini kapatıyormuş gibi. Kapağı taktıktan sonra yere bıraktı ve onun duruşunu taklit etmek için yer değiştirdi; yüzü suya dönük, dizleri yukarıda, dirsekleri dirseklerinin üstündeydi. Aralarındaki ceket-masa örtüsü kırışmış, uyuklayan bir şaperon gibi duruyordu.

Nora'nın kahkahası sessizliği bozduğunda, sorumluluk sahibi ve pratik olmaya konsantre olmaya çalışıyordu - parlak, yumuşak bir şey, yıllar önce duyduğu kahkahanın yetişkin versiyonu. Bunun karşısında kendini sorumlu hissetmek zordu.

Onun iki kat altında olmadığına sevinerek başını çevirdi. "Ne?"

Hâlâ suya doğru bakıyordu, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Bu ... bu çok güzel, burada bütün bir plaj var!"

Başını sallayarak gülümsedi. Bazen, Nora'nın yanındayken, onunla hiç tanışmamış olmasına rağmen, büyükannesinin onu nasıl şekillendirmiş olabileceğini hissedebiliyordu. *Düzgün* gibi kelimeleri tamamen içtenlikle söylerdi. Buraya gelirken trafikte biri yolunu kestiğinde, tek ünlemi sessiz ve şaşkın bir "Şey!" olmuştu. Onunla kaldığı gece, eviyle ilgili her türlü komik çelişkiyi fark etti - şık, son teknoloji ürünü

Oturma odasındaki ağır, süslü konsol masasının üzerinde eski bir kablolu telefonun yanında duran dizüstü bilgisayar. Karmaşık krom kahve makinesi, daha iyi günler görmüş gibi görünen badem renkli ekmek kızartma makinesinin yanındaki tezgahın üzerinde kalabalık bir şekilde oturuyordu. Kabarık, parlak beyaz yorgani ve yastıkları ile yatak odasının köşesindeki eski bir sallanan sandalyenin üzerine katladığı düz, yıpranmış yorgan.

"Bekle," dedi, aklına bir düşünce geldi. "Sen . . . burada hiç sahile gitmedin mi? Chicago'da?"

Dizlerine baktı, topuklarını hafifçe kuma gömdü, çıplak ayak parmakları bu çabayla kıpırdandı. "Ben yapmadım. Kulağa aptalca geldiğine eminim."

"Öyle değil," dedi ama aynı zamanda öyle sayılırdı. Buraya gerektiği kadar sık gelmiyordu ama ona göre tüm dünya Chicago sahillerinde uyuyordu. Şehri düşündüklerinde o parlak gümüş fasulyeyi, Sears Kulesi'ni ya da Wrigley Field'ın dışındaki tabelayı, belki de Navy Pier'deki telaşlı, ışıklı dönme dolabı hayal ederlerdi. Ama Chicago sahilleri bambaşka bir şeydi. Tüm kış boyunca sizi olasılıklarla cezalandırırlardı - gri-bej, buzlu ve davetkâr olmayan, sonra güneşli bir gün gelirdi ve su gerçek dışı görünürdü, rüzgar gözlerinizi sulandıracak, gözyaşlarınızı donduracak kadar soğuk olsa bile tropik bölgelerdeymişsiniz gibi mavi. Tekrar ısındığında ve onu yakından görebildiğinizde tüm dünyanın açıldığını hissedersiniz.

"Nonna çok fazla araba kullanmazdı, ben gençken bile. O bildiği şeylere sadık kalırdı, ben de ona sadık kalırdım."

"Çok kötü," dedi. "Çocukken gelmek eğlenceli olurdu."

Karada büyümüş, yüzmeyi Indiana banliyölerinin dikdörtgen klorlu havuzlarında öğrenmişti. Bu şehirde bir çocuk olsaydı, her zaman plaja gitmek isterdi ve ailesi de ona engel olmazdı. Düşüncesizce, pervasızca bir düşünceye kapıldı: *Eğer Donny beni alsaydı. Donny beni alsaydı, Nora'yı buraya getirirdim. Geldiği her yaz getirirdim.*

Günleri sayardım.

Bu tür düşüncelerle daha büyük bir beyin kapağına ihtiyacı olacaktı.

"Daire hakkında düşünüyordum," dedi.

Demek ki kendi kapağını getirmişti. Ondan uzağa, ufuktaki bir noktaya baktı. O zaman bu kadar yolu gelmesinin gerçek nedenine ulaşıyorlardı. Bu konudaki şüphelerinin doğrulanmasıyla yaşadığı hayal kırıklığından nefret ediyordu. O kadar güzel vakit geçiriyordu ki.

"Fikrimi değiştirmedim," dedi ve gölden gelen esintinin sesini yumuşatmasını umdu. Her yerinde sertlik hissediyor, ondan çok kendine kızılıyordu. Bu işi otoparkta bitirmeliydi. şimdi gün batımı onun için de berbat olacaktı.

"Bekliyordum-"

"Artık hasta olmayana kadar," diye bitirdi onun yerine. "Biliyorum."

Gözlerini ellerine indirdi, yine utanmıştı. Komşulardan hiçbirine - çevresinde dolaşırken- beklemeyi planladığını söylememişti. Kendi evine dönene kadar bunu kendisi bile bilmiyordu. Koltuğuna oturmuş, bilgisayarını kucağına çekmiş ve Nora'ya söylediklerini düşünmüştü. Onun şiş gözlerini ve titreyen çenesini, kendisini yatağında plansız bir uykuya daldıran yumuşak, havasız horlamasını düşündü.

Ona birkaç hafta ver, demişti kendi kendine, bilgisayarı tekrar bir kenara iterek. *Birkaç hafta içinde listeleyebilirsin.*

Ama artık birkaç haftadan fazla olmuştu. Çok uzun süre bekletmişti ve bakın ne olmuştu. Harika bir yemek ve gözlerinde bir parılıyla ortaya çıkmıştı, çünkü ona planları hakkında bir tür yanlış umut vermişti. *Pervasızca,* diye düşündü. Yarın ilk iş olarak bunu siteye koymasını gerekiyordu. Kafasını toparlayabilirse belki bu gece.

"Çok ," dedi. "Gerekli değil ama güzeldi."

Bekle, *gerekli* değil mi? Kaşlarını indirdi. Belki de fazla umutlanmamıştı, ya da belki-

"Aslında dairemi kastetmiştim," dedi.

Dönüp ona baktı, yüzündeki şaşkınlığı hissedebiliyordu. "Senin dairen mi?" diye tekrarladı, kafası karışmıştı.

Başını salladı, gözleri hâlâ sudaydı ve adam onun göğsünün derin bir nefesle kalkışını izledi. Gözlerini tam olarak göremiyordu ama bir his vardı içinde.

Kızın bir şey söylemek üzere olduğunu hissediyordu.

"Benimkini de seninki gibi yapmak istiyorum."

Bölüm 11

Yani, söylemişti.

Will onun yanında sessizdi ve ilk başta buna minnettar oldu. Bu, itirafından sonraki ilk birkaç saniyeyi - buna demek çok mu fazlaydı? - gözleri ileride, daha önce hiç görmediği bu yerin gün batımı sularında, kelimelerinin hissinin onu yıkamasına izin vererek geçirebileceği anlamına geliyordu. Onları söylemeyi tam olarak planlamamıştı, ya da en azından henüz tam olarak karar vermemişti, ama şimdi-

"Daireni kiralamak mı istiyorsun?" diye araya girdi.

"Ne!" Nora haykırdı, başını o kadar hızlı ona doğru çevirdi ki neredeyse dengesini kaybediyordu. Yer değiştirerek ona doğru döndü. "*Kira* değil!"

Gözlüklerinin arkasından ona baktı (tabii ki gözlüklerini takıyordu; muhtemelen itirafı bu yüzden yapmıştı! O gözlüklerin gücünü anlatmak mümkün değildi), koyu renk saçları alnında hafifçe dalgalanıyordu. Bir takvimde yer alabilecekmiş gibi görünüyordu - bir göl kenarında harika görünen on iki aylık erkekler - ama aynı zamanda yüzündeki ifade, Nora'nın kesinlikle hiçbir anlam ifade etmeyen insanların yer aldığı aylık bir takvimde olabileceğini düşündüğünü gösteriyordu.

"Kiralamayacak mısınız?" diye tekrarladı.

"Hayır!" Öfke dolu sesini alçalttı, sonra gözlerini ona dikti. "Ve ona bir birim deme."

Dudaklarını tanıdığı bir şekilde birbirine bastırdı ve ellerini sahte bir teslimiyetle havaya kaldırdı. Aralarına yine sessizlik çökmüştü ve onun kendisini açıklamasını beklediğini anlayabiliyordu. Ama bu öneri, bu yanlış anlama bile -Nonna'nın dairesini kiralayacağı!- onu o kadar sarsmıştı ki, yeniden nasıl başlayacağını bilemiyordu.

"Biraz yürümek ister misin?" dedi bir dakika sonra, çenesini kıyı şeridine doğru eğerek.

Başını salladı, öneri için minnettardı ve ikisi de ayağa kalktılar -Nora kumla kaplanmış avuçlarını kot pantolonunun önünde gezdiriyor, Will ceketini silkeliyordu. Kıyı şeridine hâlâ ne söyleyeceğini düşünüyordu, sudan esen serin rüzgâr kollarını göğsünde kavuşturmasına neden olmuştu.

Will, "İşte," dedi ve ceketini onun omuzlarına yerleştirdi.

O sıcak ve mükemmel ağırlık onu sararken, Will'in kokusu ona yakın ve yatıştırıcıyken, içindeki bir şey gevşedi, serbest kaldı. İki hafta önce yatağında geçirdiğı o gece gibi hissetti: her şey bu kadar gergin ve üzücü bir hal almadan önce yaptıkları o ilk birkaç dakikalık konuşmanın altın saatlerindeki mükemmelliğı.

O gitmeden ve o düşünmeye başlamadan önce.

"Çoğunlukla havlu çubuğıyla ilgili," diye ağzından kaçırdı, belki de ilk başta sallamak için o kadar da ideal bir düşünce değildi. Ama belki de öyleydi. Havlu çubuğı basit ve özeldi. Bir değışiklik ama köklü bir şey değil. Nonna'nın bunu destekleyeceğinden emindi.

"Ne?"

Boğazını temizledi ve Will'in ceketini daha sıkı sarmak için uzandı. İşte, böylesi daha iyiydi. "Banyonuza koyduğunuz havlu askısı mı?"

"Evet, hatırlıyorum. Ama neden-?"

"Onlardan bir tane istiyorum. Bir sahip olmak güzel olurdu, bu yüzden bir tane koyacağım."

Kendi kulaklarına bile aşırı keskin geliyordu, bugün buraya gelmek için ihtiyaç duyduğu aynı gergin, gergin inançla doluydu. *Adresi telefonuna* , demişti kendi kendine. *Kaybolmadan oraya gideceksin ve teşekkür edeceksin.*

Adam durdu ve bir adım sonra o da durdu, yüzünü ona döndü. Buraya geldiklerinde ışık parlak, çarpıcı bir pembe-turuncuydu ama şimdi neredeyse karanlıktı, Will'in yüzünün düzlemleri uzaktaki liman ışıklarıyla aydınlanıyordu.

"Bu gerçekten de havlu çubuğıyla mı ilgili?" diye sordu şüpheli doktor yüz ifadesiyle.

Bu seninle ilgili, diye düşündü, gözlerini kırpıştırarak kuma, ayaklarının dibinde duran suyun yumuşak şırıltısına baktı. Bana söylediklerinle ve bunun her şeyi farklı görmemi sağlamasıyla ilgili. Donny'nin dairesi, Nonna'nın dairesi.

Bunun yerine omuz silkti ve şöyle dedi: "Sanırım alışmakla ilgili. Bir süredir orada yaşıyorum ve çok meşguldüm. Sanırım işleri daha iyi hale getirmek için yapabileceğim birkaç şey olduğunu fark etmeye başlıyorum-"

Benim, dedi beyni otomatik olarak, ama bunu söylemek yanlış geliyordu. Sadakatsiz.

"Kullanışlı," diye bitirdi.

Ellerini ceplerine soktu, kaşları çatıldı. Kumların üzerinden birbirlerine baktılar ve kız, adamın ona hikâyesinin tamamını anlatmadığını anladığını biliyordu. Ama hikâyesinin tamamı -son iki haftayı nasıl geçirdiğinin hikâyesi- çok karmaşık, çok belirsiz geliyordu. Nora aslında kendisinin bile anladığından emin değildi. Tek bildiği, Will gittikten sonra, aşağıda yeni birinin ortaya çıkmasını garip bir endişe ve beklenti duygusu arasında kalarak beklemiş olduğuydu. Ve henüz kimsenin gelmeyeceği belli olduğunda -Will'in komşuları aracılığıyla yaptığı sessiz bakıcılık çabaları, Donny'nin dairesini listelemeyi geciktirmesine kadar uzanmıştı- neredeyse kendini ... iyi hissetmişti.

Neredeyse hayal kırıklığına uğrayacaktı.

Aslında bu fikre pek de sıcak bakmıyordu, komşularına haberi vermek -hâlâ sinüsleriyle boğuştuğu berbat, doğaçlama bir arka bahçe inşaat toplantısında- Donny'nin tüm kapı ve pencerelerini tuğlayla örmeyi düşünmesine neden olacak kadar stresliydi ve bir mucize olur da herkes bunun varlığını unuttur diye umuyordu. Ama tüm bu ani direncin altında başka bir şey daha vardı. Artık Will hakkında bir şeyler *anlıyordu*, Donny'nin dairesiyle, binayla nasıl bir ilişkisi olduğunu. Kiralamayla ilgili savaşı kaybetmek -ya da belki de iyi nedenlerle değerli bir düşmana karşı kaybettiğini kabul etmek- kendisi ve Nonna'nın dairesiyle ilişkisi hakkında farklı düşünmesini sağlamıştı. Eğer kiralama işi devam edecekse, Nonna'ya ve komşularına sadık kalmanın, her şeyi tamamen aynı tutmayı içermeyen bir yolunu bulması gerekiyordu. Bu yeni normalin kontrolünü eline alması gerekiyordu.

Ve *belki* de başlamak için doğru yer daireydi. Ufak tefek değişiklikler. Bir havlu askısı eklemek ve ... bu tür şeyler.

"Yardım edebilirim," dedi.

Bir noktada gözlerini onunkilerden ayırmış olmalıydı, çünkü şimdi ona tekrar bakmak için başını kaldırması gerekiyordu. Adamın duruşu tamamen aynıydı ama yüzündeki ifade daha pratik, daha rahat bir hal almıştı ve nedense bu onu rahatlatmıştı. İşte böyle olmasını istiyordu. Bir havlu çubuğu! Çok rahat. Gerçek bir aksaklık yok.

"Muhtemelen çok meşgulsündür." Bunu söylerken bile adamın karşı koyacağını umuyordu. Elbette ölçümler yapılabilir ve matkap kullanabilirdi -bir kere matkap almıştı- ama nedense, bir havlu çubuğu ne kadar rahatsız edici olursa olsun, bunu tek başına yapabilecek gibi hissetmiyordu.

"Bir dakika bile sürmez. Yakın zamanda bir kez yapmıştım." Küçük, çarpık bir gülümseme ekledi. Muhtemelen bu gülümseme birkaç hafta önce ona sırtıma gibi gelebilirdi. Ama şimdi çok nazık, hoş bir teşvik gibi görünüyordu. "Yine de uğramam gerekecek. Uni-um'a bir kilit kutusu koymam gerekiyor. Daire."

"Doğru." Ayaklarının üzerinde kıpırdandı, yeni bir tedirginlik içindeydi. Komşuları Will'in dairesine girip çıkmasını bir ihanet olarak mı değerlendireceklerdi? Kiralamanın devam edeceği haberine tepkileri beklediği kadar aşırı olmamıştı ama yine de Donny'yle ilgili hatıraları değişmemişti, Will'in bu planı yıkıcı olduğu kadar saygısızca da görünüyordu. Onlara göre, o ve Will hâlâ bu olayın farklı taraflarındaydılar.

Ama her zaman olduğu gibi, onun içini görüyor gibiydi.

"Bu aramızda kalabilir," dedi. "Sanki ikimiz de tuhaf saatler geçirmiyor değiliz."

Gülümsemesine ve midesindeki heyecan dalgasına engel olamadı. "Bu doğru."

"Bir şartla," dedi ve telaşı azaldı. Eğer ondan kira konusunda bir iyilik isterse, o-

"O sostan biraz daha almama izin vermelisin."

Gözlerini kıstı, dudaklarını sahte, şaka yollu bir düşünceyle büzdü. *Geri dönüyor*, diye düşündü, içten içe heyecanlandı ve sonunda -tam da onun terlemeye başladığını düşündüğü anda- gülümsemesinin bir kez daha serbest kalmasına izin verdi.

Elini uzattı. Bir anlaşma, veda değil. Avuç içi beklentiyle karıncalandı.

"Tamam Will," dedi. "Anlaştık."

Nora kendini her zaman sabırlı bir insan olarak görmüştür.

Bekleme sanatı ona erken yaşta aşılarmıştı ve en iyi olduğunu düşündüğü özelliklerinin çoğunun aksine, bunu çoğunlukla ailesine borçluydu. Pratik anlamda, bu beceriyi geliştirmek çocukluk günlerinin önemli bir : okuldan sonra kampüste annesinin veya babasının ofisinin dışında sessizce beklemek, araştırma öğrencileriyle yaptıkları heyecanlı veya endişeli konuşmalara kulak misafiri olmak. Her akşam ödevlerini yaptığı mutfak masasında, ebeveynlerinden birinin akşam yemeğini hazırlamasını veya eve getirmesini beklemek, en azından ara sıra akşam yemeğini kendi başına halledebilecek kadar büyüyene kadar. Annesini beklemek

Nora'ya ehliyet aldığında araba kullanmayı öğretmek için birkaç öğleden sonrasını boş geçirmek; babasının üniversite başvuru makalelerini okumasını beklemek.

Ama felsefi açıdan da beklemek, ailesinin etik anlayışının önemli bir parçasıydı. Projeleri uzun alıyordu; önemli kazı alanlarına erişim sağlamak ya da bir araştırma argümanının en küçük, en sıradan kısmında bile bir ilerleme kaydetmek bazen yıllar alıyordu. Sonuç olarak, her türlü gecikme konusunda neredeyse olağanüstü sakin görünüyorlardı. Beklemeye bir fırsatmış gibi, sanki gerçekten beklemek değilmiş gibi davranıyorlardı. Nora sekiz yaşındayken, babasıyla birlikte UC Riverside'da bir meslektaşıyla yapacağı toplantıya gitmiş ve dönüş yolunda on iki mil uzunluğunda bir trafik sıkışıklığına yakalanmışlardı. Nora, penceresinin dışında her taraftan sürücülerin sinirlendiğini görebiliyordu; direksiyonlarına vuruyor, gözlerini deviriyor, ileride ne olduğunu görmek için boyunlarını büküyorlardı. Ama Nora'nın babası hiç rahatsız olmamıştı. Eski Volvo'yu park etmiş ve "Eninde sonunda oraya varacağız" demişti. İki saat boyunca Nora'nın heceleme alıştırmaları yapmasına yardım etmiş, NPR'de hangi program açıksa o programın gürültülü cümlelerinden rastgele kelimeler seçmişti.

Bugüne kadar, Nora gerçekten iyi bir heceleleyiciydi. Ama sabrı?

Zayıflamaya başlamıştı.

Anlaşmaları için el sıkışıp Will'in gelmesi için bu geceyi üzerinden üç gün geçmişti ve ilk iki gün -çalışmak ve eko-etkileyici siteyi nihayet kurşun geçirmez olduğunu düşündüğü bir şeye dönüştürmek, Emily'yle her zamanki öğle yemeğini yemek, Bayan Salas'ı göz doktoruyla randevusuna götürmek- iyi gitmiş olsa da bugün *bitmez tükenmez* hissettirmişti.

Elbette sorunun bir parçası da erken başlamasıydı -altın saat erken, çünkü vücudu bunun için eğitilmişti. Balkonunda, gökyüzünün karanlıktan aydınlığa geçişini izlemiş, güneşin tekrar batmasına daha uzun bir yol olduğunun bilinciyle şimdiden oldukça seğirmişti. Ofisinde, öğleden sonra uzaktan sunum için kendini hazırlamış, dirseğini masasındaki bir şeye her çarptığında ya da sandalyesini yanlışlıkla Nonna'nın eski şifonyerinin kenarına çarptığında hayal kırıklığına uğramıştı. Öğle yemeği için midesi guruldadığında, saatin sadece 9:30 olduğunu fark etmeden önce ayağa kalkıp gerindi. İkinci kahvaltı, o zaman, *tamam*, ama işlerin daha hızlı ilerlemesini isterdi.

Sunum zamanı geldiğinde, o an içinde olma duygusunu bir şekilde geri kazanmıştı: iyi bir iş çıkarmıştı ve bunu göstermek için sabırsızlanıyordu. Ancak toplantı da müşterinin sıkıcı, amaçsız sorularıyla doluydu - siteyle neredeyse hiç ilgisi olmayan sorular ve sonunda, lansman için son onayını bile vermemişti. Deepa neredeyse defterini çarparak kapatmıştı; Austin soğuk bir sessizliğe bürünmüştü ve Nora yarı yarıya sürdürülebilir dildolardan bahsetmeyi düşündü, sadece bir konuşma başlatmak için.

Eğer parlak bir nokta varsa, o da toplantı sonrası Dee'yle yaptığı bilgilendirme toplantısıydı; müşteri bitmoji konusunu tekrar açtığında kaşlarını hayal kırıklığı içinde ovuşturduğu nadir bir andan sonra kaşlarını rötuşlamak zorunda kalmıştı. Dee konferans odasından çıkmayı ve öğleden sonra Austin'in kötü ruh haline maruz kalmayı bekliyordu, bu yüzden Nora - azımsanmayacak miktarda uzaktan çalışma suçluluğuyla - arkadaşının zamanını doldurmak için elinden geleni yaptı, Will Sterling'in neye benzediği hakkında on dört soruyu cevaplamak zorunda kalması anlamına gelse bile.

İş günü bittiğinde, asıl bekleyiş o zaman başlıyordu. Nora ve Will, Will'in akşam saat 22.00 civarında, komşularının neredeyse kesin olarak geceyi geçirecekleri saatte, özellikle de Cubs maçı olmadığı için gelmesine karar vermişlerdi ve bu, göl kenarındaki buluşmaları sırasında heyecan verici, gizli bir fikir gibi görünmüştü. Ama şafaktan önce kalkmak normal günlerde saat 22:00'yi pek mümkün kılmıyordu ve bu yüzden Nora kalan bekleme saatlerini kendini uyanık tutarak doldurmak zorundaydı: sert bir kahve; bir duş; özellikle düşük bir noktada, banyo aynasının önünde dururken yanaklarına birkaç hafif tokat.

Hadi, dedi kendi kendine ya da batan güneşe ya da muhtemelen henüz gelmemiş olan Will'e. Sabırsızlığındaki hiçbir şeyin, planladıkları projeye sıradan bir ilişkiye işaret etmediğinin belli belirsiz farkındaydı. Ama gökyüzü yeniden karardığında, bina sessizleştiğinde ve saat dakikaları gösterdiğinde, vücudunda dolaşan heyecanı hakkı olarak kabul etti.

Heyecanlanmak iyi hissettirdi.

Saat 9:59'da kapı hafifçe çalındı ve toplantılarının sır saklama niteliği, Nora'nın cevap vermeden önce oyalanmasına bile gerek kalmadığı anlamına geliyordu. Kapıyı açtı ve bekleyişinin yüzüne yansımamasını umdu; Will Sterling gözlükleriyle orada duruyordu, bir elinde alet çantası, diğerinde nalburdan aldığı iki torba vardı ve o kadar rahat görünüyordu ki

Bir an için adamın hiç beklemediği hissine kapıldı.

Yine de gülümseyerek (rahatsız olmadan!) onu selamladı ve içeri girebilmesi için geri çekildi. Eşyalarını bıraktı ve sonra bir parmağını kaldırarak tekrar koridora çekildi. Geri döndüğünde elinde Nora'nın o güne kadar gördüğü en büyük havlu çubuğu vardı.

Kapıyı arkasından kapattıktan sonra "Ah," dedi. "Bu-"

"Bu bir duş perdesi için," diye hemen açıkladı ve yere koydu. "Alt kata taktığım gibi. Kavisli bir yapısı var, sayede duştayken daha büyükmüş gibi hissediyorsunuz. Aldığım havlu çubuğuna uyuyor ve koridorda hemen hemen yan yana duruyorlar.

..."

Arkadaşı Sally'nin tavsiyelerinden, nalburdaki indirimden ve Nora duş perdesi konusunda yeni bir şeye ihtiyaç *duymazsa* iade politikasından bahsederek konuşmasını sürdürdü ve o konuştuğu Nora sevinçli bir rahatlama duygusuyla onun beklediğini fark etti. Belki de en az onun kadar.

Birdenbire o duş perdesi çubuğu hayatında gördüğü en iyi şey gibi göründü.

"Will," diye araya girdi. Will başını kaldırıp ona baktı ve belki de yanaklarındaki belli belirsiz renk dokunuşunu hayal ediyordu ama yine de hoşuna gitmişti. "Bu iyi bir fikirdi, teşekkürler. Sana ne kadar borçlu olduğumu söyleyecek misin?"

Bir el salladı. "Bunu daha sonra çözebiliriz."

"Tamam."

Demek beklediği şey buydu. Üç gün, belki de daha fazla. Küçük değişiklikler ve şimdi malzemeleri vardı. İsteği vardı, ve ... şey.

Will vardı.

Bunu yapmanın
zamanı gelmişti.

"Hadi işe koyulalım."

"Tanrım, haklıymışsın! Burası *çok büyükmüş!*"

Nora çıplak ayaklarıyla duşunun içinde durdu, perdeyi kapattı ve manzarayı seyretti. Üstünde, öncekinden biraz daha yüksekte duran ve hafifçe dışa doğru eğilen yeni çubuğu asılıydı. Bu kadar küçük bir değişikliğin nasıl bu kadar büyük bir fark yaratabildiğini tam olarak açıklayamıyordu ama

Gerçekten de öyleydi. yıkarkenki duruşunu taklit ederek yana döndü, ellerini başına doğru kaldırırken dirseklerini abartılı bir şekilde dışarı çıkardı.

"Perdeye *dokunmuyorum* bile!" diye haykırdı.

Diğer taraftan Will'in yumuşak kahkahasını, yere bırakılan bir aletin şingirtisini duydu ve bir an için mahremiyete benzer bu küçük anın tadını çıkardı. Son üç gündür beklediği onca zaman boyunca, Will'le banyo kadar küçük bir alanda çalışmanın nasıl bir şey olacağını pek düşünmemişti ama son bir buçuk saat içinde *gerçekten* net bir fikir edinmişti ve gerçek şuydu ki, Will'in vücudu ... *etkiliydi*. Aletleri ve demirbaşları tutmak gibi işlerde etkiliydi, evet. Ama aynı zamanda bunları yaparken harika görünme konusunda da etkiliydi. Otuz dakika önce Nora elinde bir matkapla duş kenarında duruyordu (Will elektrikli alet kullanma talimatı verme ve Nora'nın kendi başına bir şeyler yapmasına izin verme konusunda da etkiliydi), ev tadilatındaki ortağı duş deneyimini sonsuza dek değiştirecek olan çubuğu tutuyordu. Başiboş bir bakışla Nora, Will'in belinde açıkta kalan dar deri şeridini, zayıf ve güçlü kalçalarının kıvrımını, kot pantolonunun düğmesinin üstündeki koyu renk saç çizgisini gördü.

Neredeyse küvetin içine düşüyordu.

Will onu sabitlemek için bir kolunu indirerek, "Dur bakalım" dedi. Will'in elleri için *etkili* sütununda bir puan daha, özellikle de belinde Will'in dokunduğu yeri hâlâ hissedebildiğinden emin olduğu için.

Kollarını indirdi ve yüzünü yelpazelemek için kesinlikle daha az etkili olan kendi ellerini kullanma fırsatını yakaladı. Duş perdesini yeniden açtığında normal görünmesi gerekiyordu, bu yeni genişletilmiş alana (belirli) bir erkeği sığdırmanın nasıl bir şey olacağını merak eden bir kadın gibi değil.

Ama aynı zamanda, burada, yapabilecek miydi-? "Hiç dışarı çıkacak mısın?" dedi.

"Burada kalabilirim," dedi, şaka yapıyormuş gibi görüldüğü için rahatlamıştı ve son derece uygunsuz bir dizi fantezinin yarısına gelmiş gibi görünmüyordu. "Keşfedilecek çok fazla yeni alan var!"

Bir kıkırdama daha, biraz daha alet şingirtisi ve Nora birkaç derin nefes aldıktan sonra nihayet onunla yüzleşecek kadar sakinleşti. Perdeyi geri çekti, genişçe gülümsedi (masumca!).

Alet kutusunun kapağını kapatmak için eğildiği yerden doğruldu. "Mutlu musun?" diye sordu çenesini çubuğa doğru eğerek.

Hafifçe, gelişigüzel sormuştu. Ama Will'i artık daha iyi tanıyordu -sadece son birkaç saattir onunla geçirdiği zamandan değil, kavga ettikleri haftalar boyunca onu izleyip konuşmalarından da -Ve işlerin her zaman görüldüğü gibi olmadığını, zahmetsiz göründüklerinde bile hissetmişti. İlk projeleri olan el havlusu armatürü sırasında Nora kısa ama utanç verici bir duraklama anı yaşamış, Will de hiç etkilenmemiş gibi davranmak için elinden geleni yapmıştı.

"Bunu yapmak neden bu kadar tuhaf hissettiriyor bilmiyorum," dedi, Will'in matkabı ağır bir şekilde kalçasına dayanmıştı. "Sanki... bu duvar hep aynı görünüyordu."

Will omuz silkerek, "Yapmak zorunda değiliz," dedi. "O şey hâlâ tezgâhının üzerinde duruyor."

Nora ipleri birbirine dolanan, ayak parmaklarını ezen havlu askısına baktı ve derin bir nefes aldı. "Hayır," diye mırıldanmış ve matkabı kaldırmıştı. Ama ondan sonra Will'in temkinli davrandığını, sanki yaptığı değişikliklerden pişmanlık duyarsa kendisini suçlayacağından endişe ettiğini anlayabiliyordu.

"Hâlâ iyi misin?" diye sorardı, her yeni aşamaya girdiklerinde. Bunu söylerken ona bakmazdı bile; sanki her şey kontrol listesinin bir parçasıymış gibi sorardı. Ama bunun arkasında ciddi, odaklanmış bir şey vardı.

Nazik bir şey.

Şimdi Nora düşün kenarına doğru adım atmış, ortak projeleri konusundaki endişelerini gidermeye . Uzandı ve tezgâhtaki eski havlu askısını aldı. "Heyecanlandım," dedi onu havaya kaldırarak. "Bu şeyi çöpe gönderecek kadar heyecanlıyım."

Muhtemelen onu gerçekten çöpe göndermeyecekti; Nonna bundan nefret ederdi. Ama bunu Will'e söylemek istemedi. Onu yavaşça makyaj masası ile tuvaletin arasındaki yere bıraktı ve kendi kendine onunla daha sonra ilgileneceğine dair söz verdi. Bu son derece sinir bozucu, belli belirsiz tehditkâr ev aksesuarına başka birinin ihtiyacı vardı.

Tekrar yukarı baktığında, Will'in gözlükleri tepeden gelen ışığı yakaladı ve camlara bakıp gülmekten kendini alamadı.

"Ne?"

"Sende ... uh." Kendi gözlerinin olduğu yönü işaret etti ve Will kaşlarını çattı, sonra aynaya doğru dönüp eğildi.

"Tanrım," dedi adam ve kadın kahkahayı sevdi -kısmen eğlence, kısmen de utanç. "Alçıpan tozu. Hemen temizleyeyim."

Ellerini yüzünden çektiğinde, Nora burnunun iki yanında kalan pembe girintileri görebiliyordu -küçük banyo, yine dikkat çekiciydi!- ve nedense bu ona o kadar hassas ve cazip geliyordu ki, sessizce yanından geçip koridora adım attı, giderken aldığı her nefesin farkındaydı.

Birkaç saniye sonra kapı aralığına geldi, yeni temizlenmiş gözlüklerini takmış, ellerini kot pantolonunun ceplerine sokmuş bir halde pervaza yaslandı. Arkasında, işlerinden arta kalanlar - alet kutusu, atılmış paketler ve etiketler - düzenli bir şekilde dışarı çıkarılmaya hazır duruyordu ve gecenin neredeyse bitmiş olmasından dolayı saçma bir şekilde hayal kırıklığına uğradığını hissetti.

Will boğazını temizledi.

"Yani," dedi, sesinde kararsız bir şey vardı. Onun da aynı hayal kırıklığını hissetmesini umuyordu ama sonra ilk geldiği zamanki konuşmalarını hatırladı.

Bir elini alnına götürdü. "Tamam, Tanrım. Sana borcum olan parayı getireyim."

"Hayır, hayır," dedi çabucak. "Yani, öyle demek istemedim. Bahsetmek istedim..." Sözüünü kesti, gözlerini kaçırdı. "Biliyor musun, boş ver. Sana bir e-posta gönderebilirim. Bu resmi bir bina işi."

Ah, diye düşündü Nora, içgüdüsel olarak kiralamadan bahsedildiğinde hissetmeye alışık endişe ürpertisine hazırlandı.

Hâlâ geliyordu ama o kadar ürpertici değildi. Endişeli. "Evini listeledin mi?" diye tahmin etti.

"Evet. Sahile gittiğimiz günün ertesi. Ama aslında-" Sözüünü kesti ve tekrar boğazını temizledi.

Koridordaki kısa boşlukta gülümseyerek cesaret verdi. "Şimdi söylesen iyi olur. Daha sonra saçıma fön çektirmek için o kadar iyi bir ruh halindeyim ki bunu kaldırabilirim."

O da gülümsedi ve kadının bedeninde farklı bir ürperti yerleşmeye çalıştı.

Ama bir saniye sonra tekrar ciddileşti.

"Bu kadar çabuk bu kadar ilgi görmeyi beklemiyordum ama ... uh. Salı gününden itibaren birini ayarladım."

Salı günü. Çok yakındı. Yutkundu, başını salladı. Yeni banyo çubuklarından hiçbirisiyle göz teması kurmadı.

"Yaklaşık dört buçuk hafta kalacak. Kısa süreli işlerin pek iyi olmadığını biliyorum. Buradaki herkes için yani. Bu yüzden elimden geldiğince daha uzun süreli kiracılar tutmaya çalışacağım."

Gözlerini kırptırarak ona baktı ve bu taviz için minnettar oldu. Dört buçuk haftanın tam bir kabus olmamasını umuyordu ama onun herkesi düşünmesi iyi bir şeydi.

"Kalacak olan kadın ve kızı - sanırım on yaşlarında bir kızları var - evlerinde bazı büyük onarımlar yapılırken kalacak bir yere ihtiyaçları var. Yaklaşık on beş yıldır ev sahibi, bu yüzden sorumluluk sahibi olacaktır. Kendi işi de var. Danışmanlık işi, oldukça eminim."

Nora başını eğdi, kafası karışmıştı. Will Sterling hayatına girdiğinden beri kiralama sitelerine çok girmişti ve ev sahiplerinin bir anlaşmayı sonuçlandırmadan önce kiracıları hakkında bir sürü bilgi almakla uğraşmak zorunda olmadıklarını biliyordu. Anlayabildiği kadarıyla mülk sahiplerinin bütün amacı buydu: fazla zahmete girmeden ya da müdahalede bulunmadan paralarını tahsil etmek.

Will ... insanlarla görüşmüş müydü?

"Ondan sonra, Northwestern'de rotasyon yapan insanları bulmamın mümkün olduğunu düşünüyorum. Çok uygun bir yer değil ama Sally oradaki yerleştirme koordinatörünü tanıyor ve insanları bana yönlendirebileceğini söyledi. Ve bu insanlar o kadar çok çalışıyorlar ki, muhtemelen onları hiç görmeyeceksiniz. Aşağıdaki balkonu kullanarak o projektör şeyini yapsanız bile muhtemelen umursamayacaklardır."

Kaşlarını kaldırdı. "Sen nasıl-" "Jonah bana bundan bahsetti. Şiir gecesinde."

Burası hakkında söylediğin her şeye inanıyorum, dediğini hatırlıyordu, o gece yatak odasında ve o zamanlar buna gerçekten inanıp inanmadığını bilmiyordu. Will pratik ve sorumluluk sahibi olduğunu söylediğinde ona inanmıştı. Bu binanın onun için farklı bir şey ifade ettiğini, acı verici ve kalıcı bir yara izi bıraktığını söylediğinde ona inanmıştı.

Ama onun da kendi gibi düşünebileceğine gerçekten inanmamıştı. Onun kendisini bu kadar iyi izlediğini ve dinlediğini gerçekten bilmiyordu. Bu onu her yerinde sıcak ve yumuşak hissettirdi.

"Teşekkür ederim," dedi. "Bunu bizim için yaptığınız için."

Yere baktı ve başını sallamış olabileceğini düşündü ama hareket o kadar hafifti ki emin olamadı.

"Bunu senin için yaptım," dedi ve nefesi göğsünde sıkıştı.

Uzun saniyeler boyunca konuşamadı, söyleyecek hiçbir şey bulamadı. Sadece onu izleyebildi, onu ilk kez gördüğü anın hatırası aklına geldi. O sabah, yukarıdan, hiç istemediği apartman dairesinin ışığıyla aydınlanmıştı. Onu görmüştü: uzun ve zayıf, vücudu kıvrık, başı eğik.

Çok , çok yalnız görünüyordu. Çok dokunulmaz.

Adam başını kaldırına kadar öne doğru bir adım attığını bile fark etmedi ve kendini sadece birkaç santim ötede buldu, kendi yüzü onun bakışlarıyla buluşmak için eğilmişti. Artık dokunulmaz değildi: etten kemikten biriydi ve tam önündeydi. Ama *bu-oh*, bu çok fazlaydı, değil mi? Ona dokunmak? Bu çok ileri gitmekti; bir iyiliğe böyle karşılık verilmezdi.

"Teşekkür ederim," dedi tekrar, neredeyse bir fısıltıyla ve o da yaklaşmış mıydı? Onu ilk kez görmesine rağmen, daha önce de ona yakın olmuştu; bunu biliyordu. Onunla daha önce *yatağa* girmişti. Daha önce *duşta* ona dokunmuştu.

Ama bu *daha öncekilere* hiç benzemiyordu. Bu sessiz, kesin, mükemmel ve *yeni*di, her şey yeni; tüm vücudu yeni hissediyordu.

"Nora," dedi, onunkine uygun bir fısıltıyla ve bu da bir yenilikti, onu tanıdığı onca hafta boyunca söylediği hiçbir şeye benzemiyordu: bir azarlama ya da sempati ya da *yavaşlatma* değil, bunu söylemenin saf zevkinden başka bir şey değildi. Bu, sevginizin adını söyleme şeklinizdi, bazen orada oldukları, sizin oldukları gerçeğini yumuşak bir şekilde ifade etme şeklinizdi.

Benim, diye düşündü ve bu kez hiçbir şey yanlış ya da vefasızlık gibi gelmedi. Bu gece attığı küçük adımları düşündü, ezelden beri tamamen aynı olan bu banyoyu onarmıştı ve bu harikaydı; elbette harikaydı. Saç yıkamak, saç kurutmak ve havlu asmak için kullanışlı ve yararlıydı, ama burayı gerçekten ve gerçekten onun yapmıyordu, gerçekten önemli olan şekilde değil.

Ve şu anda, bunun gerçekten önemli olmasının tek yolu, tam karşısındaki adamla bir ilgisi varmış gibi hissediyordu. Bu alan üzerinde tamamen kendisi için bir hak iddia edecekti.

Tekrar hareket etti. Hiç de küçük hissettirmeyen küçük bir adım. Nabzının boğaz çizgisi boyunca attığını görebiliyordu, göğsünün yükseldiğini ve

Hızlanan nefesleriyle birlikte düşüyordu.

"Will," dedi, soru gibi bir şeydi ve kalbinde bir yankı gibi hissetti:

Will

Will

Will

Ve neredeyse hiç tereddüt etmeden ona sözsüz cevabını verdi.

Başını eğdi ve ağzını onunkine dayadı.

OceanofPDF.com

Bölüm 12

Oh, bunun için kesinlikle cehennemi görecekti.

Ama Tanrım, cennet gibi hissediyordu.

Şu anda sadece dudakları -yumuşak, dolgun, verici, mükemmel- ama derinlerde bir yerde bu tek dokunuşun geçici olduğunu biliyordu; orada durmak istemediğini, eğer ona izin verirse ellerini ve ağzını onun her yerine sokacağını kalp atışlarını hızlandıran bir yoğunlukla biliyordu. Bunu tamamen kabul etmek iyi hissettirdi, sanki kumsaldaki o geceden, balkondaki o sabahdan beri vücudunda gittikçe daha sıkı sarılan kordonu gevşetmek gibi.

Önceden beri, diye alay etti kafasının içindeki bir ses ve yumruklarını ceplerinde sıkı. Bunun ne kadar geriye gittiğini, ne kadar ileriye gidebileceğini düşünmek istemiyordu. Bu geceyi de son üç günü geçirdiği gibi geçirmek istemiyordu; kendisi için bela anlamına geldiğini bildiği bu yere geri dönmeyi teklif ettiği için kendine yarı kızgın, yarı da döndüğünde tam da bunun olacağını umarak.

Bu yüzden Nora'nın içine daha fazla gömülerek, dudaklarını kendi dudaklarıyla ayırarak sesi, kendini, her şeyi susturdu ve Nora sessiz bir zevk sesi çıkarıp dilini alt dudağında gezdirdiğinde, bu kordonun gevşetilmesi gibi bir şey değildi.

Sanki tamamen kesilmiş gibiydi.

Bir eli belinin kıvrımında, diğeri hâlâ yukarı kaldırdığı saçlarının serin ve pürüzsüz tellerine sokulmuş olan Nora'yı Will'e yaklaştırdığında Will rahatlayarak inlemiş olabilirdi ve Nora sanki bekliyormuş gibi ona doğru geldi, kollarını Will'e doladı ve tüm vücudunu Will'in vücuduna bastırdı. Will'in elleri onu tuttukları yerde , Nora ayak parmaklarının ucuna kalkıp ağzını onunkine doğru açarken, dili tatlı ve arayış içindeyken Will'in tişörtünün arkasını yumrukluyordu. Tadı bir şeye benziyordu; nane, belki kahve de olabilirdi, gecenin köründe bile olsa sabahın ilki gibiydi ve Will buna doyamıyor, onu öpmeden duramıyor, onun da kendisine karşılık vermesini hazmedemiyordu.

Kadın dişlerini kullanarak adamın alt dudağını çekiştirdiğinde, adam neredeyse kapının pervazından sıçrayarak uzaklaştı, çaresizce, çılgınca onu tutmak zorunda kaldı - onu , duvara bastırmamak, ona doğru itmemek. Fakat

Aceleyle yakın olana, doğal hissettirene tutunmuştu - kavraması çok kolay olan, başını geriye yatıran o uzun saç ipine ve bunu yapar yapmaz nefesi kesildi ve sonra inledi, kalçaları ona doğru yuvarlandı.

"*Tanrım*," dedi öpücükler arasında, sesi daha önce hiç duymadığı kadar sert ve solukluydu ve bunu bilmek bir anahtarı kilide takmak gibi hissettirdi -Ona bu şekilde dokunmak onun bu şekilde hareket etmesine, bu şekilde *ses çıkarmasına* neden oldu ve bu yüzden elini olduğu yerde bıraktı, başını hafifçe geriye çekmek için kullanmadan önce saçlarını biraz daha sıkı kavradı.

Başını açıkta duran boğazının hizasına doğru eğdiğinde kalçaları bir kez daha çarptı ve dudaklarını özledi ama ağzını bunun üzerinde de istiyordu. Isırdığı için hâlâ karıncalanan dudağını boynunun yan tarafına doğru sürükledi ve vücudunun titrediğini hissetti, teninin giysilerinin altında kızardığını, meme uçlarının sütyeninin altında çakıllaştığını hayal etti. Ona aynı şekilde karşılık verdi, tenini ısırdı, diliyle yatıştırdı ve sonra her şeye diğer taraftan başladı. Elleri saçlarındaydı, onu kendisine doğru tutuyordu ve bu o kadar iyi ve mükemmel hissettiriyordu ki, gözlüklerinin muhtemelen buğulanması umurunda değildi, bu alçıpan tozuyla kaplanmalarından daha kötü ve utanç vericiydi. Bu kadar yakinken bunun bir önemi yoktu zaten; görmek istediği her şeyi görebiliyordu, ona dokunarak ve bu şekilde tadına bakarak, kulağının arkasındaki yumuşak deri parçasını nazikçe emdiğinde iniltisini duyarak onu görebiliyordu.

"*Oh*." Nefes verışı adamın teninde dalgalandı ve adam inanılmaz derecede sertleşti. Eğer onu geri götürürse, eğer onu duvara yasarsa, eğer o-

"Bu çok ..." diye başladı, adam ağzını tatmak için dudaklarını tekrar hareket ettirdiğinde sözünü yarıda kesti; ağzını tatmayalı uzun zaman olmuştu.

"Bu işte gerçekten iyisin," diye bitirdi sözlerini, tekrar konuşmak için bir saniye bulduğunda.

Cevap vermedi, cevap verecek kadar düşünemedi. Başını tekrar eğdi, saçında olmayan eliyle gömleğinin eteklerini çekiştirdi, dudaklarını boğazının dibinde yeni açığa çıkan tene dayadı ve onu içine çekti.

"Sanki," diye fısıldadı, nefesleri artık hızlı ve sinirli bir şekilde geliyordu, "*Gerçekten* iyi. Bunu çok yaptınız mı? Böyle öpüşmeyi kastediyorum. Bunu çok yaptınız mı?"

Başını tekrar kaldırdı, kızın ağzını yakaladı ve onu sertçe öptü, zavallı, kandan yoksun beyni sorusunu algılayacak kadar toparlanmaya çalışırken zaman kazanmak için oyalandı.

"Hatırlamıyorum," dedi sonunda nefes almak için ayağa kalktığında. Dudaklarıyla cevap veren kahkahasını yakaladı ama gerçekten şaka yapmıyordu. Şu anda bundan önce yaşadığı hiçbir öpücüğü hatırlamıyordu, kesinlikle bunun *gibi* bir öpücük hatırlamıyordu. Daha önce bir kadınla birlikte olduğunu ve aynı anda hem bu kadar odaklanmış hem de bu kadar çılgın hissettiğini hatırlamıyordu: Nora'ya dokunduğu ve Nora'nın ona dokunduğu her bir yeri net, kristal gibi ayrıntılarıyla fark ederken bile, zihni onun üstünde, altında, nasıl isterse öyle, kıyafetleri çıkarılmış ve vücutları iç içe geçmiş bulanık görüntülerle ilerliyordu.

İçinde bir şey geriliyor, bükülüyor gibiydi, sanki o kordonun iki gevşek ucu birbirine geri dönmenin yolunu bulmaya çalışıyor, göğsüne dolanmaya ve ona Nora hakkında başından beri bildiği şeyi hatırlatmaya çalışıyordu: onun yanındayken aceleci ve umursamaz hissettiğini, uzun zamandır sakladığı bir parçasına yakın hissetmesini sağladığını.

Nasıl bu kadar *iyi* hissettirebilir?

"Çünkü," dedi ve bir an için her şeyi yüksek sesle söyleyip söylemediğini merak etti. Ama sonra ona doğru eğildi, onu taklit etti, ağzını boynunun yan tarafına doğru sürükledi, ilerlerken kendini onun vücudunda daha yukarı çekti.

"Çünkü yapmadım," diye fısıldadı kulağına yaklaştığında.

Adam durdu, iki eli de kızın beline geldi ve bu olay başladığından beri ilk kez, en azından dudaklarını birbirlerinden ayıracak kadar ayrıldılar.

"Ne yapmadın?"

"Ben de oldum. Birçok insanla."

Başkalarını düşünme, diye düşündü, içgüdüsel olarak ona sarılışını sıkılaştırarak. *Benimleyken olmaz*.

Ama hemen ardından parmaklarını gevşetti. Bu doğru bir içgüdü değildi, böyle bencil olmak, böyle sahiplenici olmak. Ona bir şey anlatmaya çalışıyordu ve onu dinleyecek kadar aklını başında tutması gerekiyordu.

"Sadece iki erkekle yattım. Sadece üçünü öptüm."

"Tamam," dedi, her birinden özel olarak ve sonsuza dek nefret edeceğini rağmen. Bunun neden onu ilgilendirdiğinden hâlâ emin değildi. Ama eğer bu sayıyı önemsediyorsa, on iki mi, yirmi mi, iki yüz mü, yoksa hiç mi önemsemeyeceğini düşünüyorsa, bu izlenimi düzeltmesi gerekiyordu.

"Nora, bu-"

"Demek istediğim," dedi o sözünü bitiremeden, "hiç böyle hissetmemiştim. Öpmek için. Ö-" Sözünü kesti ve ellerini adamın omuzlarından aşağı indirdi. Başını eğerek aşağıya, göğsünün üzerine inişlerini izledi ve karnında durduklarında cümleyi onun için tamamlamak istedi. Onun bunu canlandırmasını istedi.

Dokun, dokun, dokun, demek istedi.

Ama sonra başını kaldırdı ve onun kendisini izlediğini gördü, gözlerindeki soruyu gördü. Ve ne sorduğunu biliyordu; onun için de aynı şeyin geçerli olup olmadığını öğrenmek istediğini biliyordu. Ne de olsa bu Nora'ydı; dikkatli, titiz, koruyucu. Bilmek isterdi. Bu şekilde birlikte olduğu bir adamın onun duygularına layık olup olmadığını bilmek isterdi. Onun duygularına karşılık verip vermediğini.

Odaklan Will, dedi kendi kendine, ellerini onunkilerin üzerine koyarak avuç içlerini ona doğru bastırdı. *Dokunmak*, bahsettiği duygular bunlardı. Arka bahçelerden, balkonlardan ve tüm kalplerden değil. Ona dokunmanın nasıl bir his olduğundan, onun tarafından dokunulmanın nasıl bir his olduğundan bahsediyordu. Ve bu iyiydi; bu mükemmeldi.

Dokunmakla başa çıkabilirdi.

Böylece kendini yapmaktan alıkoyduğu şeyi yaptı ve arkasındaki duvar onun işini görene kadar onu geriye doğru yürüttü, ilerlerken onu sabitledi. Ellerin altında parmak uçları gömleğinin pamuğuna kıvrıldı, onu daha yakına çekerek vücutlarını birbirine uydurdu. Kot pantolonunun altındaki ağrıyan sertliği hissetmesine izin verdi ve kızın nefesi kesildiğinde ona cevap verdi.

"Benim için de öyle," dedi dürüstçe ve onun öpücükle şişmiş dudaklarına yayılan rahatlamış gülümsemeyi izledi. Ağzını indirdi, böylece bir sonraki kısmı, bu en gerçek kısmı tam onlara karşı söyleyebilecekti. "Bu bir ilk."

Sonra tekrar öpüşmeye başladılar, bu konuda anlaştıklarına göre artık daha sert öpüşüyorlardı ve kadın tekrar konuşmadan önce uzun dakikalar boyunca elleri dolaştı ve dilleri birbirine dolandı.

"Bu gece kal."

Eğer kadın isteseydi koridorda kalırdı.

Aslında yolu yarılamışlardı -çaresiz, uyumsuz bir şekilde soyunuyorlardı, Nora Will'in gömleğini yukarı iterken, Will onun pantolonunu aşağı indiriyor, Nora Will'in kemerini çekiştirirken Will'in elleri sutyeninin kopçasına ulaşmak için Will'in üstünü düzeltiyordu. Will daha ne olduğunu anlamadan Nora'nın bacakları Will'in kalçalarına dolanmıştı.

Dudaklarına gülümseyip iki alaycı parmağını iç çamaşırının belinin altına sokmadan ve ona varlıklarını hatırlatmak için çekiştirmeden önce bunun imkânsızlığını . Başını yumuşak bir gümbürtüyle duvara yasladı, burnundan soluyarak *yatak odası* kelimesini çıkardı, ona kalmasını söylerken kullandığı sessiz komutla aynı türden bir sesle ve bu onun vücudunun beklenmedik bir şekilde sertleşmesine neden oldu.

Kız onun önünden kayarak uzaklaştığında kısa ve panik dolu bir güvensizlik anı yaşadı; kızın dokunuşunu kaybetmek odağını kaybetmek anlamına gelecekti, kesilen kablo yeniden bağlanacak ve ona bunun neden tehlikeli bir fikir olduğunu hatırlatacaktı. Ama sonra yanından geçti, bacakları çıplaktı, bir kalçasının arkası elinin onu tuttuğu yerden pembeleşmişti ve ona göre bu başka bir emir de olabilirdi. Bu, *beni takip et* sözlerinin kulağına fısıldanmasıyla aynı şey gibi görünüyordu. Kendisini seks sırasında patronluk taslamaktan hoşlanan bir adam olarak hiç düşünmemişti ama Nora'nın yatak odasının serin ve karanlık sessizliğine doğru yürüyüp ondan yapmasını istediği her şeyi, tam olarak nasıl yapmasını istediğini söylemesini istemediyse kahretsın.

Ve Nora -mükemmel, özel Nora- ona tam olarak arzuladığı şeyi verdi.

Adam eşiği geçer geçmez ellerini tekrar göğsüne koydu ve omuzlarını aşağı bastırmadan önce onu yatağının ayak ucuna kadar götürdü.

"Orada kal," dedi Nora, onun kavrayan ellerinin erişemeyeceği bir yere adım atarken gülümseyerek, bir anda gömleğini ve çoktan açılmış sütyenini başının üzerine çekti. Banyodan koridora sızan ışıkla arkadan aydınlatılmış halde duruyordu ve Nora daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmediğini düşündü - Nora'nın vücudunun her kıvrımı ve açısı ona gösteriliyordu, çoğunlukla siluet halinde, gözleri alışıkça küçük, mahrem ayrıntılar daha net ortaya çıkıyordu. Başparmaklarını iç çamaşırının kenarlarına geçirip aşağı doğru ittiğinde, kendini ona açarken vücudunun hareketini görerek nefes almayı bırakabileceğini düşündü. Daha önceki tüm o bulanık görüntüler daha keskin, daha belirgin hale geldi: dili meme ucunun pembe ucunu yalıyor, dişleri omzunun eğimine dayanıyor, başparmakları uyluklarının iç kısmına doğru ilerliyordu.

"Henüz değil," dedi, fısıltıyla bir başka emir daha verdi ve ancak o zaman ona uzandığını fark etti. Ellerini geri çekti, avuçlarını yatağın üzerine koydu ve yorgani çok açık bir şekilde kavramamaya çalıştı. Ama sonra kadın uzanıp saçlarını indirdi ve adam durdu.

Denedi; omuzlarına, göğüslerine, göğüs kafesinin tam tepesine çarpan tam, düz uzunluğuna düşmesini izlerken yatağından iki avuç aldı.

"Nora," dedi. "Çok güzelsin."

Adamın kalçalarının arasına girdi ve uzanarak gözlüğünü nazikçe yüzünden çekti ve gözlüğü arkasındaki şifonyere koymak için hareket ettiğinde, adam kendi talebini dile getirdi, kalçalarını sertçe yakaladı ve onu susturdu. "Yakın dur," dedi, alçak sesle ve ciddiye, çünkü çok ciddi *hissettiriyordu*.

Onu gözden kaybetmek istemiyordu. Bir saniye bile.

Ona geri dönmek için hızlı bir çalışma yaptı, onu öpmek için eğilmeden önce ellerini çenesindeki sakallı cilde koydu ve bildiği bir sonraki şey ikisinin de yatakta olduğu, Nora'nın sıcak, yumuşak teninin onun uzunluğu boyunca uzandığı. Önce onun keşfetmesine izin vermek için tüm konsantrasyonunu toplaması gerekti: ağzı boynunda, göğsünün ortasında, kot pantolonunun düğmesi ve fermuarıyla uğraşırken karnının üzerinde. Onun üzerinde hareket edişinde, ona binişinde, ona dokunuşunda ve tadına bakışında bir şeyler olduğunu anlayabiliyordu; bu bir iddiaydı, bir talepti, onun hakkında olduğu kadar kendisi hakkında da taleplerde bulunuyordu.

Ona bunu verebilirim, diye düşündü, kadın kot pantolonunu, boxer külotunu ve çoraplarını aynı anda indirirken çenesini sıkıca kenetledi, kadın onun üzerine tırmanırken bacaklarının arasındaki nemli sıcaklık kalçalarından birine bastırdı. Çılgınca sabırsızlığını, onu tekrar çekiştirmek, onu istediği yere koymak duyduğu çaresizliği soludu. Odaklanmasını içine çekti ve hayatında ilk kez dikkatini keskinleştirmek gerçekten kolay, gerçekten doğal geldi.

Kolaydı çünkü her şey onun içindi.

Ona bunu vermek için, ne isterse. Bunu onun için bir ilk gibi hissettiren her neyse.

Ellerini belinde hazır bir şekilde durdukları yerden kaldırdı, yukarı doğru hareket ettirdi, ona izin verdi ve göğüslerini avuçlarının içine aldığı anda inledi, başını geriye attı ve oh, *kahretsin*, bunu yaptığında saçlarının uçları uyluğuna, dizine, kaval kemiğine sürtündü - görünüşe göre, taşaklarına doğrudan bir çizgisi olan tüm yerler. Kendini kaldırdı, elleri kızın üzerinde yeterli değildi ve ağzını işe koyuldu - önce yumuşak öpücükler, dilinin meme ucunun kenarı boyunca alaycı bir vuruşu ve kalçalarını sallayıp başının arkasına tutunduğunda ona daha fazlasını verdi, bir göğsünü emerken diğerini kabaca okşadı, serbest elini hareket ettirdi

saçlarına dokunarak, onun hoşlandığını zaten bildiği sıkı ve gergin tutuşu ona verdi.

Bunu o kadar uzun süre yaptı ki, kalçalarının hareketleri daha ritmik, daha ısrarlı, nefes alışları daha hızlı oldu. Bir keşif, bir ilk: Nora'yı bir şekilde bacağına karşı kuru bir kamburla tatmin etmek zaten şimdiye kadar yaptığı en iyi seksti. *Ama eğer sadece-*

Bu düşünce bir kez aklına geldiğinde o kadar canlıydı ki, ağzını göğsünden çekip nemli alnını göğsünün kızarmış tenine dayamak zorunda kaldı. Durduramadan, dikkatini yeniden toplayamadan konuşmaya başladı. "Nora," diye fısıldadı, bir yalvarış. "Tadına bakmama izin ver."

Küçük bir ses çıkardı, kısmen nefes aldı, kısmen homurdandı ve kalçası daha da ıslandı. Eğer bundan boşalırsa, kesinlikle onu suçlamayacaktı ve kesinlikle çok geride kalmayacaktı. Henüz sikine dokunmamıştı bile ama çok *yaklaşmıştı*. Uçurumun kenarına kadar yaklaşmıştı. Nefes aldı, onun seksinin kokusunu aldı, ağzı sulanmaya başladı.

"Henüz değil," dedi tekrar ve sonra onun üzerinden kalktı, komodine doğru süründü ve hâlâ mühürlü bir kutu prezervatif çıkardı.

"Önce bunu istiyorum," dedi, o kadar cesur ve muhteşemdi ki, Tanrı'ya şükür kutuyu ondan almasına izin verdi; Tanrı'ya şükür kutuyu yırtıp açmasına ve dişlerini gıcırdatarak bir tane de kendine takmasına izin verdi, çünkü o anda onun dokunuşuna dayanamazdı. Ama *yaptığı* şey neredeyse aynı derecede tahrik ediciydi, vücudu yan yattı, dirseği onu destekledi, gözleri onun elinde, bacaklarının arasındaki sertlikteydi. Daha önce bu işi yapan bir erkeğe hiç dikkat etmemiş gibi onun prezervatifi takmasını izledi.

İş bittiğinde yanına uzandı ve ne istediğini söylemesini, göstermesini bekledi. Yaptıkları şey göz önüne alındığında, yarı yarıya onu itmesini, kaldıkları yerden devam edebilmeleri için ona binmesini bekliyordu, ama bunun yerine omuzlarını kavradı ve sırt üstü yuvarlandı ve bunun nasıl bu kadar mükemmel bir şekilde yapılabileceğini, ilk kez nasıl böyle sıraya girebileceklerini bilmiyordu - bacakları onun altında yayıldı, seksi *tam* olarak onunkine sürtündü.

Odaklan, dedi kendi kendine, onu öpmek için eğildi, ağzına doğru fısıldadı ve emin olup olmadığını sordu. Bunu ona üç şekilde yaptı: onayladı, *evet dedi*, elini kıkına koydu ve onu kendisine doğru yönlendirdi. Ama içine girdiği anda -en ufak bir santim- bir iniltiyle başını yatağa düşürmek ve onun kavrayan eline uzanmak zorunda kaldı. Onun böyle dokunuşlarıyla, onu teşvik etmesiyle dayanamazdı ve bunu sürdürmek, onun için çok iyi hale getirmek zorundaydı.

Bu yüzden sessiz bir talepte daha bulundu, önce o elini, sonra diğer elini yakaladı, parmaklarını iç içe geçirdi ve birbirine bastırılmış avuçlarını başının üzerine kaldırdı.

"Evet," dedi, adam sorun olup olmadığını sormadan önce. "Evet, böyle."

İşte böyle. Tıpkı onun içine doğru sonuna kadar itti, kızın nefes kesen sıcaklığını kavradı. İlk yavaş itişini yaptı ve gerçekten yıldızları görüp görmediğini merak ederek gözlerini kapattı. Daha önce hiç buna yakın bir şey hissetmediğini biliyordu -Nora onun altındaydı, zevkini soluyor ve bunu yoğunlaştırmak için kalçalarını döndürüyordu, birlikte mükemmel hızı bulduklarında, daha derine indikçe parmaklarının etrafındaki kavrayışı sıkılaşıyordu.

Bir daha asla eskisi gibi olamayacağını biliyordu.

Ama şimdi bunu düşünemezdi, Nora gittikçe yaklaşırken değil. Bir noktada, ellerini bu dışında tutma konusundaki ortak sabırlarını kaybetmişlerdi; dikkati geri geldiğinde, Nora'nın bir eli sırtında, bir eli de kışındaydı; Nora ise bir elini yatağa, diğerini de kalçasının arkasına bastırmış, onu daha da sertleşen ve ısrarcı hale gelen itişlere karşı açık tutuyordu. Yanağının içini ısırdı, istediği talebi yapmadı, ona gelmesini söylemedi, ama ortaya çıktığı gibi buna ihtiyacı yoktu, çünkü Nora'nın kalçaları onun altında hızlandı, inleyen çığlığını susturmak için dudağını ısırırken tırnakları sırtını mükemmel bir şekilde çizdi.

Gelme, diye emretti kendine, onu sonuna kadar görmek istiyordu, uzunluğu boyunca her kavrayıcı nabızı tamamen hissetmek istiyordu. Ama çok uzun zaman olmuştu; onunla bunu hissetmek için o kadar uzun süre beklemişti ki...

"Will," dedi, başını kaldırıp adamın terden sırılsıklam boynunun yan tarafını yaladı ve her şey bitti; tek gereken buydu. İnledi ve onun üzerinde hareketsiz kaldı, kollarını ona doladığı için minnettardı, parçalanırken onu sıkıca tuttuğu için minnettardı. Yıldızları görmekten daha iyi, daha yoğun, daha eksiksizdi; onlara dönüşmek gibiydi, geceye saçılmış kesik parçaları. Bir kez ve sonra tekrar onun adını söyledi, çünkü aklına başka hiçbir şey gelmiyordu, başka hiçbir düşünce ya da duygu mevcut değildi. Baskı yok, pratiklik yok, sorumluluk yok. Nora'dan başka hiçbir şey.

Mükemmel, unutulmaz bir ilk.

Cehennemi görmedi.

Ama ölü gibi uyuduğu kesin.

İlk uyandığında, Nora ona yaslanmıştı, uykuya daldığında bulunduğu yerden çok uzakta değildi. Sonra kendini onun yan tarafına yasladı, uykuya daldıkça başı onun omzunda ve göğsünde ağırlaştı, ellerindeki ve ayaklarındaki küçük kaslar gün boyunca tuttukları gerginliği ara sıra seğirerek dışarı attı. Şimdi, başı adamın karnına yaslanacak kadar kaymıştı, saçlarının pürüzsüz, düz telleri adamın çıplak göğsüne dökülüyordu ve adam hiç düşünmeden elini ellerine götürdü, uykulu bir şekilde okşadı, bilinci yerinde değildi.

Yıllarca süren kaotik hastane programlarından, sadece uyanık değil, aynı zamanda *acilen* uyanık, ciddi bir şeyle uğraşırken uyanık olduğu uzun zaman dilimlerinden sonra, Will için zor uyumak o kadar da alışılmadık bir şey değildi. Bundan sonra boş, tüketen bir uyku bir zevkten çok bir gereklilikti, vücudu basitçe onu terk ediyor ve yorgunluktan zifiri karanlık oluyordu. Ama *bu* uyanış farklıydı. Neredeyse her zaman dimdik oturduğunu hissettiğinde tereddütlüydü; neredeyse her zaman günün programını kafasında netleştirdiğinde bulanıktı. Gözleri kapalı kaldı ve zihni yavaşladı, Nora'nın saçlarında bulduğu yumuşak düğümler dışında pek bir şey üzerinde çalışmadı.

Aslında tekrar uykuya dalmış olabilir miydi? Bu neredeyse gerçek dışı, imkânsız görünüyordu ama bir sonraki fark ettiği şey Nora'nın ona karşı kıpırdanması, yumuşak yanağının karnında gezinmesi, dudaklarının tenine değmesi ve sonra tekrar yarı sakinleşerek uykulu, sinirli bir ses çıkarmasıydı.

"Saat kaçta?" diye mırıldandı ve adam gözlerini kapattı, hâlâ uyukluyordu, dudakları kıvrılmıştı.

"Bilmiyorum," dedi ya da belki de sadece düşündü.

Bir saniye sonra kolu ona doğru uzandı, başı yukarı kalktı ve saçları tenini gıdıkladı. En azından bir yanı uyanıktı. Nora dün gece telefonunu taktığı komodini tokatladı, bu rutinin bir parçasıydı -birbiri ardına tuvalete gidiş gelişleri, yatağın hangi tarafında uyuyacağına dair alaycı tartışmaları- ve tüm bu ilk kez yaşananlara rağmen garip bir şekilde normal hissettiriyordu.

Ekranı aydınlattığında bir kolunu gözlerinin üzerine attı ama sonra bir fırsatı kaçırdığını fark edince fikrini değiştirdi. Önce bir gözünü, sonra diğerini kısarak açtı, Nora'nın profili beyaz-mavi ışıqla aydınlanmıştı, yüzü buruşuk, uykulu ve hâlâ çok seksiydi. Elini hareket ettirdi, bir parmağını Nora'nın omurgasında gezdirdi.

"Dört elli yedi," dedi ve alnını onun tenine değdirmekten önce telefonu bir takırtıyla yerine bıraktı. "Geç kaldım."

"Hayır," diye itiraz etti tembelce, omurgasından dışa doğru okşadı, parmak uçlarını yan tarafında, göğsünün yan tarafında oluşan kıvrımın üzerinde gezdirdi. "Erken. Daha sabah bile olmadı, gerçekten."

Komik, inanmayan bir yarım homurtu çıkardı ama sonra onu tekrar okşadığında ürperdi. Neredeyse sadece elleri ve aleti tamamen çevrimiçiydi ama bununla başa çıkabilirdi. *O da* bununla başa çıkabilirdi, eğer sadece-

"İzin ver-" Adam parmağını göğüs ucuna yaklaştırdı sözünü kesti, sonra içini çekerek başını eğip tekrar karnını öptü. "Önce tuvalete gitmeme izin ver."

Ona sahip olduğunu bilerek memnuniyetle hafifçe güldü ve yataktan çıkarken göğsüne şakacı bir tokat attığında elini yakaladı, avucunun ortasına bir öpücük kondurdu. Kız uzaklaşmaya başladığında küçük, basit bir şey yaptı, beyninin uykulu kısmının ona en doğal olduğunu söylediği bir şey: Onu tutmakla ilgili olmaktan çok mümkün olan son saniyeye kadar ona dokunmakla ilgili olan bir hareketle ona gevşekçe tutundu ve kız güldü, parmaklarını onunkinden hafifçe uzaklaşmasına izin vermeden önce parmaklarını geri sıktı.

Ama kadın bıraktığında, bunun neden bu kadar doğal görüldüğünü anladı. Daha önce nerede gördüğünü.

Babası da böyle yapardı.

Annesi yemek masasını ya da kanepede onun yanındaki yerini her terk ettiğinde. Ne zaman dışarı çıksalar, sadece bir ya da iki dakikalığına ondan uzaklaşırdı. Hastayken bile, en çok hastayken, yataktayken, hastanedeyken, bunu yapardı. Ne zaman yanından ayrılrsa.

Artık uyanıktı.

Nora odadan çıktığında kendini yukarı itti, sonra banyonun ışığını yaktığında gözlerini kırıştırdı. Ama kapının gıcırtyla kapandığını duyunca yavaşça yeniden karanlığa gömüldü, kendi yeraltı dünyasına yaptığı o kısa, kötü zamanlanmış yolculuktan kurtulmaya çalışırken nefesi . Bu şekilde uyanmak bir hataydı.

Nora ile daha dikkatli olmak zorundaydı.

Yutkundu, bir elini göğsünde gezdirdikten sonra Nora'nın yanındaki kendi telefonuna uzandı. 4:59. Tekrar kontrol etmesine gerek yoktu ama bu kez beyni oyuna geri döndüğü için pratik şeyleri hatırlayabiliyordu.

Dün gece anlaştıkları şey seksti; anlaştıkları şey birlikte iyi olduklarıydı - bunun için ve gizlice. Ama bu sabah hatırlamak zorundaydı: Bu saatte burada olması Nora için sorun yaratacaktı. Kendisi için de sorun yaratacaktı - aşağıdaki daire için, buradaki herkesin evim dediği yerde yürüttüğü iş için.

Kalbi için.

Doğru, evet. Kalkmalı mıydı? Hayır, bu korkakça bir çıkış yolu olurdu, ona geri dönmesini söylediği kalkıp . En azından bekleyebilirdi ve zaten pantolon giymeye kalkışmadan önce ereksiyonun yatışmasını beklemeliydi. Avuçlarını kalçalarına sürterek bir nebze odaklanmaya çalıştı: bugün klinikte vardiyası vardı; yarın muhtemelen faturalarla ilgilenmesi gerekiyordu. Salı günü gelecek olan kiracıya bir e-posta borcu var mıydı? Banyo kapısının açıldığını, ışığın tekrar odaya sızdığını duydu ve birdenbire onu giyinik bulmuş olsaydı hissedebileceğinden daha hissetti. Muhtemelen şekilde oturuyor olmak daha garipti, yarı yarıya

gitmeye karar verdim, ama gerçekten kararlı değilim.

"Demek öyle," dedi, odaya girerken sesinde bir gülümseme vardı. "*Şimdi* sabah olduğunu düşünüyorsun."

Kadın adamın önünde durdu ve adam başını kaldırdığında kadın onu şaşırtarak gözlüklerini yavaşça yüzüne yerleştirdi. Yutkundu ve ona baktı - beline gevşekçe bağlanmış, yumuşak ışığın vurduğu yerde şeffaf, uzun, ipeksi bir elbise. Şu anda onunla ilgili hiçbir şey sakinleşmiyordu.

"Hayır," diye yalan söyledi ve kadının belindeki narin kravatı yakalamak için uzandı. En azından bunu tutmak güvenliydi.

"Bunu söylediğim için üzgünüm ama sanırım artık gitmen gerekecek," diye alay etti ve adam inleyerek başını karnına yasladı. "Ya Marian kontrol noktasını ayarladıysa?"

Acıması bir şekilde güldü. Gitmeliydi. Gitmesi gerektiğini biliyordu; *karar vermişti*. Ama uzun saniyeler boyunca sessizlik içinde öylece durdu, tamamen afallamıştı. Bu sabah kalamazdı; dikkatli olması için tüm nedenleri biliyordu. Ama dün gecenin ilkinin son olmasını da istemiyordu, henüz değil.

Nora'nın da bildiğini sanmıyordu.

Başını kaldırdı, lezzetli bir pratiklik ona çarptı. Geri dönmek için bir neden.

"Nora," dedi ve Nora cevap olarak *hmm* dedi, eli usulca, dalgınca saçlarını okşadı. "Az önce banyodayken

musluğunuzla ilgili bir Şey fark ettiniz mi?"

Eli saçlarında durdu ve sonra bir adım geri çekildi. *Kahretsin*, diye dūőündü, midesi bulanıyordu.

Ama ona baktığında, gözlüklerini getirdiği için minnettardı, yüz ifadesinin dolgunluğunu görebildiği için minnettardı: elleri kalçalarında, yüzünde kasıtlı, komik bir Şekilde kararlı bir bakış.

"Aslına bakarsanız," dedi ona o büyük, gün sonu gülümsemesini vererek. "I *yaptı*."

OceanofPDF.com

Bölüm 13

"Deepa, çenesini bir eline dayamış, ruj baskılı şarap kadehini diğer elinde gevşekçe tutarken, "Yani cinsel tercihlerini banyo armatürleriyle takas ettiğini söylüyorsun," dedi.

Nora güldü ve kızardı, kendi bardağından bir yudum aldı ve mutfak tezgâhındaki yemek kitapları yığınının üzerine kurduğu dizüstü bilgisayarının ekranından gözlerini kaçırdı. Neredeyse iki haftadır Dee'yle ilk kez iş dışında konuşabilmişlerdi ve Nora son birkaç haftadır Will'le neler olup bittiğinden bahsetmeyi *planlamamış* olsa da, Dee'nin bilgisayar ekranından bile onu çok iyi okuyabildiğini biliyordu. Bu konuşmanın gerçekleşmesi uzun zaman almıştı ve Nora daha Will'le yaptığı anlaşmaya dair pratik ve ihtiyatlı açıklamasını bitirmeden Dee gülerek, "*Biliyordum!*" diye bağırmıştı.

"Kulağa korkunç geliyor," dedi Nora sonunda, şarabını bırakıp ocağa doğru ilerledi ve ısıttığı sosu hafifçe karıştırdı.

Ve korkunç olmanın tam tersi, diye ekledi sessizce, tencereye bakıp buharla birlikte önüne yükselen görüntüleri gözlerini kırıştıtararak: Will yatağında onun üstünde ve altında; Will duşta dizlerinin üzerinde; Will -bunu düşününce yanakları alev aldı- elleri banyo lavabosunun tezgahını kavrarken arkasındaydı. Her şey yepyeni.

Dört kez gelmişti: her seferinde gece geç saatlerde, her seferinde şafak sökmeden ayrılmış, Nora'nın bu konuda hâlâ koruduğu sınırı ihlal etmeye çok yaklaştığı o ilk seferden beri bir kez bile gelmemişti. Şimdiye kadar, havlu ve duş perdesi çubuklarına ek olarak, lavabo ve küvet için yeni musluklar takmışlar ve Nora'nın buranın orijinali olduğundan emin olduğu eski, kenarları benekli aynayı değiştirmişlerdi. *Bak, bu yeni aynada kendini ne kadar net görebiliyorsun,* demişti Will o gece Nora'nın arkasından, saçlarını yana yatırarak. *Bak,* diye tekrarlamıştı, ona dokunurken.

İnatçı bir görüntü.

"Sanırım bu gece yeni bir ışık yakıyoruz," dedi, tüm beklentisiyle. Şimdiye kadar böyle geç saatlere kadar ayakta kalıp onu beklemeye alışmıştı. Bir kez daha kıpırdandı, ekrana dönmeden önce kendini topladı.

"Yüzün domatese benziyor," dedi Dee.

"Yemek yapıyorum."

Dee gözlerini kıstı ama . "Bu konuya geri döneceğiz."

Nora şarabından rahatlamış bir yudum aldı. Deepa'nın en güzel yanı, tüm alaycı ve meraklı tavrına rağmen ne zaman duracağını bilmesiydi. Nora'nın sürdürülebilir bir dildo karşısındaki kronik namusluluğu hakkında şaka yapmak bir şeydi, ama Nora'nın mahremiyete ya da zamana ihtiyaç duyduğu şeyler için Deepa her zaman sağduyulu, her zaman sabırlıydı.

Zaten ikisi de odada bir fil olduğunu biliyordu. "Peki ne kadar kötüydü?" Nora kendini hazırlayarak sordu.

Dee gözlerini devirdi ama koltuğuna daha da yerleşmeden önce şarabından büyük bir yudum daha aldı. "Kötü," dedi.

Bugün eko-etkileyiciyi kaybettiler.

İki satırdan oluşan ve bir *xoxox* ile imzalanan e-posta Pasifik saatine göre öğlen saatlerinde tüm ekibe ulaşmıştı, bu da Verdant'taki neredeyse herkesin öğle yemeği saatinin yarıda kesildiği ya da tamamen iptal edildiği anlamına geliyordu. Nora, Deepa'ya mesaj atmak için telefonunu eline almıştı ki, telefon elinde çınladı.

Ben aradım, Dee mesaj atmıştı.

Söyledi de. Elbette haftalar önce, ama daha yakın zamanda, geçen Perşembe günü personel toplantısında. "Kaçacak," demişti Austin'e, sesi şaşırtıcı derecede keskindi. "Önce onu serbest bırakın ve herkesi bunun için daha fazla saat harcamaktan kurtarın. Onun istediği biz değiliz."

Ama Austin -gerçek bir *müşteri her zaman haklıdır* tipi- onu dinlememişti. Aslında, iş tanımında kesinlikle olmamasına rağmen, geçen hafta boyunca Nora'ya serbest çalışan oyun-uygulama tasarımcılarının peşinden koşturmuştu.

Nora, Austin'e olan kızgınlığı yüzünden hissettiği suçluluk duygusunu görmezden gelerek, "Açıkçası bu kadar büyütülecek ne var bilmiyorum," dedi. "Bizim için çok büyük bir hesap değildi. *Neden* bu konuda bu kadar ısrarcıydı?"

"Çünkü kaybetmekten nefret eder. Hepsi aynıdır." Nora, Dee'yi bunun ya genel olarak erkekleri ya da işlerin başındaki erkekleri kastettiğini bilecek kadar iyi tanıyordu. Muhtemelen ikisi de.

"Bütün öğleden sonra sessiz mi davrandı?"

"Bir kapıyı çarptı."

Nora kaşlarını kaldırdı. Kapıları çarpmak ciddi bir işti. "Dürüst olmak gerekirse, Nora, sanırım işim neredeyse bitti."

Nora'nın midesinde bir çukur açıldı. "Ne?"

"almaya başlayacağım. Austin'in ne yöne gittiğini düşündüğünü bilmiyorum ama bununla ilgilenmiyorum."

Nora ekrana gözlerini kırıştırdı, afallamıştı. Ama şaşırmamalıydı, değil mi? Aylardır hem Deepa hem de kendisi yeni projelerin bazılarından memnun değillerdi; sorgulamaları sık sık yeni bir istek, yeni bir plan hakkında hayal kırıklığına uğramış bir inançsızlıktan ibaretti. Dee ise zeki, yetenekli, azimli ve bağlantıları olan biriydi.

Hissettirmeye , hissedilirdi. Hem de hemen. Ama Deepa olmadan Verdant? Deepa olmadan Nora'nın işi?

Artık aynı ofiste ya da aynı zaman diliminde çalışmıyor olsalar da bunu düşünmekten nefret ediyordu.

"Vay canına," demeyi başardı. "Sen . . . onunla konuşmamın bir faydası olur mu?"

Dee elini salladı. "Çok tatlısın ve dürüst olmak gerekirse, onun dinlediği tek insanlardan biri gibisin, ama hayır. Kendini toparlasa bile, ki kesinlikle toparlamayacak, yine de bir değişikliğe ihtiyacım var. Belki Berkeley'e geri taşınırım, kim bilir. Ailem buna bayılır."

"Vay canına," diye tekrarladı Nora. "Bu ... çok fazla."

"Sen , değil mi? Yani, aynı nedenlerle olmadığını biliyorum ve evet, o şiir okumaları hala kulağa tamamen çılgınca geliyor, ama şimdi orada ailenle birliktesin ve ayrıca ateşli, becerikli bir doktorla çıkıyorsun."

Nora güldü ama bu gülüşte kendi kulaklarına yanlış gelen bir şeyler vardı. Her şeyden önce, Deepa'nın Verdant'tan ayrılacağı düşüncesine hâlâ alışmaya çalışıyordu. İkincisi, Dee'nin Will hakkında -Nora ve Will hakkında, birlikte-söyledikleriyle ilgili bir şey midesine rahatsız edici bir şekilde yerleşmişti.

Yaptıkları şeye *çıkma* denemezdi.

Bu düşünceden kurtulmak için şarabından bir yudum daha aldı. Şimdilik bu işe yarıyordu; istediği buydu. Alt kattaki kira durumu şu ana kadar şaşırtıcı derecede sorunsuz olsa da istediği buydu - Will'in söz verdiği sorumlu, sessiz anne ve kızı şu ana kadar çoğunlukla kendi içlerine kapanmışlardı ve komşuları çoğunlukla kibarca boyun eğmiş, hatta bir ya da iki kez Will'in onları seçme kararına övgüde bulunmuşlardı. Bir keresinde, yürüyüşe çıktıklarında Nora, Bayan Salas'a Will'den söz etmeyi düşünmüştü -belki de havlu çubuklarından söz ederek bir deneme yapmayı- ama son anda cesaretini kaybetmiş, sadakatsiz bir şey yapmış olacağı duygusuna kapılmıştı. Komşularına, Nonna'ya.

Ama da öte, bu sırta sahip olmak *hoşuna* gidiyordu.

Her zaman her şeyi paylaştığı bu yerde, bu şeyin kendisine ait olması hoşuna gidiyordu.

Will'in de kendi sınırları olduğunu biliyordu. O ilk sabah banyodan döndüğünde Will'in yüzündeki ifadeyi görmüştü ve bu ona tanıdık gelmişti: uzak ve acılı. Daha önce bir kez, hasta olduğu gece yatak odasında böyle bakmıştı ve o bakışı bir daha görmek istememişti.

Bu yüzden hafif tuttu, özel tuttu. Bir proje, bir ara. Her seferinde, sıradan, söz vermeyen bir veda.

için de işe yarıyordu. Öyle değil mi?

Boğazını temizledi, kadehini bıraktı ve kollarını göğsünde . Ekranda Dee her zamanki gibi derli toplu görünüyordu ama Nora onun gözlerinde hâlâ günün yorgunluğunu görebiliyordu.

"Dee," dedi, ses tonu ciddiye. "Eğer gidersen, yüzde yüz senin yanında olacağımı biliyorsun. Neye ihtiyacın olursa olsun, benden alacaksın."

Deepa da aylar önce, Nora Chicago'ya temelli dönmeye karar verdiğinde aynı şeyi onun için yapmıştı. Nora'nın alacağı eşyaları toplamasına, şeyleri satmasına, Austin'e tele-çalışma konusunda ne söyleyeceğini planlamasına yardım etmişti. İrtibatta kalma konusunda her zaman tuttuğu sözler gerçek şu ki Dee'nin arkadaş çevresi her zaman Nora'nınkinden çok daha büyük olmuştu.

"Biliyorum," dedi Dee, cilalı bir tırnağıyla bardağının kenarına vurarak. "Seni özlerdim elbette. Ama seni şimdi özlüyorum ve bunun üstesinden gelebiliriz."

Nora gülümsedi. "Ben de seni özledim. Bu kameralar için şükürler olsun, değil mi?" Kollarını kavuşturdu, kadehini tekrar eline aldı ve Dee'ye, teknolojiye, uzun mesafeli arkadaşlıklarına kaldırdı.

Dee onun şerefine kadeh kaldırdı, sonra da hınzırca gülümsedi. "Şimdi o gelmeden hemen söyle bana. Banyonuza yeni bir lamba takmak için bir erkekle neyi takas edersiniz?"

"Lütfen bundan daha fazla alabileceğimi söyle."

Will ve Nora eski kanepenin iki ucunda oturuyorlardı; Will'in solmuş kot pantolonu ve yıpranmış mavi-gri tişörtü, döşemedeki çiçek desenleriyle komik bir tezat oluşturuyordu. Elinde, daha birkaç dakika önce Nora'nın yaptığı makarnayla dolu olan boş, sık kaseyi tutuyordu; sahildeki o geceden kalan ve yerine getirmekte geciktiği bir sözdü bu. Makarnayı taze servis etmeyi pek planlamamıştı; makarna için çok geç olacağını düşünmüştü.

Will'in giderken yanında götürmek isteyeceği bir yemek. Ama kadın ona kapıyı açtıktan birkaç saniye sonra, Will başını mutfığa doğru çevirdi ve gözleri sevimli bir şekilde büyüdü.

"Bu senin sosun mu?" dedi, yeni aydınlatma armatürünün bulunduğu kutuyu girişte yere bırakarak.

"Gecenin bu saatinde mi?" Nora dilini gıcırdatarak alay etti. "Hazımsızlık çekeceksin." Bu tam da Nonna'nın söyleyeceği bir şeye benziyordu ve Nora bu anıyı, bu yankıyı hatırlayınca kalbinin mutlulukla sıkıştığını hissetti. Nonna'yı hayatta tutma şekli.

Will başını geriye atarak komik, sinirli bir *hıh* sesi çıkardı ve Nora onun boğazının çizgisine, adem elmasının çıkıntısına hayran kaldı. İçinde kıpırdandığını hissettiği arzu hem tanıdık hem de farklıydı; daha az yoğun değildi ama bir şekilde daha az ısrarcıydı. Belki de rutinlerindeki değişiklikten kaynaklanıyordu -projeleri henüz başlanmamış, ara vermeleri ertelenmişti. Belki de her zaman uykusunu getirmiş olan bir kadeh şaraptan kaynaklanıyordu.

Ya da belki Dee'yle görüşmesini sonlandırdıktan sonra dizüstü bilgisayarının ekranını kapattığında üzerine çöken ruh haliydi. Görüşme kötü bitmemişti, hatta Dee'nin bu akşamki takas için yaptığı (makarnayla ilgili *olmayan!*) özellikle kaba bir öneri karşısında Nora'nın elini gülmekten ağzının üzerine kapatmasıyla sona ermişti. Ama hemen ardından Nora iş yerinde çok kötü bir gün geçirmiş olmanın ve arkadaşının tamamen haklı ama yine de üzücü planlarını duymuş olmanın tüm ağırlığını hissetti.

Şimdi Will'e baktığında en çok istediği şey ona yaklaşmak, başını omzuna ya da kalçasına koymak, sırtını okşamasını ya da ellerini saçlarına götürmesini sağlamaktı. *Biliyorum bebeğim*, dediğini hatırlıyordu, o gün hastaydı ve kendisine böyle seslenilmesini *istediğinden* değil, aynı zamanda

Ayrıca, kesinlikle yaptı.

Will, "Kahvaltıdan beri bir şey yediğimi sanmıyorum," diyerek onu düşüncelerinden kopardı. Will bütün gün *hayat kurtarıırken* ve *açlıktan* ölürlen çocuklaştırmacı, sorunlu evcil hayvan isimleri düşünmek iyi işti.

Elini uzattı. "Sana biraz daha getireyim."

Hâlâ geriye eğik olan başını salladı. "Haklısın. Muhtemelen ikinci kez yemek için çok geç." Göz kapakları sarktı ve gülümsedi. "Dostum, bu karbonhidratlar."

Güldü. "Bu gece ışığı es geçebiliriz."

Ona doğru baktı. "İstemiyorum," dedi, sesi bir şekilde hem ciddi hem de şakacıydı ve kadın onun ışıktan bahsetmediğini biliyordu. Tabağını sehpanın üzerine koymak için öne doğru eğildi, sonra eski duruşuna geri döndü, gözleri neredeyse anında tekrar sarktı.

"Beş dakika burada oturacağım," diye iddia etti. Pratik, sorumluluk sahibi Will. Ama beş dakika içinde uyanacak gibi görünmüyordu.

"Yoğun bir gün müydü?" diye sordu.

İçini çekti. "Her zamanki gibi." Yer değiştirdi, parmaklarını karnının düz, sert genişliği üzerinde dinlendirmek için birbirine kenetledi. *Dört dakika*, diye düşündü. *Eğer bunun için savaşırsa*.

"Aşağıda işler nasıl gidiyor?" dedi, sesi alçak ve uykuluydu. Bu, kiralık ev hakkında sorulacak en temkinli soruydu. Ziyaretleri sırasında çoğunlukla bundan kaçınırlardı. Ama bu ziyaret şimdiden diğerlerine benzemiyordu: tam olarak hafif değildi. Tam olarak belirli değildi.

"Boş ," dedi. "Sormamalıydım. Bu senin değil-"

" yok," diye , garip bir şekilde her şeyin temkinli havasını korumaya hevesliydi. Bu şekilde güzeldi. Çıkmak gibi bile değildi aslında. Başka bir şey, daha fazlası gibi hissettiriyordu. "Sorun yok. Her şey yolunda."

Bir kez başını salladı ve tekrar sustu. Ama bir süre durakladıktan sonra, "Emily iyi mi?" diye sordu.

Nora şaşkınlıkla gözlerini kırıştırarak ona baktı ama Will gözlerini onunkilerden uzak tuttu. Will'e özellikle Emily'den bahsettiği bir zamanı düşünmeye çalıştı ama aklına tek bir şey bile gelmedi.

"Marian biraz endişeli olduğundan bahsetmişti. Bu konuda," dedi.

"Bunu sana Marian mı söyledi?"

Şimdi başını çevirdi, muhtemelen kadının sesindeki keskin yükseliş karşısında şoka girmişti. "Bahsetmiş olabilir," dedi dudaklarını bükerek, "binada bazen doktora gitmek için mücadele eden tek kişi sen değilmişsin."

Nora ağzının açık kaldığını hissetti.

"Marian'a birkaç öneride bulundum. Emily için iyi olabilecek tedarikçiler için. Sanırım bazı aramalar yapacaklardı."

Şimdi ağzının açık kaldığını *biliyordu*. Peki *ya* önerileri! Kesinlikle birkaç tane yapmıştı.

Kadının yüz ifadesine usulca güldü ve başını geriye attı. "Çok şaşırdın. Bu kalabalığa alışmam biraz zaman aldı ama insanlarla aram iyidir, bilirsin."

"Sen Marian'ın tipi değilsin," dedi ve adam .

İki dakika diye düşündü. Başının yan tarafını kanepenin minderine yasladı ve onu izledi. İnsanlarla arası iyiydi, hatta kendisinden şüphelenmesi gereken insanlarla bile. İşinin buna yardımcı olduğunu tahmin ediyordu. Muhtemelen bütün gününü ona karşı temkinli davranan, kötü haberler vermek ya da bir şeyleri daha iyiye gitmeden daha da kötüleştirmek için geldiğini düşünen insanların etrafında geçiriyordu.

"Ben senin tipinim," dedi, tek gözünü açıp onu yakaladıktan sonra tekrar kapatarak. "Eğer bu bakışların bir gösterge ise."

"Hmm," dedi kayıtsızca, ama gerçekten bakmayı bırakmadı. Son iki haftadır biriktirdiği tüm görüntülere rağmen, bunun da inatçı olabileceğine dair bir his vardı içinde: Will'in uzun, zayıf vücudu profilden, ifadesi tamamen rahatlamıştı. Kendi bedeninin de benzer bir rahatlığa gömüldüğünü hissetti; ışıkların daha az olmasını dilemesine neden olan uykulu bir rahatlık. Bu da bir tür sahiplenmeydi. Burada hiç yaşamadığı türden bir yakınlık.

Ama neredeyse gözleri kapanır kapanmaz telefonunun sesi duyuldu - çok özel bir kişiye atanmış tanıdık bir ses - ve Will başını kaldırırken masadan telefonu kaparak doğruldu.

Yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Patronum arıyor." "Patronun seni bu saatte mi arıyor?"

Genelde olmaz diye düşündü. Ama dedi ki, "Onun için o kadar da geç değil. Sadece sekiz buçukta orada."

Will kaşlarını çatı ve onun tam olarak ne düşündüğünü bildiğini hissetti. *Önemli olan senin için geç olması*, dedi kaşlarını çatarak.

"Bugün işte zor bir gün geçirdik. Ben-" Ayağa kalktı ve nereye götüreceğini belirtmek için koridorun aşağısını işaret etti.

Will başını sallayıp ayağa kalktı ve onun gideceğini düşünerek bir an hayal kırıklığına uğradı ama Will sadece tabağını almak için eğildi ve sehpanın etrafından dolaşarak mutfığa götürdü. Koridorun yarısına geldiğinde, başparmağını telefonun üzerinde gezdirirken, tabakların şingirtisini ve musluğun açılma sesini duydu.

Telefonu dördüncü ki oturdu ve masasının üzerinde sert bir parıltı oluşturan küçük ışığı yaktı, iş gününden arta kalanlar aynı dağınık düzendeydi, çünkü her şeyden uzaklaşmak ve önündeki geceye hazırlanmak için çok hevesliydi. Şimdi, Austin hatta onu beklerken, bundan garip bir şekilde utandığını hissediyordu,

Sanki hâlâ bağlanmamış olan telefondan onun dağınıklığını hissedebiliyordu.

"Austin, merhaba," dedi, dağınık görünmemeye çalışarak.

"Bu kadar geç aradığım için üzgünüm," dedi ama sesi pek de üzgün gelmiyordu.

"Zor bir gündü." Nora, kâbus gibi bir müşterisi tarafından e-posta yoluyla terk edilmenin (xoxox!) saat 22:00'den sonra bir telefon görüşmesi için yeterince zor sayıldığından emin değildi ama her neyse.

"Belli ki üzerinden geçmemiz gereken çok şey var," dedi ve arka planda klavyesinin tıkırtılarını duyabiliyordu. İçgüdüsel olarak ona gecenin bu saatinde hiçbir şeyin üstünden geçmek için uygun bir zaman olmadığını ve ayrıca iş gününün ikinci yarısının tamamının bir "ü geçme" süreci olduğunu söylediği için bir suçluluk daha hissetti. Onun ve Dee'nin bakış açısına göre, bu gün gerçekleşmeden önce bile haftalardır "üzerinden geçiliyordu".

Dışarıda bulaşık yıkayan Will'i düşündü ve kime daha fazla haksızlık ettiğine karar veremedi.

Boğazını temizledi. "Tamam, biz-"

Sözünü bitiremeden onun sözünü kesti.

"Ama sanırım ilk olarak seni buraya geri getirme konusunu konuşmamız gerekiyor."

Görüşme yirmi dakika sonra sona erdiğinde, Nora telefonunu bir takırtıyla masasına fırlattı, sandalyesini geriye itti ve dirseğini Nonna'nın şifonyerine vurdu.

"Kahretsin," dedi onu tutarak.

"Nora?"

Gözlerini kapattı, artık kime haksızlık ettiğini kesinlikle biliyordu. "Buradayım," diye seslendi. "Çok, çok özür dilerim."

Saniyeler sonra Will kapının önüne geldi, ellerini ceplerine soktu ve çerçeveye yaslandı. Açıkçası Will kapı eşiklerinde çok başarılıydı. Ayakta durmak, eğilmek, öpmek, dokunmak mükemmeldi. Tüm bu konularda A+ almıştı ve şimdi buna bir dördüncüsünü ekliyordu: bakmak.

Önce dirseğini tuttuğu kadına baktı, kaşlarını çattı ve "İyi misin?" dedi.

Sonra başını sallayınca tekrar kaldırdı ve gözlerinin henüz girmediği dairenin tek odasının üzerinden geçmesine izin verdi. Büyükannesinin en

kişisel eşyaları, artı Nora'nın küçük çalışma alanı. Gözleri tekrar Nora'ya dikildiğinde, kaşlarını çatmaya devam etti. "Ne oldu?" dedi ve sanki ona telefon görüşmesinden çok daha fazlasını soruyormuş gibi hissetti.

İçini çekti ve sandalyesini ona doğru çevirdi, bu kez bir şeye çarpmamak için yeterince konsantre olmuştu.

"Austin -bu benim patronum- gelecek ay San Diego'ya geri dönmemi istiyor."

Duruşu tamamen aynı kalsa da, Will'in vücudunda kısa bir süre için bir şeyler değişti. Ama Nora bunu gördü; bir sıkışma. Bir gerginlik.

"Ne için?" dedi, sesi hafifti.

Bunalmış bir halde iç çekti. Will, influencer için yaptığı çalışmayı (ve yeniden çalışmayı) biraz biliyordu ama şimdi her şey hesabın bugün kaybedilmesinin ötesine geçmişti. Her şey çok daha karmaşıktı.

"Bir haftalık toplantılar, sanırım. Birkaç yeni sunum için bizzat orada olmamı istiyor ve"-hâlâ bu kısmın şokuyla başını salladı-"tüm işi Los Angeles'a taşımaktan bahsediyor."

Bu şimdilik ikimizin arasında, demişti Austin, Nora bunun özel bir anlama geldiğini biliyordu: Deepa'ya bundan bahsetmemesi gerekiyordu.

"Bu senin için bir sorun mu?"

Nora başını eğdi, düşündü. "Sanırım bir yıl önce olsa Los Angeles'a gitmek istemezdim. Artık burada olduğuma göre sanırım günlük hayatımda bunun pek bir önemi olmayacak, ama bence bunun anlamı Austin'in yön değiştiriyor olması ve bu Bilmiyorum. Bu atışlar çok işe yarayacak."

Daha fazlası - ekoturizm vakfı kuran bir ünlü. Belgesel film yapımcılığına başlayan emekli bir profesyonel sörfçü. Kısa süre önce sosyal medyada viral olmuş vegan bir ev aşçısı. İşin yanlış bir tarafı yoktu ama alışkın olduğu bir iş olmadığı kesindi. Ve Austin ona dönmesi için fazla zaman vermiyordu. Önündeki dağınıklığa, Austin'in söyledikleri üzerine aceleyle notlar aldığı açık deftere suratsızca baktı.

"Burada kendine ait fazla yerin yok," dedi Will ve başını kaldırıp ona baktı.

Sadece birkaç hafta önce bu yorum onu telaşlandırmış, kızdırmış olabilirdi. Ama artık -sadece banyo projelerinden bile- Will'in bu dairede yaptığı her değişikliğin kendisi için önemli olduğunu anladığını biliyordu.

onu. Ve artık onun da - konu aile yadigârları olduğunda kendi duygusuzluğuna rağmen - kendisini bu yüzden yargılamadığını biliyordu. Birkaç gün önce, Nora'nın çok modern bir şey seçmekte tereddüt ettiği banyo için yeni lavabo musluğu konusunda ona düzinelerce mesaj atmıştı. *Ne istersen*, diye mesaj atmış ve her seferinde Nora'nın hoşuna gitmişti. Her seferinde onun kendisini gördüğünü hissediyordu.

"Bu odayı değiştirmek zor olurdu," dedi gözlerini etrafta gezdirerek. Nonna'nın yatağı ve şifonyeri, ikisi de evlendiği yıldan kalmaydı: 1944 yılında, o henüz on dokuz yaşındayken. Yaşlılıktan sararmış dantel örtüsü, bu binaya taşındığı yıl satın alınmıştı: 1990 yılında, henüz bir yıllık dulken. Nora'nın her hafta tozunu aldığı gümüş bir tepsinin üzerinde duran mücevherli bir saç fırçası ve el aynası. Özenli çerçeveler içinde eski resimler. Köşede küçük, narin görünümlü bir masanın üzerinde Praglı İsa heykeli. Bunların hiçbiri Nora'nın zevkine göre değildi, ama yine de seviyordu, çünkü Nonna onları sevmişti.

Burası da Nonna'nın yeri.

Kucağına baktı, bu davetsiz düşünceden rahatsız olmuştu. Her yöne doğru çekiştirildiğini hissediyordu. San Diego, Chicago. Austin, Deepa. Nonna, kendisi.

"Şu ortak çalışma alanlarından birini hiç düşündün mü?" Will sordu ve gözleri tekrar buluştu.

"Ofis kiraladığınız yer gibi mi?"

"Evet. Alt kattaki kiracı bir tane kullanıyor. Ona sorabilirsiniz."

"Oh, ben-" Kendi kaşları çatılmış, düşünüyordu. İlk başta, fikrin kendisinden çok, iki kat merdiven inip Will'in *kiracı* dediği kişinin kapısını çalma düşüncesi hakkında düşündü. Donny'nin eski dairesinde! Çekiştirme hissiyle dolandığını hissetti, onu görmezden gelmeye çalıştı.

Her neyse, bir ortak çalışma alanı, kimi tanıyor ya da tanımıyor olursa olsun, kesinlikle söz konusu değildi.

"Austin bunun için ödeme yapmaz," dedi Nora. "Uzaktan çalışmayı kabul etmesini sağlamak zaten bir sıçramaydı."

Will başını öne eğerek onayladı. "Doğru, evet."

Sessizliğe gömüldüler ve Nora gülünç derecede hayal kırıklığına uğradığını hissetti: Bu gece aralarındaki her şey, rutinlerine gelen bu ek kesintiyle durma noktasına gelmişti. *Gördün mü Dee?* Uzun mesafeli arkadaşına bir telgraf çekti.

bir sır saklamasını istemişti. *Biz kesinlikle Randevu.*

Will boğazını temizledi. "O-" Kapı çerçevesine doğru kaydı. "Senin için iyi biri mi? Patronun?"

Cevap vermek için ağzını açtı; hızlı, karmaşık olmayan bir evet. Ama Will'in bunu sorması, kaşlarını çatarak ellerine bakıp düşünmeden önce ağzını tekrar kapatmasına neden oldu. Vereceği cevap temelde aynı olacak olsa bile, en azından soruyu düşünmek istedi.

"Evet, öyle. Sanırım bir şeyler yaşıyor, muhtemelen bu taşınma fikriyle ilgili. Ama o iyi bir patron. Ona çok şey borçluyum."

Cevabı sessiz bir : tam olarak onaylamadı, tam olarak karşı çıkmadı. Teşekkür, başka bir şey değil.

"Özür dilerim," dedi tekrar. "Seni o kadar uzun süre dışarıda bıraktım ki."

Omuz silkti. "Bulaşıkları yıkadım. Aydınlatma armatürünün kullanım kılavuzunu okumaya başladım."

Tanrım, bu gece bir aydınlatma armatürü takacak gibi hissetmiyordu. Şimdi değil, her şeyden sonra değil. Aslında şu anda bir zaman makinesi inşa edip telefonunun çalmaya başlamasından önceki dakikalara geri dönmek istiyordu. Eğer bunu tekrar yapabilseydi, daha sonra kendisini ne kadar suçlu hissettirecek olursa olsun, muhtemelen ondan *bebeğini* aramasını isterdi.

"Dürüst olacağım," dedi. "Bu gece elektrikle çalışacak el-göz koordinasyonuna sahip olduğumdan şüpheliyim."

Tüm bu olanlarla ilgili kendi hisleri göz önüne alındığında, rahatlamış olması gerekirdi. Ama bunun yerine, kalması için bir neden olmadığı için anlaşılmaz bir şekilde hayal kırıklığına uğramıştı.

"Evet, tabii ki. Çok geç oldu."

Masasına döndü, defterini kapattı, telefonunu klavyesinin arkasına düştüğü yerden çıkardı. Ayağa kalkabilmek için geri döndüğünde, Will'in odaya bir adım attığını ve şimdi ona elini uzattığını gördü.

Önce avucuna, sonra da ona baktı ve onun yumuşak, içten şakalı gülümsemesine karşılık verdi. Avucunu onunkine değdirdiğinde, adam onu kavradı ve kendine doğru çekti. *Bu*, diye düşündü, onun vücuduna yaslandığında, diğer kolu onu belinden sabitliyordu. *Bu, çekilmek istediğin yön.*

Onu koridordan aşağıya, banyodan geçip yatak odasının kapısına kadar götürürken elini çekiŝtirmeye devam etti, hatta tuttu. Eşikte onu durdurdu, kafası karışmıştı. "Gitmiyor musun?"

Ona doğru baktı. "Yapmamı ister misin?"

"Hayır," dedi hemen. "Ama emin değildim-"

Bir kez daha çekiştirdi, bu kez vücutları aynı hizaya geldi ve sonra elini bırakıp onun yerine iki kolunu birden ona doladı. Başını eğdi ve dudaklarını kızın kulağına yaklaştırdı.

"Nora," diye fısıldadı ve vücudundan nefis bir ürperti geçti, gündüz ve geceden kalan gergin her şey bir şekilde yok oldu. "Sanırım ikimiz de buraya sadece banyo armat rlerinle uğraşmak için gelmediğimi biliyoruz."

Gizli gülümsemesini onun göğsüne bastırdı.

"Değil misin?" dedi masum bir şaşkınlık numarası yaparak. "O zaman ne işe yarıyorsun?"

Güldü ve onu kaldırdı, birkaç adım yürüdükten sonra yatağın üzerine bıraktı. "Başka şeyler."

"Psssst," diye alay etti, ama çoktan geriye doğru kayarak bacaklarının arasına tırmanması için yer açmıştı. "El-göz koordinasyonun hakkında söylediklerini duydum."

Bir dizi yatağın kenarında, bir avucu kalçasının yanında düz bir şekilde durdu ve ona hınzırca gülümsedi. Sonra başını eğdi, gömleğinin eteklerini yukarı doğru ve karnının alt kısmına sıcak, açık ağızlı bir öpücük kondurdu. *İyi y n*, diye düşündü, bel kemerini aşağı çekmek için uzandı ve adam onu takip etti, açıkta kalan her yeni ten boyunca yaladı. *En iyi y n*.

"Belki bu gece başka bir tür üzerinde çalıŝabilirim," dedi, sesi alçak, nefesi sıcaktı.

Ve sonraki kısa süre boyunca Nora'ya sadece yatağında uzanmak ve Will'in onu götürdüğü yerlere gitmek kaldı.

Bölüm 14

"Sıra sizde, Dr. Sterling."

Will, Nora'nın şu anda son mesajını yanıtladığını gösteren küçük gri baloncuğa baktığı telefon ekranından başını kaldırdı. Utanarak boğazını temizledi ve tezgâha doğru adım atmadan önce telefonu önlüğünün ön cebine geri soktu.

"Bunun için üzgünüm Janine," dedi tanıdık baristaya. "Ben ..." Elini sallayarak konuyu kapattı. Ona yalan söylemenin bir yararı olmazdı ve gerçeği söylemek de -yatağını sadece birkaç saat önce terk ettiği bir kadından mesaj beklediğini söylemek- hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Telefonu bir saniye sonra bir bildirimle çaldığında, yine de ona uzanmamak için kendini zorlaması gerekti. Menüye baktı ama aslında beyninde sadece büyük bir gri metin baloncuğu gördü.

"Bugün basit tutmama ne dersin?" dedi Janine'e gülümseyerek. "Büyük boy sade kahve, şekersiz."

Bu sefer en azından siparişini beklemek için kenara çekilmeden önce kupasını vermeyi unutmadı. Yoldan çekildikten sonra direnmekten vazgeçti ve telefonunu tekrar çıkardı.

Boya çok mantıklı, diye okudu ve rahatlamış bir şekilde gülümsedi.

O zaman bu iş hallolmuştu, onu görmek için bir fırsat daha vardı, hem de yakında.

Geçen hafta, her ikisinin de aydınlatma armatürü projesini atladıkları gece Will, devam edip etmeyeceklerini ve bu numarayı bırakıp bırakmayacaklarını merak etmişti - eğer sadece bu giderek basitleşen ev projeleri için gelmeyecekse, neden onlarla uğraşmaya devam ediyordu? Sonunda armatürü taktırdıktan sonra bile, Nora senaryolarına sadık kalmıştı: Ertesi öğleden sonra ona masaj yapan bir duş başlığı linki göndermişti ve belli ki Will bu fikre karşı çıkmayacaktı.

Duş başlığı takıldığında güzel bir gece olmuştu. Ve test edildi. İki kez.

Yine de rahatlamasının bir sınırı vardı; ikisinin de güvenli olduğuna karar verdikleri bu koşullar altında onu tekrar görme konusunda rahat nefes almasını engellediğini hissettiği sert bir çizgi. Ne de olsa resim yapmak son bir sınır gibi geliyordu: müteahhitleri içeren şeyler yapmadan gösterebilecekleri son gerçek çaba,

Ya da en azından daha fazla zaman, ekipman ve bilgi birikimi. Ve Nora için banyonun başlı başına bir sınır olduğunu biliyordu; bu dairede yatak odası dışında gerçekten değiştirmeye istekli görüldüğü tek yerdi.

O gecedен beri ilk kez, onu her gün oturduğu o sıkışık, hüzünlü ofis bahanesinde bulmaya geldiğini düşündü. Karanlık, ağır mobilyalar onu çevreliyordu. Ortak koridorlardaki o berbat duvar kağıdıyla neredeyse aynı deseni paylaşan perdeler. Bilgisayar donanımı ona doğru bastırılmış, baş döndürücü ve klostrofobik. Onu sıkışık ve stresli gösteren o sandalye.

Bundan hiç hoşlanmadı.

Ayrıca tek sorunun ev ofisi olmadığına açık olmasından da hoşlanmıyordu: Nora'nın çıkmak zorunda olduğu bu yolculuktan bahsederken sesinin değişmesi, son zamanlarda telefonundan e-postalarını kontrol ederken dudağının içini çiğnemesi, patronundan gece geç saatlerde gelen o telefonlardan en az birini daha alması, bu kez Will'in bir eli Nora'nın gömleğinin altında, Nora'nın da bir eli onun düğmeleri açık pantolonunun içindeyken gelmişti. Nora önce aldırmamış, kararlı dudaklarını Will'in dudaklarına değdirmeye devam etmişti ama telefon susup hemen ardından tekrar çaldığında, özür dilercesine oflayıp puflamış ve geri çekilmişti.

Açıkçası, Nora'nın patronu oldukça iyi görünüyordu. "Dr. Sterling."

Will içten içe lanetledi.

Abraham onun yanına gelerek, "Görüyorum ki telefonuna oldukça dalmışsın," dedi.

Kimse buna telefon demiyor, diye düşündü Will, ama yine de bir şey yakalamış gibi bir kenara sakladı. Ayrıca, Abraham'ın neden burada olduğunu bildiğini düşündü. İki saat önce Will, koğuştа bulunan ve muhtemelen şu anda genel cerrahi katında apandisiti alınmakta olan on bir yaşındaki bir hastanın çok endişeli annesiyle ilgilenmek üzere onun yerini almıştı. Will, patronunu bir teşekkür almayacağını bilecek kadar iyi tanıyordu ama tüm durumu değerlendirmek için bir talep alacaktı.

"Son zamanlarda Sally ile konuştun mu?" Abraham bunun yerine, "Sally'yle konuştun mu?" diye sorunca Will'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Abraham'ın kötü tasarlanmış kedi hediye etme planından beri Sally'den hiç söz edilmemişti ve bu birkaç hafta önce olduğuna göre, Will uzlaşma bölümünde işlerin durduğunu düşündü.

Vader'ın sesine hazırlanmak için boğazını temizledi. "I-uh." Gözleri yalvarırcasına Janine'e ve iş arkadaşına kaydı, belli ki bugün biraz geride kalmışlardı. O zaman yapacak bir şey yoktu. Cevap vermek zorundaydı.

"Sanırım dün onunla konuştum," dedi, ki bu bir yalandı. Buna inanmıyordu; bunu biliyordu. Ama belli belirsiz bir anıyı hatırlıyormuş gibi yapmak doğru bir hareket gibi görünüyordu, özellikle de Gerald Abraham'ın yanında sarmal bir yay enerjisi olduğu için.

"Hmm," dedi Abraham ama bu kesinlikle işin sonu olmayacaktı. Will kendini hazırladı. "Son randevumuzdan bahsetti mi?"

Will ağzını açtı, sonra kapattı. *Janine, lütfen, diye düşündü. Kahveyi suratıma fırlat, ne olursa.*

Janine ona dönüp bakmadı.

"Bir randevudan bahsetmedi, hayır. Sadece birliğim hakkında konuştuk." Aklına Nora ve onun bu kelime üzerine güldüğünü itiraf etmesi geldi ve rahatsız bir şekilde ayaklarının üzerinde kaydı. "Kiralık mülküm yani."

"Ah, evet. *Randevumuzda,*" dedi Abraham, tercih ettiği sohbet konusuna gerçekten eğilerek, "Sally son zamanlarda işlerin senin için daha sorunsuz gittiğinden bahsetti."

Bunu tersine çevirebilirim, diye düşünen Will, Donny'nin dairesine bir can simidiymiş gibi sarıldı İroni gözünden kaçmamıştı. "Çok sorunsuz. Bir sonraki kiracım aslında tıp fakültesi dördüncü sınıf öğrencisi-"

"Suşi," dedi Abraham. "Bu Sally'nin seçimidir." Will bir iç çekişi bastırdı. "Onun seçmesine izin vermek iyi fikir." "Ben de öyle düşünmüştüm. Ancak."

Janine onu tamamen terk etmişti. Belki de kupasını oraya atmıştı. Bir daha asla sıradaki telefonuna bakmayacaktı.

"Onu yarın akşam yemeğine davet ettim ve hâlâ karar vermediğini söyledi."

"Doğru, iyi-"

"Genellikle, Sally bir şeye karar verdiğini söylediğinde, cevabın hayır olduğuna çoktan karar vermiştir."

Janine, Will'in artık dolu olan kupasıyla tezgâha yaklaştı ve Will rahatlayarak öne atılmamaya çalıştı. Ama arkasını döndüğünde, Gerald Abraham aynı yerde durmuş bekliyordu.

Sonra uzandı ve yakasını düzeltti.

Kahretsin, diye düşündü Will.

"Dr. Abraham," dedi alçak sesle, gerçi Abraham'ın kendi sesinin yüksekliği, onun meseleleri hakkında ihtiyatlı davranmak istediğini göstermiyordu.

evlilik sorunlarından bahsetti. "Bu konuyu konuşmak için en uygun kişi olduğumdan emin değilim. Ben hiç evlenmedim ve-"

"Olacaksın," dedi Abraham, çünkü Will'in bir cümleyi bitirmesine asla izin vermezdi. Ve ayrıca Will'in sözünü her zaman son derece rahatsız edici ifadelerle kestiği için.

"Hayır, ben-"

"Sen insanların evlenmek isteyeceği türden birisin," diye tekrar araya girdi Abraham. Hâlâ rahatsızdı.

"Gerald," dedi Will, daha önce hiç denenmemiş olan bu ilk isim konuşmasının ya başka kesintileri önleyeceğini ya da patronunu bu konuşmayı bitirecek kadar kızdıracağını umarak. "Aslında evli olduğunu düşünürsek, senin de öyle bir tip olduğunu söyleyebilirim."

"Evet, ama ben boşandım. Mesele şu ki, henüz evlenmemiş olsanız bile, sık sık birileriyle çıktığınızı varsayıyorum."

Will'in telefonu cebinde çaldı ve Abraham kaşlarını kaldırdı. Eğer arayan Nora'ysa, tarihin en kötü zamanlamasına sahipti. Ama eli yine de kontrol etmek için titredi.

"Ben-" diye başladı ama dürüst olmak gerekirse bu kez sözünün kesilmesinden memnundu. Gerald Abraham'a, işlevsel olarak var olmayan flört geçmişi hakkında ne söyleyecekti ki? Hiç gerçekten biriyle *çıkılmış* mıydı? Ayaklarının üzerinde kaydı, telefon cebinde aniden ağırlaştı.

"Suşi iyi gitmesine rağmen Sally'yi başka bir yemeğe davet ederek yanlış hesap yaptığımı düşünüyorum."

Will baktı. Bu ses tonu. Bu, *apandisit çıkarma durumu hakkında bilgi verelim* tonuydu. "Tamam," dedi.

"Sanırım iki sorun var," dedi Abraham ve sonra, tanıdık bir hareketle, konuşmaya devam ederek uzaklaşmak için döndü. "Birincisi, evliliğimiz boyunca Sally'yi randevulara götürmedim."

"Tamam," diye tekrarladı Will, çünkü artık bu ses tonuyla işin içindeymiş gibiydi. En azından işinin başındaymış gibi hissetmesini sağlıyordu. "Yani tedavi ediyorsun-" *Tanrım*. Boğazını temizledi. "Yani bununla ona çıkma teklif ederek başa çıkıyorsun."

"Evet, ama bu bizi ikinci soruna getiriyor; Sally her zaman rutinlere fazla bağlı olduğumu düşünmüştür."

Will başını eğerek onayladı. Bunun beyaz önlüğü açıkladığını tahmin etti. Sürekli protokol konuşmaları. Mesele şu ki, Gerald Abraham iyi bir

Doktor. Hasta başındaki tavrında eksik olan şeyi kesinlikle hassasiyetle, neredeyse hiçbir şeyi kaçırmadığı anlamına gelen dikkatli, tekrarlayan takip türüyle telafi etti.

"Sally, senin de gözlemlediğinden eminim, daha spontane olmayı tercih ediyor." Yan gözle Will'e baktı. "Peki onu tekrar yemeğe davet ederek ne yaptım?"

Will gözlerini kırptırdı. "Yani bu sadece ikinci-"

"rutin oluşturun!" Abraham durdu.

Will de durdu ve patronuyla yüzleşmek için döndü. Şu anda onu bir patron olarak düşünmek doğru gelmiyordu, her ne kadar sorgulama sırasında Will'den bir sorunu çözmesi isteniyor olsa da. Abraham teşhisi koymuştu ve şimdi Will'den tedaviyi geliştirmesini istiyordu.

Ancak Will, başlangıçta düşündüğünden daha az yardım edebilecek nitelikte olduğunu fark etti, çünkü sadece anlamlı bir flört deneyimi yoktu, aynı zamanda şu anda sahip olduğu her boş anı, *aslında* hiç dışarı çıkmadığı bir kadınla geçiriyordu.

Çok özel bir rutine hapsettiği kişi.

Onunla çıkmıyorsun, dedi beyninin tanıdık, odaklanmış bir parçası ona ve bunun doğru olduğunu varsaydı. O ve Nora'nın sahip olduğu şey ...

Daha fazlası.

Bu da onun başka bir yönünün konuşmasıydı.

Elini kaldırdı, avucu telefonunun gömleğinin kumaşına ağırlık yaptığı cebin kenarına çarptı.

"*Düşünceli* olduğumu göstermek için fikirler," dedi Abraham ve belli ki bu son kelimeyi doğrudan Sally'nin ağzından tekrarlıyordu.

Will yutkundu ve tekrar o küçük masanın arkasındaki Nora'yı düşündü. Düşünceliydi, değil mi? Bunca hafta boyunca Nora'yı izlemişti -hatta yatağına girmeden önceki haftalarda bile

-Ve onunla kavga ederken bile, binayı mengeneyle tutmasının komşuları için duyduğu endişeden daha fazla bir şeyle ilgili olduğunu biliyordu. Ve şimdi onu daha iyi tanıdığı için, şimdi onun alanında olduğu için - düşünceli olmaya, kendisine bile tam olarak itiraf etmediği bu projede ona yardım etmeye çalışmıştı. Havlu çubukları, musluklar, ne isterse. Yardım etmişti.

Ama onu hiç dışarı çıkarmamıştı. Gecenin karanlığında onun evine gitmiş ve şafak sökmeden ayrılmıştı. Hiç oyalanmamıştı, o ilk geceden beri.

Zaman.

İçinden bir ses Sally'nin bunu onaylamayacağını söylüyordu ama bunun onu neden bu kadar rahatsız ettiğinden emin değildi.

"Bunu bir düşüneyim," dedi Dr. Abraham'a. "Seni sonra bulurum."

"Tamam."

Will bir omzunu yanındaki duvara yaslayarak onun gidişini izledi. Nora'yı dışarı çıkarmak iyi olurdu. Rutine bir ara vermek. İş ve evin aynı yerde olduğu evinden biraz olsun uzaklaşmasını sağlamak da işe yarıyordu. Onunla (yeniden) evlenmeye falan çalışmıyordu ve zaten Nora da bunun sınırları konusunda en az onun kadar netti. Hatta hayır bile diyebilirdi; ona bir kutu boyayla gelmesini ve tuhaf sorular sormayı bırakmasını söyleyebilirdi.

Ama sormaktan zarar gelmezdi.

Telefonunu tekrar çıkardı ve son mesajını gördü. *Aynı zamanda mı?* Okunuyordu.

Tekrar düşünmeye fırsat bulamadan cevabını yazdı.

Planları değiştirmeye hazır mısınız?

Nora plaj yüzünü takınmıştı.

Onu bir daha sahile götürmemişti, çünkü kafasında bir kez onu dışarı çıkarma, *bir randevuya* götürme fikri oluştuğunda, bunu kesinlikle Abraham'laştırmak ve bir tür rutin haline getirmek istemiyordu. Chicago'da geçirdiği yılların çoğunu -önce ihtisasını, sonra bursunu ve şimdi de şu anki işini- böyle yerleri keşfederek geçirmemiş olsa da, buradaki insanların neleri yapmaya değer bulduğunu anlayacak kadar uzun süredir buralardaydı.

Nora'nın gülümsemesine bakılırsa, Garfield Park Konservatuarı bunu yapmaya değerdi.

Bu fikri haftada bir gece geç saate kadar açık olduğu için şansı yaver gitmişti, ama elinde olsaydı buraya daha erken gelir, bütün bir öğleden sonrayı onunla geçirebilir, onun kıvrımlı, güzel kokulu yollarda yürüyüşünü, elinde telefonu, kamera uygulaması açık bir şekilde izlemesini sağlayabilirdi. Bu haliyle, her şeyin akşam için kapanmasına sadece yarım saat kalmıştı, seranın camlarından görünen gökyüzü bulutlarla mor-gri renkteydi ve gece yaklaşıyordu.

Yine de bir randevu hissi vardı, ya da en azından bir randevuyla ilişkilendirilebileceğini düşündüğü bir his - o ve Nora ilk kez ev için giyinmemişlerdi

iyileştirme, her zaman sonra gelen şey için soyunmamıştı. Bunun yerine, işten sonra eve gidip üstünü değiştirmiş, genellikle kliniğe giderken giydiklerinin bir versiyonunu giymişti - koyu renk bir pantolon, ütilediğinden emin olduğu yakalı bir gömlek. Nora elbette güzel görünüyordu - onu nasıl görürse görsün, güzel görünüyordu - ama bu gece lacivert ve beyaz bir yazlık elbise giymişti, altın rengi tüy gibi hafif bir kolye yakasının V kısmına kadar iniyordu, uzun saçları aşağıya dökülmüş ve hafifçe kıvrılmıştı.

Kadın arabasından indiğinde neredeyse nefes almayı unutmuştu.

Elbette bir araya gelmemiş olmaları, aralarındaki farklılıkları hatırlatıyordu; aynı şekilde, ikisinin de başından beri birbirlerine karşı gergin bir fiziksel mesafe koymuş olmaları da öyle. Çevrelerinde, parmaklarını birbirine kenetlemiş ya da ellerini birbirlerinin sırtına hafifçe koymuş çiftler dolaşıyordu - Will'in birdenbire fark ettiği gündelik, doğal dokunuşlar. Nora'yı dışarı çıkarmak istemişti; onu dışarı çıkardığı için mutluydu. Ama şimdi o burada olduğuna göre, *içerideyken* sahip oldukları şeyi de istiyordu. O hareket ederken ellerini onun üzerinde tutmak istiyordu. Nora ona her baktığında ağzını onunkine dayamak istiyordu, gördüğü bir şeyden hoşlanmıştı.

Onun yerine, ellerini ceplerinde tuttu. Ağzını kendi kendine kapattı.

Ama bu kısıtlamaya rağmen, burada onunla birlikte olmakla ilgili bir şey şüphesiz gevşek, özgürleştirici hissettiriyordu. Onun dairesinden uzakta, ayak seslerinin altından nasıl geldiğini ya da sesinin nasıl taşındığını düşünmedi. Bahane olarak kullanacakları bir sonraki projeyi ya da sonunda ellerinde kalmadığında ne olacağını düşünmedi.

"Şuna bakın," dedi Nora, bir tabelanın üzerine eğilerek. "Sikadlar beş yüz yıl yaşayabilir! Ne bitki ama, değil mi?"

Will gülümsedi. Tabii ki Nora eski bir bitkiyi severdi.

"Emily için şunun bir fotoğrafını çekeyim," dedi ve telefonunu kaldırdı. Bitirdiğinde ekrana baktı ve Will'in ona duyduğu özlemle ayaklarının üzerinde kaymasına neden olan küçük, memnun bir gülümseme verdi. Döndüğünde, Will onun eteğinin salınışını, patikanın üzerine tembelce dökülen eğrelti otlarının kenarlarına hafifçe takılışını izledi. Onun birkaç adım gerisinde durdu ve bunun tadını çıkardı: Nora'nın şekli, tüm bu yaşayan, nefes alan yeşille çevrelenmişti.

Adam tekrar ona yaklaştığında, kadın tepesinde sallanan dev yapraklara bakıyordu.

"Bu çok iyi," dedi sessizce. "Bunun gibi daha çok şey yapacağım."

Nora'nın yalnız olduğu, kendisini iyi hissettiren yerleri keşfettiği bu hayali gelecekten garip bir acı duydu. Boş yere, amaçsızca, umursamazca bir rutin düşündü: Nora'yla her ay bir gece işten sonra burada buluşmak. Her seferinde farklı bir elbise. Ellerini ceplerinden çıkardı. Ağzı hazır ve bekliyor.

Boğazını temizledi. "Öyle mi?"

Başını salladı, gözlerini yukarıda tuttu, ama yüzünde bir şeylerin geçtiğini görebiliyordu, belirli birini anlamına geldiğini bildiği gergin ve üzgün bir şey.

Bekledi.

"İlk döndüğümde o kadar odaklanmıştım ki" -gözleri basit bir göz kırpması için çok uzun süre kapalı kaldı, sonra tekrar açıldı- "Nonna'ya ve her şeyle onun istediği gibi ilgilendiğimden emin olmaya. Benden isteyeceğini bildiğim şekilde. Sonra kış geldi ve ben çok üzgündüm, sonra tam her şey yoluna girmeye başladığında ..." Başını eğdi, yanakları kızarmıştı.

"Donny," dedi. "Ben."

Ona baktı, yüzünde mahcup bir ifade vardı. " demek istemedim."

"Sorun yok," dedi, çünkü gerçekten de öyleydi. Onun dairesinde, iki kat aşağıdaki kiralık dairede, belki öyle olmazdı; belki gergin hissedirdi ya da belki sessizliğe gömülürdü. Ama şu anda Will'e geçmiş, gelecekte daha güvenli, daha rahat geliyordu.

O da buna devam etti.

"Buraya geri döneceğini hep biliyor muydun?" diye sordu. "Yaşamak için yani. Temelli olarak."

İlk başta sessiz kaldığında, yanlış adım atmış olabileceğinden endişelendi - şu anda ona daha güvenli gelen şey onun için aynı şeyi hissettirmiyordu. Ama bir saniye sonra gözlerini tekrar yukarıya çevirdi ve vereceği cevabı düşündüğünü anlayabildi.

"Ben küçükken öyleydi. Büyükanne sürekli bundan bahsedirdim. Ve aileme." Başını tekrar eğdi ve ikisi de yola devam ettiler. Kapanış saatinin farkında olmadan yavaş bir yürüyüş. "Ama bilmiyorum. Üniversiteyi hep Kaliforniya'da okuyacaktım, çünkü ailemin öğretmenlik yaptığı yere ücretsiz gidebiliyordum. Hâlâ buraya geliyorum ama eskisi kadar sık değil, tüm yaz boyunca değil."

Kadın durakladı ve adam ona baktı, saçının uçlarını hafifçe çekiştirirken yakaladı, sonra bıraktı ve elini saçının kenarından aşağı doğru indirdi

Eteğinden.

"Sonra sanırım meşgul oldum ve sevdiğim bir işe girdim. Herkesle başka şekillerde iletişim kurmaya devam ettim ve fırsat buldukça ziyaret ettim. Büyükanнем bu konuda her zaman çok destekleyici oldu."

Tanıdık bir omuz silkme hareketi yaptı, umursamazlığın tam tersini ifade eden bir omuz silkme. Bunun yerine suçluluk, üzüntü ve şüphe.

"Sanırım her zaman iki hayatım oldu, bir bakıma. Belki de o zamanlar yanlış olanı seçtim. Belki de daha erken dönmeliydim."

"Nora," diye nazikçe uyardı. "Bunu yapma."

Bunu söylerken bile o kadar da nazik hissetmiyordu. O karanlık ev ofisini, kendine izin verdiği o küçük alanı düşündü. Evine geri dönmeyi ve Nora'ya ait olmayan her şeyi dar, üst üste yığılmış bir köşeye tıkıştırılmayı düşündü, böylece gerçekten ne kadar odası olduğunu görebilecekti.

Ama bu bile ileriye bakmak demekti ve gece bunu yapmamaya karar vermişti. Ona zayıf bir gülümseme gönderdi. "Biliyorum." Bir nefes aldı, duruşu uzadı. "Geri için çok mutluyum. Burada olduğum için mutluyum. Şimdi."

Bu iyi bir hatırlatmaydı, *şimdi* ve sonraki birkaç dakika boyunca - o, Nora ve kalan birkaç müşteri onları çıkışa götürecek yollarda ilerlerken - sadece etraflarında gördükleri şeyler hakkında konuştular, Nora fotoğraf çekti ve bir keresinde Will'den devasa bir palmyenin altında dururken bir tane çekmesini istedi, kollarını genişçe uzattı, ağzı abartılı bir O şeklinde açıldı. Telefonu geri verdiğinde, çektiği tüm fotoğraflardan bir slayt gösterisi yapması gerektiği konusunda şaka yaptı ve gülmek yerine bir parmağını çenesine koyarak, tamamen ironisiz bir şekilde, bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu söyledi.

"Projektörümü kullanabilirim," dedi. "Böylece herkese aynı anda gösterebilirim!" *Bunu düşünme Will*, dedi kendi kendine. *O binanın arka bahçesinde lanet olası bir bitki slayt gösterisine gitmeyi düşünmeyin. Bu senin işin değil.*

gelecek.

Tepedeki bir anons konservatuvarın kapanış saatinin yaklaştığını bildirdiğinde, Nora onun önünde, telefonu çoktan kaldırmış halde seranın çıkışına doğru merdivenlerden yukarı çıktılar.

"Şundan bir tane daha çekeyim," dedi, gerçekten ona bile değil ve böylece olduğu yerde durdu, istediği açığı elde etmek için birkaç basamak daha tırmanmasını izledi. Kadın yaklaşıırken gülümsedi, artık biliyordu ki

Bu, Emily'ye sporlar hakkında bir şeyler göstermeye çalıştığı resimlerden biriydi. Gerald ve Sally'yi düşündü, randevularının -Will patronuna üç farklı fikir vermişti- bunun gibi iyi geçmesini umdu.

"Bizi buradan atacaklar," dedi alay ederek.

"Konuşmayı kesersen daha hızlı hallederim."

Daha önce çeşitli kavgaları sırasında uyguladıkları ve son birkaç haftadaki projeleri sırasında mükemmelleştirdikleri bu tanıdık şakaya kıkırdadı.

Olay gerçekleştiğinde ona bakıyordu - kaşları çatıldığında, dudakları bir tarafa çekildiğinde. Fotoğrafını çekmeye çalıştığı yaprakların etrafında tembelce vızıldayan bir sineği uzaklaştırmak için telefonunu tutmayan elini uzattığında. Dilini gıcıklayıp sessizce "Get. *Getir!*" dediğinde sesinde tanıdık bir kahkaha izi vardı.

Kalbi hıçkırığında.

Sanki yeniden on beş yaşındaymış gibi.

"Bu bana bir şey hatırlattı," dedi düşünmeden. Bu gecenin çok güvenli olduğunu düşünerek kendini kandırdığı geçmişten kendini çekip çıkaramadan önce. "Seni ilk gördüğüm zamanı."

Kadın doğruldu, yüzünü ona döndü, ona baktı ve adam neredeyse ellerinde çeri domates olup olmadığını kontrol etmek isteyecekti. Ama hayır, onları bıraktığı yerdeydiler, hâlâ ceplerindeydiler, hâlâ kontrol altındaydılar.

"Çiçeğimi devirdiğim sabahı mı kastediyorsun?"

Farkında olmadan ona bir çıkış yolu vermişti ve o da bunu kullanabilirdi. Tabii ki, o sabah olabilirdi. Tabii ki "*Evet, bitkini devirdiğinde*" diyebilirdi. Ama nedense burada, böyle aşağıda, Nora böyle tepesindeyken kendini durduramıyor gibiydi.

Onun yerine "Hayır. O sabah olmaz." dedi.

Ona göz kırptı, gözlerinde arayış ve yoğun bir şey vardı ve söyleyeceğini biliyordu. Her şeyi anlatmak zorunda değildi ama bunu ona söylemesi gerektiğini biliyordu, bu gece rutinlerini bozuyorlardı.

"Annemle geldiğim gün, on beş yaşındaydım. Seni balkonunda gördüm."

"Yaptın mı?"

Durduğu yerden göğsünün normalden daha hızlı inip kalktığını görebiliyordu.

"'Testere' abartılı bir ifade olabilir." Adam uzanıp gözlüğünün kenarına dokundu ve kadının dudakları usulca kıvrıldı, gözleri hâlâ şaşkındı.

"Sincapları büyükannenin domates fidanlarından uzaklaştırmaya çalışıyordun," diye ekledi. "Ona Nonna diyordun. Bu kelimeyi daha önce hiç duymamıştım."

Kızın boğazının yutkunurken titremesini izledi. "Evet." Ve sonra, "Neden bana söylemedin?"

"İlk başta emin değildim. Yazları geldiğinden bahsettiğin o bina toplantısına kadar." dedi ama bu gerçekten doğru değildi. Onun *Hey* dediğini duyduğu andan beri emin değil miydi? Balkonunun kenarından onunkine baktığı andan itibaren mi? "Ve sonra

. . ." Nora'nın önceki sözlerinin bir yankısı olarak sözlerini yarıda kesti. *Donny*, tekrar söyleyebilirdi. *Ben*.

Başını salladı, gözlerini eteğine indirdi ve eteğini tekrar düzeltti. "Keşke bir şey söyleseydin."

"Binayla birlikte karmaşık hissettirdi." Bir başka yarı gerçek. Karmaşık hissediyordu. Onu tekrar gördüğü andan itibaren her şey karmaşıklaşmıştı.

"O zamandan bahsediyorum. Beni ilk gördüğün ."

"Oh. Şey, neredeyse görüyordum. Neredeyse seni arayacaktım."

Birdenbire o kadar net hatırlayabildi ki... Kafasına domates yağdırırken ona söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışan ergenlik çağındaki aklından geçen her şeyi. *Hey, bir şey mi düşürdün?* Sonunda buna karar vermişti.

Ergenlik çağındaki haline karşı alışılmadık bir şefkat hissetti.

"Gelmeni isterdim," dedi Nora. "Burada hep kendi yaşıtımla çocuklarla tanışmak istemişimdir."

"Sanırım biraz daha büyük olabilirdim. İki yıl mı?"

Başını salladı ve gülümsedi. "Bu her şeyi daha da güzelleştirirdi. Okula döndüğümde övünebilirdim. Yaz boyunca benimle flört eden sevimli liseli çocukla."

Bir adım atarak kendini ona yaklaştırdı ve bu ona neredeyse telefonu, sineği ve gülüşündeki hayal kırıklığı kadar keskin geldi. O gün onu yakından görmek için neler vermezdi. Her şey cehenneme dönmeden önce bencilce bir yaz daha geçirmek için neler vermezdi.

Onun sessizliği sırasında gülümsemesi kayboldu ve iki adım ötede durakladı. "Ama yine de," dedi, "on üç yaşındayken oldukça garip bir dönemdeydim, yani belki sen-"

"Güzel olduğunu düşünmüştüm," dedi şiddetle, çünkü başka hiçbir şeyin durmasına izin vermeyecekti.

Uzandı ve az önce yaptığı gibi gözlüğünün kenarına dokundu. "Beni göremediğini söylediğini sanıyordum."

Bir tane daha çıktı ama bunu da almadı.

"Yapabilirdim, bir şekilde. Gülüşün, sesin. Seni yeterince iyi görebiliyordum."

Bir adım aşağı indi, şimdi göz hizasındaydı. Bir noktada, seradaki son kişiler olmuşlar gibi görünüyordu, ancak yanlarından geçen birini gördüğünü hatırlamıyordu. Zamanlarının az olduğunu, yakında gitmeleri gerektiğini biliyordu. Ama Nora ona sanki doğrudan geçmişe görmeye çalışıyormuş gibi bakıyordu ve ona izin vermek istedi. O gün ona seslenmesini engelleyen sözleri düşünmek istemiyordu. *Aceleci, umursamaz, bencil* olduğunu düşünmek istemiyordu; geleceği düşünmek istemiyordu.

Ellerini ceplerinden çıkardı, parmaklarını onunkilerle birleştirmek için uzandı. Kız tekrar ona doğru adım attığında, en başından beri yapmak istediği gibi onu öptü. Bu randevu başladığından beri değil.

Önceden beri, önceden beri.

Ve son anons duyulduğunda, birbirlerinden ayrılıp utangaç bir sevinçle birbirlerine gülümsediklerinde, yanakları kızarmış ve gözleri parlayan kız arkasını dönerken ona nasıl tutunduğunu fark etmedi.

Parmakları uzaklaşana kadar tutmaya devam ettiğini fark etmedi.

Bölüm 15

Çok ileri gitmiş olması mümkündü.

Arka bahçede Nora, Bayan Salas'ın yanında durmuş, sabah yola çıkardığı, biri hariç hepsi dolu, türlerine göre sıralanmış altı kutuya bakıyordu: mutfak eşyaları, nevresimler, giysiler, kitaplar, elektronik eşyalar ve dekor. Otuz dakika sonra, Bayan Salas'la birlikte komşularına verdikleri süre dolacak ve bir saat içinde, Nora'nın daha bir hafta önce haberini okuduğu, yaklaşmakta olan bir kermes için katkılarını almak üzere mahalledeki bir yardımlaşma örgütünden bir kamyonet gelecekti.

"O lambayla ilgili olan şey," dedi ve Bayan Salas sempatik bir ses çıkardı - ne merak ne de onay anlamına gelen küçük bir mırıltı. Bayan Salas'ın bugün Nora'nın ileri geri konuşmalarını çok duyduğunu bildiğinden, kendini susturmaya çalıştı ama çok geçmeden yarım kalan düşüncesi duman gibi içinde dönmeye başladı, sıcak ve rahatsız edici, ta ki ağzını tekrar açmak zorunda kalana kadar. "İtalya'dan."

Bayan Salas tekrar mırıldandı ve Nora içini çekti.

Bu zordu, hepsi bu kadardı ve kendinden başka suçlayacak kimsesi yoktu.

Ve belki Will'i de.

Nora kış bahçesindeki o geceden beri neyin değiştiğini tam olarak kestiremiyordu ama kesinlikle bir şeyler . Aralarında kesinlikle bir şeyler değişmişti; etkileşimlerindeki ihtiyat katmanı kalkmış, özgürlük katmanı eklenmişti. Artık birbirlerini sadece Nora'nın dairesinin duvarları arasında görmüyorlar, görüştüklerinde de gizliliklerini bu kadar ön plana çıkarmıyorlardı. Nora'nın komşuları, Will'in o gece, ilk gerçek buluşmalarından sonra, güneş henüz tam olarak batmamışken evine geri döndüğünü fark etseler bile, kimse tek kelime etmemişti. Ve eğer Nora'nın içeride olduğundan daha fazla dışarı çıktığını fark etmişlerse - yani, hiç - kimse bu konuda da pek bir şey söylememişti.

Bu konuda stresli olmaması - sadakatsizlik endişesiyle uyanık yatmaması - kendisinde gördüğü değişimdi. Nonna'dan miras kalan (aslında oldukça çirkin!) bir lambanın kaynağını açıklamaya zorlayan duman gibi değildi, ama o da farklı değildi. Bu duygu da dışarı çıkmak, kendini ifade etmek istiyordu. Ama kendini

Austin'in sekizden sonra gelen telefonlarını görmezden gelmek gibi. Dee'ye Los Angeles'ı anlatmak. Will'in gelip ona katılmasına fırsat bile vermeden o küçük banyoyu tek başına boyamak. Dizüstü bilgisayarını toplayıp beş blok ötedeki bir kafede yarım gün çalışmak.

Mahalledeki bir kermes hakkında bir şeyler okudum ve birkaç şeyi bırakmaya karar verdim.

Sanırım her zaman iki hayatım oldu, demişti Will'e o gece ve bunu söylediğinden beri de bir türlü aklımdan çıkaramamıştı. Chicago'ya döndüğünde, sonunda ve temelli olarak bunlardan birine yerleşeceğini düşünmüştü. Ama haftalar önce Will'le tanıştığından beri olan her şey ona farklı bir şey düşündürüyordu; kendi hayatına değil, bir başkasının hayatına alışmıştı. Bu rahat ve huzur vericiydi, çünkü burada geçirdiği bütün yazlar hep böyle geçmişti: Nonna'nın yaptığı gibi günleri planlamak, Nonna'nın yaptığı her şeyi sevmek.

Elbette bütün bunları konservatuardaki o geceden önce de bilmeye başlamıştı; belki de daha önce, kederini atlatmaya başladığı kış mevsimindeki o yalnız altın saatlerde bile bilmeye başlamıştı. Yine de Will'in ona söyledikleriyle ilgili bir şey -onu yıllar önce *gördüğünü*, buradaki yaz hikâyelerinin Will Sterling'i de içeren alternatif bir versiyonu olduğunu- her şeyi kristalize etmişti.

İki hayat artık istediği şey değildi.

Bir tane istedi. Kendisi için yapacağı daha fazla desenle. Kendisi için seçeceği daha fazla aşkla.

Ama bazen bir şeyleri istemek, onları *yapmaktan* daha kolaydı.

"Belki de bende kalmalı," dedi Nora. "Kimse almayacak gibi görünse de."

"Biri bunu satın alacak," dedi Benny, parlak renkli bir yastığı dekor kutusuna atmak için ayağa kalkarak. "Muhtemelen bu yastığı satın alacak kişiyle aynı türden biri."

"O yastığı sana *ben* almıştım!" dedi Bayan Salas. "İki yıl önce Gizli Noel Baba için!"

Nora bir kahkaha attı. Gizli Noel Baba bu binada nadiren sır olarak kalırdı. Ayrıca o yastığın üzerinde *Ev Gibisi Yok* işlemesi vardı. Sadece Bayan Salas'tan gelmiş olabilirdi.

"Oh," dedi Benny hızla, tekrar eğilerek. "Sanırım yanlış şeyi yakaladım-"

Bayan Salas ağır bir iç çekiş ve koluna dokunan bir el ile onun sözünü kesti. "Boş ver. Her şeyi kutulara koyuyoruz. Kırk beş dakikamı kocamla tartışarak geçirmedim ki geri gelip bu aptal helikopteri buradan çıkarmaya çalışsın."

Bay Salas'a uzaktan kumandalı, çok fazla "beygir gücü" olan aptal helikopter muhtemelen kutularda en çok para getirecek eşyaydı. Ama Nora bunu kesinlikle söylemeyecekti, özellikle de Bay Salas helikopterden vazgeçmiş olsaydı muhtemelen şu anda yukarıda, çalışma odasında Bayan Salas'ın daha da sinir bozucu bulacağı bir şey yapıyor olurdu.

Nora gözlerinin Nonna'nın lambasından, komşularıyla birlikte getirdikleri diğer eşyalara kaymasına izin verdi. Dayanışma -ki bunun böyle olduğunu hissediyordu- ona yardımcı oldu. Bu iyiydi! İtalya'dan gelmiş olsa bile bu Nonna'nın en sevdiği lambalardan biri bile değildi.

Arkasında, Marian'ın binanın içinden yükselen boğuk sesini duyabiliyordu ve bir dakika içinde o da başını sallayarak avluyu geçiyordu. "O merdivenlerden üçüncü kez bağıryorum," dedi sinirlenerek. "Yukarıda bilgisayarının başında olduğunu biliyorum!"

"Oh, *yeni* biriyle tanışmış," dedi Bayan Salas. "St. Louis'de yaşıyor! Bunu gerçekten onaylamıyorum."

"Onunla bir uygulamada tanışmadım bile," dedi Benny. "Liseye birlikte gitmişler."

"*Ooooh*, şimdi ne var?" Bayan Salas söyledi ve Marian gözlerini devirdi, ama aynı zamanda kesinlikle doğru ayarlandı.

Nora dedikoduya katılabilirdi -Jonah'nın flört hayatıyla ilgili iyi bir hikâyeyi severdi- ama Benny cevap vermeye başlar başlamaz ara sokaktan gelen tanıdık çakıl sesleri dikkatini çekti. Kafasını kaldırdığında Will'in arabasının, daha dün ilk kiracısı tarafından boşaltılan dairesinin bulunduğu yere yanaştığını gördü.

Beklentiyle midesi altüst oldu ve bakarken yakalanmamak için kutulardaki eşyaları yeniden düzenliyormuş gibi yaptı.

"Dr. Sterling geldi!" diye seslendi Bayan Salas, arabasından inen Will'e el sallayarak. "Nora, bugün geleceğini biliyor muydun?"

Nora tekrar doğruldu, yüzü kızarmıştı. "Sanırım pazartesi günü yeni biri gelecek," dedi, kesin konuşmadan, çünkü onun geleceğini biliyordu. *İşim bittikten sonra gizlice geleceğim*, demişti geçen gece geç saatlerde,

Bu sözü onun tenine fısıldamak. *Seyahate çıkmadan önce seni görmek istiyorum.*

Kabul etmekten çok onun dikkatini dağıtmış, dudaklarının teninde gezinmesine izin vermiş, kendi kendine bir dizi söz vermişti. Will Sterling kendisi için seçmek istediği biriydi ve bunu ona söyleyecekti. Artık sır yok, sınır yok, kendi başının çaresine bakabileceği projeler yok.

Bu gece ona söyleyecekti.

"Umarım bir erkek değildir," dedi Marian ve Benny ciddiyetle başını salladı.

Will yanına geldiğinde, elinde yeni bir rulo kâğıt havlu ve fazladan temizlik malzemeleriyle dolu bir kova tutuyordu; gülümsemesi, Nora'nın artık sahte değil, *özel* bir gülümseme olarak algılamaya başladığı o kolay ve çekici halini almıştı. Halka dönük, alıştırılmış. Will'in en sevdiği ifadesi bu değildi ama bunu bu kadar iyi okuyabilmesi onu memnun ediyordu.

"Peki, şimdi," dedi, bir araya getirilmiş kutulara bakarak. "Burada neler oluyor?"

Benny, "Nora bize bir yardım kampanyası düzenletiyor," deyince Will ona baktı ve herkese açık gülümsemesi kısa bir süre için özel bir şeye dönüştü.

"Buraya evinizi tek *başınıza* temizlemeye mi geldiniz?" dedi Mrs. Salas, belli ki etkilenmiş.

Marian dilini şaklattı, çünkü not şişirmenin hiçbir şeklini onaylamıyordu.

"Elbette. Bugün izin aldım."

Nora buna karşılık kendi özel gülümsemesini gönderdi; Will'in son birkaç haftadır işleri biraz daha kolaylaştırdığını, hastaneden izinli olduğu günlerde fazladan klinik nöbeti tutmadığını kabul ediyordu.

"Bütün güne ihtiyacın olmayacak," dedi Marian. "O kadın ve çocuğu düzenli insanlardı. Emily ve ben oraya iki kez girdik, biliyorsun."

Will, Marian'a baktı. "Bu doğru mu?"

Bayan Salas onun yerine cevap verdi. "Bir keresinde ben de oraya gitmiştim! Kızı, oldukça genç bir fırıncı! Muhtemelen o fırın için fazladan zaman harcamak isteyeceksiniz."

"Elbette," dedi Marian, "onlara bir sonraki şiir gecesi için geri gelebileceklerini söyledik."

Will ciddiyetle başını salladı. "Tabii ki."

Ama Nora onun gururlu olduğunu söyleyebilirdi, belki de. Komşularından bu geçici onay mührünü aldığı için gururlu ve rahatlamıştı. Birdenbire merak etti.

Ona söylemek için bu geceye kadar beklemeye zahmet edip etmeyeceğini bile bilmiyordu. Belki de onu dairesine kadar takip eder ve pencereler açık, gün ışığında anlatırdı. Kimin duyacağı kimin umurundaydı ki?

"İşte fasulye sırtığı," diye arkasından Jonah'ın sesi geldi. "Şimdi seninle konuşmam gereken bir konu var."

Nora, Jonah göğsüne dayadığı kese kâğıdıyla yaklaşıırken kaskatı kesildi. Poşeti çimlerin üzerine bıraktı ve ellerini yüzleşmeye hazırmış gibi kalçalarına koydu. "Bana gönderdiğin makaleyi okudum."

Nora, yüzü hâlâ o alıştırmış haliyle duran Will'e baktı. "Öyle mi?"

"Yaşlı bir adamın elinden sucuk gibi bir şeyi nasıl almak istersin anlamıyorum," dedi ve Nora rahat bir nefes aldı.

Will başını salladı. "Pepperoni yiyemezsin demiyordu," dedi. "Daha az yemeniz gerektiğini söylüyordu. Ve daha fazla lif."

"Bu benim dalgıcım ile ilgili-" Grubun tamamına yaptığı bu duyurunun ortasında sözünü kesti. "Adı neydi?"

Will, "Divertikülit," dedi ve sonra otomatik olarak Nora'ya baktı. "Çok hafif bir hastalık."

Bayan Salas çenesinin altından küçük bir yelpaze hareketi yaptı. "İlaçtan bahsediyor!" dedi Marian'a sessizce.

Jonah sinirlenerek, "Konu kalın bağırsağımla ilgili Corrine," dedi.

"Şimdi de onun doktoru mu oluyorsun?" dedi Marian, sesinde bir şüphe notasıyla. "Ona ilaç falan mı veriyorsun?"

"Hiç de değil," dedi Will, çünkü artık Marian'ın sorularını yanıtladığını biliyordu. "Biraz e-posta gönderiyoruz."

Tekrar Nora'ya baktı, gözlerinde mahcup bir ifade vardı. İlk kez birlikte oldukları o gece, Will ona daire konusunda yaptıklarını -daha uzun süre kalmak, kiracıları daha dikkatli seçmek- onun için yaptığını söylemişti. Ama Nora, kendisine itiraf etmemiş olsa bile, bunu başkaları için de yaptığını hissediyordu. Şiir geceleri ve apartmanındaki kediler ile Nora'ya bakmak arasında bir yerde, komşularını tanımaya başlamıştı.

"Sana St. Louis'li kadından bahsetti mi?" diye sordu Benny.

"Bu kadar yeter," dedi Jonah ama çantasını yere bırakırken yüzü biraz daha pembeleşmiş olabilirdi. "Buralarda olman iyi bir şey, Beanpole. Amcana ait başka bir kitap buldum."

Nora bir kez daha gerildi. Donny'den bahsetmek, Will'le hâlâ uzak durdukları hassas bir nokta olan herhangi bir kemiği deşmekten daha kötüydü.

Ama ona baktığında, endişesiz ifadesinin gerçek, duruşunun gevşek olduğunu görebiliyordu. Jonah ciltsiz kâğıdın yanından geçerken -Sayfaları buruşmuş ve sararmış, kapağı yarıya kadar yırtılmış ve solmuş... Will irkilmedi, gerilmedi. Kovayı yere bıraktı ve aldı. Tam olarak merakla değil ama acılı bir kayıtsızlıkla da bakmadı. Donny'nin Will üzerindeki etkisi, en azından son zamanlarda gevşemiş gibiydi.

"Bu yırtık kitabı hayır kurumlarına bağışlamaya mı çalışacaktın?" Marian Jonah'a şöyle dedi.

"Biri almış olmalı," dedi Benny. "Bunun gibi-" "Bernard, *Oz Büyücüsü* yastığım hakkında bir şey söylersen ..."

Nora dinlemeyi bıraktı, çünkü kitabın hasarlı kapağını yavaşça açıp içine bakan Will'i izliyordu ve orada gördüğü bir şey onu dönüştürdü, çenesini sertleştirdi ve kaşlarını indirdi. Başparmağını sayfaların kenarında gezdirdi, Nora'nın altını çizdiğini, açıklama yazdığını görebildiği bir metin ortaya çıktı. Mavi kalem, el yazısı.

Boğazını temizledi. "Bu annemindi," dedi sessizce, ama bunu kastettiğinden emin değildi.

"İşte bu her şeyi açıklıyor," dedi Jonah. "Alkol sorunu olan bir dedektifle ilgili bir kutu dolusu kitap ve sonra da bu! Kesinlikle Donny'nin tarzı gibi görünmüyordu."

Will yanıt vermedi. Kitabı tekrar kapattı, kovasını almak için eğildi ve Nora'nın midesi, acı verici bir şeyin bu sürpriz müdahalesine sempati duyarak sıkıştı.

"Bana ilettiğin için teşekkürler," dedi hafifçe, ama kız bunun gergin olduğunu anlayabiliyordu. "Sanırım işe gitsem iyi olacak. Eminim yakında hepinizle görüşeceğim."

Will arkasını dönerken Bayan Salas, "Durun," dedi. "Sanırım bu düşmüş olmalı." Mutfak eşyaları kutusunun üstüne düşmüş olan beyaz dikdörtgene uzandı ve daha çevirmeden önce, Nora bu sürpriz davetsiz misafirin çok daha kötü bir hal almak üzere olduğunu hissetti.

"Bunlar senin ailen olmalı!"

Bayan Salas ortaya çıkardığı fotoğrafa bakarken Nora içten içe irkildi; düz, parlak ve kitabın sayfalarından iyi korunmuş, canlı renklerle parlıyordu. Hemen komşuları da Bayan Salas'ın omuzlarının üzerinden bakmak için yaklaştılar, yüzlerinde sıcak ve ilgili bir ifade vardı.

"Vay canına," dedi Jonah, Will'e bakarak. "Gerçek bir aile benzerliği var!"

Benny, "Sanırım bütün boyunuz babanızın tarafından geliyor," dedi. Ve Bayan Salas ekledi, "Ama bu gülümseme! Tıpkı anneninki gibi. Bu gülüşte Donny'den bir parça görüyorum."

Nora bir şey söylemek, bunu *durdurmak* için ağzını açtı ama tam konuşacakken bakışları Will'inkilere takıldı, Will'in sakın maskesi gözlerindeki acı dolu bakışla gölgelendi ve başını küçük, uyarıcı bir şekilde salladı.

Bunu bilmelerinin onlara bir faydası yok, demişti ona, kavgalarına son verdikleri o gece ve bu bakış da aynı şeyi söylüyordu.

Yine de şu anda Nora bunun iyi geleceğini düşünüyordu. Buna bir son verirlerse, Will'i onun gibi okuyabilirlerse, bunun ona zarar verdiğini anlayabilirlerse iyi olacaktı.

"Bebek yüzlüler," diye ekledi Marian. "Bu ikisi benim sekizinci sınıf öğrencilerimden daha yaşlı görünmüyorlar."

Nora endişeyle, utançla ve -bundan utanıyordu- merakla sarsıldı. Ama o resme bakmıyordu. Gözlerini Will'den ayırmadı ve başını o yöne eğmiş olsa da onun da resme bakmadığını biliyordu. Bakışlarını odaklamamıştı; fotoğrafa yakın ama ötesinde bir yere bakıyordu.

"O kadar genç mi tanıştılar Dr. Sterling?" diye sordu Bayan Salas, sesi Nora'nın kendisine izin vermeyeceği bir merakla doluydu.

Will boğazını temizledi. "Sanırım lisenin ilk yılıydı."

"Jonah!" dedi Benny, yaşlı adamın omzuna vurarak. "Kız arkadaşınla ne zaman tanıştın?"

Jonah ellerini tekrar kalçalarına koydu ve başını gökyüzüne doğru eğerek düşüncelere daldı. "Lisenin ilk yılı erken görünüyor, ama belki ..."

Nora dikkatinin dağılmasıyla rahat bir nefes aldı ve Jonah'ın seksen yaşında biriyle yeniden alevlenmesine tamamen geçebileceklerini umdu.

Ama uzun sürmedi.

Bayan Salas, "Aman Tanrım, birbirlerine çok aşık görünüyorlar," dedi ve Nora'nın gardını alıp gözleri bir an için düştü, fotoğrafa kısa bir bakış attı; fotoğrafta, kollarını birbirine dolamış, bakışları birbirine kilitlenmiş, gerçekten de bebek yüzlü iki genç insan görülüyordu. Gözlerini tekrar yukarı kaldırdı ve Will'in onu izlediğini gördü.

"Bunu almamın bir sakıncası var mı?" Nora elini uzatarak, buna sabrının bir anda tamamen tükendiğini söyledi. Onu bu durumdan bir an önce kurtarması . Her saniye, onun bu sıcaklığın altında hissedebiliyordu. Ama ya Bayan Salas onu duymamıştı ya da herkesin bir araya gelerek fotoğraf hakkında yaptığı değerlendirmelerle çok meşguldü.

"Bir ara onları da getirmelisin," dedi Marian. "Donny'de hiç olmadığını düşünmüşümdür hep-"

"Yapmadı," diye sözünü kesti Will, kontrolünün elden gittiğinin ilk açık işaretiydi bu. Bir kez daha boğazını temizledi, bu kez sesi daha zayıftı. Tekrar konuştuğunda, Nora onun bu haberi nezaketle vermek için çaba gösterdiğini anlayabiliyordu. "Demek istediğim, ailem yaşamıyor."

Daha sonra olan şey, Nora'nın hayatında elbette daha önce de duyduğu bir şeydi: toplu bir taziye sesi, hafif *huh* ve *ooh'lardan* ve *hmm'lardan* oluşan küçük, akortsuz bir koro. Nora bu şarkıyı daha önce de söylemişti, ne zaman kibar bir ortamda bulunsa ve yürek parçalayıcı derecede nihai ama aynı zamanda kendisinden tamamen ayrı bir şey duysa. Ama bu andan önce hiç bu kadar iç burkucu bir şekilde boş gelmemişti, komşularının bunu gerçekten kastettiğini bilse de.

"Çok güzel bir fotoğraf," dedi Bayan Salas nazikçe, fotoğrafı Will'e uzatarak. "Bunu çerçeveletip görebileceğin bir yere asmalısın."

"Anma töreni yapmak isteyeceğiniz türden insanlar değiller."

Bunu izleyen kısa, acı dolu sessizlik saniyelerinde Bayan Salas, Marian, Jonah, Benny -hepsi- garip ve mahcup bir şaşkınlıkla gözlerini kaçırmış olabilirlerdi. Ama Nora bilmiyordu, çünkü gözlerini Will'den ayıramıyordu. Will'in yüz ifadesinin değişimini izledi: sert, sınıra kadar itilmiş bir savunmadan, göz kırparak, "*Bunu yüksek sesle mi söyledim?*" şokuna.

Ve sonra utanç, umutsuz pişmanlık.

"Sanırım işe koyulsam iyi olacak," diye tekrarladı ve bu bir tekrar, robotik bir arıza gibiydi, sanki kullanabileceği tek kelimeler bunlarmış gibi. Fotoğrafi çekmedi; kimsenin gözlerinin içine bakmadı. Sadece arkasını döndü ve uzaklaştı, Nora ve komşuları da onun gidişini izlediler, kapı arkasından kapanana kadar kimse tek kelime etmedi.

Sessizliği ilk bozan Jonah oldu. "Oraya kesinlikle bastın, Corrine."

"Doğrusunu söylemek gerekirse," dedi Marian, "bu işe ilk ben girdim, eminim, onları davet etmesi gerektiğini söyledim."

"Özür dileriz, ya da-"

"Gidip onunla konuşacağım," dedi Nora, fotoğrafı çekmek için uzanarak ve sonra olanlar garipti - toplanan komşularının her biri ondan bir mesaj iletmesini istiyordu, haftalar öncesinden çok farklıydı.

Lütfen ona söyle-

Eğer ona haber verebilirsen-

Anlamadığım için özür dilerim-

Sonunda içeri girdiğinde, resmi baş ve işaret parmaklarının arasında nazikçe tutarken, kapıyı çalmak zorunda kalıp kalmayacağını merak etti. Ama Will'in onun geleceğini biliyor gibi görünmesi, evinin kapısının bir aralık açık bırakılması onu cesaretlendirdi. Kapıyı yavaşça iterek açtığında, Will'in mutfakta olduğunu gördü; kovaındaki malzemeleri boşaltırken sırtı ona dönüktü, omuzları gerginlikle dikleşmişti.

"Will?"

Kısa bir süre durdu ve sonra döndü, gözleri hemen, hatasız bir şekilde yanında tuttuğu fotoğrafa gitti. Ona tekrar baktığında, gösterdiği çabayı anlayabiliyordu; yüzünün, vücudunun her çizgisi çok dikkatli bir şekilde düzenlenmiş görünüyordu.

"Bunun için üzgünüm," dedi. "Aşırı tepki gösterdim, biliyorum."

"Sen yapmadın." Ailesiyle ilgili tüm ayrıntıları bilmese bile, onun bilmediğini biliyordu. Yeterince biliyordu. O fotoğrafta gördüğü her şeyin, birlikte oldukları ve onu bırakacakları zamana dair ona acı veren her şeyi temsil ettiğini biliyordu.

Hırpalanmış kitabın durduğu kanepeye doğru başıyla işaret etti. "Sen gidip fotoğrafı oraya geri koyabilirsin. Ben daha sonra ilgilenirim."

Ona iyi bakmanın, onu güvenli bir yere koymak anlamına gelmediğini söyleyebilirdi. Bir tür, *üzerine çimento bağlayıp göle atayım* enerjisi vardı.

Ama bu onu ilgilendirmezdi, o yüzden adamın dediğini yaptı, sayfalar arasında kaydırırken fotoğrafa bir daha bakmadı ve sonra adamın durduğu yere gitti, ona doğru adım attı ve kollarını beline doladı.

İlk başta, sanki bunu bekliyormuş, sanki içgüdüsel olarak bunu bekliyormuş gibi tepki verdi - kolları onun omuzlarına dolandı, başı onunkine yaslanmak için alçaldı, göğsünde tuttuğu nefesi dışarı verdi

Yavaşça. Kollarını sıktı, kendini daha iyi hissetmesi için gereken süre boyunca onu bu şekilde tutmak istiyordu.

Ama ona yaslandıktan kısa bir süre sonra tekrar doğruldu, kollarını çözdü ve arkasına, onu tuttuğu yere uzandı. Yavaşça, boğazını temizleyerek onun tutuşunu gevşetti.

"Kapı açık," dedi sessizce, ondan geri adım atarak.

Bunu söyleme şeklinden duyduğu rahatsızlığı görmezden geldi ve gizliliğin başından beri kendi fikri olduğunu kendine hatırlattı.

"Umurumda değil," dedi, bugün ona söylemeyi planladığı şey tam olarak bu değildi, ama buna giden yolda olduğunu varsayıyordu.

Cevap vermedi, sadece eşyalarını sessizce yerleştirmeye devam etti. Nora etrafına bakındı ve Marian'ın haklı olduğunu gördü; burası oldukça düzenliydi. Yine de, "Yardım etmemi ister misin? Belki daha sonra buradan çıkar, bir şeyler yeriz ya da-" Sözüünü yarıda kesti, fotoğrafın onda yarattığı etkiyi düşününce işleri daha iyi hale getirebileceğini düşündüğü bir fikre kapıldı. "Senin evine gidebiliriz?"

Binanın dışında da takılmaya başladıklarından beri bunu hiç yapmamışlardı. Will'in bu konuda özel bir takıntısı varmış gibi görünmüyordu ve Nora da onu görmek için can atmıyordu - sadece henüz olmamıştı. Ama şimdi mükemmel bir zaman gibi geliyordu. Mesafe artı mahremiyet, tam da ihtiyacı olan şey olabilirdi.

"Sanırım daha sonra kliniğe gidebilirim. Eğer bu bütün gün sürmeyecekse."

Bunu söylerken ona bakmıyordu ama konuşmasını bitirir bitirmez elindeki sprey şişesini yere bıraktı ve elini yüzüne götürdü ve bir iç çekti.

"Özür dilerim," dedi tekrar.

"Gerçekten sorun değil. Eminim böyle bir şeye şaşırarak zordur. Senin için acı verici bir şey."

Sessiz bir of çekti, hiç de kahrkaha olmayan kahrkaha attı.

"Değil," dedi, sesinde düzeltmeye devam ettiği inatçı bir nota vardı. "Olmamalı. Bu güzel bir resim."

Nora yutkundu, kararsızdı. Ailesi hakkında konuşmaktan hoşlanmıyordu; bunu birkaç kez gündeme gelmelerinden biliyordu. Ama birdenbire, eğer onlardan bahsetmezse, bu güne neden bu kadar iyimser başladığını ona asla anlatamayacağını hissetti.

Onu asla seçemeyecekti.

"Biliyorum ama... Bilmiyorum. Gördüklerinde herkes ne dedi?" Sesi sonlara doğru yükseldi, istem dışı bir tonlamaydı bu. Ona herhangi bir soru sormuyordu, gerçekten. Sadece *kafası karışmıştı*.

"Yanlış bir şey söylemediler. Gençtiler. Birbirlerine aşıklardı. Anma töreni konusunda söylediklerimi söylememeliydim. Onlar kötü insanlar değildi."

Nora dudaklarını büzdü, hayal kırıklığına uğramıştı. Ona karşı değil ama onun için.

"Öyle olmadıklarına eminim," dedi, aslında öyle olmasa da. "Ama oldukça ihmalkâr davranmışlar gibi görünüyor. O yüzden bence bu konuda hâlâ biraz kızgın olman sorun değil."

"Değilim ama," dedi, gergin ve ısrarlı bir inançla. "Olmadım, uzun zamandır olmadım. Onlar neyseler oyduklar ve ben bununla yıllar önce başa çıktım. Onları neredeyse hiç düşünmedim, ta ki ..." Sözünü yarıda kesti.

"Donny'ye kadar," diye bitirdi, eski komşusuna duyduğu öfke yeniden alevlenmişti. Donny'nin son arzularının Will'i bu binaya ve hayatına geri getirmiş olmasından pişmanlık duymuyordu ama terk ettiği dairenin ona bu kadar acı çektirmiş olmasından nefret ediyordu.

"Hayır," dedi gözlerini tezgâha dikerek. "Sana kadar."

Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı, omurgasının sütunlarına korku yerleşmişti. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

Eğik başını salladı, ellerini tezgâha dayadı, kollarını iki yana açtı. Tanıdık bir duruş.

"Sen ve ben," dedi. "Ve burada ne yaptığımızı."

"Burada ne işimiz var?"

Uzun, korkunç bir duraklama, başını bir kez daha salladı. "Bilmiyorum, Nora. Sanırım çok fazla."

"Çok fazla ne?" İçine yerleşmiş olan korku başka bir şeye, daha sert ve savunmacı bir şeye dönüşüyordu. Aralarındaki şeyler ne kadar değişmiş olursa olsun, bu sertleşme ona tanıdık geliyordu. Haftalarını Will Sterling'le kavga ederek, onunla yüzleşerek geçirmişti ve şimdi bunu tekrar yapacaktı, eğer bu işi çözmesi gerekiyorsa.

Bir parmağını tezgâha vurdu. "Bana bak."

Adam başını kaldırdığında, fotoğrafa yaptığı şeyi yaptığını hissetti. Gözleri onun üzerindeydi ama bir şekilde değildi; bir şekilde bakışlarının odağını kaybetmiş gibi görünüyordu.

"Sadece iş ciddiye bindi demek istedim ve ben-" Ellerini tezgahtan çekip ceplerine soktu. "Ciddi bir şey aramıyorum. I

hiç . Daha önce, senin evine yaptığımız şeylerle ve ...

."

"Peki ya seks?" dedi, sesi keskin, suçlayıcı ve muhtemelen fazla yüksekti. Dee bununla gurur duyardı, diye düşündü. Ama onun böyle söylediğini duymak çok *inciticiydi*. Ciddi değil miydi? Onu on altı yıl önce gördüğünde ciddi değil miydi? Şimdi bu ona kader gibi mi geliyordu? Ona söylemeye karar verdiğinde...

"Öyle demek istemedim." Bir eli cebinden çıktı, bir diğeri alına sinirli bir şekilde vurdu. "Hiçbir şey demek istemiyorum-Nora, dinle. Şu anda konuşmamalıyım. Sarsıldım."

"Sadece bir *fotoğraftı*," diye tersledi, ama söyler söylemez pişman oldu, sadece yüzünü buruşturduğu için değil. Sadece onun o resimde ne gördüğünü tam olarak anlamadığı için değil. Aynı zamanda en kötü ikiyüzlülüğü yaptığı için de. Havlu askısı. Bu sabah bir saat boyunca baktığı lamba! Yukarıda bir ev dolusu obje varken ve onlardan kurtulmak için ellerini ovuştururken, kim oluyordu da birini bir objeye aşırı tepki vermekle suçluyordu?

Hem ne yapacaktı ki, burada durup bir adamla onunla birlikte olması için kavga mı edecekti? Marian'ın bunların hiçbirini duymadığını umuyordu. Bu düşünceye tutunmak, tezgâhtan uzaklaşırken çenesinin acı içinde titremesini engelledi.

"Bu benim," dedi, gözleri her şeyi daha kötü hissettiren türden bir sempatiyle doluydu. "Bütün bunların benim yüzümden olduğunu biliyorum."

Oh, Tanrım. "Sorun sen değilsin, benim" konuşması. Bunun için burada kalmayacaktı. "Yaptığın şeye geri dönmene izin vereceğim."

Gitmek için döndü ama adam onun elini nazikçe yakaladı. "Nora."

Ona geri dönebilir, onun kendisine sarılacağını bildiği kollarına girebilirdi. Ama çenesinin titremeye başlamasından korkuyordu. Bu yüzden öylece durdu, sırtı ona dönüktü ve eli gevşekçe onun elinin içindeydi.

"Bunun bitmesini istemiyorum," dedi sessizce. "Sadece ihtiyacım olan-"

Bir adım daha yaklaştı, sırtında vücudunun sıcaklığını hissedebileceği kadar yakındı. Ama arkasını dönmedi. Başını eğdi ve adam tekrar konuştuğunda nefesinin dokunuşunu boynunda hissedebildi.

"Düşünmek için biraz zaman."

Will'in ihtiyacı olan şeyin düşünmek için zaman olduğuna inanmaya çalışarak bir kez başını salladı. Onu incitmiş, içindeki rüzgârı alıp götürmüştü. Ama ona karşı beslediği duygular, onun da incinmesini istemediği anlamına geliyordu.

Ve onun öyle olduğunu söyleyebilirdi.

"Elbette," dedi, bunca zamandır onu izleyerek özümsediğini umduğu tüm o pratik çekiciliğini kullanmaya çalışarak. "Döndüğümde konuşabiliriz."

Eli onun elini sıktı, bu bir onay ya da teşvikten çok bir refleksti. Konuştuğunda sesi isteksiz geliyordu. "Daha sonra gelebilirim."

Başını salladı, gitmek için çok çaresizdi, gözyaşları tehdit ediyordu. "Herkes etrafta. Bekleyelim."

Sonunda "Tamam" demeden önce uzun bir duraklama oldu.

Hissettiği hayal kırıklığını görmezden geldi. Ne de olsa sadece onun önerdiği şeyi yapıyordu. Arkasını dönmeyi düşündü, ona bir veda öpücüğü vermeyi, bu işin bitmediğine dair biraz daha cesaretlendirmeyi düşündü.

Ama bunu yapıp yapamayacağını bilmiyordu, eğer o sadece şimdiye kadar yaptıklarını istiyorsa.

Onun yerine parmaklarını sıktı, bu hareketle ona ne söylemeye çalıştığından kendisi de emin değildi. Bir hüznün yumağını yuttu ve "Görüşürüz" dedi.

Ve kadın uzaklaştığında, adam çalışmadı.

OceanofPDF.com

Bölüm 16

Bu bir ilkti.

Will, Dr. Abraham'la birlikte çalışma odasından çıkışa doğru koridorda yürürken çantası omzunda, kaskı da yanında duruyordu. Yanında Abraham konuşuyordu; kırık bir parmakla olası bir beyin kanamasının aciliyetini ayırt edemeyen bir ortopedi cerrahı hakkında bir şeyler söylüyordu. Vaka saatler önce gerçekleşmişti -sabah erken saatlerde gerçekleşen bir araç kazası- ama Abraham tüm vardiya boyunca bu konuyu düşünüp durmuş, aksiyona ara verildiğinde tekrar bu konuya dönmüştü.

Abraham başını sallayarak, "Parmağını atellemeye çalışıyordu," dedi. "Bunun protokole aykırı olduğunu söyleyebilirim ama sanırım siz de kabul edersiniz ki Dr. Sterling, bu hafif bir ifade. Aslında sağduyuya aykırı."

"Evet," dedi Will başını sallayarak, resmiyeti taklit etme zahmetine girmeden. Bunun için enerjisi yoktu, bugün değil.

Neredeyse bir haftadır yok.

Bu hastane koridorlarında Abraham'la birlikte yürümek elbette bir ilk değildi ve Will'in Abraham'ın şikâyetlerini dile getirmesine çoğunlukla sessiz bir katılımcı olması da alışılmadık bir durum değildi. Ama bunu neredeyse planlamış olmak, Abraham'ın onu dışarı atacağını bilene kadar körfezde takılmak bir ilkti. Bunun için minnettar olmak, çıkış kapısına vardıkları andan korkmak da bir ilkti. Açıkçası, Will bütün akşam Gerald Abraham'ın konuşmalarını dinleyebilirdi, yeter ki burada kalmak için bir bahanesi olsun.

Eve gitmemek için bir bahane.

"Ortopedi," diyordu Dr. Abraham, "uygulamalarını gözden geçirmeli. Yarın oradaki şefi aramayı planlıyorum."

"İyi fikir," dedi Will, her ne kadar o adamı tanısa ve muhtemelen iyi bir fikir olmasa da. Adamın tüm eyalet kadar büyük bir egosu vardı.

Kapıyı iterek açtıklarında, sıcak ve nem bunaltıcı, berbat bir his veriyordu. Ama Will buna da pek aldırmıyordu. Bisikletine , uzun yoldan evine dönecekti. Bu gece uyumak *zorunda kalacak* kadar yorulana kadar terleyecekti.

Aslında bunun sağduyuya aykırı olduğunu düşündü ama aldırmadı.

"Dr. Sterling," dedi Abraham, tam Will kaskını kafasına yerleştirirken. "Sizin için endişelendiğimi belirtmek isterim."

Will durakladı, bir eli çene kayışlarından birinin üzerinde donup kalmıştı. İlk kez, Abraham'ın beyaz önlük giymediğini fark etti. Adam gittiği için bunun mantıklı olduğunu tahmin ediyordu ama yine de Will'in şaşkınlıkla gözlerini kırıştırmasına neden oldu.

"Ah," dedi, bu patronuna karşı genellikle kullandığı bir yaklaşım değildi.

"Örneğin, bu hafta fazladan iki vardiya aldığınızı fark ettim."

"Dr. Barrett-Goldberg'in iki gün izin alması gerekti," dedi açıklama olarak, her ne kadar ucuz bir açıklama olsa da. Programcı o vardiyaları haftalar öncesinden ayarlamıştı.

"Ayrıca, bu vardiyalar sırasında on iki saatten fazla çalıştığınızı ve aslında bölümümüzdeki doktorlar için uygun sınırın üzerinde olduğunuzu not ediyorum."

"Yarın izinliyim." Korkunç bir düşünce. Düşündükçe midesi bulanıyordu, onca saat boştu ve Nora'ya dair hiçbir umudu yoktu. Klinik bile bir seçenek değildi; oradaki saatlerini de doldurmuştu.

Abraham, sanki Will hiç konuşmamış gibi, "Ruh halin hakkında hiçbir şey söylemeyeceğim," diye ekledi. "Somurtkan, ben olsam böyle tanımlardım."

Belki başka bir gün olsa Will alınabilirdi. Ama gerçek şu ki, suratsızlık işin yarısı bile değildi.

Perişan haldeydi.

Cehennemde, tam da tahmin ettiği gibi.

Çünkü Nora'yla işleri berbat etmişti ve şimdi o gitmişti.

Her şeyi olduğu gibi biliyordu, neredeyse ağır çekimde, kendi dışında deneyimlemişti. Annesinin el yazısı, yaşlandığında bile genç kalmıştı. Bayan Salas'ın fotoğrafın kenarındaki parmakları, pembe ve parlak tırnakları. Anne ve babasının yüzleri- çizgisiz, neşeli, yoğun. Nora'nın kollarını beline dolaması, yanağını göğsüne yaslaması, saçlarını çenesine dayaması. Elinin onun elini bırakması.

Ama geri kalan her şey bulanık ve çok hızlıydı. O fotoğrafı görmüştü ve olmaktan korktuğu her şeyin tuğla duvarına çarpmış gibiydi. Ve sonra Nora'ya ciddi bir şey aramadığını söylemişti.

Ah, işte kristal berraklığında bir parça daha: bunu söylediğinde yüzündeki ifade. Hiçkırın kalbinin tam o anda durduğundan emindi, şu anda hâlâ burada, acımasızca yaşıyor olmasına rağmen.

Abraham'a, "Zor birkaç gün geçirdim," dedi ki bu komik bir şekilde hafife alınmış bir ifadeydi. Muhtemel beyin kanaması yerine kırık parmağından bahsetmek gibiydi. Aslında belki de o ve cerrahın ortak bir noktası vardı. Ne de olsa "parmağı sarmak", Donny'nin dairesinde onu hâlâ şok içinde bıraktığından beri Nora'yla birlikte gösterdiği çabalar için oldukça uygun bir metaforu. Binadan ayrılmadan önce, konuşmak istemekle ilgili fikrini değiştirip değiştirmedigini öğrenmek için bir mesaj atmıştı. Ertesi sabah, uçuşunun olduğu gün aramış ve düşmüştü. Birkaç saat sonra ona geri mesaj attığında, mesajı kısa, nazik ve belirsizdi. *Mesajını aldım. Umarım iyisindir. Uçağa biniyorum. Döndüğümde konuşuruz. Xo.*

Seni seviyorum, diye cevap vermek istemişti ama bu hiç mantıklı değildi. Bir gün önce onu neredeyse göndermişken ona böyle bir mesaj göndermek? Hâlâ o mesajı yazma fikrinin şokunu yaşarken ona böyle bir mesaj göndermek?

Onun yerine *İyi şanslar* yazmış ve günün geri kalanını, Gerald Abraham'ın parmak kıymığının mecazi kıcını tekmelemeyi planladığı gibi, bunun için kendi kıcını tekmeleyerek geçirmişti.

Sorun şuydu ki, eğer Nora'yla arasında olanlar temelde bir beyin kanamasıysa, bunu düzeltmeye çalışması gerektiğinden bile emin değildi. Şu anda yaşadığı şey -bu somurtkanlık, bu cehennem- Nora'yla ciddi bir ilişkiye ait olmamasının nedeniydi. Bu yoğunluk, bu umursamazlık, bu bencillik, bunların hepsini haftalar önce bırakmalıydı. Nora'yla ilişkisini öyle bir noktaya getirmişti ki, bunu onun istediği şekilde yapamayacağını biliyordu. Onun hak ettiği şekilde değil.

Ama lanet olsun, onu özlemişti. Sanki tam ortasında bir boşluk, daha önce hiç hissetmediği bir yalnızlık vardı ve hayatını yaşama şekli düşünüldüğünde, bu gerçekten bir şey ifade ediyordu.

Abraham, "Seni yemeğe davet etmek istiyorum," deyince Will öksürdü ve sonra bakakaldı.

Bir cevap bile veremedi.

"Sally ve benimle. Yine de sizi temin ederim ki bir rutine geri dönmüş değilim."

Will, "Uh," diye tekrarladı.

"Bu akşam yemeği benim evimde ve ben pişiriyorum, ki bu evliliğim boyunca sık sık yaptığım bir şey değil. Sally bizimle olmanızdan memnun olacaktır."

Will boğazını temizledi, burada bisiklet kaskıyla durup patronuna şaşkınlıkla bakarken ne kadar gülünç görüldüğünün tamamen farkındaydı.

"Rahatsız etmek istemiyorum," dedi; insanların rahatsız etmediklerinin söylenmesini istediklerinde tam olarak bunu söylediklerini fark etti. Ve aslında tam da kendisine söylenmesini istediği şeyin bu olduğunu fark etti. Gerald ve Sally'yle yemek yemek istiyordu çünkü kafası karıştı, hayal kırıklığına uğramıştı ve muhtemelen uzlaşan bir çiftle yemek yemek kulağa kesinlikle iyi geliyordu ya da en azından kendi evine dönüp boşluğa bakmaktan, Nora'nın yarın gece nasıl düşünmekten kesinlikle daha iyiydi ve hala ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

"Davetsiz misafir değilsiniz çünkü Sally'ye geleceğinizi çoktan söyledim," dedi Abraham. "Onu iki saat önce aradım."

"Ya başka planlarım olsaydı?"

Kısa bir duraksama oldu, Abraham Will'e büyük bir travmanın ortasında parmağını dikmeye çalışıyormuş gibi baktı.

"Eminim oldukça gizemli olduğunuzu düşünüyorsunuzdur, Dr. Sterling," dedi sonunda, o kırılmış, profesyonel diklikteki sesiyle. "Ama aslında son zamanlardaki sorununuzun hiçbir planınızın olmaması olduğu çok açık."

İlk bir saat pek yardımcı olmadı.

Sorunlardan biri, Gerald'ın evinin -daha büyük ve şehrin daha lüks bir yerinde olmasına rağmen- en azından ayrıntılar açısından Will'inkine rahatsız edici derecede benzemesiydi. Will gibi Gerald da sanat eserlerini asma ya da mobilyaları "duvara yaslama" dışında bir yere koyma konusunu gözden kaçırmış görünüyordu. Yine Will gibi, belirli bir işlevi olmayan ev eşyalarından hoşlanmıyor gibiydi; oturma odasında kanepeler, sandalyeler ve sehpanın dışında bir lambader ve çoğu tıpla ilgili beş raf dolusu kitaptan başka bir şey yoktu. Will'in böyle iki rafı vardı ve birdenbire hayatının gelecek otuz yılını önünde inşa edilmiş olarak gördü: her seferinde bir raf, zamanını doldurduğu tek şey hakkında daha fazla kitap.

Bir de Sally'nin gelişi sorunu vardı; Will Sally'den hoşlandığı ve ortopedi bölümünün başarısızlıkları hakkında süregelen konuşmalara bir ara vermek istediği için, bu başlı başına bir sorun değildi. Ama kadın ön kapıdan telaşla içeri girdiğinde -anahtar kullandığını fark eden Will, bu uzlaşmanın ne durumda olduğunu anlamıştı- elinde büyük, mavi, plastik bir kedi taşıyıcısı vardı. Onu girişe bırakıp kapıyı açtığında, Quincy ve Francis koşarak

Will, sanki onu hatırlıyorlarmış gibi, onlarla Donny'nin apartmanında, Nora'nın ülkenin öbür ucunda değil de sadece iki kat yukarıda yalnız geçirdiği gecelere duyduğu büyük özlemle başa çıkmaya çalışıyordu. Gerald'ın bacaklarına sürünmek için yanından ayrıldıklarında, Gerald tezgâhının üzerindeki paketten onlara ödül maması verene kadar miyavladıklarında, Will ciddi ciddi banyoya saklanıp (telefonundan) hipoalerjenik kedi olup olmadığını araştırmayı düşündü. Tüysüz olanlardan belki? Nora onlardan birini sever miydi? Bu, yaptıklarını ve hâlâ yapamadıklarını düzeltir miydi?

Bir de Gerald ve Sally'yi bu şekilde izlemek gibi bir sorun vardı, ayrı ayrı tanıdığı iki insanın birlikte olması kafasında hiçbir zaman bir anlam ifade etmemişti. Uzlaşmalarının henüz oturmadığı açıktı ve sanki adımlarını tam olarak öğrenmedikleri bir dansı yapıyorlarmış gibi onları denerken izlemek bir şekilde hem eğlenceli hem de stresliydi. Will küçük mutfakta, elinde terlemiş bir bardak buzlu çay, Sally'nin Gerald'ın kızarmış tavukla ne yaptığına müdahale etmemek için çabaladığını görebiliyordu; masada Will, Gerald'ın Sally'nin söylediği her şeyi, hatta konudan sapmaları bile kabul etmeye çalıştığını duyabiliyordu - kitap kulübüyle ilgili bir hikayenin ortasında payetli bir saç bandı hakkında bir şey, gönüllü olduğu belediye meclisi kampanyasından bahsederken ayak bileği ağırlıkları hakkında bir şey. Garip, nazik ve büyüleyiciydi ve bunun nedeni, Will'in daha önce hiç böyle bir şey görmemiş olmasıydı. Kendi anne babasının birlikteliği her zaman zahmetsiz, varsayılmış gibi görünmüştü. Kendi içinde rahatsız edici olan varsayılan bir durumdu bu.

Yine de sonunda işler hafifledi: Will düşündüğünden daha acıkmıştı ve Quincy ile Francis onun yanındaki sandalyeye oturup, tenis maçındaymış gibi yemeğin tabağından ağzına doğru gidişini izlediler. Will buna alıştıktan sonra, Gerald ve Sally'nin konuşmaları, Gerald'ın iş günündeki nutuklarına ve şikâyetlerine benzemeye başladı; en azından Will'in kendi düşüncelerini bastırdığı için hoş karşılanan bir arka plan gürültüsü.

Ama çatal ve bıçağını tabağına koyar koymaz Sally masanın öbür ucundan ona baktı ve "Sanırım Gerry bu konuyu açmayacak," dedi.

Gerry kim? Will düşündü.

Will'in asla *Gerry* demeyeceği adam, "Konuyu ben açtım," dedi. "Hastanede. Çalışma saatlerinden ve tavırlarından bahsettim."

Sally gözlerini devirdi. Will herhangi bir sürtüşmenin sorumlusu olmak istemiyordu, bu yüzden, "Çok çalışıyorum. Bir tavırla..." dedi.

Sally kendi bıçağını ve çatalını bırakıp dirseklerini masaya koydu, Gerald gözleriyle bu hareketi takip etti ve sonra -çabayla- başka tarafa baktı.

"Bu sizin binadaki kadınla mı ilgili?"

Will, Quincy ve Francis'in kendisine baktığını hissedebileceğini düşündü. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Neredeyse bir halkla ilişkiler felaketine yakalanacağın o gün, onun peşinden yangından mal kaçırır gibi gittiğini unuttun herhalde!" Will'in yanındaki sandalyeye doğru hülyalı hülyalı baktı. "O gün bebeklerimi eve götürdüğüm gündü."

Will yutkundu. "Doğru ya. Hayır, unutmadım." "Ona karşı bir şeyler hissettiğini biliyordum."

Bunun üzerine Gerald ayağa kalkıp tabakları topladı ve Will, Marian ile Bayan Salas'ın Tupperware'leriyle geldikleri günkü gibi bir duyguya kapıldı. *Sabotaj*, diye düşündü ama bu kez pek de umursamadığını sanıyordu.

"Ona karşı bir şeyler hissediyorum," dedi, çünkü düzeltme önemli görünüyordu. "Sorun da bu zaten."

Sally ona sempati dolu gözlerle baktı. "Karşılıksız ki. Bu kadar kötü görünmene şaşmamalı."

Hakarete uğrayacaktı ama kendini görmüştü. *Gerçekten de* kötü görünüyordu. Tıraş olmaya, iyi bir gece uykusuna ve muhtemelen az önce yediği gibi birkaç öğün daha yemeye ihtiyacı vardı.

"Karşılıksız olduğundan emin değilim," dedi ki bu itiraf etmesi utanç verici bir şeydi. Ama aynı zamanda bir yemek masasında iki kedinin yanında oturuyordu ve patronunun eski karısından azar işitiyordu.

"Peki, sorun ne o zaman?" Sesini alçalttı ve gülümsedi. "Dirseklerinizi masaya koyduğunuz için sizi eleştiriyor mu?"

"Öyle bir şey değil." Oturduğu yerde kıpırdandı. "Biriyle ciddi bir ilişki kurmanın benim için iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Sen de onlardan birisin o zaman. Bağlılık fobisi!" Ellerini havaya kaldırdı. "Senin gibi bir sürü insanla tanıştım. Kırk gelip saçların dökülmeye başladığında muhtemelen bir bebek sahibi olmak isteyeceksin."

Will onun saçına dokunma isteğine karşı koydu.

"Hayır, öyle değil." Ya da en azından Sally'nin kastettiği şekilde değildi.

"Ya o ya da hiç kimse," diye ekledi ve ağzından çıkar çıkmaz bunun doğruluğunu kalbinin ağrıyan merkezinde hissetti.

Tıptan bahsederken Sally'nin yüzünde Bayan Salas'ınki gibi bir ifade vardı. "Peki neden iyi bir fikir değil?"

Bunu o kadar güzel, o kadar içten söyledi ki, Will ona her şeyi anlatabileceğini ve onun da kendisini dinleyeceğini düşündü.

Korkum var, diyebilirdi, tıpkı ailem gibiyim. Birini başka türlü nasıl sevebileceğimi bilmediğimden korkuyorum, diyebilirdi. Ona o resmi gördüğünde başına gelenleri anlatabilirdi: büyük, bulanık ve tatsız anılar. Anne ve babasını bu kadar genç ve aşık görmenin ona sadece sonlarının ne olduğunu hatırlattığını söyleyebilirdi: birbirleri olmadan olma ihtimaliyle tamamen kaybolmuşlardı.

Diğer her şeyi gözden kaçırmaktan korkuyorum.

Ama Will'in patronu hâlâ diğer odadaydı ve Sally'nin bütün gece vakti yoktu, ayrıca bu Donny'nin dairesini tamir etmek ya da yanında oturan iki kediye bir yuva bulmak kadar basit bir iş değildi. Bu, Sally'nin bir çözüm bulabileceği türden bir şey değildi.

Onun yerine, "O ve ben oldukça farklıyız," dedi. Sally omuz silkti. "Gerald ve ben farklıyız."

"Boşanmışsın."

Dudaklarını büzdü ve başını eğerek ona bıkkın bir bakış attı. "*Belli ki,*" dedi, "*üzerinde çalışıyoruz.*"

Uygun bir şekilde azarlanmış bir halde başını sallayarak servis tabağına baktı.

"Will," dedi Sally ve arkasında büyük bir hayal kırıklığıyla, "*Neden böylesin?*" diye iç geçirdiği *anlaşılıyordu*. "Sana bir soru sormama izin ver."

Kedilerden biri kucağına tırmanmaya başladı. Quincy, bu da yarı yarıya üzerine işeneceği, çığlık atılacağı ya da her ikisinin de olacağı anlamına geliyordu.

"Neden olmasın," dedi kibarca, hem Sally'ye hem de Quincy'ye.

"Üzerinde çalışmak *ister misin?*"

Quincy'nin kuyruğu bir uyarı gibi Will'in yüzünde gezindi ve açıkçası bu son derece açıklayıcı oldu. *Tabii ki beyin kanamasını düzeltmeye çalışacaksın, pislik herif,* diye düşündü kendi kendine, sandalyesinde doğrulurken. Vücuduna bir çapa atılmış gibiydi, etrafını görecektik kadar yavaşlamıştı, günlerdir, belki de o resmi gördüğünden beri ilk kez gerçekten *düşünebiliyordu*. Diğer odada bulaşık yıkayan ve muhtemelen sıkıntısından derin derin nefes alan Gerald'ı düşündü

Sally'nin masadaki dirseklerinin üzerinden. Hastanedeki Gerald'ı düşündü, ona bir kedi yavrusu ya da hediye kartı almayı sordu, rutin olmayan randevular için fikirler bulmaya çalıştı.

Tanrım. Birdenbire Gerald Abraham gibi olmak, kendisi gibi bencil, somurtkan ve düşüncelere dalmış olmaktan çok daha iyi göründü. Yani fotoğrafa aşırı tepki vermişti. Ailesi ve kendisi hakkında kafasında çok fazla şey vardı. Bu, Nora'yla üzerinde çalışamayacağı anlamına gelmiyordu; bu, her ikisi için de iyi olacak şekilde bunu çözmenin bir yolunu bulamayacağı anlamına gelmiyordu. Sadece odaklanması gerekiyordu. Bir teşhis ve şimdi de bir tedavi. *Aslında bu sağduyu!*

"Evet," dedi Sally'ye, bacakları tutulmuş Quincy'yi nazikçe sandalyesine geri götürürken. "İstiyorum."

Sally masanın karşısından ona gülümsedi, yüzündeki gurur ve heyecan karışımı ifade Will'in kendine olan güvenini biraz azalttı. *İyi şanslar* mesajını düşünerek irkildi.

"Burada büyük bir çukur kazdığımıza eminim," dedi.

Sally tekrar konuştuğunda önünde bir tablet ve neon pembe bir cilt de olabilirdi.

"Sanırım bir süre önce girdiğin o dağınık daire gibi bir şey! Bir yerden başlamak gerek."

Will bir saat sonra kendi karanlık dairesine girdiğinde, "bir yerden başlamak", kuşkusuz, Sally'nin karşısında otururken olduğundan daha sönük bir olasılık gibi geliyordu. Ne de olsa Nora yarına kadar hâlâ San Diego'daydı ve işleri düzeltmeye başlamak için seçenekleri sınırlıydı. Arayabilirdi ama Nora dönene kadar beklemek istediği konusunda oldukça netti ve her neyse, bu konuya hak ettiği önemi vermek istiyordu, ne söylemek istediğini gerçekten düşünmeden onu aramak istemiyordu.

Ve başka bir *iyi şanslar* mesajı kesinlikle kesilmeyecekti.

o.

İlk başta ışıkları kapalı tuttu, yedek, işlevsel daire henüz, onun- aksine ... hatırlatılmasını istemiyordu. Gerry? ... hayır, Gerald- bu araftan hiç çıkamayabilirdi. Ama yalnız gece rutini sürdürürken - duş, uyku şortu, diş fırçalama- ışıklar bir gereklilik haline geldi ve kendine bir bardak su almak için mutfığa gittiğinde, annesinin eski kitabını neredeyse bir hafta önce bıraktığı yerde tezgahın üzerinde gördü. Fotoğraf

Orada olduğunu biliyordu; Nora'nın onu bulmaya geldiğinde sayfaların arasında hafifçe kaydırdığını görmüştü.

Başlangıç olarak o fotoğrafı çıkarıp, bir daha aşırı tepki vermeyeceğinden emin olana kadar ona bakmakla başlayabileceğini düşündü. Ama kitabın hâlâ orada duruyor olması bir tür ilerlemeydi - yıllar önce, aylar önce, haftalar önce, hatta muhtemelen ondan kurtulur, fotoğrafı çocukluğuna ait tüm resimleri sakladığı kutuya koyardı, küçük ve dolabının arkasına itilmiş.

Bu Nora'nın etkisiydi, diye düşündü - belki de bir şeylere çok sıkı tutunuyordu, ama bir objeyi seviyordu, belki de fark ettiğinden daha çok anne babası gibi. Evinde her şeyin bir hikayesi vardı ve bunlardan bahsetmek yüzüne her zaman bir gülümseme getirirdi. Büyükbabasının büyükannesine yıldönümü hediyesi olan çaydanlık. Nora'nın annesinin üçüncü sınıfta yaptığı boyalı çini. Geçen hafta hediye ederken gördüğü, İtalya'dan geldiği anlaşılan lamba.

Bu yüzden henüz kitaba ya da fotoğrafa bakmak istemese de, onları elinde tuttuğunu bilmek onu bir şekilde rahatlatmıştı; Nora'yla bunu düzeltebileceğine dair umut verdi. Yine de hayatında ilk kez, kendisini Nora gibi hissettirecek bir objeye sahip olmanın güzel olabileceğini düşündü - rahatlamış ve kaybettiği birine daha yakın hissetmişti.

Aklına bir fikir geldi ve bardağını o kadar hızlı bıraktı ki elinin arkasına su sıçradı. Suyu silkeledi, şortuna sildi ve mutfağında her zaman fazladan kalem, lastik bant ya da hiçbir zaman kullanmadığı çöp torbası bağlarını koyduğu çekmeceye doğru ilerledi. Kalbi hıçkırarak çekmeceyi açtı ve işte oradaydı, tam da aradığı şey: bir tomar kâğıt, üstünde hafifçe yazılmış bir numara.

Ona bakıp gülümsedi, anısı bir merhem gibiydi: zihninde uzun yeşil bir elbise, Nora'nın omuzlarının çizgisi, uzun örgüsü ve çiçek tacı, bu parşömeni ona uzatırken ona attığı bakış, gözlerindeki muziplik vardı.

Yüzüne bir gülümseme yayıldığını hissetti.

Parşömeni yatak odasına götürdü, günlerdir ilk kez onsuz yatma düşüncesinden korkmuyordu. Yastığını duvara dayadı (mobilya düzenlemesi için söylenecek bir şey vardı) ve arkasına yaslandı, parşömeni avucuna vurdu ve o geceyi düşündü - sadece Nora'yı değil,

Bayan Salas ve Solo bardağı, Bay Salas'ın yemekleri ve Benny'nin birası, Jonah'ın ona "Beanpole" diye seslenmesi ve Marian ile Emily'nin ön sırada oturup ellerini birleştirmeleri. O mikrofonun başında, kalabalığı kazanmaya kararlı olan kendisini düşündü.

İlk açtığında, o gece gördüğünden çok daha fazlası olduğunu düşünmedi: tanıdığı bir isim, yatıştırıcı derecede kısa bir dizi dize. "Sonnet 98." Bahar, yaz, çiçekler, bu tür şeyler. Nora'nın bunun hüznü olduğunu söylediğini hatırlıyordu, Jonah da öyle. Hüznü olup olmadığını bilmiyordu ama bir yerden başlamaya hazırdı ve Nora'yla olan hikâyesi için bir anlam ifade eden bir şiir, şu ana kadar sahip olduğu tüm fikirler kadar iyi ve kesinlikle *İyi Şans*'tan daha iyi görünüyordu.

Böylece okumaya başladı.

İlk başta kolay olmadı: tanıdığı ama bu bağlamda anlamlandırmakta zorlandığı kelimeler, ona doğal gelmeyen bir sırayla dizilmişti. Tekrar yüksek sesle denemeden önce iki kez sessizce okudu, hepsi bir arada yüzüyordu. Her seferinde bir satır, noktalama işaretlerini hayatında hiç yapmadığı gibi anlamlandırarak. Okudukça okudu, ta ki kolaylaşana, nefes almak gibi olana kadar.

"Baharda yoktum senden," diye tekrar tekrar okudu. Birini özlemekle ilgili bir şiir.

Dünyayı dolaşmak ve her zaman birini özlemek hakkında. Birkaç gün ya da belki on altı koca yıl. Hayatınızın her baharını ve yazını gerçekten fark etmeden yaşamak. Baktığın güzel olan her şeyi tam olarak doğru göremiyordun: hepsi de en çok özlediğin kişinin bir taklidi *olan zevk figürleri*.

"Yine de kış gibi görünüyordu," diye okudu, cümle teninde soğuk bir rüzgâr gibiydi, "ve sen, uzakta, / Gölgenle oynadığım gibi bunlarla."

Tanrım, bu üzücü bir şiirdi. Ama aynı zamanda ... bir başlangıç gibi de hissettirdi.

Saate baktı ve uzun süredir okuduğunu fark etti. Nora'nın olduğu yerde saat o kadar geç değildi. Her şeyi o anda yazabilirdi, muhtemelen şimdiye kadar hafızasından çıkarmıştı. Bir dahaki sefere telefonunu kontrol ettiğinde bunu bulacaktı - birlikte geçirdikleri ilk gecelerden birinin anısı, onsuz geçirdiği her zaman nasıl hissettiğinin bu yazılı ifadesi. Gittiğinden beri değil.

Önceden beri, önceden beri.

Ama telefonuna uzanırken aklına sabah, Nora'nın Kaliforniya'da uyanacağı altın saat geldi. O zamana kadar güne çoktan başlamış olacaktı. O zaman göndermeye karar verdi, böylece o yokken onu ne kadar özlediğini, onu ne kadar düşündüğünü bilecekti.

Böylece geri döndüğüne ne kadar sevindiğini bilecekti.
Bunun tam olarak doğru bir başlangıç olacağına karar verdi.

OceanofPDF.com

Bölüm 17

"Senin için savaşıacak, Nora."

Deepa'nın mücevher mavisi kadifemsi koltuğunda çaprazlama oturan Nora şarabını yudumladı ve omuz silkti; San Diego'daki bu uzun ve stresli hafta boyunca boğuştuğu duygularla belki de tam olarak örtüşmeyen bir soğukkanlılık duruşu sergiledi. Şaşkınlık ve hayal kırıklığı, heyecan ve endişe, kesinlik ve biraz da üzüntü. Tüm bunlar içinde dönüp duruyordu, sıırıslıkam bir yağmur gibi bir fırtına, yıkayıp götürdüğü her şey için bir şekilde hoş karşılanmış gibi hissettiriyordu.

"Olabilir," dedi Nora. "Ama bu benim fikrimi değiştirmeyecek."

Bugün itibariyle Nora kararını vermişti: O da Verdant'tan ayrılıyordu. değil, tüm mevcut yapıları üzerindeki çalışmalarını tamamlayana kadar değil- Austin'in yeni birini işe almasına yardım edene kadar değil.

Ama yakında.

Ofise dönmek berbat bir şey değildi. Bir bakıma rahatlatıcıydı: video konferanslar dışında aylardır görmediği arkadaşları, binanın birinci katındaki kafede en sevdiği atıştırmalıklar, Berkeley'de bir pazarlama şirketinde yeni ve daha iyi bir iş bulduğu için tüm haberleri mutlu bir şekilde karşılayan Dee ile iki kez yüz yüze banyo aynası toplantısı. Nora'nın Austin'le geçirdiği zaman bile rahatlatıcı olmuştu: ne kadar sinir bozucu olursa olsun, her zaman birlikte ne kadar iyi çalıştıklarını, onun uzmanlığına nasıl güvendiğini ve o kadar hevesli olmadığı projelerde bile onun fikirlerine nasıl değer verdiğini hatırlamak güzeldi.

Ama aynı zamanda açıklayıcı da olmuştu. Yüz yüze görüştüğünde Austin'in nasıl değiştiğini, önceliklerinin nasıl farklılaştığını inkar etmek mümkün değildi. Ve artık planlarının tamamını açıkladığına göre - Los Angeles'a taşınma, tek başına sürdürülebilirlikten uzaklaşma, ünlü ve influencer markalara yönelme - Nora, kendisi ve Austin için bir hesaplaşmanın yaklaşmakta olduğunu biliyordu. Öğleden sonraki tam ekip toplantısından sonra onu bir kenara çekmiş ve California'ya geri dönmesi için adeta yalvarmıştı. "Daha fazla para," demişti. "Yeni bir unvan, ne istersen. Ama şahsen bizimle olursan bu iş daha kolay olur."

Bunu bir imtiyaz olarak orada bırakmıştı - uzaktan çalışmanın masadan kalktığını tam olarak söylemiyordu, ama kesinlikle bunu desteklemeye devam edeceğini de taahhüt etmiyordu. Daha fazla para ya da yeni bir unvan istiyorsa kesinlikle olmazdı.

Birkaç yıl önce -aslında birkaç ay önce- ona karşı bir sadakat duygusu hisseder, bunu gerçekten düşünürdü: pek de sevmediği bir şehre taşınmak, her zaman sıkı sıkıya yanında olan biri için hayatından vazgeçmek.

Ama şimdi, Nora farklıydı. İçten içe Chicago'dan ayrılmak istemediğini biliyordu.

Şimdi olmaz.

Belki de hiç.

Ve bu sefer sadece sadakati yüzünden değildi. Geçen sonbahar Chicago'yu seçtiğinde bunu yapmıştı çünkü Nonna'nın ona ihtiyacı vardı, çünkü Nonna kalmasını istemişti. Sevdği bir yere ve insanlara geri döneceğini biliyordu - binaya, Nonna'nın dairesine, komşularına. Ama şimdi, başka bir şey onu oraya çekiyordu; şimdi, kendisi için seçim yapıyordu. Binaya, dairesine ve komşularına geri dönmek istiyordu, ama aynı zamanda mahalleye ve çevresindeki şehre de geri dönmek istiyordu; garip Orta Batı sahillerine ve görmediği manzaralara, büyük, acımasız mevsimlere ve yeterince saygı görmeyen bir şehrin kolektif tavrına geri dönmek istiyordu.

Ve belki de aptalca bir şekilde Will'e geri dönmek istiyordu.

"Açıkkçası şimdiye kadar milyonlarca kez aramadığına inanamıyorum," dedi Dee ve Nora hiç düşünmeden cevap verdi.

"Aslında ona yapmamasını söyledim."

Dee kaşlarını çattı. "Bekle, sen mi söyledin? Toplantıda ona söylediğini sanıyordum-" Sözü nü kesip ayağıyla Nora'yı dürttü, belli ki Nora'nın yanaklarının kızardığını hissediyordu. "Haaaaaaaaa," dedi, sesinde mutlu bir alay vardı. "Yine onu düşünüyorsun!"

Nora şarabından bir yudum daha aldı ve bu kez omuz silkmeyi atladı. Numara yapmanın bir anlamı yoktu, çünkü Deepa'yla birlikte hafta boyunca katıldıkları pek çok iş tartışması ve kararın yanı sıra, Nora ile Will arasında olanları konuşmak için de epey zaman harcamışlardı.

"Buz gibi Eleanora," dedi Dee gülerek. "Koca bir adama onu terk edeceğini söylemek üzeresin ve şimdiden bir sonrakine geçiyorsun."

"Aynı şey değil," dedi Nora. "Austin benim meslektaşım. Ayrıca, sanırım şu ana kadar Will'le birlikte olmadığımı iyice anladık."

Yer değiştirdi, bacaklarını açıp Dee ile yüz yüze gelecek şekilde ayarladı, şimdi ikisi de sırtlarını kanepenin iki koluna dayamış, bacaklarını yan yana uzatmışlardı. Dee ayaklarını Nora'nın kaburgalarına doğru oynattı, bu Nora'yı gülümseten nazik, alaycı bir rahatlıktı.

"İyi olacak mısınız?" Dee sordu. "Ya gelmezse?"

Nora başını geriye atarak gözlerini kapattı. Göz kapaklarının ardında *İyi şanslar* sözcükleri rahatsız edici bir şekilde yanıp sönüyordu, bu yüzden onları tekrar açtı, Dee'nin tavanına baktı ve hayal kırıklığına uğramış bir nefes verdi. Will'in ona ulaşmamış olmasına üzölmek adil değildi belki de, özellikle de onca kez dönene kadar beklemenin daha iyi olacağını söyledikten sonra. İlk başta, bu sınırı korkudan koymuştu; ağlamaktan, hissettiğı her şeyi açık havada söyleyip onu sonsuza dek korkutmaktan korkuyordu. Uçuşunun sabahında ona bıraktığı mesajı dinlerken bile -Nora, diye başlamıştı o mükemmel üslubuyla, *gitmeden önce sesini duymak istedim*- yine de bavulunu hazırlamayı bitirmek, mesaja cevap vermeden önce havaalanına kadar gitmek için kendini zorlamıştı. Bunun bir nedeni aynı korkuydu ama bir nedeni de Will'in gerçekten zamana ihtiyacı olduğuna olan inancıydı. Çözmesi gereken şeyleri -ailesi hakkında, *ciddi* olmak hakkında- onsuz çözmesi gerektiğine inanıyordu.

Ama şimdi, geri dönmesine bir gün kala, beklemekte ısrar ederek hata yaptığından endişeleniyordu. En azından ona ulaşmaya çalışmışken onu sessizliğe mahkûm etmekle ve tüm bunları risk almak istemediğı için yapmakla: ona onu sevdiğini söylemek ve onun da buna karşılık vermemesini sağlamakla.

Onun *hissetmemesi* için.

"Söyleyeceğim," dedi sonunda, kendini ikna etmeye çalışarak, bunu düşündüğünde kalbinin etrafında hissettiğı mengeneyi görmezden gelmeye çalışarak. "Ona ne hissettiğimi söyleyeceğim ve eğer o da hissetmiyorsa, yoluma devam edeceğim."

Durakladı, başını kaldırıp karşıdaki arkadaşına baktı. "Bazı şeyleri uygun bir şekilde geride bırakma konusunda pek başarılı olduğum söylenemez."

Dee sempatik bir şekilde gülümseyerek Nora'nın kaval kemiğini okşadı. "Şimdi, şimdi," dedi. "Kendine biraz kredi ver. Bana yeniden yaptığın banyonun fotoğraflarını gösterdiğini unutuyorsun."

"Doğru," diye düşündü Nora, bu taşınma işinin neredeyse tamamını Will yanı başındayken yapmış olduğu gerçeğine odaklanmamaya çalışarak. "Ve benim de planlarım var.

Şimdi."

Bütün hafta boyunca bunları düşünmüştü: eve döndüğünde yapacağı değişiklikleri. Evden uzakta, Nonna'nın eşyalarıyla çevrili olmadığı için bunları düşünmek daha kolaydı. Şimdi hayal ettiğinde -ofis olarak kullandığı o tıktış tıktış yatak odası, gerçekten dayanamadığı o çiçekli kanepede- *bu kadar çok şeyi* tamamen aynı tutmakla ne kadar aptalca davrandığını görebiliyordu. Ve burada Deepa'yla birlikte kalıp arkadaşının gelecek ayki taşınma hazırlıklarına yardım ederken, Dee'nin eşyalarının - cesur ve rahat mobilyalarının, duvarlara zekice yaldızlı dekoratif aynalarının, çok *sayıdaki* mumlarının - Dee'nin kendisini ne kadar iyi yansıttığını görmek kolaydı.

Nora, evim dediği yerde buna tekrar sahip olmak için bir şans istiyordu.

Evet. Dairede daha fazla değişiklik. Yeni bir iş arıyorum. Plan buydu.

Will ile ya da Will olmadan.

Her zaman sabırsız olan Dee, "Neden şimdi FaceTime yapmıyoruz?" dedi. "Çerçevenin dışında kalacağım ve işler tuhaflaşırsa ayrılacağım, *söz veriyorum*. Sana biraz daha şarap getireyim de kendini iyice kaptır" dedi ve bacaklarını Nora'nın bacaklarının üzerinde sallayarak ilerledi.

"Hayır, hayır," dedi Nora, kadehinde kalan az miktardaki şarabı boşaltırken. "Yarın uçmadan önce çok fazla içmek istemiyorum. Beni her zaman sersemletir."

"*Waaaaaaah*," dedi Dee dramatik bir şekilde, Nora'nın kaval kemiklerini şakacı bir çaresizlikle tutarak. "Yarın beni *terk ve bu* gece bana izleyecek *eğlenceli* bir şey vermiyorsun!"

Nora güldü ve dizlerini bükerek Dee'yi hafifçe yana yatırdı. "Uyumam gerekiyor," dedi. "Beni ve erken kalkışlarımı bilirsin."

Dee ayağa kalkarak, "Yemin ederim Nora," dedi. "Eğer altıdan önce gürültü yaparsan

bir daha asla misafirim olamazsın. Yeni yüksek maaşımla Berkeley'de devasa bir daire aldığımda bile."

"Çöp öğütücü için üzgün olduğumu söyledim! Elektrik düğmesi sandım!"

Sonraki birkaç dakika boyunca kanepeyi Nora'nın yatağı haline getirirken gülüştüler ve tartıştılar, Dee sonunda Nora'ya son birkaç gecedir verdiği azarın aynısını verdi, Nora'nın geceleri makyajını düzgün bir şekilde çıkarmamasıyla ilgiliydi. Nora sonunda - birkaç kez daha el bezleri hakkında azarlandıktan sonra

banyo kapısı-kanepeye yerleşip Dee'ye şakayla karışık "İyi geceler Uyuyan Güzel!" diye seslenirken, şarabın ve iş gününün yorgunluğunun bir battaniye gibi üzerine çöktüğünü hissetti. Ama zihni ve bedeni uykuya yaklaşıırken bile, uzak kaldığı her gece olduğu gibi Will'i düşünmeye devam etti; iyi olup olmadığını, onu özleyip özlemediğini, onun da kendisi gibi telefonunu eline alıp aramayı düşünüp düşünmediğini. Bunu şimdi de alışkanlıktan yapıyordu; başparmağını ekranda kaydırıyor, Will'in *iyi şansının* kötü bir alamet gibi durduğu metin kutusuna gidiyordu.

Belki de bir şeyler yazmalıydı - son birkaç günün nasıl geçtiğiyle ilgili birkaç kelime? Haftanın nasıl geçtiği hakkında bir soru?

Ama hayır. Çok yorgundu ve Chicago'da saat çok geç olmuştu. Onu uyandırma riskini almak istemiyordu ve zaten beklemeleri gerektiğini söylemişti. İndiğinde ona mesaj atacaktı; kendini daha fazla beklemeye zorlamayacaktı.

Telefonunu yerine koymadan önce uykuya dalmış ve derin bir uykuya dalmış olmalıydı, çünkü tekrar uyandığında, telefon hâlâ elindeydi ve yüzüstü, karnının üzerinde duruyordu. Karanlığa gözlerini kırıştırdı, ilk başta onu neyin uyandırdığından emin değildi, ta ki elinde tuttuğu telefonun çaldığını fark edene kadar. İçgüdüsel olarak irkildi ve diğer odadaki Dee'yi düşünerek telefonu susturdu. Dik oturup gözlerini kısarak ekrana bakarken, beyni neler olup bittiğini anlayacak kadar uyanmaya çalıştı: ne zamandır uyuyordu, kim arıyordu ...

Oh.

Ekranı gördüğünde gülümsedi: Sabah 4:30 ve arayan Will'di. *Altın saat*, diye düşündü ve başka hiçbir şey düşünemediği için sadece onu çok özlemiş olmasını suçlayabilirdi.

Ama kadın cevap verdiğinde, bir şeylerin yolunda gitmediğini anlaması için adamın sadece iki kelime söylemesi yetti.

"Nora, bebeğim," dedi.

İyi haber, Will'in kötü haber verme konusunda olağanüstü olmasıydı.

Ona önce önemli şeyleri söylemişti: Jonah'ın iyi olduğunu, hastanede olduğunu ama iyi olduğunu ve yakın tehlike içinde olmadığını. Ona düşmenin gece yarısı tuvalete gitmesi ve Jonah'ın koridorda unuttuğu bir çift ayakkabı yüzünden olduğunu, altta yatan herhangi bir denge veya bilinç sorununun sonucu olmadığını söyledi. Ona en büyük kırığın uyluk kemiğinin ortasında, temiz bileşik olduğunu söyledi.

-Düşüşünü engellemek için kullandığı elindeki diğer üç yaranın ise her şeye rağmen yıkıcı olmadığını söyledi. Ona Jonah'ın uyanık olduğunu ve her zamanki gibi olduğunu ama yakında ameliyat olması gerektiğini de söyledi.

Ona tekrar tekrar Jonah'ın iyi olacağını söyledi.

Ama asıl kötü haber şuydu: Jonah düşmüştü, yaralanmıştı, Bay ve Bayan Salas'ın uyanması yaklaşık on dakika sürmüştü ki Jonah yardım çağırmak için sağlam elini kullanarak ayağındaki ayakkabıyı yere vurmıştı.

Nora sevdiği birinin yaralandığını öğrendiğinde ta Kaliforniya'daydı.

"Marian beni hastaneden aradı," diye açıkladı Will, Nora'nın kalbi sabahın erken saatlerinde karanlıkta çarparken. "Yardım edebileceğimi, ek bilgi alabileceğimi düşündü. Seni de arayacaktı ama sen bu kadar uzaktayken beklemenin daha iyi olacağını düşündüm. Daha fazla bilgi alana kadar. Umarım sorun olmaz."

"Sorun değil," dedi, zaten eşyalarını toplamak için çabalıyordu. "Geliyorum. Herkese geleceğimi söyle."

Saatler sonra, havaalanından doğruca hastaneye vardığında, erken saatten bir kez bile şikâyet etmemiş olan Deepa'nın yardımıyla yakalamayı başardığı erken uçağa yetişmek için *bavullarını* alelacele hazırlamıştı; telefonu Will'den gelen düzenli, güven verici mesajlarla dolu olsa da, gergin ve stresliydi

Ön kapıdan içeri girdiğinde, nereye gideceğine dair ona gönderdiği talimatları izledi ve çevresini zar zor fark etti. Burası Nonna'nın en sonunda kaldığı hastanenin aynısıydı ve Jonah farklı bir katta olduğu için minnettardı. Yine de asansöre binerken elleri sinirden titriyordu ve bavulunun sapını tekrar tutmadan önce onları silkelemek zorunda kaldı, inerken beceriksizce arkasından yuvarladı, asansör bölmesinden çıkarken Will'e bir *şeyler* yazmak için boştaki elini kullandı.

Sadece birkaç adım atmıştı ki onu koridorda gördü, daha önce bahsettiği aile bekleme odasına açılıyor olması gereken geniş kapıdan dışarı adım atıyordu, elinde telefonu, başı ekrana doğru eğikti. Adam başını kaldırıp onu gördüğünde, o kadar hızlı ve amaçlı hareket etmişti ki, kadın olduğu yerde öylece kalakalmıştı.

Havaalanına yetişme telaşından ve uzun, gergin uçuşundan kalan stres sonunda onu yakalamış, vücudunu beton gibi, kurşun gibi doldurmuştu.

Bir elini gözlerine götürdü, geri döndüğü ve Will'in burada olduğu için dayanılmaz derecede rahatlamıştı ve onu son gördüğünde saklamak için çok uğraştığı çene titremesinin tüm gücüyle ağlamaya başladı.

"Nora," dedi, yaklaşarak ve sonra onu çevreledi, kolları onu sardı, onu kendine yakın ve sıkı bir şekilde çekti.

"O iyi," dedi, ağzını kulağına yaklaştırmak için başını eğerek. "O iyi," diye tekrarlardı.

Başını salladı ve ağlamaya devam etti, çünkü Jonah'ın iyi olmasına seviniyor ve aynı zamanda iyi olmamasını istediği için de üzülyordu. Ağladı çünkü bu hastaneden nefret ediyordu ve Nonna'yı özlemişti. Ve ağladı çünkü bu kucaklama, bu özel kişi tarafından, hayal edebileceği her şeyden daha iyi hissettirdi ve son birkaç gün boyunca onun tarafından kucaklanmayı ne kadar özlediğini fark etmesine bile izin vermemişti.

"Aşağıda senin için yiyecek var," dedi usulca ve ondan önce başka şeyler de söylemiş olabileceğini düşündü, doktor tipi şeyler, ama uzun dakikalar boyunca onun sıcaklığı, gücü ve tanıdık kokusundan başka hiçbir şeye dikkat etmemişti. "Marian ve Emily şimdi buradalar, Benny de az önce Bay ve Bayan Salas'ı gece için eve götürdü."

Adamın göğsüne doğru başını salladı, elinin saçlarından aşağı kaydığını hissetti, kolları kısa bir süreliğine onu sararken düzensiz bir nefes verdiğini hissetti. Kollarını tekrar gevşettiğinde, gözyaşlarının arasından bile ona bakabilmek için arkasına yaslandı ve neredeyse o hareket eder etmez o da hareket etti, başparmaklarını yanaklarında nazikçe silebilmek için ellerini vücudundan kaldırdı.

"Tamam şimdi," dedi yumuşak bir sesle ve kadın bunun şefkatiyle gözlerini kapattı, bunu yaparken birkaç damla gözyaşı daha süzüldü.

Gözlerini tekrar açtığında onu daha iyi görebiliyordu, gözleri daha kuru ve zihni daha sakindi ve gülünç derecede dağınık saçlarını, hafifçe çarpık gözlüklerini görünce usulca gülümsedi. Uzandı ve gözlüklerini düzeltti. "*Seni seviyorum*" demek istedi ama yapamadı da; zonklayan, çiğ, açıkta kalmış bir sinir gibi hissederken, onu şu anki duygusal sıkıntısına rehin tutuyormuş gibi hissederken yapamadı.

Onun yerine "Seni gördüğüme sevindim" dedi.

"Nora, hiçbir fikrin yok." Nefes aldı, kirpikleri aşağı indi, başı aşağı eğildi ve kısa bir süre iki yana sallandı. "Seni nasıl özlediğimi tahmin bile edemezsin."

"Bir fikrim var."

"Sen gitmeden önce olanlar için ne kadar üzgün olduğumu söylememe izin ver. O mesaj hakkında. Düşünüyordum ve-"

"Will," diye araya girdi, Will'in saçlarını alnından geriye doğru itti. "Bunu burada konuşmayalım, tamam mı? Hastanede olmaz."

Will gözlerini kırptırdı, kaşları çatıldı, sanki bir hastanenin neden herhangi bir konuşma yapmak için mükemmel bir yer olmadığını anlayamıyormuş gibiydi, ama sonra başını salladı ve, "Doğru, evet. Bu çok mantıklı. Marian ve Emily'yi görmek istiyor olmalısınız, ben de gidip kontrol edebilirim-"

"Burada *olmana* çok sevindim," diye umutsuzca mırıldandı, çünkü öyleydi ve ayrıca Will'in bunu söylerkenki halinden nefret ediyordu -temkinli ve hatta belki biraz korkmuş. Onun elini tutmak, parmaklarını birleştirmek, aynı şekilde ona da güven vermek için hareket etti -sadece Jonah konusunda değil, Will'le olan ilişkisi konusunda da güven vermek istiyordu. Will'le olan geleceği hakkında.

Saatlerce bunu hiç düşünmemişti, aslında hiç düşünmemişti; Will onu aradığı andan itibaren sadece geri dönmeyi, Jonah'ı ve onun iyi olup olmayacağını düşünmüştü. Will'in her güncellemesine bir cankurtaran halatı gibi sarılmıştı ama bunun ötesini düşünmemişti, gitmeden önce nasıl ayrıldıklarını düşünmemişti - Will ona bunun çok fazla olduğunu söylemişti, Will ona ciddi bir şey istemediğini söylemişti.

Ama şimdi burada onunla bu şekilde dururken, başka şeylere sarıldı: Jonah'ı tedavi eden doktorlardan ve onlar hakkında bilgi almak için işi bırakıp koşturmasına, komşularıyla birlikte kalıp sakin, sorumlu ve pratik davranmasına. Onun yüzünün her çizgisine kazınmış endişeye, gömleğindeki kırıksıklıklara ve kot pantolonunun kemerine iliştilmiş hastane rozetine tutunmuştu. Adamın tüm bunları kendisi ve komşuları için yapmasına, her şeyi çok ciddiye almasına sarıldı. Ona ve onun çok değer verdiği insanlara karşı çok *sadık*ti.

Dün gece Dee'yi düşündü -*sadece dün gece miydi o?*- Will gelmezse iyi olup olmayacağını sordu. Eğer Will ciddi bir şey istemiyorsa.

Ama Şimdi, geçirdiği günden, yaptığı Şeylerden sonra, bu soru ona saçma ve önemsiz geliyordu.

Elbette kendine gelecektir. Elbette bunun ciddi olduğunu biliyordu.

"Başka bir yerde olmak istemezdim," dedi.

"AŞağı inip bana getirdiğin Şu yiyeceklere bir bakayım. Marian ve Emily'yi kontrol et."

Will başını salladı ve elini gevŐeterek parmaklarını çözdü ve ellerini ceplerine sokmak için hareket etti.

Adam ikisini de saklayamadan elini tekrar yakaladı, parmaklarını yeniden birleŐtirdi ve diğer elini bavulunun üzerine koyarak yanına götürdü. Gözlerinde bir soruyla ona baktı ve adamın gözleri yumuşadı, eli cevap olarak tekrar onun elini sıkıca kavradı. *Őşte*, diye düşündü, bir ağırlık kalkıyor. *Őşte, bu halloldu*. Yer deĐiŐtirirken onu tutmaya devam etti, diğer elini bavulundan nazikçe çekti ve onun yerine kendine doğru yuvarladı.

"Marian ve Emily'nin seni kendi antını taşırken görmelerini istemiyorum," dedi utangaç bir ifadeyle ve Marian gözlerinin yeniden dolduğunu hissetti, rahatlama ve mutluluk tüm endişe ve sinirlerine karışmıştı.

Marian ve Emily, Will ve Nora'nın el ele aile bekleme odasına girdiklerini görüncü ŐaŐırmıŐlarsa da bunu belli etmemiŐlerdi; aslında ŐaŐıran biri varsa o da Nora'nın kendisiydi. Aylar önce, Nonna buradayken Emily bir kez gelmişti, solgun ve sarsılmıŐtı, Nora'nın evde kalmasının sorun olmayacağına dair defalarca güvence verdiği kadar stresliydi. Şimdi Marian'ın yanında oturuyordu, kucağında bir iğne oyası vardı, ifadesi pek sakin değildi ama Nora'nın beklediği kadar gergin ve korkmuş da değildi. Nora, Will'in elini bırakarak odanın öbür ucuna, onların yanına geçti ve her ikisini de kucaklayıp özür dileyerek selamladı.

"Üzğün olman için bir neden yok," dedi Marian. "Jonah'ın arkasını toplamayacağını nasıl tahmin edebilirsin ki!"

Nora gülümsedi, çünkü bu gerçekten de Marian'ın yapacağı bir Şeydi. Jonah'ın iyileŐmesi ne kadar sürerse sürsün, ona her gün bir ders verecekti.

"Keşke ben de burada olsaydım."

Emily Nora'nın kolunu okşadı. "Geleceğinizi biliyordu. Onu ameliyata almadan önce söyledik."

"Her neyse, senin ne gibi bir yardımın olabilirdi ki!" dedi Marian. "Kimin yardım ettiğini biliyorsun, koridorun karşısındaki genç adam."

Nora kaşlarını çattı ve Will boğazını temizledi. Ellerini ceplerine sokmuş olan adamın durduğu yere doğru baktı. "Kiracım. Dördüncü sınıf tıp öğrencisi."

"Doğru," dedi Nora, şimdi hatırlıyordu. "Unutmuşum."

"Bu kadar genç bir insana göre çok sakindi. Sanırım sizin Will gibi olmak istiyor. Bir acil durum doktoru."

Nora "*Will'iniz*" deyince kızardı. Açıkçası, el ele tutuşma ve hatta ondan önce, Nora ve Will'in tüm bu olayın gizliliği konusundaki daha gevşek yaklaşımları vardı. Ama şimdi Marian ve Emily'ye bakınca, bir tür açıklama yapması gerekip gerekmediğini merak etti. Yine de yüksek sesle bir şey söylemek - Will'le söz verdikleri konuşmayı yapmadıkları düşünülürse bu çok mu fazlaydı?

Ama Emily önce konuşarak anı kurtardı. "Bazı akşamlar geldiğini fark etmiş olabilirim. Bundan sadece Marian'a bahsettim."

"Bunu herkese söyledim," dedi Marian, hiç utanmadan. "Corrine çok heyecanlandı, haberin olsun. Bir şey söylememek için çok çaba sarf etti."

Nora utanarak yüzünü buruşturdu. Muhtemelen onları Garfield Park'tan döndükleri gece görmüştü. Daha önce bir şeyler söylemeliydi.

Emily sakın bir şekilde oya işiyle uğraşıyordu. "Gecenin saat onuna doğru bir buçuk metrelik bir direği yürüyüş yolunda taşıırken onu gözden kaçırmanın zor olduğunu söyleyebilirim."

Arkasından Will bir ses çıkardı -bir tür hırıltı-guffaw. Emily duş perdesi çubuğundan beri biliyordu! O zaman bu uzun bir süreydi.

Tüm zaman boyunca!

"Özür dilerim!" Nora dizlerinin bağı çözülürcesine konuştu. "Yani, yapmadığım için-"

"Bu seni ilgilendirir," dedi Emily sessizce. "Özür dilemene gerek yok."

Nora şaşkın sessizlik içinde onlara göz kırptı, beyni hâlâ son birkaç saatin stresini atmaya çalışıyordu, Will'in bekleyen kollarına ve komşularına -en azından bu ikisine ve Bayan Salas'a- geri dönmüş olmanın rahatlığını yaşıyordu. Önünde daha çok stres olduğunu biliyordu, Jonah'yı düşündüğünde hâlâ vücudunda bir sinir şoku hissettiğini biliyordu ama şimdilik bu kısmın bu kadar kolay olması iyi hissettiriyordu.

Marian yanındaki koltuktan kahverengi bir torba aldı ve Nora'ya uzattı. "Haydi, yemeğini ye. Bu adam sana bir çörek getirdi."

bir bebeğin kafası kadar büyük."

Nora çantayı aldı, Marian'ın içindekileri herhangi bir kafaya benzetmemiş olmasını çok isterdi, sonra dönüp kendisini izleyen Will'e baktı, yüzünde eğlence ve endişe karışımı bir ifade vardı. Nora, Marian ve Emily'nin karşısındaki küçük koltuklardan birine oturmak için hareket ettiğinde, Will ayakta kaldı ve ifadesindeki hafiflik kayboldu.

"Gidip hemşire bakacağım," dedi. "Bakalım-"

"Will," dedi, yanındaki koltuğu okşayarak, onun da kendisi kadar rahat hissetmesini istiyordu. "Gel hadi."

"Dikkatli olmaya çalıştım," dedi sessizce, oturduğunda. "Buraya geldiğimde yani."

Omuz silkti ve poşeti açtı, şeker kokusu burnuna geldi ve ağzı sulandı. "Sorun değil," dedi elini uzatarak. "Bildikleri için rahatladım. Zaten onlara söyleyecektim, eğer ..."

Başındaki çöreğe odaklanarak konuşmasını sonlandırdı. *Eğer sen de beni seçmek istediğini söyleseydin.* Şimdilik suratına tıktırarak bir şey bulduğu için mutluydu.

Bir elini onun kalçasına koydu ve telefonunu kontrol etti. "Bu ameliyatın genellikle ne kadar uzun sürdüğünü düşünürsek, tahminimce çok yakında bir şeyler duymalıyız."

Nora başını salladı ve çiğnedi, yolun karşısındaki Marian ve Emily'yi izledi, Will'in onların sohbetine kolayca katılmasını izledi - Emily'ye köşedeki bitkiyi sordu ("O gerçek bir bitki değil," dedi Emily ve Nora, Will'in bunu zaten bildiğini ama Emily'yi güldürmek istediğini hissetti), Marian'la bir sonraki şiir gecesi hakkında konuştu ("Şiire merak sardım," dedi Will ona ve Marian ona yüzde yüz yalan söylüyormuş gibi bir bakış attı). Will'in bina toplantısını bastığı gün korktuğu her şeyi düşündü; Nonna'yı hayal kırıklığına uğrattığını düşündüğü her şeyi, komşularını hayal kırıklığına uğrattığını düşündüğü şeyi.

Ama şu anda, bu yavan ve rahatsız bekleme odasında Nora, Will'in en sert iki komşusuyla sohbet etmesini izliyor, bir yandan da şüphesiz üçüncü en sert adamla ilgili sağlık raporunu bekliyordu. Nonna'yı ve onun görgü kurallarını, hoş sohbetleri, marinara sosunu sevenleri ve ayrıca Nora'yı sevenleri nasıl sevdiğini düşündü. Nonna kesinlikle çok etkilenirdi. Emlak kavgaları bir yana, Nonna Will'in bu küçük ailenin bir parçası olmasından hoşlanırdı.

Kendine kararlı bir şekilde, "*Aklı başına gelecek,*" dedi ve küçük bir rahatlama iç çekişiyile son kekini bitirdi, başını Will'in omzuna yasladı ve beklemeye koyuldu.

OceanofPDF.com

Bölüm 18

Sonunda Marian ve Emily de evlerine gittiler.

Doktor dokuz sularında aramış, Jonah'nın bacağındaki ameliyattan çıktığını, iyileşme sürecinin iyi gittiğini, herhangi bir komplikasyon olmadığını bildirmişti. Nora Will'e yaslanmış, Benny'yi aramak için telefonuna uzanmaya başlamıştı bile. Marian ve Emily ellerini birbirine bastırıp gözlerini kapatmış, birbirlerine sıkıca sarılmak için dönmeden önce ikiz teşekkür duaları etmişlerdi. Jonah'ın gece için odasına nakledilmesi biraz daha zaman alacaktı ve Nora, Marian ve Emily'nin gitmesi için ısrar etmiş, bütün gece kalacağına söz vermişti.

"Her şeyimi aldım zaten," diyerek bavulunu işaret etti ve Emily ile Marian gözlerini beklentiyle Will'e çevirdiler.

"Ben kalıyorum," demişti ve başlarını sallayıp sonunda eve gitmeyi kabul ettiklerinde bu onların resmi onay mührü gibi gelmişti.

Nora'yla yalnızken, acil kriz hafıflemişken, aralarındaki ilişkinin garipleşip garipleşmeyeceğini merak etti -söylemedikleri ama burada konuşmamaya karar verdikleri şeyler. Ama Will için, en azından, bu garipliğin tam tersiydi. Ona çay getirmek, yüzünü yıkayabilmesi için dağınık bavulundan bir şeyler çıkarmasına yardım etmek, gece yarısına kadar odaya getirilmeyen Jonah'la ilgili her tıbbi sorusunu yanıtlamak, ona yaslanıp rahatça dinlenebilmesi için vücudunu düzenlemek ona çok kolay geliyordu. Her şey çok pratik, çok sorumlu hissettiriyordu. Çok güvenli.

Onun enerjisini, aileleri kontrol etmek için geçirdiği birçok gün ve geceden tanıyordu; yorgun ama sinirli, rahatlamış ama endişeli. Başını Jonah'ın kalçasına yaslamış ve bacaklarını küçük koltuğun koluna dolamış bir halde ona bilmediği her türlü şeyi, herkesin bu binaya nasıl geldiğine dair hikâyeleri anlatıyordu. Jonah, beş blok ötede küçük bir bakkal dükkânı işleten bir anne babanın tek çocuğu olarak yakınlarda büyümüştü; Jonah'ın birlikte çalıştığı bir adamla Maine'e taşınmak için sadece üç ay sonra onu (ve daireyi) terk eden bir kadınla evlendikten sonra buraya taşınmıştı. Bay ve Bayan Salas evlerini sattıktan sonra taşınmışlardı.

Bucktown'da sadece birkaç yıl kalmayı planlıyorlardı ama sonunda oğullarının üniversiteden sonra finans alanında iş bulduğu Singapur'da temelli kalacağı gerçeğiyle barıştılar. Binada Benny'nin teyzesi Alma oturuyordu ve Benny onun gözdesi olduğu için, kendi annesi hastalandığında uzun süre onunla kaldığı için, Alma huzurevine taşındığında kira kontratını o devralmıştı. Marian ve Emily -her ikisi de küçük, biraz zorlu ailelerden geliyorlardı- üniversiteden mezun olduktan sadece iki yıl sonra, tanıştıkları ve aşık oldukları yere, binaya gelmişlerdi.

Nora'nın büyükannesi ise dul bir kadın olarak taşınmış, Nora'nın annesini -tek çocuğunu- şaşırtarak banliyödeki parasını ödediği evini satmış ve her zaman özel bir yanı olduğunu söylediği bir apartman dairesine taşınmıştı.

"Koridordaki o küçük melekler," dedi Nora, ayakları hafifçe ileri geri sallanırken, "Sanırım onu ikna eden şey buydu. Böyle şeyleri çok severdi."

Nora, Nonna'nın yeni bir başlangıca ihtiyacı olduğunu, kocasını rahat ettirmeye odaklandığı onca yıldan sonra sadece kendisi için bir yuva kurmaya ihtiyacı olduğunu düşünüyordu. Nora, "Annem çok onun da yeni bir aileye ihtiyacı vardı sanırım," demişti.

Will, onun Donny ve binayla ilgili geçmişi hakkında bildiği her şeyi atladığını fark etmedi; bu, onu daha da çok sevmesine neden olan bir nezaketti. Bunun yerine, büyükannesinin binayı apartman yapma çabasına öncülük ettiği yıla, çeşitli bina geleneklerinin doğduğu tüm anlara doğru ilerledi. Will onu dinledi ve parmaklarını boş boş saçlarında gezdirdi, bunun sadece Nora'nın kendini sakinleştirmesi değil, aynı zamanda Nora'nın ona tam güvenini vermesi, aralarındaki kavganın kaynağı olan binanın tarihini anlatması olduğunu fark etti. Konuştukça sesi alçalıyor ve yavaşlıyor, gözleri her kırışışında daha uzun süre kapanıyordu.

Yetimler, bir bakıma, düşündü, ona anlattığı hikayeleri düşünerek -Şu ya da bu nedenle yerlerinden edilmiş yetişkinler, tuhaf duvar kâğıtları ve berbat duvar aplikleri arasında bile kendi aile birimlerini kuruyorlardı. Donny'nin avukatından telefon aldığından beri ilk kez, amcasının ona daireyi nesiller arası bir tokat olarak değil de bir tür teklif olarak bıraktığını hayal etti. Bir tür özür ya da anlayış jesti. Bir yetimden diğerine, belki. Gecikmiş bir

Donny'nin on altı yıl önce Will'e veremediği hediye - kızgın ve hınç dolu bir nedenden ötürü- vermişti.

Amcasına garip, şaşırtıcı bir şekilde minnettar hissediyordu.

Bacağına yaslanan Nora'nın başı ağırlaştı, vücudu ciddiyetle uykuya daldı. "Bu sefer salya akıtmayacağım," diye mırıldandı. "Çünkü hasta değilim."

"İstersen yapabilirsin," dedi ona, bunun mantıklı olduğundan emin değildi ama onun için de uzun bir gün olmuştu. Başını arkasındaki duvara yasladı, yukarıdaki ışıklar otomatik olarak söndüğü için minnettardı, çok daha rahatsız yerlerde uyuduğu için minnettardı, Nora evde olduğu ve onunla birlikte olduğu için, ona yardım edebildiği için minnettardı. Uykulu uykulu evdeki şiir tomarını düşündü, komodinin üzerinde bıraktığı şiir tomarını. Küçük parçalar beyninin kenarlarına takıldı: *zambağın beyazı, gülün içindeki koyu kırmızı. Zevk figürleri.*

Sen, tüm bunların modeli.

Nora'ya bundan, o yokken yaptığı bu duygusal başlangıçtan bahsetmeyi unutmamalıydı. Ama şimdilik -Jonah'nın kazasını bir kenara bırakırsak- her şey yolunda görünüyordu: Nora'ya hizmet eden en iyi kişiydi.

Onunla böyle olacağım, dedi kendi kendine, sanki bir tedaviye karar vermiş gibi emin bir şekilde uykuya dalarken. *Bu hiç de bencilce değil.*

O kadar kolay olmayacağını biliyor olabilirdi.

Will vardiya değişiminde uyandı, sesler tanıdıktı: daha sık duyulan asansör zilleri, yemek arabalarının tıkırtısı, sabah ekibinin selamlaşması ve işi bitenlerin vedalaşması. Başı artık gerginlikten ve uyukladığı garip pozisyonlardan dolayı zonkluyordu ama Nora kucağında mışıl mışıl uyuyordu, gecenin bir noktasında kendini sıkıştırmış, dizlerini neredeyse göğsüne kadar çekmişti, böylece tüm vücudunu aşk koltuğuna sığdırabilecekti, yanağı - biraz salyası *akmıştı* - onun kalçasındaydı. Odada hâlâ başka ziyaretçi yoktu, bu yüzden Will gecenin burada sakin geçtiğini tahmin etti. Mümkün olduğunca dikkatli bir şekilde telefonunu cebinden çıkardı ve Gerald'a bir mesaj gönderdi; bu, birkaç ay önce yapmayı hayal bile edemeyeceği bir şeydi.

Bugünkü vardiya için yer bulabildiniz mi? diye yazdı ve gönder tuşuna basmadan önce yazım hatalarını kontrol . Gerald Abraham'a yanlışlıkla, otomatik düzeltmeyle *Biz Varız'ı* gönderirken yakalanmayacaktı.

Telefonu bıraktı ve Gerald'ın çok hızlı mesaj atmadığını bildiğinden gözlerini tekrar kapattı. Ama bir dakika içinde cevap geldi: *Evet*.

Will, Gerald'ın sertliğini kısa mesaj biçiminde görmekten rahatsız olmuş olabilirdi ama altındaki gri baloncuktan hâlâ yazdığını görebiliyordu, yani en azından bu kadarla kalmayacaktı.

Sally komşunuzun nasıl olduğunu sorar.

Will, Jonah'nın yaralarının kısa bir özetini içeren yanıtını yazmaya başlamıştı ki, Sally'ye bunların hiçbirinden bahsetmediğini fark etti.

Will'in parmakları hâlâ ekranın üzerinde gezinirken Gerald'ın üçüncü yanıtı geldi.

Dün gece onun evinde kaldığım için şu anda Sally ile birlikteyim.

Sonra göz kırpan bir emoji vardı.

"Aman Tanrım!" Will neredeyse telefonu düşürüyordu.

Nora sarsılarak uyandı. "Ne oldu?" dedi, sesi bir şekilde hem sersemlemiş hem de derinden uyanıktı. "Jonah iyi mi?"

Will uzandı ve bir elini onun sırtına koydu. "Evet, her şey yolunda. Özür dilerim. Ben-uh. Patronumla mesajlaşıyordum."

(Yeniden) evlilik çabalarındaki bu son gelişme hakkında onu bilgilendirmek için çaresiz olduğu belliydi.

Nora rahatlayarak sarktı, nefesi hızla geldi ve Will tekrar özür dileyerek onun sırtını sıvazladı.

"Viziteler muhtemelen yakında başlayacak, bu yüzden Jonah'ın odasına girmeye çalışabiliriz, doktoru yakalamak için orada olabilir miyiz bir bakalım."

Başını salladı, vücudunu kımıldattı, ön gerinmeler ona sıkışık rahatsızlığı kendisinin de hissettiğini söylüyordu. Ona doğru döndü ve bir elini kalçasına koydu, dudaklarına -konumlarına rağmen- daha derine götürmek istediği kapalı ağızlı bir öpücük bastırdı. Ne de olsa çok uzun zaman olmuştu ve-

"*Olamaz*," dedi Nora, geri çekilip Will'in kucağına baktı, elini yavaşça Will'in kalçasından kaldırıp tekrar indirdi ve dramatik bir şekilde inledi. "*Yine yaptım*."

Gülümsedi ve onun elini tutarak avucuna şapırtılı, alaycı bir öpücük kondurdu. "Büyütülecek bir şey değil," dedi, hayatının geri kalanında Nora Clarke'ın ağzından salyalar akarken uyanmaktan son derece mutlu olabileceğini düşünerek. "Git ve temizlen," dedi ona. "Seninle koridorda buluşuruz."

Öne doğru eğilip onu tekrar öptü ve çantasını almak için ayağa kalktı. Kadın onu uzaklaştırmaya başladığında, parmaklarının kendi parmaklarının etrafında sıkıştığını hissetti ve ona tutunduğunu fark ettiğinde boğazını temizledi. Adam

bıraktı, içinden neredeyse unutulmuş bir rahatsızlık ipi geçti ve onu silkeledi.

Odaklan Will, dedi kendi kendine ve bu sabah geldiğinde cerraha sormak istediği soruları gözden geçirdi. Koridordan banyoya doğru ilerledi, yüzüne su sıçrattı ve hastanenin yatılı ziyaretçiler için sağladığı küçük, plastik ambalajlı ücretsiz diş fırçalarından biriyle dişlerini fırçaladı. Koridordaki otomat makinesine uğradı, kendisi ve Nora için kahve, Nora için de bir granola bar aldı. Hemşire istasyonuna gitti, dün gece konuştuğu hemşirelerden en azından birinin hâlâ orada olduğunu görmekten memnun oldu; onu kocaman bir gülümsemeyle karşıladı ve neşeye yeni gelen hemşirelerle tanıştırdı.

"Arkadaşın uyandı," dedi ona ve adam doğruldu, hemen koridorda Nora'yı aramaya başladı.

"İçeri girebilir miyiz?" diye sordu.

"Öyle diyebilirim. bir ameliyattan sonraki sabah için oldukça zinde! Sert bir adam, değil mi? Doktor Terano birazdan gelir."

"Harika." Kahvesinden bir yudum aldı, kafein etkisini gösterdikçe baş ağrısı azalıyordu. Koridorda Nora'yı gördü ve ona el salladı, hâlâ yorgun görünmesi hoşuna gitmemişti. Doktorla konuşacaklar, Jonah tekrar uykuya ihtiyaç duyana kadar onu ziyaret edeceklerdi. Will diğer komşulardan birini arayıp bir süre oturmasını isteyebilir, Nora'yı dinlenmesi için evine geri götürebilirdi.

Sakin ol.

Ama odaya girdiklerinde, Nora Jonah'ı ilk kez gördüğünde hiçbir şey kolay olmadı: yüzünün bir tarafındaki kızgın morluklar; ince bir battaniyenin altında yeni onarılmış bacağının sert, aşırı büyük çizgisi; bir sonraki ameliyatına kadar elini mükemmel bir şekilde tutan özenle hazırlanmış, mekanik görünümlü atel ve askı. Sakin görünmeye çalışsa da kaskatı kesildi ve öyle kaldı - Jonah'ı kocaman bir gülümseme ve özürle karşıladı, dairesinden ihtiyacı olan her şeyi getireceğine söz verdi, yastıkları başının arkasına nazıkçe yerleştirdi ve sanki ezberlemesi gerekiyormuş gibi onu çevreleyen ekipmana baktı.

"Nora," dedi Will, çünkü Jonah az önce ona, "*Bana yardım et, Beanpole*," anlamına geldiğine yemin edebileceği bir bakış göndermişti. "Şuraya oturmak ister misin?"

Başını salladı ve telefonunu çıkardı. "Şu listeyi yapmama izin ver," dedi. "Sanırım tabletinizi ve şarj cihazınızı isteyeceksiniz ve ..."

Will bunun ne olduğunu biliyordu, yüzlerce kez görmüştü. Her zaman böyle bir ortamda bulunmaya alışık olmadığınızda, böyle birini görmek-yaralı, sersemlemiş, hastanenin insanı gösterdiği solgun ve zayıf

-Stresli olmaktan çok daha fazlasıydı. Panik sizi gevşek bir kavrama ile tutuyordu, parmakları sonsuza dek tam ortanızda sıkışmaya ve nefesinizi kesmeye hazırdı. Bazı insanlar ağladı, bazıları bağırarak birini bulana kadar bir arama düğmesine bastı ve bazıları da Nora gibi kontrolü tamamen ele almaya çalıştı.

Ama Will'in bunu daha önce görmüş olması o kadar da önemli değildi; Nora'da görmekten nefret ediyordu ve paniğin onu da ele geçirmeye başladığını hissetti, kararsız ve acımasızca alay ediyordu. Beklerken kendini işe yaramaz, kullanışsız, kararsız hissediyordu ve dün gece Marian ve Emily'nin aksine, Nora Jonah'nın önünde onunla arasına mesafe , yatağının yanında durmuş ve Will'e doğru bakmıyordu.

Birden kendini tamamen buraya ait değilmiş gibi hissetti.

Doktor nihayet içeri girdiğinde Will rahatlamıştı: Nihayet bir şekilde işe yarayabilecekti. Dr. Terano'nun harika bir cerrah olduğu açıktı; bilgileri açık ve kısa bir şekilde aktarıyor, Jonah'ın tamamen iyileşme ihtimaline güveniyor ama önündeki zorluklar konusunda da açık konuşuyordu. Arkasındaki hasta beyaz tahtasından aşırıldığı bir kâğıt parçasına her zamanki gibi notlar karaladı, daha sonra kendisine anlamlı geleceğini umduğu ifadeler.

Doktor aşına olduğu bir tesisin adını söylediğinde başını kaldırdı, kaşları çatıldı. "Rehabilitasyon için tek seçenek bu mu?"

Dr. Terano ona doğru döndü ve bilmiş bir şekilde iç geçirdi. "Açık yataklar var, özellikle de kalması gereken süre için. Tabii ki eli yapıldıktan sonra tekrar kontrol edebiliriz ama ..." Will'in kendisinin de binlerce kez yaptığı o bıkkın, aşırı yüklenmiş sağlık sistemi tarzında omuz silkti.

"Bir telefon görüşmesi yapabilirim." Aklında eski bir meslektaşının çalıştığı bir tesis vardı. Daha uzakta ama daha iyi donanımlı, daha rahat olacağını düşündüğü bir yerdi.

"Bekle," dedi Nora. "Açık yataklar mı?"

Dr. Terano, "Bu yaşta," diye söze başladı ve Jonah bir homurtu çıkardı. "Yaraları da göz önüne alındığında, birkaç haftalık yatılı rehabilitasyon doğru bir hamle. Gün boyunca terapi yapabilir ve diğer zamanlarda yirmi dört saat bakım alabilir."

"Onunla koridorun karşısında oturuyorum." Sesi yüksek ve gergindi. "Eğer terapistler oraya gelebilirse, ben ve komşularım-"

Will, "Üçüncü katta bir ," dedi ve bu kesinlikle onun ilk hatasıydı. Nora'nın gözleri onunkilere kaydı, ifadesi sertti. Boğazını temizledi.

Dr. Terano Jonah'a baktı. "Üçüncü kat, ha?"

"Bu fiziği başka nasıl koruyabilirim sanıyorsun?" Jonah'ın söylediği bu söz, Nora'nın yanında gerginlikten titremiyor olsaydı komik olabilirdi. Jonah bile ona baktığında biraz gergin görünüyordu.

Dr. Terano, "Rehabilitasyon tesisi gerçekten de en iyi seçenek" dedi. "Dışarı çıktıktan sonra, bu daha büyük bir zorluktur. İçinde bulunduğunuz bina ne kadar erişilebilir? Asansör var mı?"

Jonah, sanki bu düşünce çok saçmaymış gibi güldü. Will, Nora'ya baktı, yüz ifadesindeki bir şey hafızasını kurcalıyordu ama Dr. Terano hâlâ Jonah'la bina hakkında konuşurken bunu kavrayamadı.

"Merdivenler eninde sonunda sizin için iyi olabilir, ancak mesele şu ki, kavrama gücünüzün çok fazla çalışmaya ihtiyacı olacak, bu nedenle korkuluklar sizin için her zaman güvenilir yardımcılar olmayacak. Eğer merdivenler dar ya da dikse-"

Will, son birkaç aydır o merdivenlerden inip çıktığı onca zamanı düşünerek ürperdi.

"Şu sandalyelerden birine ne dersin?" Nora söyledi. "Şu yukarı aşağı hareket eden mekanik olanlardan mı?"

Will, acil olanın, pratik olanın, saatlerdir güvenli bir şekilde hallettiğini hissettiği şeyin ötesini düşünmeden, "İşe yaramayacak," diye cevap verdi. "Arada üç uçuş ve iniş var."

İkinci hatası. Nora ona öylesine çıplak bir ihanetle baktı ki, midesine kramplar girdi.

Jonah, "Onun bir poisi var," diye başladı.

Nora, Dr. Terano'ya, "O orada yaşamıyor," dedi ve Will biliyordu, her şeyi berbat ettiğini *biliyordu*. Dr. Terano bile biliyordu. Onunla göz göze geldi ve sessiz bir profesyonel iletişim geçti: *Aiyle ilgili çok ileriye bakmak için iyi bir zaman değildi.*

Will, Nora'ya doğru bir adım atarak, "Bunu daha sonra çözebiliriz," dedi. "Böyle bir şeyi aceleye getirmeye gerek yok."

"Dr. Sterling haklı," dedi neşeyle ve minnettar olsa da, onun unvanını kullanmak her şeyi on bin kat daha kötü hissettirdi. "İlk olarak

İlk işimiz el ameliyatı için hazırlanmak, ardından Bay Hajduk'un bundan sonra nereye gideceğini düşünebiliriz."

"İlk işim kadını aramak!" Jonah neredeyse bağıırıyordu, belli ki bu konuşmaya bir ara vereceği için benzer şekilde rahatlamıştı. "Nora, görüntülü arama yapabilmem için o tablete ihtiyacım olacak." Will' baktı, hâlâ şiş olan yüzü yüzünden sırtışı bozulmuştu. "Kızlar yara izlerine bayılır."

Dr. Terano güldü ve daha sonra tekrar geleceğine söz verdi, ellerini dezenfektan dispenserinin altına daldırdı ve çıkarken birbirine sürttü, tüm bu dağınık sahneden ellerini yıkadı.

Sonra sadece üçü kaldı ve sessizlik sağır ediciydi.

"Gerçekleri gözden geçirelim."

Will içini çekti ve hastane otoparkının kaldırımına bakarak, beyaz önlüğüyle tepesinde beliren ve Will'in giysilerinin ve muhtemelen duygularının durumuna derin bir onaylamama enerjisi yansıtan Gerald Abraham'la göz göze gelmekten kaçındı.

"Elbette," dedi Will, çünkü kırk beş dakika önce Nora onu Jonah'nın odasından kovduğunda Gerald'la bağlantı kuracak kadar çaresizse, bunu Gerald'ın yöntemiyle yapacak kadar da çaresizdi.

"Geceyi hastanede kız arkadaşınla geçirdin-"

"Terminolojiyi doğru kullanmalıyız," dedi Will, çünkü belli ki onda bir sorun vardı. Abraham taklitçiliği alışılmışın dışındaydı ama buluşma talep eden mesajında hiç emoji kullanmamıştı. "Teknik olarak kız arkadaşım olup olmadığını bilmiyorum."

"Tamam."

Will, adamın not defterini çıkarıp bu aşağılanmayı steno ile kaydetmeye başlayıp başlamayacağını merak etti.

"Geceyi hastanede birlikte olduğun kadınla geçirdin."

Bu da kulağa doğru gelmiyor, diye düşündü Will, *ama her neyse.* Başını salladı.

"Komşusu için oradaydı, o da ... nasıl derdiniz? Amca mı?"

Will, "Amca değil" dedi. "Daha çok büyükbaba gibi, belki."

"İyi," diye tekrarladı Gerald. "Peki şu anki evine için haberler olumlu değil mi?"

Will yutkundu ve genellikle park servisi için toplanma yeri olarak kullanılan bankın üzerinde kaydı. "Söylemesi zor," diye yalan söyledi.

"Uyluk kemiğinde metal bir çubuk ve daha yapılması gereken hassas bir el ameliyatı mı? Seksen yaşında mı? Üç kat merdiven mi?"

Tanrım, . Gerald gerçekten gerçekleri araştırdı. *Oldukça* iyi bir şey
Dr. Terano'nun ziyareti sırasında odada
bulunmamıştı. "Doğru. Ama ben öyle bir
şey demedim. Ben sadece-"
"Üçüncü katı getirmişsiniz."

Gerald oldukça iyi bir dinleyiciydi; Will bu konuşmanın ilk on dakikasını son iki günde yaşanan olayların çok dağınık bir versiyonunu anlatarak geçirmiş olsa bile, mesele buydu. Jonah'ın düşüşü. Nora'nın San Diego'dan aceleyle dönüşü ve görünüşte barışmaları. Bu sabahki toplantı ve sonrasında Nora'nın "bundan sonrasını kendisinin halledeceği" yönündeki ısrarı. Yaptığı plana sadık kalmaya çalışmıştı: Benny'yi ya da Bay ve Bayan Salas'ı aramalarını önermiş, Nora'yı evine geri götürmeyi teklif etmişti. Ama Nora bunların hiçbirini istememişti. *Onu* istememişti.

"Seni arayacağım," demişti, soğukkanlı ve mesafeli bir sesle ve San Diego'yu yeniden andırıyordu.

"Evet, ama sadece-"

"Sorun çok açık. Ailesi olduğunu söylediğiniz komşularına karşı çok korumacı. Binasında çok fazla değişiklik oldu ve bunların çoğunu siz yaptınız."

"Lafi dolandırma, Gerald," dedi. "Ama aynı zamanda, bu biraz haksızlık. Büyükannesi öldü, amcam da öyle. Şimdi de Jonah'ın başına bu geldi. Bunların hiçbirisi benim suçum değil."

"Hmm." Will bir vakaya yeni bir karmaşıklık getirdiğinde Gerald'ın çıkardığı ses buydu. Olası teşhis edilmemiş diyabet. Farmasötik planı karmaşıklaştıran ikincil bir enfeksiyon.

Will en değersiz puanı aldığını düşündü.

"Kabul ediyorum, üçüncü kat meselesinden bahsetmemeliydim. O anda."

Bunu daha çıkmak için asansöre binmeden önce anlamış, binanın erişilebilirliğinden söz edildiğinde Nora'nın solgun ve hasta bir ifadeye büründüğünü gördüğünde hafızasında beliren şeyin ne olduğunu fark etmişti. Bayan Salas'ın arka bahçede anne babasının fotoğrafını bulduğu o gün de muhtemelen öyle görünüyordu.

Ona söylediğini hatırlıyor, *sarsıldım*.

"Ama ondan önce her şey yolunda gidiyordu. Onunla ilgileniyordum. O önce komşularının işlerini hallettim. Ben sadece

için-"

Gerald, "Onu bir hasta gibi gösteriyorsun," deyince Will savunmaya geçerek doğruldu.

"Konuşmayı seven birisin. Rutin olmayan randevular planlayarak ve ona sofrada hakkında hiçbir şey söylemeyerek Sally'yi -bu arada benim de yardımımıla- geri kazandın."

Bir duraklama oldu ve Will başını kaldırdığında Gerald'ın topuklarının üzerinde hafifçe geriye doğru sallandığını gördü. Dirseklerini masaya koyma olayını bildiğinden bahsetmesi gerekmez miydi? ?

"Aslında," dedi Gerald sonunda, "Sally'yi geri aldım çünkü dün gece ona onu ne kadar çok sevdiğimi söyledim. Onsuz geçirdiğim iki buçuk yılın hayatımın en renksiz yılları olduğunu söyledim. Evliliğimiz boyunca onu hayal kırıklığına uğrattığım tüm yolların bir listesini ve daha iyisini yapmak istediğim tüm yolların bir listesini yaptım. Listeyi ona okumaya niyetlendim ama açıkçası kendimi çok duygusal buldum."

Will içinde Gerald'a baktı. Statik beynin nüksetmesinin eşiğinde olduğunu hissetti. Yüz ifadesi bunu göstermiş olmalıydı, çünkü Gerald açıkladı.

"Demek istediğim,
ağladım." "Anladım,
Gerald."

"Bu kadına onu sevdiğini söyledin mi?" "Hayır."

"Ama sen biliyorsun?"

"Karışık bir durum." *Hayır, değil*, dedi kalbi.

"Diyelim ki," diye düzeltti, "aşık olmak benim için karmaşık bir durum." "Bu konuda geçmişe ihtiyacım olacak."

Will başını salladı, parmaklarını gözlüğünün altına soktu ve ovuşturdu, Gerald'ın bu iğrenç görüntü karşısında yine onaylamayarak topuklarının üzerinde geri geri sallandığından emindi. İki gece önce Will, Gerald'ın muhtemelen artık gerçekten eski olmayan karısının karşısına oturmuş ve ona her şeyi anlatma fırsatını kaçırmıştı; bunun nedenlerinden biri de karşısında duran adamın yan odada olmasıydı.

Açıkçası kendimi çok duygusal buluyorum, demişti Gerald ve birdenbire, bu sıcak otoparkta kalbi yarı kırık bir haldeyken, Will, Gerald Abraham'ın hayatında gördüğü en iyi hasta başı tavrına sahip olabileceğini düşünmüştü, çünkü bir sonraki bildiği şey, anne babasıyla ilgili söylemekten nefret ettiği her şeyi söylediği idi. Bencil olduklarını, olgunlaşmamış olduklarını.

Ergenliklerini hiç atlatamamışlardı. Ona en kötüsünü anlattı: sadece annesinin onu Donny'yle bırakmaya çalışmasını değil, ondan sonraki ayları da. Will kendi evinde bir hizmetçi gibi, onlar çaresizlik içinde birbirlerine sarılırken ayak altında dolaşmamaya çalışıyordu. Annesini cenaze evinde tutarken, annesinin inandığını hiç bilmediği bir Tanrı'nın onu da alması için feryat ediyordu. Neredeyse bütün bir yıl boyunca ona bakmaya dayanamamış, çaresiz itirazlarına rağmen her türlü düşüncesiz, pervasız davranışta bulunmuş, sigara içmiş, aşırı derecede içki içmiş, muhtemelen onun bilmediği daha kötü şeyler yapmış.

Will, "Öldüğünde neredeyse rahatlamış hissediyordum," dedi. "Onun için. Tek istediği buydu, gerçekten. Babama geri dönmek. Bunun beni korkunç biri gibi gösterdiğini biliyorum."

Bunu izleyen sessizlikte Will bunu söylediği için kendini yarı rahatlamış, yarı hasta hissetti. Gözlerini kaldırıma dikip biraz daha baktı ve Gerald'ın göz teması kurmama konusunda ne kadar haklı olduğunu düşündü.

Sonunda adam boğazını temizledi. "Size üzüntülerimi ifade etmeme izin verin," dedi. "Çocukluğunuzu kaybettiğiniz için."

Will gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Daha önce hiç kimse böyle bir şey söylememişti. "Teşekkür ederim."

. Ağlayacak mıydı?

Gerald kibarca fark etmemiş gibi davrandı. "Anladığım kadarıyla sen de böyle olmaktan korkuyorsun. Kiminle ilişkiye girersen gir."

"Kim olursa olsun değil," dedi. "Onunla. Sadece onun için böyle hissediyorum."

Gerald uzun bir süre hiçbir şey söylemedi ve Will bunun yeterince adil olduğunu düşündü. İşin aslına bakılırsa, bunu çözmenin gerçekten de bir yolu yoktu.

Ama sonra dedi ki, "Biliyor musun, kendi babam ve ben birbirimize çok benziyoruz. O da bir doktordu. Sally, birini sevmeyi ancak babamın beni sevdiği şekilde öğrendiğimi söylerdi. Disiplin, gelişim, fırsat. Bana değer verdiğini bu şekilde gösterirdi."

Will yutkundu, başını salladı. Elbette böyle büyümenin Gerald gibi bir adamı nasıl ortaya çıkardığını görebiliyordu. Ama bunun kulağa hoş geldiğini de düşündü. Will hayatında sahip olduğu tüm disiplini, gelişimi ve fırsatları kendine vermişti. Zor, yalnız ve tamamen nankördü.

"Bu benim evliliğimde bir sorundu. Konuyla ilgili bir örnek vermek gerekirse: Sevdiğiniz birine, çoğunlukla zararsız olan bir kural ihlalini söylemenize gerek yoktur.

uygun sofrada adabı. Dirseklerini masaya koymalarına izin verebilir ve bu konuda sessiz kalabilirsiniz. İnsanları ilk başta sevmeyi öğrendiğiniz şekilde sevmek zorunda değilsiniz."

Will bakakaldı. Parazit sinyali "NE" diyor gibiydi.

"Aynı şeyin birlikte olduğunuz kadın için de geçerli olduğunu söyleyebilirim. Bana öyle geliyor ki, ona anlayabileceği bir sevgi gösteren ilk kişi, ona çok fazla istikrar sunan bir kişiydi. Çok fazla sadakat."

"Gerald," dedi Will. "Ne oluyor be?"

Tüm beyni yeniden düzenlenmiş gibi hissediyordu.

İnsanları ilk başta sevmeyi öğrendiğiniz şekilde sevmek zorunda değilsiniz.

"Neden bu kadar şaşırdığınızı anlamıyorum. Son zamanlarda gönül işlerinde çok başarılıyım."

Will, Gerald'ın boyundan duyduğu genel rahatsızlığa aldırmadan banktan kalktı. Ellerini saçlarında gezdirerek bankın önünde bir ileri bir geri yürüdü.

"Deniyordum ..." Sözüünü yarıda kesti, başını salladı. "Onunla aramı çok iyi tutmaya çalışıyordum. Onun için bir şeyleri düzeltmeye. Onunla nasıl olduğuma sınır koymak için. Böylece ben-"

"Olmayacaksın," diye araya girdi Gerald. "Sen aileninkinden farklı bir insansın. Bundan oldukça eminim."

Will volta atmayı bırakıp ellerini kalçalarına koydu. "Öyleyim," dedi ve ilk kez buna gerçekten inanmıştı. Banyosundaki Nora'yı, her yeni banyo armatürü taktıklarında parlayan gözlerini düşündü. Kendini bıraktığında yeni şeylerden aldığı zevki. "Ve o da öyle. Yani, eski halinden farklı-"

"Belli ki ayak uyduruyorum," diye Gerald.

Boktan uykusuna rağmen Will birden kendini enerjiyle dolmuş hissetti, kafası bu keşifle, bu bakış açısıyla dolup taşıyordu. Nora'yı seviyordu ve bunu hissetmek acelecilik, umursamazlık ya da bencillik değildi. Bunu *söylemek*. Eğer izin verirse, hayatının geri kalanında bunu yaşayacaktı. O ailesi değildi. Aşkı ilk gördüğü gibi sevmek değildi.

"Gerald, kesinlikle gitmeliyim. Başarısızlıklarımın bir listesini falan yapmam lazım."

"Yapma bunu. Senin sorunlarının benim sorunlarım olmadığı çok açık." "Doğru," dedi Will, bir an için sönmüştü. "Doğru."

Gerald saatine baktı. "İsteddiğiniz on dakikadan biraz daha uzun," dedi.

Will gülmekten kendini alamadı. "Elbette. Seni çok uzun süre tuttum. Sana minnettarım-"

Gerald elini sallayarak başından savdı. "Gerek yok," dedi, telaşlanmış görünüyordu. "Yarın seni tekrar işte görmeyi umuyorum."

Will başını salladı, Gerald'ın kendine özgü profesyonel dürüstlüğüne bu dönüş bir şekilde içini rahatlatmıştı. "Kesinlikle," diye yineledi.

"Çok iyi," dedi Gerald ve topuklarının üzerinde dönerek içeri girdi.

Ama onun gidişini izlerken, Will'in içinde bir dürtü belirdi; ani ve keskin, yıllarca görmezden gelmek için kendini eğittiği, uzun zamandır kaçınması gerektiğini söylediği türden bir duygu. Aceleci, umursamaz ya da bencil olmaktan korktuğu için, hayatında bunun gibi kaç fırsatı kaçırdığını merak etti.

Lanet olsun, diye düşündü. *Neden olmasın?*

"Gerry," diye seslendi ve kovulmayı bekledi.

Patronu sustu ve Will nefesini tuttu.

Ama sonra Gerald kaşlarını kaldırarak arkasını döndü. "Evet?"

"Bunun pek profesyonelce olmadığına eminim," dedi boğazını temizlemek için duraklayarak. "Ama sanırım sen benim en iyi arkadaşım olabilirsin."

Otoparkın karşısında uzun, acı dolu bir sessizlik oldu ve Will, tam da hayatını nihayet yoluna koyduğu anda utancından ölebileceğini düşündü.

Sonra Gerald Abraham uzandı ve yakasını düzeltti.

Gerry ellerini mükemmel ütülenmiş, tertemiz beyaz ceketinin ceplerine sokarken, "Pekala Will," diye cevap verdi, "burada otoparkta olduğumuza göre, sanırım bu duygunun tamamen karşılıklı olduğunu söylememde bir sakınca yok."

Bölüm 19

Nora kanı beklemiyordu.

Jonah'ın dairesinin içinde, muhtemelen elinden daha büyük olmayan kurumuş bir parçaya baktı. Yine de onu orada görmek, Jonah'ın bu sabahki korkunç dayak yemiş halini aklına getirerek içini ürpertmişti. Will'e bunu sormak istemişti - morluğun koyuluğunu, Jonah yere düştüğünde sadece alnının kenarına vurduğuna yemin etmesine rağmen çok fazla yer kaplamış gibi görünmesini.

Başını salladı, kendine kızgındı. Bunun bir önemi yoktu. temizlemeli, Jonah'nın çantasını hazırlamalı ve oraya dönebilmek için harekete geçmeliydi. Bayan Salas'ın da onunla gitmek isteyeceğini biliyordu, binanın her yanından onun yaptığı yemeklerin kokusunu alıyordu ve Jonah'ın en sevdiklerini yapıyor olabileceğini düşündü. Benny de bugün geri dönmeyi planlıyordu; yukarı çıkarken onu koridorda görmüş, bavulunu merdivenlerden tek başına çıkarmakta ısrar ettiği için ona attığı şaşkın bakışı görmezden gelmişti.

Birkaç dakika içinde dizlerinin üzerine çökmüş, lekeyi nazıkçe ovuyor ve inatla gözlerinin arkasına bastırmaya devam eden gözyaşlarını kırıştıırıyordu. İşi büyük ölçüde hallettiğini düşündüğünde ayağa kalktı, su dolu kovayı Jonah'ın küvetine boşalttı, süngerini durularken bile gözlerini kaçırdı. Eldivenlerini çıkardı ve etrafına bakındı. Ortalığı toplamaya çalışmalı mı? Yatağını hazırlamalı mıydı ki geri döndüğünde-

Yutkundu, ateş basmıştı.

Üçüncü katta bir birim, demişti Will doktora, o kadar sade ve o kadar teknik ki... Jonah'ı orada görmenin etkisinden henüz kurtulamamışken, bir kez daha nefesi kesilmiş gibi hissetmişti. En kötüsü de, sonraki birkaç dakikayı nefesini toparlamaya çalışarak, Will'in söyleme şeklinden nefret etse bile, sadece doğru olanı söylediğini kendine hatırlatmaya çalışarak geçirmişti.

Bunu söylediğinde nefret etmiş olsa bile.

Ama yeniden doğru nefes almak, yeniden doğru düşünmek onu aşmıştı. *Aşırı tepki veriyorum*, demek istedi bir yanı, aynı adamın ona söylediği gibi

geçen hafta, ama kilitlenmişti, zihni bir fırtına gibiydi: Nonna gitmişti, Donny gitmişti, Donny her zaman olduğunu düşündüğü iyi adam bile değildi. Deepa Verdant'tan ayrılıyor, Austin San Diego'dan ayrılıyor. Nora'nın banyosu her zamanki gibi değildi; Nora da Verdant'tan ayrılabilceğini düşünüyordu. Jonah rehabilitasyonda. Jonah tamamen başka bir yerde. *Odanın* öbür ucundan Will'e baktı ve birdenbire Will'in, içinden kopup gelen ve her şeyi darmadağın eden bir rüzgâr olduğunu hissetti. Bunun gerçekten doğru olmadığını bilmesi önemli değildi; haksızlık ettiğini bilmesi de önemli değildi.

Yine de gitmesini istemişti.

Dur, Nora, diye azarladı kendini. *Bunun için vaktin yok; onunla daha sonra konuşabilirsin.* Bu çantayı hazırlaması gerekiyordu; duş alması ve kıyafetlerini değiştirmesi gerekiyordu; sırada ne olduğunu bulması gerekiyordu. Will'le daha sonra ilgilenebilirdi. Hızla hareket etti, Jonah'nın dolabını açarak ona bahsettiği spor çantasını buldu, istediği şeyleri içine doldurdu, ilerlerken telefonundan eşyaları kontrol etti. Sonunda her şeyi tamamladığında, ilk içgüdüsüne geri dönerek Jonah'nın odasına gitti ve haddini aşmadığını umarak yatağını çabucak topladı.

Marian'ı sahanlıkta gördüğünde kapıyı arkasından kapatıyordu.

"Nerede o?" diye sordu.

Nora, Marian'ın belirgin kafa karışıklığı karşısında endişelenerek kaşlarını indirdi. "O hastanede-"

"Will," diye araya girdi Marian, koridordan ona doğru gelirken. "Nerede o?"

"Oh, um," dedi, bu yalanı başarabileceğini umarak. "İşe gitmesi gerekti."

"Jonah öyle demedi. Jonah bu sabah orada doktorla konuştuğunu ve sonra sizin onu kovduğunuzu söyledi."

Nora gözlerini kırıştırdı. "Ben yapmadım. Ben gittiğimde o nasıl uyuyordu?"

Marian omuz silkti. "Sanırım uzun süre uyumadı. Sen gittikten sonra bizi aradı. Muhtemelen numara yapıyordu."

Nora içini çekti ve koridoru geçerek kendi kapısına yöneldi. "Sesi nasıldı? Bayan Salas ve ben yakında dönüyoruz. Eğer gelmek istersen-"

"Doktorun söyledikleri hakkında Will'le konuşmak istiyorum."

"Ben de doktorla konuştum, Marian. Bana sorabilirsin."

"Evet, ama Will bir *profesyonel*. Doktorlara güvenmiyorum, bunu biliyorsun."

Nora, Marian'ın Will'i "doktorlar" kategorisinden çıkarıp "güvendiği insanlar" kategorisine soktuğunun ortaya çıkmasından duyduğu memnuniyeti görmezden geldi. Bunun yerine, Marian'ın -bir zamanlar Will Sterling'den hiç hoşlanmayan Marian'ın- onu takip edeceğini bildiğinden, sinirle oflayarak kapısını açtı.

"Sana onun numarasını vereceğim," dedi. "Onu arayabilirsin."

"Nora Clarke," dedi Marian, ses tonu keskindi. "Ne yapıyorsun?"

Nora olduğu yerde hareketsiz kaldı, Marian Goodnight'ın sınıftaki sesi o kadar etkiliydi ki. Nora büyürken, buna her zaman böyle tepki verirdi - Marian'ın yapmasını istemediği her neyse onu yapmayı bırakmasını sağlayan tam bir vücut kilitlenmesi. Ama bu kez, dışa dönük donup kalmasına içeride de benzer bir şey eşlik ediyordu, sanki zihnindeki sabah fırtınası aniden tamamen durmuştu.

Jonah'nın çantasını yere bıraktı ve derin bir nefes aldı.

"Şuraya git ve otur," dedi Marian, iki gece önce Nora'nın kurtulacağına dair kendine söz verdiği çiçekli kanepayı göstererek. Oturduğunda, döşemenin düğmelerinden biri sol poposunun yanağını dürttü ama Nora kıpırdama zahmetine bile girmede.

Marian mutfaktan, "Bu aletle kahve yapamıyorum," dedi, belli ki Nora'nın süslü kahve makinesini kastediyordu ve sonra eski su ısıtıcısını doldurmaya koyuldu. "Bu yüzden çay içmek zorundayız."

"Tamam," dedi Nora, çay sevmemesine rağmen. O çaydanlık Nonna'nındı.

Marian ocağı yaktıktan sonra geri döndü ve kanepenin diğer tarafına oturdu, belli ki döşemeli düğmelerden kaçınıyordu.

"Tıpkı onun gibisin, biliyorsun," dedi. "Büyükannen."

Nora bunu ilk kez duymuyordu, hatta Marian'dan bile ilk kez duymuyordu.

Ama ilk kez bu kadar iltifat gibi gelmedi.

"Artık onu sevdiğimi biliyorsun," dedi Marian. "Dünyadaki en iyi arkadaşlarımdan biriydi ve onun burada olmayışını asla atlatabileceğimi sanmıyorum."

Nora başını salladı, gözleri yaşardı. "Ben de öyle."

"Ama çok inatçıydı. Bir katır gibi, büyük ve küçük şeyler hakkında."

"Değildi." Bunu söylerken bile Nora bir belirsizlik düğümü hissetti midesine yerleşti. İnatçı insanları her zaman hatalı olduklarını kabul edemeyen insanlar olarak düşünmüştü. Ama Nora hiçbir zaman

Nonna'nın herhangi bir konuda yanıldığını düşündüğü bir durum yaşamamıştı.

"Sanırım onu çok iyi tanıyordum," dedi Marian. "Onu senden farklı tanıdığım kesin. İnan bana çok inatçıydı. Örneğin o duvar kâğıdı konusunda onu bir türlü ikna edemedim. Ve biliyor musun, otuz yıl önce onu dışarı çıkarmak isteyen bir adam vardı, arkadaşlığından hoşlandığını bildiğim çok hoş bir adam? Ama gitti mi?"

Bu retorik bir soruydu, ama aynı zamanda Marian'dı, bu yüzden Nora cevap vermek zorundaydı.

"Hayır mı?"

"Hayır! Peki neden biliyor musun?" Nora başını salladı.

"Çünkü o dedi o olmazdı. olmak ve doğru şey için yap için senin

Büyükbaba."

"Ama" dedi Nora tereddütle. "Ölmüş müydü?"

Marian gözlerini büyüttü, dudaklarını büzdü ve ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde, önce kanepeyi, sonra da Nora'nın tahminine göre tüm daireyi kapsayacak şekilde uzattı. Bu ifade, *umarım daha fazla zamanımı buna harcamak zorunda kalmam*, diyordu.

"Daireyi değiştireceğim," diye iddia etti, ama aslında Marian'ın duvar kâğıdıyla ilgili duygularını duyunca çok şaşırmıştı. "Değiştireceğim. Banyo üzerinde çalışmaya başladım bile."

Marian pek etkilenmiş görünmese de, "Harika," dedi. "Tabii ki *yardım aldın*. Hem de hayatının geri kalanında bir *mezarda* yaşamayı istemeyen çok *yardımsever* birinden."

Nora irkildi. Mezar imgesinden çok (bu çok nahoş olsa da!), Will'in dün bütün gün hastanede olduğunu ve kendisinin orada olmadığını düşündü. Dün gece de oradaydı. *Tanrım*, bu sabah tam bir *pislik gibi davranmıştı*.

Ellerini yüzünde ovuşturdu. Çaydanlık gürlemeye başladı ve Marian ayağa kalktı, mutfığa dönüp çay yaparken Nora kucağına bakıp Will'i aramayı düşündü.

Marian geri döndüğünde kupanın ağzından baktı ve yudumlarken Nora'ya dik dik baktı. Bardağı ağzından çektiğinde, "Bunu senin için yaptığımı söylemedim," dedi.

Nora başını salladı ve usulca güldü. "Seni seviyorum Marian," dedi, çünkü gerçekten seviyordu.

"Ben de seni seviyorum, bebeğim. Ama o adamı göndermekle kesinlikle hata ettin." Çayını tekrar yudumladı. "Bunu söylediğime gerçekten inanamıyorum ama işte buradayız."

Orada bırakabilirdi; Marian'la sessizlik içinde oturabilir ve Will'i arayıp davranışları için özür dileyecek cesareti bulana kadar inatçılığını düşünebilirdi. Aslında Marian muhtemelen o bunu yapana kadar burada oturacaktı.

Ama Marian'a onu sevdiğini söylemek ve Marian'ın da buna karşılık vereceğini bilmek, ona nasıl çözeceğini tam olarak bilmediği daha büyük bir sorunu hatırlatıyordu. Bu kanepeden kurtulabilirdi; Nonna'nın yatak odasını boşaltabilirdi; işinden ayrılabilirdi. Hatta belki Jonah'ın başka bir yere gitmesini bile kabul edebilirdi. Ama eğer ... bununla başa çıkabilir miydi?

"O gerçekten kesin bir şey değil," diye ağzından kaçırıldı. "Will'i ."

Marian kaşlarını kaldırdı. "O zaman bütün gece burada ne yapıyordun?"

Nora inleyerek ellerini yüzüne kapattı. "Öyle demek istemedim! Benim *Tanrım*, Marian!"

"Aynen onun gibi," dedi Marian gözlerini devirerek. "Ne gibi o zaman?"

Nora ayılarak ellerini indirdi. "Ben ona aşığım. Ve . Biriyle ciddi olmak konusunda emin değil. Daha önce de böyle söylemişti."

Marian dilini şaklattı. "Bir insan ciddi değilse Will'in son birkaç gün içinde yaptığı şeyleri yapmaz, Nora."

Nora tekrar başını salladı, çünkü elbette onun da bir parçası buna inanıyordu. Dün gece hastanede sarıldığı şey buydu, aralarında hiçbir şey konuşmasalar bile işleri yoluna koyduklarına inanmak için duyduğu çaresizlik. Ama şimdi düşününce, Will'in bu sabah her zamankinden biraz daha sakar, kararlı ve pratik yardımseverliğini düşününce, ikisinin de bir şekilde hâlâ saklanıp saklanmadığını merak ediyordu. Jonah'nın kazası bir havlu çubuğu, bir lavabo musluğu ya da yeni bir boya kutusu gibiydi. Kendilerini riske atmak zorunda kalmamaları için bir yol.

Donny'nin dairesindeki o gün Will'i düşündü; o fotoğrafı, ona aralarındaki ilişkinin çok fazla olduğunu söylediğinde Will'in gözlerindeki o bakışı. Ona verdiği sözü bozmayacak, Marian'a ailesi hakkında bildiklerini ve ilişkilerinin ona neler yaptığını anlatmayacaktı. Ama bunu kendi zihninde de bir kenara bırakamazdı.

Onu gönderdiği, onunla gerektiği gibi konuşmadığı için üzgün olduğunu söylerse Will'in onu bu sabah için affedeceğini biliyordu.

Ama onun hakkında gerçekten ne hissettiğini söylediği için onu affedecek miydi? Yoksa bu hala çok mu fazlaydı?

Hep öyle mi olacak?

"Ama Nora," dedi Marian, düşüncelerini yarıda keserek, sesi bu kez daha yumuşaktı. "Ne yapıyorsun, kesin bir şey mi arıyorsun?"

Nora Marian'a baktı ve hayatında ilk kez komşusunun sorularından birine cevap vermeye bile çalışmadı. Sadece gözleriyle bu sorunun kendisi için cevaplanması için yalvardı.

"Sahip olduğunuz her aşk, büyükannenizle yaşadığınız türden değildir. Ya da benimle, Emily ile ya da Jonah ile yaşadığın gibi. Ya da buradaki herhangi biriyle, sanırım alt kattaki yeni adam hariç. Aşk her zaman en başından emin olunan bir şey olamaz."

Will'le ilk kez konuştuğu o karanlık sabahı düşündü; yaşadığı o elektrikli, yeni duyguyu, apartmanla ilgili aptalca kavgalarına bile taşınan o merakı ve yoğunluğu. Onun gülüşünü ve hemen herkesle sohbet etme tarzını düşündü; pratikliğinin ardında saklanan gizli, şefkatli kalbini düşündü ve onu her zaman kendi gitmek istediği yönlerde doğru nasıl nazikçe ittiğini düşündü. Onu nasıl istediğini, onunla kendisinin belli bir versiyonu olabileceğini, hayatındaki herhangi biriyle olduğundan farklı biri olabileceğini düşündü.

"Korkutucu," diye fısıldadı Nora ve Marian uzanıp onun bacağını okşadı.

"Kesinlikle biliyorum."

Nora cesaretini toplayarak bir nefes daha aldı. Artık inatla beklemek ve saklamak yoktu; artık *döndüğümde konuşuruz* ya da *hastanede olmaz* ya da *seni sonra ararım* yoktu. Jonah'ın taşınması gerektiğini düşünse de, koridordaki duvar kağıdından nefret etse de (Marian duvar kağıdını sevmediğini söylemiş miydi?!), o da kendisi kadar sarsılmış ve korkmuş olsa da ona onu sevdiğini söyleyecekti. Cevap verirse ona hemen şimdi, telefonda söyleyecekti. Gerekirse mesaj atacaktı, ki bu korkunç bir düşünceydi, ama daha fazla beklemeyecekti. Gidiyordu-

"Şimdi ne olacak?" dedi Marian ve o anda Nora arkasını döndüğünde küçük bir çeri domatesin balkon kapısına sıçradığını gördü.

Camdan ilk önce onun sesini duydu, boğuk, tek heceli bir ses, *Hey!* gibi geliyordu ama tam olarak emin değildi. Bir an felç olmuş gibi durdu, önce camdan aşağı kayan domates artıklarına, sonra da çayını sehpaye bırakıp, "Buradan gitsem iyi olacak," diyen Marian'a baktı.

"*Hey,*" diye tekrar seslendi, bu sefer daha yüksek sesle ve aman Tanrım. Bunu bütün mahalle duyacaktı. Sonunda aklını başına toplayıp kapıya gitti ve tam zamanında kapıyı açınca kiraz domates suratının ortasına (ve acısız bir şekilde) çarptı.

"Nora!" diye seslendi, çünkü belli ki az önce ona küçük bir meyveyle vurduğunu bilmiyordu. Yanağına dokundu, bir şey sıçramadığından emin oldu ve balkona çıktı, korkuluğa gidip üzerinden bakarken etrafa saçılmış diğer domates mermilerinden kaçındı.

Ve orada, arka bahçesinin ortasında, Will Sterling duruyordu, gözlüklerinin ardından gözlerini kısarak ona bakıyordu, bir eli başka bir atış için hazırды, diğeri ise küçük, yarısı boş plastik bir domates kabı tutuyordu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı.

Aşağıda, Will kaldırdığı kolunu indirip kocaman ve çocuksu bir şekilde gülümsedi ve Nora vücudunun her bir hücresinin cesur bir düzene girdiğini, küçük bir "*seni seviyorum*" ordusunun fırlatılmak üzere sıraya girdiğini hissetti. Ama o daha konuşmadan, Will tekrar ona seslendi.

"Burada durdum," dedi ve ilk kez onun bir şeyin yanında durduğunu fark etti, omuzlarına kadar gelen cılız, parlak yeşil yapraklı bir ağacın, hala dikilmemiş tabanının etrafına bir çuval bezi sarılmıştı. "Ağaç daha büyüktü, belli ki."

Bir elini ağzına götürerek ıslak kahkahasını bastırdı. "Bunun gibi," dedi. "Güldün ama daha büyüktü. Burada olduğumu bilmiyordun. *Hey* dedin ve sonra güldün ve kalbim ondan sonra asla aynı şekilde atmadı. O sesi hiç unutmadım."

Kalbi sonsuza dek dörtlüye koşuyormuş gibi hissettiren bir hızda atmaya başladığında, eli geri çekildi, kahkahası soldu.

"İlk başta bana bağırdığını sandım, beni gördüğünü sandım. Ama aslında sen o sincaplara bağıırıyordun ve ben"-ağaçtan uzaklaşarak birkaç adım attı-"Söyleyecek bir şey düşünüyordum, *herhangi bir şey*, gerçekten. Sinirden kilitlenmişim."

Herhangi bir şey, diye düşündü. *Her şeyi söyleyebilirdin ve buna bayılırdım. Dinlerdim ve dinlerdim.*

"Neredeyse hazırdım ama sonra sen balkondan domates atmaya başladın. İlki buraya isabet etti." Uzandı, elini kalın, dalgalı saçlarının önüne dokundurdu. "Eğer beni tekrar yakalamak istiyorsan, onlardan bazılarını aşağı atabilirsin."

Başını salladı, konuşamıyordu, daha fazla kahkaha ve gözyaşı arasında kalmıştı, yıllar önce olduğu gibi şimdi de sinirden kilitlenmişti.

Başını salladı, birkaç saniyeliğine gözlerini korumak için saçına koyduğu elini kaydırды ve buradan bile görebiliyordu: anlattığı hikaye her neyse, değişmek üzereydi. Adam ona kendi cesaretini topluyormuş gibi baktı ve o da iki elini kalbinin üzerine koydu çünkü dinlediği yer orasıydı; kilitli kalmış tüm kelimelerinin şimdilik yaşadığı yer orasıydı.

Adamın büyük bir nefes almış olabileceğini düşündü ve sonra, "Onları topladım, atıklarının hepsini," dedi. Yarıları dolu kabını önüne getirdi, avuçlarının içinde tuttu.

"Bunun gibi," dedi ve sonra avluyu geçip Donny'nin *balkonunun* yanında durdu.

Nora da kıpırdandı, farklı bir noktadan bakıyordu.

"Daha yakın olmak ve seni daha iyi görebilmek için tam burada durdum. "Hey, bir şey mi düşürdün?" diyecektim.

Aşağıda, sürgüyle açılan bir kapının belirgin sesini duydu ve ardından tanımadığı bir ses, "Dinle, biraz sessiz olur musun?" dedi.

Will'in başı kendi balkonuna döndü ve neredeyse tüm bu sahne kadar yürek hoplatan düz, tartışılmaz bir ciddiyetle, "Bir dakika içinde," dedi.

"Gündüzleri uyuyorum, o yüzden ..."

Will, "Ben senin ev sahibinim," dedi ve Nora, Benny'nin kahkahasını altından bir yerden duymuş olabileceğini düşündü.

Will tekrar Nora'ya baktı. "Araya girmesi ne komik," diye seslendi, dudaklarındaki gülümseme bir parça hüznü taşıyordu ve Nora bunun hiç de komik olmayacağını biliyordu.

"Ben de diyecektim ki, Hey, bir şey mi düşürdün? Bu kısmı sana daha önce anlatmadığımı biliyorum Nora, ama sanırım şimdi anlatmalıyım."

"Tamam," dedi ve onun kendisini duyabilmesini, sesindeki yumuşaklığın çok yumuşak olmamasını umdu.

"Annemle Donny'nin konuşmalarını duyabiliyordum ve babamın hasta olduğunu bu şekilde öğrendim. Annemin beni terk etmek istediğini böyle öğrendim.

burada-"

"Will," diye seslendi, bu itiraf karşısında şoka uğramıştı - burada, herkesin içinde, herkes *evdeyken*. "Yapmak zorunda değilsin-"

"Bilmeleri umurumda değil." Durakladı, başını eğerek Marian ve Emily'nin balkonuna doğru baktı. "Nora dün gece bana hepinizin buraya nasıl anlattı. Buranın hepiniz için neden önemli olduğunu biliyorum, bu yüzden benim için de neden önemli olduğunu bilmelisiniz."

Nora, Bayan Salas'ın sesini de bir yerlerden duyabildiğini düşündü ama sözcükler belirsizdi. Yine de Will bunu fark etmiş olmalıydı, çünkü Nora'ya bakmadan önce gülümsedi.

"Donny'nin annem, babam ve aslında benim hakkımda ne düşündüğünü de bu şekilde öğrendim. Aceleci, umursamaz, bencil. Bizim hakkımızda söylediği buydu. Sanki hepimiz bir parçaymışız gibi."

"Will," dedi tekrar, gözyaşları şimdi çenesinden damlıyordu. Onları aceleyle sildi. "Bırak aşağı ineyim. Sadece bekle, aşağı geleceğim."

"Henüz değil."

Başını salladı ama kendini durdurmak için balkon korkuluklarına tutunmak zorunda kaldı.

"Bence Donny bu konuda muhtemelen haklıydı. Sanırım o zamanlar biraz umursamaz bir çocuktum. Ne de olsa balkonda bir kıza sadece gülüşünü duyarak aşık olmuştum."

Bu kesinlikle Bayan Salas'tı. Büyük bir iç çekiş.

"Sanırım o gün Donny ile birlikte buradan ayrılmış olsaydım, muhtemelen sana karşı çok bencil davranırdım. Muhtemelen hayatını her türlü şekilde mahvederdim."

"Öyle deme," dedi ama gerçekten nasıl olacağını düşünmemek zordu -Will, öfkeli, yalnız ve gergin; Nora, çekingen, olgunlaşmamış ve deneyimsiz. Muhtemelen tam bir karmaşa *olurdu*.

"O gün buradan ayrıldım ve başka biri olmaya çalıştım, daha odaklanmış ve kontrollü biri, daha sorumlu biri. Dışarıda tek başıma iyi iş çıkardığımı sanıyordum ama şimdi biliyorum ki bir parçam bunca zamandır seni özlüyormuş. Bunu biliyorum çünkü on altı yıl sonra buraya geri döndüm ve seni o balkonda gördüm ve hiç değişmediğim için dehşete kapıldım."

"Nora!" Bayan Salas aşağıdan bir yerden seslendi. Will başını eğip gülümseyince Nora, Bayan Salas'ın da Emily ve Marian'ın balkonunda olduğunu anladı. "Bu çok güzel! Özür dilerim, söylemek zorundaydım!"

Nora, Bayan Salas onu göremediği halde başını salladı. Gözlerini Will'den ayırmadı.

"Neredeyse geldim, Bayan Salas," dedi ve sonra tekrar yukarı baktı.

"Nora Clarke, seni ilk görmediğim andan itibaren sevdim, ama bunun seni şimdi sevdiğim gerçeğinin yarısı kadar bile önemli olduğunu sanmıyorum. Seni sonsuza kadar seveceğimi bilmem kadar önemli olduğunu sanmıyorum."

"Aman *Tanrım*," dedi Bayan Salas.

"Yeni insanlara güvenmenin senin için zor olduğunu biliyorum Nora, değişen her şeyden korktuğunu biliyorum ve önünde zor günler olabileceğini de biliyorum. Ama buraya bu ağaç ve bu domateslerle geldim çünkü sandığın kadar yeni olmadığımı hatırlamanı istiyorum. On altı yıldır buraya, yani sana dönmeyi beklediğimi hatırlamanı istiyorum. Sadece bunu anlamam biraz zaman aldı."

Sonunda konuşabildiğinde elleri yine kalbinin üzerindeydi ve gözleri Will'in üzerindeydi. "Will," dedi. "*Artık* aşağı inebilir miyim?"

Adam başını salladı, komşuları *çığlık attı* ve o da koşmaya başladı.

Will onu ayaklarını yerden kesecek kadar sıkı bir kucaklamayla yakaladı, öyle güçlü bir kucaklamaydı ki Will onun tüm momentumunu almak için dönmek zorunda kaldı. Daha Will'in kendisini bekleyen kollarına ulaşmadan "*seni seviyorum*" ordusunu serbest bırakmıştı ama birbirlerine sarıldıklarında, Will'in boynuna, kulağına, yanağına fısıldadı. Dudaklarına karşı söyledi, *seni seviyorum, seni seviyorum*, onu öpmeden önce, onun sözlerini içine almadan önce ve göğüslerinin birbirine değdiği yerde aralarında gürlediğini hissedebileceği yumuşak bir rahatlama iniltisi verdi. Arkasında, komşularının devam eden yorumlarını duyabiliyordu, öpüşmelerini kesmek zorunda kalana kadar dudaklarına gülümsemesine neden olan aptalca bir alkış sesi.

"Will," dedi, artık dudaklarını yeniden kullanabildiğine göre, "bu sabah için çok üzgünüm. Ben-"

"Bebeğim," dedi ona gülümseyerek, başparmaklarını ıslak yanaklarında gezdirerek, "sorun yok. Üçüncü kat ya da merdiven sahanlığı konusunu açmamalıydım. Ve neden *birim* dediğimi de bilmiyorum. Tanrım. Bu kelimeden *nefret* ediyorsun."

Yumuşak bir şekilde güldü ve başını salladı. "Hayır, yardım etmeye çalışıyordun. Ben de seni aramaya geliyordum. Tamamen aşırı tepki verdim; verdiğimi biliyorum."

"Yapmadın. Jonah'ın başına gelenler korkutucu ve bu sabahki toplantıda benim doktorluk yapmama gerek yoktu. Ama bak,

Senin için bir şeyleri tamir ederken, seninle birlikte olabilmemin en iyi yolunun bu olduğunu düşündüm. İkimiz için de en güvenli yol."

Başını salladı, ellerini onunkilerin üzerine koydu ve avuç içlerini birbirine bastırıp parmaklarını yanlarında kenetleyebilecekleri şekilde hareket ettirdi. Arkalarındaki gürültünün bir kısmı kesilmişti, yani ya komşuları izlerken sessizleşmişlerdi ya da arka bahçede onlara biraz mahremiyet vermişlerdi.

"Her şeyi aynı tutmak," dedi. "Açıkçası, insanlara onları ne kadar sevdiğimi bu şekilde göstermeye çalışıyorum. Nonna, ölmüş olsa bile. Buradaki herkes. Ve hatta bizimle bile, geri döndüğünde aynı şekilde hissetmeyebileceğini düşündüğümde ... Ben de kendimi güvende tutmaya çalışıyordum. Kesin olduğunu bildiğim şeylere geri dönmek için. Bu sabah kaçtım ve özür dilerim."

"Bunun üzerinde çalışacağız," dedi. "İkimiz de. Bunu ." Başını salladı ve onu tekrar öpmek için bastırdı.

Sonunda ayrıldıklarında tekrar "Seni seviyorum," dedi. "Sana birlikte olduğumuz ilk gece söylemeliydim. Sana söylemek o kadar iyi geliyor ki, inanamıyorum."

"Biliyorum," dedi ve sonra, yapabildiği için ve duygudan patlayacak kadar dolu olduğu için tekrarladı. "Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum."

Onu tekrar kendine yaklaştırdı, sözcüklere açmış gibi dudaklarından öptü, sonra eğilip dudaklarını kulağının yanına koydu, bu kez sessizce konuştu, sanki bunun sadece onlar için olduğundan emin olmak istiyordu. "Sen ilksin, biliyorsun."

Adamın nefesini ensesinde hissettiğinde, birlikte geçirdikleri o ilk geceyi hatırladığında, fiziksel bağlarının onun için de bir ilk olduğunu söylediğinde ürperdi. Ama ellerini tutuşuyla, vücudunu tutuşuyla ilgili bir şey ona yeni bir şey söylediğini işaret ediyordu. Onu görebilmek için arkasına yaslandı, gözlerini aradı ve beklediğinden daha ciddi buldu.

"Aşık olduğun ilk kişi mi?" On altı yıl önce ona aşık olduğunu söylediğinde şeyin bir bu olduğunu varsaymıştı ama

-

Başını salladı ve sonra düzeltti. "Evet, öylesin ama ..." Başını eğdi ve Nora'nın tüm vücudunu ona duyduğu özlemle sızlatan bir hareketle uzanıp gözlüklerini düzeltebilmek için bir elini onunkinden kurtardı.

Tekrar yaklaştı ve kulağına fısıldadı. "Bunu bana söyleyen ilk kişi sensin."

Tanrım, bu günün sonunda çok susuz kalacaktı; bu değerli, acı verici vahiy için saatlerce ağlayabileceğini hissediyordu. Ciddi olup olmadığını sormasına gerek yoktu çünkü bunun doğru olduğunu biliyordu. Will'in hayatında bunu ona ilk söylemesi gereken kişilerin bir şekilde tüm sevgilerini birbirlerine saklamaları gerektiğini düşündüklerini biliyor ve bunu oğullarına söyleme şansını kendilerine vermedikleri için üzülyordu.

Kollarını tekrar ona doladı ve sıkıca sarıldı. "Sana her zaman, her yerde söyleyeceğim," dedi. "Her sabah, ilk iş. Geceleri. Yatakta, yemek masasında, markette. Telefonunu mesajlarla dolduracağım."

Adamın saçlarına gülümsediğini hissetti. "Ben alırım," dedi.

"Ve bu şu anda biraz komik gelebilir, ama bunu sana söyleyen tek kişinin ben olduğumdan emin olacağım."

Arkasındaki binada bulunan insanlar çoktan yola koyulmuşlardı. Bayan Salas bitiş çizgisini muhtemelen uzun zaman önce geçmişti. Nora, Will Sterling'in bir daha asla aşka ihtiyaç duymayacağından emin olacaktı.

"Onu da alacağım," diye fısıldadı, belki de sesinde hoş bir utanç vardı.

"Hey, şimdi!" Seslenen Benny'ydi ve Will ile Nora döndüklerinde, Jonah'nın çantasıyla arka kapının yanında duruyordu, bütün komşuları da onun etrafındaydı. "Şefi görmeye gidiyoruz. İkinizi biraz yalnız bırakalım."

"Oh, siz ikiniz-"

"Bu düşünceni sakın bitirme Corrine," dedi Marian. "Biz gidiyoruz."

Grup geçip gitti, bilerek gülümsedi ya da küçük tebrikler sundu, iki arabaya doluşup yollarına devam etmeden önce Bayan Salas'tan komik bir alkış dansı geldi ve sonra bu güneşli arka bahçede sadece ikisi kaldı, bina aniden arkalarında yepyeni bir gelecek oldu.

Will elini ona doğru çekti. "Gel bana beni sevdiğini başka bir yerde söyle," dedi, gülümsemesi gevşek, kolay, mükemmeldi. *Mutlu*.

Gülümseyerek karşılık verdi, onu oyalama şekliyle alay ediyordu. "Bekle bir dakika.

Getirdiğin bu ağacı ne yapacağız?"

"Onu diyeceğim," dedi basitçe. "Tam eskisinin olduğu yere. Yeterince , baş harflerimizi kazıyabiliriz. Bir çeşit

Anma töreni, değil mi? Neredeyse tanıştığımız gün için."

Anne babasının fotoğrafını gördükten sonra dairesinde geçirdiği o günü hatırlayınca kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Ona ciddi bir şey istemediğini söyledikten sonra.

"Bundan emin misin?"

Eğildi ve onu tekrar öptü, dili alt dudağında gezindi -kısa, sıcak, vaat dolu. Sonsuza dek sürececek bir öpücük.

"Eminim," dedi. "İçimde bir his var. Sen ve ben, biz o tür insanlarız."

OceanofPDF.com

Sonsöz

İki yıl sonra

Nora balkona ilk çıkan oldu.

İlk uyanan o olmamıştı, bugün değil, Will'in bütün hafta boyunca taşıdığı huzursuz, gergin enerjiyle değil. Önce ikide, sonra üçte, sonra da üç buçukta uyandı, her seferinde hemen telefonuna uzandı, saate baktı ve tekrar dönüp elleriyle Nora'nın sıcak, yumuşak tenini aramadan önce bir hayal kırıklığı iniltisini bastırdı, tekrar uyuyabilmek için vücudunu ona yasladı. Mışıl mışıl uyuyordu, geçen hafta geç saatlere kadar süren birkaç gecenin yorgunluğuyla, serbest çalışan olarak aldığı ilk büyük müşterilerden biri için sitenin yeniden tasarımı üzerinde çalışıyordu.

Yine de saat gibi, dört civarında kıpırdanmaya başladı, vücudu yavaşça uyanıyordu, Will'in dünyadaki en iyi çalar saat olduğunu düşündüğü küçük uyanıklık mırıltıları. Ona doğru dönüp dudaklarını çıplak göğsüne bastırduğunda ve yumuşak parmaklarını karnında gezdirdiğinde, onu uyanık tutan tüm huzursuz enerji değişti, vücudu her zamanki gibi sertleşti ve ona karşı açlık duymaya başladı. Başını eğdi, boynuna sokuldu, uyanma seslerinin isteme seslerine dönüşmesini dinledi, Nora'nın elleri onun dokunulmaktan en çok hoşlandığı yerlere daha fazla onu buldu.

Onu üzerine çektiğinde, sanki bunu -ya da bunun bir versiyonunu- yüzlerce sabah yapmışlar gibi kolayca, pürüzsüzce boşaldı ve iki yıldan sonra bunu yaptıklarını düşünmek hoşuna gitti, gerçi saymayı alışkanlık haline getirmediğini varsayıyordu. Ama birbirlerinin bedenlerine olan aşinalıklarına rağmen; kadının bu pozisyona yavaş başlayacağını, lezzetli, işkenceli bir kontrolle onun boyundan aşağı kayacağını ve hızlıca bitireceğini, kalçalarını kabaca kavrarken kendini ona sürteceğini bilse bile, yine de her zaman bir ilk gibi hissettiriyordu. Onun etrafında döndüğünde, kendini onun içine bıraktığında, her zaman yeni gibi hissedecekti; her zaman ona onu sevdiğini söyleyecekti, tıpkı o ilk seferinde, her ikisi de hala duygularını gizlerken istediği gibi.

"Ben de seni seviyorum," diye nefes aldı, onun göğsüne yaslandı ve sonra tekrar söyledi, onun her zaman istediği şekilde. Elini saçlarının altına, saç çizgisinin ensesiyle birleştiği yere kadar soktu ve oradaki ıslaklığın tadını çıkardı, bu onun zevkini anlatıyordu.

Derin bir nefes aldı, gerginliğinin bir kısmı gitmişti ve başının üstünü öptü, sağladığını bile bilmediği rahatlama için sessizce ona teşekkür etti. Ondan bu kadar uzun süre bir sır saklamak berbat bir şeydi ve onun üzerine tırmanıp ona şapırdayan, tatmin edici bir günaydın öpücüğü daha verdiğinde, nihayet kendisine önümüzdeki geceyi düşünmek için birkaç tembel dakika izin verdi.

Ama sonunda o da kalktı, gözlüklerini taktı ve bir fincan kahve doldurup dışarıda ona katılmadan önce banyoya uğradı. Taze fincanı uzattı ve onunkini aldı, zaten yarısı bitmişti, tanıdık bir rutin - hala kahvesinin çoğunu kuşluk vakti Janine'den alıyordu. Birbirlerinin yanında durdular, şehirde görülebilen az sayıdaki yıldız yaklaşan gün ışığıyla birlikte kaybolurken yavaşça uyandılar.

"Bunun için iyi bir akşam olacak," dedi sonunda, yeni fincanını yarılادığında ve o gergin enerjinin küçük bir nabızı geri döndüğünde.

"Mmm," dedi, bu konuda konuşmaya başlamak konusunda isteksizdi. Nora'nın yanında poker suratına güvenmiyordu.

"Oh, anlıyorum," diye alay etti. "Birlikte yaşamaya başlayalı neredeyse bir yıl oldu ve sen şimdiden sabah sohbetlerini bıraktın, ha? Altın saat için çok fazla."

Yumuşakça güldü ve uzanıp onu kendine çekti. "Yorgunum, hepsi bu," diye yalan söyledi. "Önce sen git."

Binaya ilk taşındığında, bunu yolun karşısından yapmışlardı - Jonah'nın kazasından sadece birkaç ay sonra taşındığı dairede, eskiden Jonah'nın balkonu olan yerde. Kira kontratını batırmış, depozitosunu kaybetmişti ama sonuçta ilk birkaç kiracısından kazandığı para bu masrafları karşılamıştı ve karşılamasaydı bile buna değerdı. Jonah'nın eski evi onun için gayet iyi çalışıyordu -Nora'ya yakın, herkese yakın- ve Donny'nin eski evi Jonah için mükemmel çalışıyordu, güçlendikçe erişilebilir hale getirmek için birkaç kolay yükseltme yapıldı. Bonus bir iddiayı kazanmaktı: Donny'nin güler yüzlü, iyi spor yapan avukatından yüz dolar.

Tam da vasiyetin bir yıllık süresinin dolduğu gün daireyi Yunus'a devretti.

Nora ilk başta onunla ve Jonah'la bu konuda tartışmış, Will'in bunu onun için yapmak zorunda hissedip hissetmediği konusunda endişelenmiş, Jonah başka bir yere gitmek isterse ya da buna ihtiyaç duyarsa iyi olacağına dair sözler vermişti. Will de endişeliydi; bu kadar yakın, bu kadar erken yaşamasının çok aceleci olduğunu düşünür müydü? Çok pervasız, çok bencil mi görünecekti? Ama her iki tarafın da güvence vermesiyle, balkonlarında yavaş bir başlangıç yaparak, birbirlerini daha önce izin vermedikleri şekillerde tanımaya çalıştıkları altın saatler geçirerek bu işi halletmişlerdi. Birlikte uyudukları gecelerde gece- bile bunu yapmışlar, kendi alanlarına çekilmişler, daha fazlasını yapmadan önce hem kendileri hem de birbirleri için her şeyi sağlamlaştırdıklarından emin olmuşlardı.

On ay önce, Nora'nın şimdiye kadarki en kârlı tasarım sözleşmesini imzaladığı gece, devasa bir tencere sos yapmış ve Will'e sürpriz yaparak yemeği balkonda, yeni bir masa ve iki sandalyeyle servis etmişti. "İki sandalye, Will," demişti elini setin üzerinde gezdirerek. "Eğer bundan sonra hep bana katılmak istersen."

Bir ay sonra resmen taşınmıştı.

Onun arkasına geçti, hoşuna gittiğini bildiği bir şekilde onu balkon korkuluğu ile vücudu arasına nazıkçe hapsetti ve önündeki gün hakkında konuşmasını, ortak çalışma alanındaki buzdolabı paylaşımı durumundan duyduğu hayal kırıklığını, orada edindiği birkaç arkadaşıyla öğle yemeği randevusunu, olası bir müşteriyle yapacağı toplantıyı dinledi. Ona taşınmayı teklif ettiği zamanı hatırladığı için mutluydu; bu gece için iyi bir hatırlatıcıydı. Onu kendi alanına, aylarca emek verdiği, neredeyse tamamen tek başına yaşadığı daireye getirmek - bu her zaman onun kararı olacaktı ve yapmak üzere olduğu şeyi yapmak için her zaman o isteyene kadar bekleyecekti.

Doğru zamanı beklemişti ve o zamanın şimdi olduğunu

biliyordu. "Will," diye güldü. "Sana bir soru sordum."

Başını onun omzuna koydu, bir özür dileyerek iç geçirdi ve bu sırada gözlükleri buğulandı.

"Orada beynimi karıştırdın," dedi, ki bu tüm gerçek olmasa bile kesinlikle yalan değildi. Kadın tekrar güldü ve kurnazca kendini ona doğru geri itti, adamın hak ettiği, hoşuna giden ve kesinlikle karşılık verdiği bir alaydı bu.

"Hadi içeri geri dönelim," dedi boynuna karşı.

"Oldukça geç oldu," dedi ama ağzının altındaki derinin çakıllandığını hissedebiliyordu. Başparmağının kaşkorse eteğinin altını okşamasına izin verdi.

"Hâlâ erken," dedi sessizce.

"Mmm."

"Anlıyorum," diye yineledi adam, kızın yan tarafını gıdıklayarak ve kız yüzünü ona dönerek ağzını onunkine dayadı ve adam tekrar yerleşerek onu derinden öptü. *Bu sabah konuşmaktan kaçınmanın daha iyi olacağını düşündü.*

Ağzının içine fısıldayarak saatin aslında hâlâ erken olduğunu söylediğinde, bir kolunu beline dolayarak onu içeri taşıdı ve geceye kadar olan saatleri saymaya bir kez daha ara verdi.

"Tanrım, bu gerçek bir felakete dönüştü."

Will bir elini ensesine götürdü ve Nora'nın dehşet içinde baktığı seyrek katılımlı parti düzenine bakarak ciddiyetle başını salladı. Çitten sarkan fenerler, birlikte diktikleri ve hâlâ büyümekte olan ağacın üzerinde bir dizi peri ışığı, sıra sıra dizilmiş sandalyeler, arkada kullanılmayan çiçek taçları ve sahipsiz şiiir parşömenleriyle dolu bir masa.

"Bu utanç verici," dedi.

"Hayal kırıklığına uğrayacak. Bu nasıl *oldu*?"

Will cahil numarası yaparak omuz silkti. "Belki insanlar tarihi yanlış anlamıştır?" "Her *ay*, Will," dedi ve şimdi kendini suçlu hissetmeye başlamıştı.

Nora'nın bu kadar stresli hissetmesini istemiyordu. Bu geceyi küçük tutmuştu, sadece aile, ama yeni arkadaşlarından bazılarını da davet edebilirdi-

"Ve bu *büyük* olanı," diye ekledi.

"Büyük olan", bu binaya beklenmedik bir şekilde miras kalması nedeniyle başlayan, ortalamanın yıllık yaz şiiir gecesi geleneğine atıfta bulunuyordu.

"Belki birkaç kişi daha gelir," dedi kayıtsızca.

İç çekti ve başını salladı. "Marian şimdi yukarı çıkıp mezelerimi almamı istiyor," dedi. "Burada sadece *on* kişi falan olmamıza rağmen!"

"Elbette," dedi rahatlamış bir ifadeyle. İsteğini tam zamanında yerine getiren Marian'a minnettar bir bakış gönderdi.

Nora arka kapıdan çıkıp gözden kaybolduğunda, komşuları öylesine şüpheli bir şekilde üzerine çullandılar ki, Nora'nın pencereden dışarı bakmamış olmasını ummaktan başka bir şey yapamadı.

"*Hiçbir şey* bilmiyor," dedi Bayan Salas.

Bay Salas, "Corrine, sesini alçalt," diye uyardı ve Bayan Salas bir elini ağzına götürüp tekrar bıraktı. "Çok heyecanlıyım!"

"Bu şimdiye kadar gördüğüm en büyük prodüksiyon Beanpole," dedi Jonah. "Ama sanırım bunun tek nedeni arka bahçede yaptığın büyük konuşmayı kaçırmış olmam."

Sıkıntıyla ofladı, hâlâ bunu kaçırmanın tek komşu olmanın kinini taşıyordu. Yanında, Kay - St. Louis'den kız arkadaşı, başka bir ziyaret için gelmişti - şakacı bir şekilde koluna vurdu.

"Benny," dedi Will, "Deepa'ya mesaj at ve dışarı çıkmasını söyle."

"Tamamdır," dedi ve telefonunu çıkardı. Şu anda Nora'nın en iyi arkadaşı, bu geceki sürprizin bir parçası olarak Marian ve Emily'nin evinde saklanıyordu. Önümüzdeki bir hafta boyunca Nora'yla birlikte kısa dönemli kiralık olarak işlettikleri üçüncü kattaki eski dairesinde kalacaktı ve Nora önümüzdeki birkaç günün makyaj dersleri ve yüz maskeleriyle dolu olacağını hissediyordu.

"Will," dedi Emily sessizce, bir elini onun koluna koyarak. "Nefes almayı unutma, şimdi."

Başını salladı, yüzü kızarmıştı ama bugünlerde bu kalabalığın yanında utanmak çok zordu. Geçtiğimiz iki yıl boyunca Nora'yla olan ilişkisinden ayrı olarak onlarla kendi yolunu çizmişti. Her şeyden önce, buradaki her birime bir havlu askısı koymuş ve kendi payına düşen işleri üstlenmişti - HVAC ünitelerinin filtrelerini değiştirmek, tıklandıklarında kurutucu hortumlarını temizlemek, sonunda Nora'yı duvar kağıdını indirmeye ikna ettiğinde Marian'a yardım etmek. Jonah ile maç izledi; Benny ile bira yaptı; hatta birkaç hafta önce bir öğleden sonrasını Bay Salas ve amatör robot bilimine adanmış bir kulüpleri olan bir grup insanla birlikte bir drone uçurarak geçirdi.

"Herkes teşekkürler," dedi. "Siz olmasaydınız bu kadarını başaramazdım."

"Oh, şimdi kes şunu!" Bayan Salas dedi ki. "Yardım etmekten onur duyuyoruz. Sizi sevdiğimizi biliyorsunuz."

Gözlüklerini düzelterek gülümsedi. Sanırım buna da alışmıştı. Başka türlüşünü hatırlayamayacağını düşünüyordu.

Arkasında çakıl taşları patladı ve gecenin son konukları da geldiği için rahat bir nefes aldı. Arka çite giderek Gerald ve Sally ile selamlaştı. Sally onun yanağını okşadı ama neredeyse yanından uçarak geçip komşularının yanına gitti.

tanışmak isteyeceğin biri." Emily'ye sarılışını ve hemen ardından Marian'a geçişini izledi.

O ve Gerald geri çekildiler ve Will buna minnettardı.

"Gergin misin?" Gerald söyledi.

Will avuçlarını kot pantolonuna sildi. "Kesinlikle evet." "Sence hayır diyecek mi?"

"Tanrım, Gerry. Hayır mı?"

Gerald topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. Üzerinde parlak renkli pelikan desenleri olan kısa kollu, yakalı bir gömlek vardı ve altın alyansı parmağında parlıyordu. Will onun yüzüne baktı ve gülümseme taklidi yaptığını gördü.

"Komik," dedi Will.

"Gergin olmanı gerektirecek bir şey olduğunu sanmıyorum," diyerek güzel bir güvenoyu verdi.

Will boğazını temizledi. "Halka açık büyük bir evlenme teklifi yapan bir pislik olmak istemiyorum." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Bu bir hata mıydı?"

Deepa'nın kapıdan çıktığını gördü ve ona el sallayıp göz kırptı. Nora'nın Deepa'nın sır saklamadaki beceriksizliğiyle ilgili anlattığı onca hikâyeye rağmen, bu konuda tam bir kasaydı. Yine de, Nora'nın elinde bir tepsi dolma mantarla dışarı çıkmasına iki dakika kaldığını ve -en iyi arkadaşını ve Will'i görünce- neler olacağını çok iyi anladığını fark etti.

"Will," dedi Gerald, Will'in sevmeye o sürekli kıcını kaldıran sesiyle. "Sana hatırlatayım. Nora'yı ve onun için önemli olan tüm insanları ve şeyleri tanımak için iki yıl harcadın ve o da senin için aynısını yaptı. Tüm bunları onun için planladınız çünkü sevmenin doğru yolunu biliyorsunuz. Ve ona bu soruyu sormanın doğru yolunu da biliyorsunuz. Bunu sakın unutma."

Will başını salladı, duygularını bastırmak için yutkundu. "Sağ ol dostum," dedi.

Gerald kaşlarını indirerek dosdoğru önüne baktı. "Şimdi, şimdi," diye uyardı. "Bu tür bir lakabı onaylamadığımı kesinlikle biliyorsun."

Ve sonra, alışkanlığı olduğu üzere, çekip gitti.

Tam da beklediği gibi, Nora gerçekten de Dee'yi görür görmez anlamıştı. Çiçek tacı yana yatmış ve kolları bu küçük kalabalığa göre çok fazla mantar dolmasıyla soluk soluğa kaldı ve

Neredeyse elbisesinin uzun eteğine takılacaktı, gözleri şimdiden nemden parlıyordu.

"Dee?" dedi ama hemen ardından gözleri Will'e kaydı ve Will'in bütün gece gökyüzünü aydınlatabileceğini düşündüğü bir gülümseme yaydı.

Will öne çıktı ve tepsiyi düşürmeden önce ondan aldı ve Nora hemen Dee'ye koşarak sarıldı ve sevinçle haykırdı ve Will tepsiyi yere koyarken, bu olayın geri kalanından nefret etse bile, bunun tek başına giriş ücretine degeceğini düşündü.

Elini kalbine götürerek Gerald ve Sally'yi de selamladı. "Ben- yani bu küçük bir şiir gecesi sanırım!"

Ona doğru yürüdü ve bir elini sırtına koydu. "Umarım sakıncası yoktur. Artık ben de şiir gecesini kendi amaçlarım için kullanabilecek kadar uzun zamandır buralardayım."

Gülümsedi ve kızardı, ellerini yanaklarına bastırmak için kaldırdı ve Gerald'la göz göze geldi.

Hata değil, diye düşündü ve Gerald ona başıyla onay verdi. "Neden gidip oturmuyoruz?"

Başını salladı ve ön sıradaki sandalyelerde onun yanına oturdu, elini sıkıca kavradı ve sonra planladığı akşam başladı.

O gece hastanede Marian Goodnight'a şiir yazmaya başladığını söylediğinde yalan söylemiyordu. Belki o zamanlar sadece bir şiirdi ama artık bunu alışkanlık haline getirmişti. Marian ve Emily'nin aylık okumalarının hepsine, hatta Nora'nın katılamadıklarına bile gitmiş, aralarda da Marian'ın önerilerini alıp çalışmıştı. Sabah ilk iş olarak kendisine bir şiir gönderen bir e-postaya kaydoldu ve her birini okudu, anladığından emin olmadığı tuhaf, çok uzun olanları bile. Dairelerinin üst katında, Nora'yla birlikte yerleştirdikleri yeni raflarda, anne babasının çerçeveli fotoğrafının yanında düzenli bir sıra halinde duran kendi koleksiyonlarından birkaçı vardı. Ezberinden söyleyebildiği şiirler, bu gece için seçtiği bazı şiirler.

Bu konuda kurnaz davranmamıştı, çünkü şiir gecesinin tarzı bu değildi; katıldığı ilk şiir gecesi, erken bir yaz gecesinde yazla ilgili şiirlerdi. Bu yüzden bu geceki her şiirin aşkla, sonsuz aşkla ilgili olmasını istemişti ve gecenin doğal ilk okuyucusu olan Marian daha kendi şiirini, Nikki Giovanni'nin "Sen de Geldin "ini bitirmeden Nora ona doğru eğilmiş ve "Evet diyeceğimi biliyorsun, değil mi?" diye fısıldamıştı.

Kalbi hıçkırarak sakince başını salladı ve onun elini sıktı.

Okumalar boyunca dinlediler ve güldüler - Jonah'nın beyzbol hakkında okumamaktan duyduğu rahatsızlık ve Kay'in seyircilerden gelen iyi huylu alaylarına eşlik etmesi. Gerald ve Sally'nin Shakespeare'den dizeleri yapmacık ama büyüleyici bir şekilde takas etmeleri; Bayan Salas'ın Will'in en sevdiği şiirlerden biri olan James Weldon Johnson'ın güzellik üzerine yazdığı ve hiç eskimeyen şiirini gözyaşları içinde okuması. Emily'nin zar zor duyulabilen ama son derece içten, sessiz ama dokunaklı tilaveti ve Dee'nin bunu takip eden, gür sesli, zıt performansı.

Nihayet sıra Will'e geldiğinde, Nora gözlerinin altına mendil sürüyordu ve kitle huzursuzlanmaya , Benny şakayla karışık büyük final için bağırıyor, Bay Salas da beklentiyle ellerini ovuşturuyordu. Will ayağa kalktı ve herkese teşekkür etti, sonra Nora'ya baktı ve hiç de gergin değildi. Bunu zihninde o kadar net görüyordu ki, ezbere biliyordu. Sekiz dize, onun için okuduğu ilk şiirden bile daha kısa.

"Bu Mary Oliver'dan," dedi. "Nonna'nın da bunu onaylayacağına eminim."

Ve en son satıra geldiğinde - "artık başka söz yok"- Nora'nın önünde diz çöktü ve Nora onun en sevdiği sözcükleri, *seni seviyorum*u fısıldadı ve ardından bütün gece, bütün hayatı boyunca beklediği cevabı verdi.

Evet.

OceanofPDF.com

Teşekkür

Bir kitap yazarken beni her zaman ayakta tutan şeylerden biri de bu özel bölümü yazabilme ihtimalidir; bu işi yapmamı mümkün kılan pek çok insana minnettarlığımın bir kısmını ifade edebildiğim, sürecin keyifli bir parçasıdır. Liste uzun ve zorunlu olarak eksik, özellikle de çok zor diyebileceğim bir dönemde yazdığım bu kitap için. Bu yüzden başlamadan önce söyleyebileceğim şey, bu kitabı minnet dolu bir kalp ve birçoğu burada yer alamayacak isimlerle dolu bir kafayla bitirdiğimdir.

Buna pek çok okurun, blog yazarının, kitap satıcısının ve kütüphanecinin adı da dahil - siz her zaman ilksiniz! Kitaplardan aldığınız zevk için çok teşekkür ederim ve onları dünyayla paylaşmak için yaptığınız iş için teşekkür ederim. Cesaretlendirici ve heyecan verici notlarınız için teşekkür ederim, ki bunlar benim için anlatamayacağım kadar çok şey ifade ediyor. Umarım Will ve Nora'yı sevmişsinizdir ve bana ve çalışmalarına gösterdiğiniz destek için çok minnettarım.

Ne zaman bir projeyi bitirsem, editörüm Esi Sogah'a ve menajerim Taylor Haggerty'ye "Başardık!" diye mutlu bir kapanış cümlesiyle gönderiyorum. Bu inanılmaz kadınların her ikisi de genellikle beni düzeltmeye çalışır, bunu yapanın ben olduğumu söylerler, ancak kayıtlara geçmesi için belirtmek isterim ki (artık baskıda!) her ikisi de inanılmaz derecede yanılıyor. İlk olarak, her ikisi de genellikle yarı yolda beni umutsuzluk parkından spatulayla çıkarmak zorunda kalıyorlar; ikincisi, her ikisi de keskin okuyucular ve bilgili koçlar ve her ikisine de çok minnettarım. Taylor, özellikle bana olan inancın ve aslında iyi gittiğime dair düzenli, neşeli hatırlatmaların için teşekkür ederim. Esi, sen bu teşekkür bölümünün birçok yerine aitsin ama hepsini burada tutmam için beni düzenleyeceğini biliyorum, bu yüzden sadece şunu söyleyeceğim: Sen bir kızın sahip olabileceği en iyi "quaranteam" ortağsın ve sana bir meslektaş ve sevgili bir arkadaş olarak değer veriyorum.

Bu kitabı bitirirken dostluk ve aile beni pek çok zorlu dönemden geçirdi. Bu kitabın ortaya çıkışını yakından gören birkaç kişiye özel teşekkürlerimi sunuyorum. Sarah MacLean ve Jennifer Prokop her zaman bir telefon uzağımdaydı; özellikle Sarah bu kitabı planlamanın en erken ve en son aşamalarında yardımcı oldu ("Sadece yazmalısın" derdi, ki bu çok iyi bir tavsiyedir), Jen ise benim garip, son derece

Chicago ile ilgili özel sorularım ve ağlamaklı güvensizlik anlarım için. İkinizi de çok seviyorum. Lauren Billings tam bir şampiyondu: Lauren, sen benim hayatıma (ya da ben seninkine?) bu dünyada son derece garip bir zamanda girdin, ama kesinlikle kader gibi hissettiriyor ve umarım mesajların, GIF'lerin ve bana olan inancın olmadan bunu bitiremeyeceğimi biliyordur. Therese Beharrie, Alyssa Cole, Olivia Dade, Ruby Lang, Elizabeth Kingston, Kennedy Ryan ve Jill Smith sürecin çeşitli aşamalarında cömert ve sabırlı arkadaşlardı. Uzun zamandır ilk okuyucum olan Amy, özellikle taslağımın son bölümünde, tüm saatlerde okuyarak ve tepkilerini her zaman canlı mesaj atarak bu kitap için kahramanca davrandı.

Kensington Books ilk kitabımdan bu yana yayınevimi oldu ve tüm ekibe kitaplarım için gösterdikleri destek ve heyecan için ve (bazen kelimenin tam anlamıyla!) parlayana kadar onlar üzerinde çalıştıkları için en içten teşekkürlerimi gönderiyorum. Michelle Addo, Lynn Cully, Jackie Dinas, Vida Engstrand, Susanna Gruninger, Norma Perez- Hernandez, Lauren Jernigan, Alexandra Nicolajsen, Kristine Noble, Adam Zacharius ve Steve Zacharius'a özel şükranlarımı sunuyorum. Kensington ekibine de Erica Ferguson gibi insanlarla çalıştıkları için teşekkürlerimi sunuyorum, kendisi bu kitabın geliştirilmesinin son aşamasındaki dikkatli redaksiyonu için minnettarlığımı hak ediyor. Hepiniz yayıncılık hayallerimin çoğunu gerçeğe dönüştürdünüz.

Kocam için son bir söz, özellikle de bu kitap için: Seni ilk kez on beş yaşındayken gördüğüm için ne kadar şanslıydım ve sen de nadir ve özel bir şeye sahip olduğumuzu ilk kez anladığın için ne kadar mantıklıydın. Benimle birlikte büyüdüğün ve kendim için görmekte zorlandığım şeyleri bende her zaman açıkça gördüğün için teşekkür ederim.

OceanofPDF.com

KATE CLAYBORN

Georgie, All Along

“Outright perfection!
Clayborn is in a league entirely her own.”
—CHRISTINA LAUREN
author of *The Soulmate Equation*

Kate Clayborn'un yazdığı *Georgie'ye baştan sona* bir göz atmak için sayfayı çevirin

OceanofPDF.com

GEORGIE, BAŞINDAN BERİ

Kate Clayborn

"Düpedüz mükemmellik! Clayborn tamamen kendine ait bir ligde."
--Christina Lauren, *The Soulmate Equation* kitabının yazarı

***Love Lettering* ve *Love at First* kitaplarının beğenilen yazarı, bir kadının kendini yeniden keşfetme arayışının bu içten öyküsünde, geçmişimizdeki umutların, hayallerin ve hikayelerin geleceğimizi nasıl şekillendirdiğine dair dokunaklı ve esprili bir düşünce sunuyor.**

Uzun zamandır kişisel asistanlık yapan Georgie Mulcahy, başkalarını kendinden önce düşünerek kariyer yapmıştır. Beklenmedik bir karışıklık onu Los Angeles'taki telaşlı işinden uzaklaştırıp memleketine geri gönderdiğinde, Georgie rahatsız edici bir gerçekle yüzleşmek zorunda kalır: kendi istek ve ihtiyaçları her zaman endişe verici derecede boş bir sayfa olmuştur.

Ama sonra Georgie unutulmuş bir eserle karşılaşır; gençken yazdığı, bir zamanlar hayalini kurduğu olasılıklarla dolu bir "friendfic" günlüğü. Bunalmış Georgie için, günlüğün basit, küçük ölçekli fikirleri bir yaşam çizgisidir-yeni bir yola başlamak için bir rehber kitap.

Georgie'nin planları, beklenmedik bir oda arkadaşıyla -bir zamanlar kasabanın baş belası, şimdilerde ise kasabanın münzevisi olan Levi Fanning-karşılaştığında sekteye uğrar. Ancak bu sessiz, huysuz adam sadece ününden ibaret değildir ve Georgie'ye arayışında yardım etmeyi teklif eder. İkili dilek listesinde ilerlerken, Georgie gerçekten istediği şeyin günlüğünün sayfalarında değil, yanı başında olabileceğini fark etmeye başlar; yeter ki ikisi de onları geride tutan geçmişlerinden kurtulmanın bir yolunu bulabilsinler.

Dürüst ve son derece duygusal olan *Georgie, All Along*, elinden kaçıp giden hayatı merak eden herkes için okunması gereken akıllı ve hassas bir kitap.

OceanofPDF.com

Daha fazla Kate Clayborn ister misiniz?

Okuduğunuzdan emin olun

Aşk Yazıları

Yeni

Başlayanların

Şansı Kura Şansı

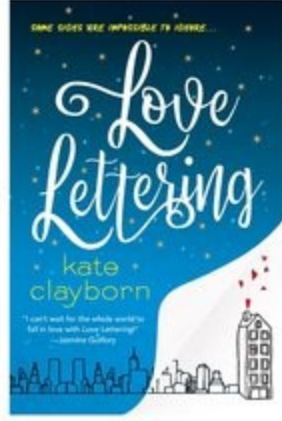
ve

İyi Şanslar

Hepsi şimdi

Kensington Books'tan

temin edilebilir

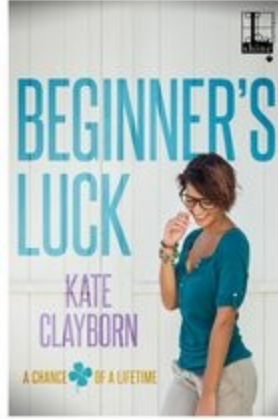

AŞK MEKTUPLARI

***Beğenilen yazarın bu sıcak ve esprili romantizminde
Kate Clayborn, küçük bir kelime bir kadının işini -ve kalbini-
tehlikeye atıyor ...***

Meg Mackworth'un el yazısı becerisi onu Park Slope'un Planlayıcısı olarak ünlendirdi ve New York'taki müşterileri için özel günlükler tasarladı. Başka bir yeteneği vardır: diğer insanların gözden kaçırdığı işaretleri okumak. Reid Sutherland ve gösterişli nişanlısının yaklaşan evliliklerinin başarısızlığa mahkum olduğunu bilmek bir şeydir, ancak düğün programlarına gizli bir uyarı kelimesi dokumak başka bir şeydir. Meg kimsenin bunu fark etmeyeceğini düşünmüş olabilir ama keskin gözlü, desen takıntılı Reid'i hesaba katmamıştı.

Bir yıl sonra Reid, titizlikle planladığı geleceğinin çökmek üzere olduğunu nasıl bildiğini öğrenmek için Meg'in izini sürmüştür. Ama yaklaşan bir Son teslim tarihi ve kötü bir yaratıcı tıkanıklık vakası olan Meg'in Reid'in sorularına ayıracak zamanı yoktur - tabii Reid ona kayıp ilhamını bulmasında yardım edemezse. Birbirlerine yavaş yavaş açılırken, ikisi de aralarında derinleşen bağı görmezden gelmeye çalışır. Ama işaretler oradadır - karşı konulamaz, tartışılmaz, Meg'i çok geç olmadan Reid'in ona gönderdiği mesajlara kulak vermeye çağırır ...

ACEMİ ŞANSI

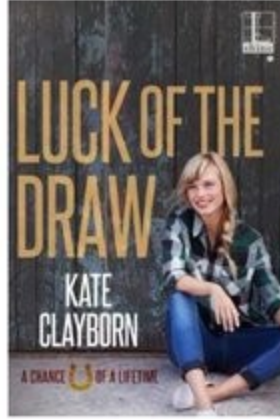
***Üç arkadaş düşüncesizce bir piyango bileti aldıklarında,
hayatlarının birçok yönden değişeceğinden ya da her için aşkın en
büyük kazanç olacağından asla şüphelenmezler.***

Kit Averin kumarbazdan başka bir şey değildir. Bir üniversitede sessiz ve düzenli bir işi olan bir bilim insanı olan Kit'in odak noktası her zaman kabul edilebilir statükoyu korumak olmuştur. Ani bir talih kuşu bunu değiştirmez, tek bir istisna dışında: satın almayı planladığı tamirci evi, ilk ve tek gerçek evi. Bu onu meşgul etmeye yeter de artar bile, ta ki rahatsız edici derecede yakışıklı, çekici ve kararlı bir şirket çalışanı laboratuvarına gelip kalbine girmeyi başarana kadar...

Ben Tucker, Beaumont Materials için istediği bilim adamının genç bir kadın, üstelik güzel ve keskin zekâlı bir kadın olduğunu görünce çok şaşırır.

Onu şirketinde büyük paralar kazanacağı bir pozisyona ikna etmek beklediğinden daha zordur, ancak zaman ayırmaya isteklidir, özellikle de yaz boyunca burada kalmak ona babasıyla yeniden bağlantı kurma şansı verdiğinde. Ancak burada kaldığı süre uzadıkça, kendi geleceği ve bu gelecekte kimlerin olabileceği hakkında daha fazla soru sormaya başlar.

Soğuk bir geri çevirme olarak başlayan şey, kısa sürede Kit ve Ben'in reddedemeyeceği bir çekime dönüşür ve kendilerini aşkta şanslı bulmak sadece Paha biçilemez.

ÇEKİLİŞ ŞANSI

En iyi iki arkadaşıyla birlikte bir Loto bileti almak Zoe'nin hayatını değiştirmedir. Bunu sadece kalbinin sesini dinlemek yapabiliirdi.

Elbette, piyangoyu kazanmak Zoe Ferris'in acımasız bir şirket avukatı olarak işini bırakmasını sağlar, ancak hiçbir para miktarı, şirketinin O'Leary ailesine haksız bir ölüm davasında nasıl davrandığı konusundaki vicdanını temizleyemez. Yani İşleri düzeltmek için yola koyulur, ancak huysuz, kederli Aiden O'Leary'nin onun özüne ihtiyacı olmadığını ya da bunu istemediğini görür. Ancak ondan başka bir şeye daha ihtiyacı vardır. Zoe'nin vermeye fazlasıyla istekli olduğu bir şey.

Kalbindeki acıyı, gözlerinde yansıttığını gördüğü kederi ...

Aiden, ailesinin sahte nişanlısı olmasını istemesine neyin sebep olduğunu bilmemektedir. Ancak sevgili kardeşinin mirasının bir parçası olarak satın almak istediği kamp alanında kazanan teklif olmayı umuyorsa bir gelene ihtiyacı vardır. Aldatma sanatında yetenekli olan bu havalı güzel kesinlikle bu işe uyuyor. Ancak Aiden, Zoe'nin ortaklıklarına getirdiği mizahı ve kalbi beklemiyordu

-Ya da derinlere işleyen arzuyla. Şimdi kendi karanlık gerçeğiyle, asla affetmemeye yemin ettiği kadına aşık olduğu gerçeğiyle mücadele ediyor.

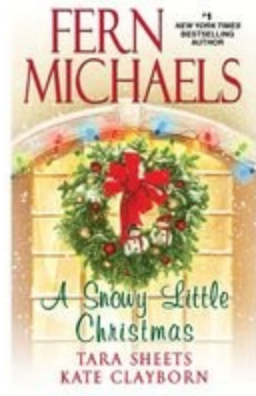
EN İYİ ŞANSLAR

Piyangoyu kazanmak Greer Hawthorne'un şimdiye kadar sahip olduğu en büyük özgürlük biletidir. Ta ki en iyi arkadaşının erkek kardeşi şehre gelene kadar.

Greer Hawthorne'un kazandığı piyango bileti ona sadece zenginlik getirmekle kalmaz, aynı zamanda uzun zamandır ertelediği eğitimini alma şansı anlamına da gelir. Sonunda büyük, aşırı korumacı ailesine bağımsız olduğunu kanıtlamanın eşiğindedir - ta ki dikkatsizce yaptığı bir hata mezun olma planını tehlikeye atana kadar. Şansına, kasabada ona yardım edebilecek biri vardır. . .

Alex Averin kız kardeşinin düğününe gitmeyi, sonra da dünyaca ünlü bir foto muhabiri olarak işinin başına dönmeyi planlamaktadır. Ancak güzeller güzeli, iyi kalpli Greer bir fotoğraf projesinde yardıma ihtiyaç , hayır diyecek gücü yoktur. Greer'e profesyonel tutkusunu göstermek yeni bir tutkuyu ateşler ve Alex'in uzun zamandır bir kenara bıraktığını sandığı içgüdülerini harekete geçirir.

Durmak bilmeyen bir gezgin, kendi başına yola çıkmaya kararlı bir kadının yanında duracak bir yer bulabilir mi ... yoksa Alex ve Greer şanslarını çok mu zorluyor?

KARLI KÜÇÜK BİR NOEL

*Bazen aşkın Tabiat Ana'dan biraz yardıma ihtiyacı vardır ve kar yağdırmak için tatillerden daha iyi bir zaman olabilir mi?
kar . . . ve kar . . .*

YILDIZLI GECE * Fern Michaels

Aşk acısı çekenlere yönelik bir radyo programının sunucusu olan Jessie Richmond, özellikle de tatiller yaklaşırken şaşırtıcı derecede yalnızdır. Bu yüzden

New York eyaletinin kırsal kesimindeki amcasının kitapçı dükkânına gidip hızlı buluşma etkinliği düzenlemeye karar verir; ancak çok özel bir bekârla birlikte kendini karlar altında bulur.

MİSTLETOE VE MİMOSAS * Tara Sheets

Yıllar süren sıkı çalışmanın ardından emlakçı Layla Gentry hayaline kavuştu Pine Cove Adası'ndaki evi. Kendi başına olmaktan son derece memnundur. Ta ki çocukluk düşmanı Sebastian kasabaya gelene kadar. Bir kar fırtınası ve yolda kalmış bir kedi yavrusu onları Noel arifesinde bir araya getirdiğinde, Layla onun büyüdüğünü keşfeder ve belki de bir hayali daha kalmıştır.

KAYIP NOEL * Kate Clayborn

Uzun zamandır arkadaş olan ve iş ortağı haline gelen Kristen ve Jasper için her şey iş ve oyundan ibarettir; ta ki beklenmedik bir öpücük işleri kişiselleştirene kadar. Bu bir şeyin sonu mu yoksa başlangıcı mı olacak? Dengede büyük bir sözleşme, köşede Noel ve dile getirilmemiş pek çok duygu varken

OceanofPDF.com

kate
clayborn

Rebel

Love Letter First

"Delicious and
beautiful and perfect."
—New York Times bestseller
Sarah MacLean
on Love Lettering

IT ONLY TAKES
A MOMENT

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.